

האורי פוטר

ואבן החכמים

אליעזר יודקובסקי

מבוסס על עבודתה של

ג'יי. קיי. רולמן

האַרײַ פּוּט

וואָס׳עס פּראָצירט

פּאַפּ

אַלײַעזר יודקובסקי
LESS WRONG

תּלָק שׁישי

האַרײַ גײַס פּוּט-אַוואָס-וויס און פּענסי

פּוּטס אַלס פּענסי וואָס פּוּט
גײַ. קײַ. וואָס

Eliezer Yudkowsky
Harry Potter and the Methods of Rationality

אליעזר יודקובסקי
הארי פוטר והשיטה הרציונלית

ספר זה תורגם ונערך על ידי קהילת הרציונליות בישראל,
אנשים רבים עבדו על התרגום וההגהה.
תודה מיוחדת ליונתן קלה, יותם פדרמן, נועם ימיני, אייל וולך, ציון
אליאש, גולן נחליאל, שני גת, אלקנה ברדוגו, יאיר פרבר, משגב יוסף
כוסף, חיים לב, יבגני רזניקוב, מודה ניסים אהרונסון, הלל אלשלם, רועי
שוורץ תיכון, חיים לב ועמוס רום.
רשימה מלאה של העוסקים במלאכה מופיעה באתר שלנו.

תמונה של יודקובסקי על הכריכה : null0 רישיון : CC BY-SA 2.0

עריכה והגהה : כרמל הדר וידידיה שיר
עורך ראשי : אחיה מייזליש
הציור על העטיפה בכרך זה : אחיה מייזליש

זהו מיזם ללא מטרת רווח, כל האנשים הנ"ל עבדו על הספר בהתנדבות.
הם אינם אחראים לעיצוב של הספר, להדפסתו, לאופן הפצתו או לכל
שימוש שיעשה בו, והם מבקשים לעשות בספר זה שימוש חוקי בלבד.

ספר זה אינו ספר מקורי מסדרת ספרי הארי פוטר
הספר בעברית זמין בחינם בכתובת : <https://rationality.co.il>
הספר באנגלית זמין בחינם בכתובת : <http://www.hpmor.com>
אין למכור ספר זה
אין לעשות בספר כל שימוש מסחרי

ג'יי. קיי. רולינג היא הבעלים של הארי פוטר
ואיש אינו הבעלים של השיטה הרציונלית

הדפסה ראשונה של כל ששת הכרכים
נדפס בישראל 2020
הביא לדפוס : נדב כהן

תוכן עניינים

פרק 100

אמצעי זהירות, חלק א' · 1

פרק 101

אמצעי זהירות, חלק ב' · 21

פרק 102

אכפתיות · 31

פרק 103

בחינות · 45

פרק 104

האמת, חלק א', חידות ותשובות · 54

פרק 105

האמת, חלק ב' · 87

פרק 106

האמת, חלק ג' · 98

פרק 107

האמת, חלק ד' · 104

פירק 108

האמת, חלק ה', תשובות וחידות · 118

פירק 109

השתקפויות · 163

פירק 110

השתקפויות, חלק ב' · 180

פירק 111

כישלון, חלק א' · 187

פירק 112

כישלון, חלק ב' · 214

פירק 113

המבחן האחרון · 219

פירק 114

שתוק ועשה את הבלתי אפשרי · 231

פירק 115

שתוק ועשה את הבלתי אפשרי - חלק ב' · 238

פירק 116

אחרית דבר - מישוהו להגן עליו, חלק ס · 249

פירק 117

מישהו להגן עליו: מינרווה מקגונגל · 257

פירק 118

מישהו להגן עליו: פרופסור קווירל · 265

פירק 119

מישהו להגן עליו - אלבוס דמבלדור · 269

פירק 120

מישהו להגן עליו - דראקו מאלפוי · 300

פירק 121

מישהו להגן עליו - סוורוס סנייפ · 308

פירק 122

מישהו להגן עליו - הרמיוני גריינג'ר · 313

אפילו ברקיע כוכב לא יזרח,

את שפשענו אין להחזיר.

גם מוות בודד לא יסלח

כשהמאור האחרון באחרונה יאיר.

אז בקור ובשקט שחור

וכשלנצח יתמו החומר והאור,

מבט אחרון ניתן לאחור

ונרים כוסית לחבר שלא יחזור.

פארי פוטר

וואס פאסירט

פּוּק 100

אַפּאַצ'י זמירות, תלפ'א

13 במאי, 1992.

פניו של ארגוס פִּילֶץ נראו מעוותות באור עששית השמן שהחזיק, צללים רוקדים על פניו. מאחוריהם, דלתות הוגוורטס נעלמו במהירות, והמדשאות האפלות התקרבו. השביל עליו הלכו כעת היה בוצי ומטושטש.

העצים, שענפיהם היו עירומים בחורף, עוד לא התכסו לגמרי באביב; ענפיהם נמתחו מעלה לעבר השמיים כמו אצבעות רזות, שלדים נגלים בינות לעלווה הדקה. הירח היה בהיר, אבל עננים חלפו על פניו לעיתים קרובות והשרו עליהם עלטה, מוארת רק באור הלהבות העמומות של העששית שאחז פִּילֶץ.

דראקו שמר על אחיזה יציבה בשרביטו.

"לאן אתה לוקח אותנו?" שאלה טֵרִייסי גֵּיוויס. היא נתפסה על ידי פִּילֶץ יחד עם דראקו, בדרכם לפגישה של הסלית'רינים הכסופים אחרי שעות העוצר, וקיבלה ריתוק כמוהו. "פשוט בואו אחרי, נהם ארגוס פִּילֶץ."

דראקו הרגיש מרוגז למדי מכל העסק. הסלית'רינים הכסופים צריכים להיות מוכרים בתור ענייני ביתהספר. אין שום סיבה שלקנוניה סודית לא תהיה רשות להיפגש אחרי העוצר, אם זה למען טובת הכלל של הוגוורטס. אם זה יקרה עוד פעם אחת הוא ידבר עם דפני גרינגֶרס ודפני תדבר עם אבא שלה ואז פִּילֶץ ילמד את החוכמה שבהעלמת עין כשמאלפויים מעורבים.

האורות של טירת הוגוורטס דעכו במרחק כשפילץ' דיבר שוב. "אני רואה שבעתיד תחשבו פעמיים לפני שתעברו שוב על כלל של בית-הספר, מה?" פילץ' הפנה את ראשו מהעששית, כך שיוכל להביט במבט שוחר רע. "כן, כן... עבודה קשה וכאב הם המורים הטובים ביותר, אם תשאלו אותי... חבל רק שזנחו את שיטות העונש העתיקות... היינו תולים אתכם עם הידיים מהתקרה ליום-יומיים, השלשלאות עדיין אצלי במשרד. אני דואג לשמן אותן היטב למקרה שיתעורר הצורך..."

"היי!" אמרה טרייסי, נימה של תרעומת בקולה. "אני צעירה מכדי לשמוע על – על דברים מסוג – אתה יודע! במיוחד אם השלשלאות משומנות היטב!"

דראקו לא הקדיש תשומת לב. פילץ' פשוט לא היה בליגה של אמיקוס קארו.

מאחוריהם, אחת מהסלית'ריניות הבוגרות גיחכה, אם כי היא לא אמרה כלום. מאחוריה היה האחר, נער גבוה עם תווי פנים סלאביים, שעדיין דיבר במבטא. הם נתפסו בעבירה אחרת כלשהי, שהייתה קשורה לדברים שטרייסי קשקשה עליהם, ונראו כאילו הם בשנתם השלישית או הרביעית. "דה", אמר הנער הגבוה. "בדורמסטרנג תולים אותך הפוך מבהונות הרגליים. מבוהן אחת, אם אתה חצוף. בית-הספר הוגוורטס היה רך אפילו בימים עברו."

ארגוס פילץ' שתק במשך חצי דקה, כאילו מנסה לחשוב על תשובה הולמת, ואז העניק להם גיחוך. "נראה מה יהיה לך לומר על זה... כשתגלה מה אתם הולכים לעשות הלילה! הא! "

"אמרתי שאני צעירה מדי לדברים כאלה!" אמרה טרייסי בייזוס. "זה יצטרך להמתין עד שאהיה מבוגרת יותר!"

לפניהם הייתה בקתה עם חלונות מוארים, אם כי קנה המידה נראה שגוי.

פילץ' שרק, צליל גבוה וחד, וכלב החל לנבוח. מהבקתה יצאה דמות שגרמה לעצים להיראות נמוכים לידה.

בעקבות הדמות בא כלב שנראה כמו גור בהשוואה אליו, עד שהבטת בו בנפרד מהצללית הגבוהה והבנת שהכלב הענק דומה לזאב בגודלו.

עיניו של דראקו הצטמצמו לפני שעצר את עצמו. בתור סלית'רין כסוף לא אמורה להיות לו דעה קדומה כנגד שום יצור תבוני, במיוחד לא כשאחרים יכולים לראות אותו.

"מה זה?" שאלה הדמות בקולו המחוספס והחזק של הענק-למחצה. המטרייה שלו נדלקה בזוהר לבן, בוהק יותר מהעששית החלשה של פילץ'. בידו השנייה הוא החזיק קשת מוצלבת; אשפה של חיצים קטנים הייתה קשורה לחלק העליון של זרועו.

"תלמידים שמרצים ריתוק," אמר פילץ' בקול רם. "הם פה כדי לעזור לך לחפש ביער את... מה שזה לא יהיה שאוכל אותם."

"ליער?" השתקק טרייסי. "אי־אפשר ללכת לשם בלילה!"
 "נכון," אמר פילץ', פונה מהאגריד כדי להביט בהם. "אתם נכנסים ליער, ואני לא חושב שתצאו כולכם בחתיכה אחת."

"אבל –" אמרה טרייסי. "יש זאבי־אדם, שמעתי, וגם ערפדים, וכולם יודעים מה קורה כשיש נערה ואדם־זאב וערפד כולם ביחד!"
 הענק־למחצה העצום הזעיק את פניו. "ארגוס, אני חשבתי פה שמדובר בכך ואולי בשניים תלמידי שנה שביעית שמה. אין ממש טעם להביא אותם לעזור אם אני אצטרך להשגיח עליהם כל הזמן פה."

פניו של פילץ' אורו בהנאה אכזרית. "זו הבעיה שלהם, לא ככה? הם היו צריכים לחשוב על אנשי־זאב לפני שהלכו והסתבכו בצרות, נכון? תשלח אותם לבד. אני לא הייתי נחמד אליהם יותר מדי במקומך, האגריד. הם פה כדי להיענש, אחרי הכל."

הענק־למחצה נאנח אנחה ענקית (זה נשמע כמו אדם רגיל שכל האוויר הוצא מריאותיו באמצעות הקללה המרביצנית). "אתה עשית את החלק שלך. אני אטפל בזה מפה."

"אחזור עם שחר," אמר פילץ', "כדי לאסוף את השאריות

שלהם, "הוא הוסיף בנבזות, ואז פנה וחזר לטירה, פנסו עולה ויורד בחשיכה.

"טוב", אמר האגריד, "עכשיו אתם תקשיבו לי טוב-טוב, כי מה שאנחנו הולכים לעשות הלילה שמה זה מסוכן, ואני לא רוצה שאתם תיקחו סיכונים מיותרים. אתם בואו איתי רגע לכאן." הוא הוביל אותם לקצה היער, מניף את פנסו גבוה באוויר. הוא הצביע על שביל עפר צר, מתפתל, שנעלם בין העצים השחורים הסבוכים. רוח קלילה נשבה על ראשו של דראקו כשהביט לתוך היער.

"יש שם משהו שאוכל חדיקרון", אמר הגבר הענק. דראקו הנהג; הוא זכר במעורפל ששמע משהו כזה לפני שבועיים, לקראת סוף אפריל. "קראת לנו כדי לעקוב אחרי שביל של דם כסוף עד לחדיקרון פצוע?" שאלה טרייסי בהתרגשות.

"לא", אמר דראקו, אם כי הצליח לעצור את נחרת הבז הרפלקסיבית. "פילץ" נתן לנו ריתוק בארוחת הצהריים היום, בשתיים-עשרה. מר האגריד לא היה מחכה כליכך הרבה זמן למצוא חדיקרון פצוע, ואם היינו הולכים לחפש משהו כזה, היינו מחפשים ביום כשיש אור. אז, דראקו הרים אצבע, כמו שראה את אינספקטור לאון עושה במחזות, "אני מסיק שאנחנו מחפשים משהו שיוצא רק בלילה."

"כן", אמר הענק למחצה, נשמע חושב. "אתה לא מה שציפיתי, דראקו מאלפוי. לא מה שציפיתי בכלל. ואת שמה זאתי טרייסי דייוויס, אם ככה. שמעתי עלייך. אחת מהחבורה של העלמה גריינג'ר המסכנה." רוקאוס האגריד הביט בשני הסליטר'נים הבוגרים, בוחן אותם באור המטרייה הזוהרת שלו. "ומי אתם שמה, עוד פעם? לא זוכר שראיתי אותך הרבה, ילד."

"קורנליה וולט", אמרה המכשפה, "וזה יורי יוליי, הצביעה על הנער הסלאבי למראה שדיבר על דורמסטנג. "המשפחה שלו

מבקרת מהמחוזות האוקראיניים, אז הוא בהוגורטס רק לשנה הזו. הנער הבוגר הנהן, מבט זלזול קל על פניו.

"זה פנג," אמר האגריד, מצביע על הכלב.

והחמישה נכנסו ליער.

"מה יכול להרוג חדיקרון?" שאל דראקו אחרי שהלכו במשך כמה דקות. דראקו ידע מעט על יצורי אופל, אבל הוא לא זכר דבר שצד חדיקרון. "איזה מין יצור עושה את זה, מישהו יודע?"

"אנשי זאב!" אמרה טרייסי.

"העלמה ג'יוויס?" אמר דראקו, וכשהסתכלה עליו, הוא הרים קלות אצבע לעבר הירח. הוא היה בשלבי התמלאות, אך עוד לא היה מלא.

"או, נכון," אמרה טרייסי.

"אין אנשי-זאב ביער," אמר האגריד. "הם קוסמים רגילים רוב הזמן, תזכרו. זה גם לא יכול להיות זאבים, הם לא מספיק מהירים שמה לתפוס חדיקרון. הם יצורים קסומים חזקים, חדיקרון, אף פעם לא שמעתי על אחד שנפצע לפני זה."

דראקו הקשיב לכך, חושב על החידה כמעט בניגוד לרצונו. "אז

מה מהיר מספיק כדי לתפוס חדיקרון?"

"זה לא היה עניין של מהירות," אמר האגריד, מביט בדראקו במבט לא ניתן לפענוח. "אין סוף לדרכים של יצורים לצוד. רעל, חושך, מלכודות. איאפשר לראות או לשמוע או לזכור אימפיים, אפילו כשהם אוכלים לך את הפרצוף. תמיד יש משהו חדש ונפלא ללמוד."

ענן חלף על פני הירח, מטיל צל על היער שהוא רק בזוהר

המטרייה של האגריד.

"אני בעצמי," המשיך האגריד, "אני חושב שיש לנו פה הידרה פריזאית בידיים שלנו. הם לא מסוכנים לקוסם, רק צריך להחזיק אותם מספיק זמן, ואין שום דרך שתוכל להפסיד שמה. פשוטו כמשמעו, אני מתכוון, אין דרך שתפסידו כל עוד אתם ממשיכים

להילחם. הבעיה היא, נגד הידרה פריזאית, רוב היצורים מוותרים אחרי לא הרבה זמן. לוקח זמן לכרות את כל הראשים, אתם מבינים."

"בהה", אמר הנער הזר. "בדורמשטֶרַנג אנחנו לומדים להילחם בהידרת בוכהולץ. אתם לא יכולים לדמיין כמה יותר מעיק להילחם בהן. אני מתכוון לזה פשוטו כמשמעו, אתם לא יכולים לדמיין. תלמידי שנה ראשונה לא מאמינים לנו כשאנחנו אומרים להם שניצחון אפשרי! מדרך צריך לתת הוראה נוספת, לחזור עד שהם מבינים."

הם הלכו כמעט חצי שעה, נכנסים עמוק יותר ויותר לתוך היער, עד שבקושי אפשר היה לראות את השביל בשל הצמחייה הסבוכה. ואז דראקן ראה את זה, כתמים סמיכים ליד שורשי העצים, בוהקים באור בהיר מתחת לאור הירח. "זה –"

"דם חד־קרן", אמר האגריד. קולו של הגבר העצום היה עצוב. בקרחת יער לפנייהם, גלויה מבעד לענפים הסבוכים של עץ אלון גדול, הם ראו את החיה המובסת, שרועה יפהפיה ועצובה על הקרקע, העפר סביבה בוהק בכסף־ירח בדם שנקווה. החד־קרן לא הייתה לבנה, אלא בצבע כחול־בהיר, או שכך נראתה תחת הירח ושמי הלילה. רגליה העדינות הזדקרו בזוויות משונות, שבורות, ורעמתה פזורה על העלים הכהים, ירוקה־שחורה אך בוהקת כמו פנינים. בצד גופה הייתה צורה לבנה קטנה כמו של כוכב, מרכזה מוקף בשמונה קרניים ישרות. חצי מצד גופה נתלש, הקצוות משוננים כמו משיניים, עצמות ואיברים פנימיים חשופים.

תחושת מחנק מוזרה עלתה בגרונו של דראקן.

"זאת היא", אמר האגריד, הלחישה העצובה שלו רועמת כמו קול של אדם רגיל. "בדיוק איפה שמצאתי אותה הבוקר, מתה כמו בול עץ. היא – היא הייתה – החד־קרן הראשון שפגשתי אי־פעם ביער פה. קראתי לה אליקרן, לא שזה משנה כבר, אני מניח." "קראת לחד־קרן אליקרן", אמרה הנערה הבוגרת. הקול שלה

היה יבש מעט.

"אבל אין לה כנפיים," אמרה טרייסי.

"אליקין זו הקרן של החד־קרן," אמר האגריד, קולו רם יותר כעת. "לא יודע איפה אתם התחלתם שמה לחשוב שזה אומר חד־קרן עם כנפיים, אין שום דבר כזה ששמעתי עליו. זה כמו לקרוא לכלב פנג," מצביע על הכלב דמוי הזאב הענק שבקושי הגיע לברכיים שלו. "איך את היית קוראת לה, אה? חנה, או משהו כזה? אני נתתי לה שם שהייתה לו משמעות בשבילה. נימוס בסיסי, אני קורא לזה."

איש לא אמר על זה דבר, ואחרי רגע נוסף, הגבר העצום הנהן בראשו בחדות. "נתחיל את החיפוש מפה, המקום האחרון שבו הוא היכה. אנחנו הולכים להתפצל פה לשתי קבוצות ולעקוב אחרי השביל לשני כיוונים שונים. אתם שניכם, וולט ויולי – אתם תלכו שמה לכיוון ההוא, ותיקחו את פנג. אין שום דבר שחי ביער שיפגע בכם אם יש לכם את פנג אתכם. תשלחו ניצוצות ירוקים אם תמצאו משהו מעניין, ותשלחו ניצוצות אדומים אם מישוהו מסתבך בצרות. דייוויס, מאלפוי, איתי."

היער היה שחור ושקט. רובאוס האגריד עמדם את האור של המטרייה שלו אחרי שיצאו לדרך, כך שדראקו וטרייסי נאלצו לנווט באמצעות אור הירח, לא בלי למעורר וליפול מדי פעם. הם חלפו על פני גדם עץ מכוסה טחב, צליל של מים זורמים העיד על נחל בקרבת מקום. מדי פעם קרן של אור ירח האירה כתם של דם כחול־כסוף על העלים מבעד לענפים שמעל; הם עקבו אחרי שביל הדם, לעבר המקום שבו היצור בוודאי היכה לראשונה בחד־קרן. "יש שמועות עליכם," אמר האגריד בקול נמוך אחרי שהלכו זמן מה.

"טוב, הכל נכון," אמרה טרייסי. "הכל."

"לא עלייך, עליו," אמר האגריד. "באמת העדת תחת וריטסרום

שמה שניסית לעזור לעלמה גריינג'ר, שלוש פעמים זה היה?"

דראקו שקל את מילותיו לרגע, ולבסוף אמר, "כן". זה לא יראה טוב אם יחשבו שהוא נלהב מדי לקחת קרדיט.

הגבר הענק הניד בראשו, רגליו העצומות עדיין צועדות בשקט ביער. "אני מופתע, למען האמת. וגם את, ג'יוויס, מנסה לעשות סדר במסדרונות. אתם בטוחים שמצנפת המיון שמה אתכם במקום הנכון שמה? אין אף מכשפה או קוסם שהתקלקל שלא היה בסלית'רין, ככה תמיד אומרים."

"זה לא נכון", אמרה ט'רייסי. "מה עם שיאונאן טונג העורב השחור, ספנסר מהגבעה, ומיסטר קייבון?"
 "מי?" שאל האגריד.

"רק חלק מקוסמי האופל הטובים ביותר ממאתיים השנים האחרונות", אמרה ט'רייסי. "הם כנראה הכי טובים מהוגוורטס שלא היו בסלית'רין." קולה נפל ואיבד את ההתלהבות שלו. "העלמה ג'יינג'ר תמיד אמרה לי שאני צריכה לקרוא על מה שאני –"

"בכל אופן", אמר דראקו במהירות, "זה לא ממש רלוונטי, מר האגריד. אפילו אם –" דראקו סידר את זה בראשו, מנסה לתרגם את ההבדל בין ההסתברות שסלית'רין בהינתן אפל ובין ההסתברות שאפל בהינתן סלית'רין לשפה לא מדעית. "אפילו אם רוב הקוסמים האפלים מסלית'רין, מעט מאוד סלית'רינים הם קוסמים אפלים. אין כליכך הרבה קוסמי אופל, אז לא כל הסלית'רינים יכולים להיות." או כפי שאבא אמר, בעוד כל מאלפוי צריך להכיר את הידע הסודי, הטקסים... היקרים יותר, מוטב שיושארו לשוטים מועילים כמו אמיקוס קארו.

"אז אתה אומר", אמר האגריד, "שרוב הקוסמים האפלים הם סלית'רינים... אבל..."

"אבל רוב הסלית'רינים הם לא קוסמים אפלים", אמר דראקו. הייתה לו הרגשה שהם ידונו בזה עוד זמן מה, אבל כמו להילחם בהידרה, הדבר החשוב הוא לא לוותר.

"אף פעם לא חשבתי על זה," אמר הגבר הענק, נשמע המום.
 "אבל, טוב, אם אתם לא כולכם בית של נחשים שמה, אז למה –
 להסתתר מייד מאחורי העץ!"

האגריד תפס את דראקו ואת טרייסי וגרר אותם מהשביל אל
 מאחורי עץ אלון גבוה. הוא שלף קליע, דרך אותו לקשת המוצלבת
 שלו והרים אותה, מוכנה לירייה. שלושתם הקשיבו. הם יכלו
 לשמוע קול של משהו שנגרר על העלים המתים בשביל הסמוך: זה
 נשמע כמו גלימה שמשתרכת על הקרקע. האגריד מיצמץ לכיוון
 מעלה השביל, אבל אחרי כמה שניות, הרעש נחלש.
 "אני ידעתי," הוא אמר. "יש כאן משהו שהוא לא אמור להיות
 כאן."

הם הלכו לכיוון ממנו הגיע קול הרשרוש, האגריד מוביל
 וטרייסי ודראקו אווזים בשרביטיהם מוכנים, אך הם לא מצאו
 דבר, על אף שחיפשו במעגל מתרחב עם אוזניים כרויות לצליל
 הקלש ביותר.

הם הלכו בינות לעצים הצפופים והאפלים. דראקו המשיך
 להביט מעבר לכתפו, תחושה מנקרת בו שצופים בהם. בדיוק
 כשפנו בעיקול בשביל, טרייסי צעקה והצביעה.
 במרחק, מטר של ניצוצות אדומים האיר את האוויר.
 "אתם שניכם חכו פה!" צעק האגריד. "תישארו איפה שאתם
 פה, אני אחזור לקחת אתכם!"

לפני שדראקו הספיק לומר מילה, האגריד הסתובב וריסק את
 דרכו דרך השיחים.

דראקו וטרייסי עמדו והביטו זה בזה, עד שלא שמעו דבר פרט
 לרשרוש העלים סביבם. טרייסי נראתה מפוחדת, אבל מנסה
 להסתיר זאת. דראקו הרגיש מרוגז יותר מאשר כל דבר אחר. כנראה
 שרובאוס האגריד, כשתכנן את תוכניותיו לערב הזה, לא בילה
 אפילו חמש שניות בדמיון ההשלכות אם משהו באמת ישתבש.
 "מה עכשיו?" שאלה טרייסי, קולה גבוה מעט.

"אנחנו מחכים למר האגרید שיחזור."

הדקות עברו לאיטן, אוזניו של דראקו הרגישו חדות יותר מדרך כלל, קולטות כל אנחת רוח, כל זרד חורק. טרייסי הביטה בירח שוב ושוב, כאילו כדי להרגיע את עצמה שהוא עוד לא מלא.

"אני –" לחשה טרייסי. "אני נלחצת מעט, מר מאלפוי."

דראקו חשב על זה קצת. למען האמת, היה בזה משהו... טוב, זה לא שהוא פחדן או משהו, או אפילו שהוא חושש. אבל היה רצח בהוגורטס ואם הוא היה צופה בעצמו במחזה, בדיוק אחרי שננטש ביער האסור על ידי ענק־למחצה, הוא היה רוצה לצעוק על הילד שעל הבמה שהוא צריך...

דראקו שלח יד אל גלימותיו והוציא מראה. נקישה על המשטח גילתה גבר בגלימות אדומות, שקימט את מצחו כמעט מיד.

"ההילאי קפטן אניאש ברודצקי," אמר הגבר בקול ברור, גורם לטרייסי לקפוץ מעוצמת הקול ביער השקט. "מה העניין, דראקו מאלפוי?"

"שים אותי בנוהל בדיקה כל עשר דקות," אמר דראקו. הוא החליט שלא להתלונן ישירות על הריתוק שלו. הוא לא רוצה להיראות כמו ילד מפונק. "אם אני לא מגיב, בוא לאסוף אותי. אני ביער האסור."

בתוך המראה, גבותיו של ההילאי עלו. "מה אתה עושה ביער האסור, מר מאלפוי?"

"מחפש את אוכל חדיהקן עם מר האגרید," אמר דראקו, ונקש על המראה לכיבוי, משיב אותה לגלימותיו לפני שההילאי יוכל לשאול משהו על ריתוקים או לומר שעליו לרצות את עונשו בלי להתלונן.

ראשה של טרייסי פנה לעברו, אם כי האור היה עמום מכדי לקרוא את הבעת פניה. "אמ, תודה," היא לחשה.

העלים המעטים שהנצו על הענפים רשרשו כשרוח קרה יותר מקודמתה נשבה ביער.

קולה של טַרְיִיסִי היה מעט חזק יותר כשדיברה שוב. "לא היית צריך –" היא אמרה, נשמעת ביישנית מעט כעת.

"אל תזכירי את זה, העלמה דִּייוּוִיס."

הצללית הכהה של טַרְיִיסִי הרימה יד ללחייה, כאילו להסתיר סומק שלא היה גלוי בכל מקרה. "כלומר, לא בשבילי –"

"לא, באמת," אמר דראקו. "אל תזכירי את זה. בכלל." הוא היה מאיים להוציא שוב את המראה ולהורות לקפטן ברודצקי לא להציל אותה, אבל הוא חשש שהיא תחשיב את זה כפלרטוט.

צללית ראשה של טַרְיִיסִי פנה ממנו. לבסוף היא אמרה, בקול קטן יותר, "זה מוקדם מדי, לא כך –"

צרחה גבוהה הדהדה בין העצים, צליל לא־בדיוק־אנושי, צרחה של משהו דמוי סוס; וטַרְיִיסִי צווחה ורצה.

"לא, אידיוטית!" צעק דראקו, דולק אחריה. הצליל היה כל־כך משונה עד שדראקו לא היה בטוח מהיכן הגיע – והוא חשב שטַרְיִיסִי דִּייוּוִיס עשויה, למעשה, לרוץ היישר אל מקור הצרחה המדהדת הזו.

ענפים הצליפו בעיניו של דראקו, הוא נאלץ לשמור יד אחת לפני פניו כדי להגן עליהם, מנסה לא לאבד את טַרְיִיסִי בגללם משום שברור שאם זה היה מחזה, והם היו נפרדים, אחד מהם ימות. דראקו חשב על המראה המאובטחת בגלימותיו, אבל איכשהו ידע שאם ינסה להוציא אותה ביד אחת תוך כדי ריצה היא תיפול ותאבד בוודאות –

לפניו, טַרְיִיסִי עצרה, ודראקו הרגיש הקלה לרגע, לפני שראה. חדרקן נוספת נחה על הקרקע, מוקפת בבריכה הולכת ומתרחבת של דם כסוף, שובל הדם זוחל על פני הקרקע כמו כספית שנשפכה. הפרווה שלה הייתה סגולה, כמו צבע שמי הלילה, הקרן שלה בדיוק באותו גוון דמדומים כשל עורה, צד גופה הגלוי מסומן בכתם־כוכב וורוד מוקף בטלאים לבנים. המראה קרע את ליבו של דראקו, אפילו יותר מהחדקן הראשונה משום שענינה של זו בהו

הישר אליו, מזוגגות, ומשום שהייתה –

– דמות מטושטשת ומתפתלת –

– שניזונה מפצע פעור בצידה של החד־קרן, כאילו היא שותה

ממנו –

– דראקו לא יכול היה לתפוס, משום מה לא יכול היה לזהות

את אשר ראה –

– היא הכיטה בהם.

החשכה המטושטשת, הגועשת, העלומה, נראתה כאילו היא

פונה להביט בהם. לחשוש בקע ממנה, כמו הלחשוש של הנחש

הקטלני ביותר בעולם, משהו מסוכן בהרבה מקרייט כחול.

ואז היא התכופפה שוב מעל הפצע של החד־קרן והמשיכה

לשתות.

המראה הייתה בידו של דראקו ונותרה חסרת חיים כשאצבעו

נקשה עליה שוב ושוב.

טרייסי החזיקה את שרביטה כעת, אומרת דברים כמו

”פריזמטיס” ו”שתק” אבל דבר לא קרה.

ואז קווי המתאר של האפלה הגועשת התרוממו, כמו אדם שקם

על רגליו אבל לא; והיא נראתה כאילו היא אצה קדימה, נעה בחצי-

קפיצה מוזרה מעל רגלי החד־קרן הגוססת, מתקרבת אל שניהם.

טרייסי משכה בשרוולו ופנתה לברוח, לברוח ממה שהו שיכול

לצוד חדי־קרן. לפני שהספיקה לעשות שלושה צעדים נשמע

לחשוש נורא נוסף, שורף את אוזניו, וטרייסי נפלה לרצפה ולא

זעה.

איפשהו באחורי תודעתו, דראקו ידע שהוא עומד למות. אפילו

אם ההילאי יבדוק את המראה שלו ברגע זה, אין שום סיכוי

שמישהו יוכל להגיע לפה מהר מספיק. אין זמן.

ריצה לא עבדה.

קסם לא עבד.

הצללית הגועשת התקרבה, בעוד דראקו ניסה, ברגעיו

האחרונים, לפתור את החידה.

ואז כדור בוער של אור כסוף צלל משמי הלילה ונתלה באוויר, מאיר את היער באור חזק כמו אור יום, והדמות הגועשת זינקה לאחור, כאילו באימה מפני האור.

ארבעה מטאטאים צללו מהשמיים, שלושה הילאים עם מגנים בוהקים ורבגוניים והארי פוטר מחזיק את שרביטו מורם, יושב מאחורי פרופסור מקגונגל עם מגן גדול יותר.

"הסתלקו מפה!" שאגה פרופסור מקגונגל –

– רגע לפני שהדבר הגועש לחשש לחשוש נורא נוסף, וכל לחשי המגן כבו. שלושת ההילאים ופרופסור מקגונגל נפלו מהמטאטאים שלהם בכבדות אל קרקע היער, חסרי תנועה. דראקו לא היה מסוגל לנשום, הפחד החזק ביותר שהרגיש בחייו אחז בחזהו, שולח זרועות לליבו.

הארי פוטר, שנותר ללא פגע, הנחה בשקט את המטאטא שלו אל הקרקע –

– וזינק מטה לעמוד בין הדמות הגועשת ובין דראקו, מציב את עצמו כמו מגן חי.

"רוץ!" אמר הארי פוטר, חצי־מפנה את ראשו לאחור להביט בדראקו. אור הירח הכסוף הוחזר מפניו. "רוץ, דראקו! אני אעכב אותו!"

"אתה לא יכול להילחם בדבר הזה לבד!" צעק דראקו בקול. בחילה מילאה את בטנו, תחושה גועשת שבזיכרונו הרגישה דומה ושונה מתחושת אשמה, כאילו היו בה התחושות אך לא הרגש.

"אני מוכרח", אמר הארי פוטר בקול קודר. "לך!"

"הארי, אני – אני מצטער, על הכל – אני" אם כי אחר כך, כשהביט לאחור, דראקו לא הצליח לזכור בדיוק על מה התכוון להתנצל, אולי זה היה על כך שתכנן להשתלט על הקשר הבייסיאני של הארי לכל אורך הדרך.

הדמות הגועשת, נראית שחורה יותר ונוראה יותר כעת, עלתה

לאוויר, מרחפת מעל הקרקע.

"לך כבר!" צעק הארי.

דראקן פנה וברח אל העצים, הענפים מצליפים בפניו. מאחוריו, דראקן שמע לחשוש נורא נוסף, וקולו של הארי עלה, קורא משהו שדראקן לא הצליח לפענח ממרחק; דראקן הפנה את ראשו רק לרגע להביט לאחור, וברגע הזה הוא נתקל במשהו שהיכה בראשו בחוזקה, ואיבד את הכרתו.

* * *

הארי אחז בשרביטו בחוזקה, כדור פריזמטי בוהק סביבו. הוא הביט במבט יציב בדמות הגועשת והמטושטשת לפניו ואמר, "מה לעזאזל אתה עושה?"

הטשטושים הגועשים נפרמו, השתנו, חזרו שוב לצורה של ברדס. תהא אשר תהא ההסתרה שפעלה פה – מכשיר ולא לחש, הארי ניחש, משום שהקסם היה מסוגל להשפיע עליו – מנע מהתודעה שלו לזהות את הצורה או אפילו לזהות שהיא אנושית. אבל זה לא מנע מהארי לזהות את תחושת האבדון החדה.

פרופסור קְוִיֶּרְל נעמד, דם כסוף על חזית גלימתו השחורה, ונאנח, מביט בדמויות הנפולות של שלושת ההילאים, טְרִייסי דִּייוויס, דראקן מאלפוי ופרופסור מְקֶגֶנוֹגֶל. "באמת חשבת", מלמל פרופסור קְוִיֶּרְל, "ששיבשתי את התקשורת של המראה הזו בלי לעורר אזעקה. מה שני תלמידי סלית'רין משנה ראשונה עשו לבדם ביער האסור? מר מאלפוי אמור להיות שקול יותר מזה... איזה ברדק."

הארי לא ענה. תחושת האבדון הייתה חזקה יותר מאיפעם, הרגשת הכוח באוויר כה מוחשית עד שכמעט היה ניתן לגעת בה. חלק ממנו עדיין היה מזועזע מהמהירות שבה המגנים שהקיפו את ההילאים נקרעו לגזרים. הוא כמעט לא הצליח לראות את הבזקי הצבע שקרעו את המגנים כמו נייר טישו. זה גרם לדורקב של

פרופסור קְוִיֶּרְל נגד ההילאי באזקבאן להיראות כמו משהו נלעג, משחק ילדים – אם כי פרופסור קְוִיֶּרְל טען אז שאילו היה נלחם באמת בהילאי הוא היה מת תוך שניות; וכעת ידע הארי שגם זה נכון.

כמה גבוה מגיע סולם הכוח?

"אני מניח," אמר הארי, מצליח לשמור על קולו יציב, "שאכילת חדייקרן קשורה לסיבה שבגללה תפוסטר ממשרת המורה להתגוננות מפני כוחות האופל, בסופו של דבר. אני מניח שלא תואיל להסביר את עצמך בפירוט רב?"

פרופסור קְוִיֶּרְל הביט בו. תחושת הכוח הכמעט־מוחשית הרגישה כאילו היא פוחתת, נסוגה בחזרה לתוך המורה להתגוננות. "אמת היא שעליי להסביר את עצמי," אמר המורה להתגוננות. "ראשית עליי להטיל כמה לחשי זיכרון, ואז אנחנו יכולים ללכת ולדון בכך, משום שלא יהיה נכון מצידי להישאר. אתה תחזור לזמן הזה אחר־כך, כפי שאני יודע."

הארי אסף את רצונו לראות דרך הגלימה שהיה אדונה; וידע שהארי נוסף עומד לצידו, מוסתר באמצעות אוצר המוות שלו. הארי אמר לגלימה להסתיר את עצמו מעצמו שוב, וכך היא עשתה; לראות את עצמך העתידי משמעו שעליך להתאים לזיכרון לאחר מכן.

קולו של הארי אמר אז, נשמע מוזר באוזניו של הארי־הווה, "יש לו הסבר טוב באופן מפתיע."

הארי־הווה זכר את המילים כמיטב יכולתו. דבר נוסף לא נאמר ביניהם.

פרופסור קְוִיֶּרְל הלך אל דראקו מאלְפּוֹי ודקלם את לחש הזיכרון המזויף. המורה להתגוננות עמד שם אולי דקה, נראה מנותק מהסביבה.

הארי למד על לחשי מחיקת זיכרון בשבועיים האחרונים – אם כי הוא לא היה מסוגל להטיל את הלחשים, אלא אם היה מוכן

להתיש את עצמו כמעט לחלוטין, ורצו מסיבה מסוימת שהילאי יאבד כל זיכרון בחייו שמערב את הצבע הכחול. בכל אופן, להארי כבר היה מושג כלשהו על הריכוז שנדרש ללחש הזיכרון המזויף, שהיה קשה יותר. המטיל צריך לנסות לחיות את כל חייו של האדם האחר בראשו, לפחות אם הוא רוצה ליצור את הזיכרונות המזויפים בהאטה של פחות מאשר ששיעשרה לאחד כשהוא יוצר בנפרד שישה עשר רצפי זיכרון נפרדים. זה אמנם היה שקט, לא היה שום סימן חיצוני; אבל הארי ידע משהו על הקשיים כעת, והוא ידע מספיק כדי להתרשם.

פרופסור קוויֶרל סיים ועבר לטרייסי דייוויס, ואז לשלושת ההילאים, ולבסוף לפרופסור מקגונגל. הארי המתין, אבל הארי עתיד לא השמיע קול מחאה. ייתכן שאפילו פרופסור מקגונגל, אם הייתה ערה, לא הייתה מתנגדת. עדיין לא הגיע אמצע מאי, ולכאורה ישנו הסבר טוב להפתיע.

גופו המעולף של דראקו מאלפוי התרומם במחווה ונשלח מרחק קצר בינות לעצים, לפני שהונח בזהירות על הקרקע. ואז מחווה אחרונה מפרופסור קוויֶרל תלשה נתח עצום מצד גופה של החד־קרן, מותיר מאחור קצוות משוננים; הבשר הטרי ריחף באוויר, ואז הבהב ונעלם.

"זה נעשה," אמר פרופסור קוויֶרל. "אני מוכרח לעזוב את המקום הזה כעת, מר פוטר. בוא עימי והישאר פה." פרופסור קוויֶרל החל לצעוד, והארי בא בעקבותיו ונותר מאחור.

הם הלכו ביער בדממה למשך זמן מה, לפני שהארי שמע קולות חלשים במרחק. קבוצת ההילאים הבאה, כנראה, אחרי שהקבוצה הראשונה איבדה קשר. מה עצמו העתידי אומר, הארי לא ידע. "הם לא יגלו אותנו, ולא ישמעו את דברינו," אמר פרופסור קוויֶרל. תחושת הכוח והאבדון מסביב למורה להתגוננות עדיין הייתה חזקה. הגבר התיישב על גדם עץ כך שאור הירח הכמעט-

מלא יאיר אותו. "ראשית עליי לומר שכשתדבר עם ההילאים בעתיד, עליך לומר להם שהברחת את החשכה הגועשת, כפי שעשית לסוהרסן הזה. זה מה שמר מאלפוי יזכור שראה." פרופסור קווינל נאנח אנחה קטנה. "זה עשוי לעורר בהלה, אם יסיקו שאימה שהינה אחות לסוהרסנים, וחזקה מספיק כדי לשבור את המגנים של ההילאים, מסתובבת חופשי ביער האסור. אבל לא הצלחתי לחשוב על שום דבר אחר לעשות. אם היער יישמר טוב יותר לאחר מכן... אבל עם קצת מזל כבר צרכתי את מה שאני זקוק לו. האם תואיל לומר לי כיצד הגעת מהר כל-כך? איך ידעת שמר מאלפוי בצרות?"

אחרי שקפטן ברודצקי גילה שמר מאלפוי ביער האסור, לכאורה בחברתו של רובאוס האגריד, ברודצקי החל לחקור מי אישר זאת, ועדיין לא הצליח לברר כשדראקו החמיץ את יצירת הקשר המתוכננת שלו. על אף מחאותיו של הארי, קפטן ההילאים, שהורשה לדעת על מחוללי-הזמן, סירב לאשר הקפצה למקום לפני זמן יצירת הקשר המוחמצת; ישנם פרוטוקולים סדורים כשזה נוגע לזמן. אבל ברודצקי נתן להארי פקודות כתובות שהרשו לו לחזור בזמן ולשלוח שלישיית הילאים שתגיע שנייה אחת אחרי מועד יצירת הקשר המוחמצת. לחש פטרונוס, שהארי עיצב ברצונו בהצלחה לצורת כדור אור כסף טהור, איתר את דראקו, וההילאים הגיעו בזמן בדיוק של שנייה.

"חוששני שאני לא יכול לומר," אמר הארי בשוויון נפש. פרופסור קווינל הוא עדיין חשוד עיקרי, ועדיף שלא ידע את הפרטים. "עכשיו למה אתה אוכל חדיקרון?"

"אה," אמר פרופסור קווינל. "באשר לזה..." הגבר היסס. "שתיתי את דמם של חדיקרון, לא אכלתי אותם. הבשר החסר, הסימנים המשוננים על הגופות – אלה נועדו להסתיר את פרטי המקרה, לגרום לזה להיראות כמו טורף אחר. השימוש לדם חדיקרון ידוע למדי."

"לא ידוע לי," אמר הארי.

"אני יודע שאינך יודע," אמר המורה להתגוננות בחדות. "או שלא היית מציק לי על כך. הכוח של דם החדיקרן הוא לשמר את חייו לזמן מה, אפילו אם אתה על סף מוות." היה פרק זמן שבו המוח של הארי טען שהוא מסרב לעבד את המילים, מה שהיה שקר כמובן, משום שאתה לא יכול לדעת את המשמעות של משהו שאתה לא יכול לעבד, בלי שכבר עיבדת אותו.

תחושת קהות מזוהה השתלטה על הארי, היעדר תגובה, אולי זה היה מה שאנשים אחרים הרגישו כשדברים סטו מהתסריט, והם לא הצליחו לומר או לחשוב על שום דבר.

מובן שפרופסור קְוִיֶּרְל גוסס, לא סתם חולה מדי פעם. פרופסור קְוִיֶּרְל ידע שהוא גוסס. הוא התנדב לקחת את משרת המורה להתגוננות מפני כוחות האופל בהוגוֹרְטֶס, אחרי הכל. מובן שמצבו הלך והחמיר לאורך השנה. כמובן שלמחלות שהולכות ומחמירות יש יעד צפוי בסופן.

המוח של הארי בוודאי ידע כבר, במקום בטוח כלשהו באחורי תודעתו שבה סירב לעבד דברים שכבר עיבד.

מובן שזו הסיבה שפרופסור קְוִיֶּרְל לא יהיה מסוגל ללמד קסם קרבי בשנה הבאה. פרופסור מְקֶגְוִיֶּרְל אפילו לא תצטרך לפטר אותו. הוא פשוט יהיה –

– מת.

"לא," אמר הארי, קולו רועד מעט. "מוכרח להיות דרך –" "אינני טיפש או נלהב במיוחד למות. כבר בדקתי. נאלצתי להרחיק עד כדי כך כדי לסיים את השיעורים המתוכננים שלי, משום שהיה לי פחות זמן מכפי שחשבתי, ו –" ראשה של הדמות המוארת באור הירח סב. "חושבני שאין ברצוני לשמוע על כך, מר פוטר."

נשימתו של הארי נתקעה. יותר מדי רגשות בעבעו בו בבת אחת.

אחרי הכחשה מגיע כעס, על-פי מודל שמישהו פשוט המציא. אך עם זאת זה נראה הולם להפתיע.

"ולמה –" נשימתו של הארי נתקעה שוב. "למה אין דם חדי-קרן בצורה סטנדרטית בערכות מרפא, אם כך? כדי לשמור על מישהי בחיים, אפילו אם היא על סף מוות מכך שהרגליים שלה נאכלו?"

"משום שישנן תופעות לוואי תמידיות," אמר בשקט פרופסור קוויֶרל.

"תופעות לוואי? תופעות לוואי? איזה מין תופעת לוואי גרועה יותר מבחינה רפואית מאשר **מוות**?" קולו של הארי עלה במילה האחרונה לצעקה.

"לא כולם חושבים באותו האופן כמונו, מר פוטר. אם כי, למען ההגינות, הדם מוכרח להגיע מחד-קרן חי והחד-קרן צריך למות במהלך השתייה. האם יש לי עוד סיבה להיות פה?"
הארי פנה, מביט בעצים סביבם. "תגדל עדר של חדי-קרן בקדוש מנגו. תעביר לשם את החולים בפלו, או שתשתמש במפתחות מעבר."
"כן, זה יעבוד."

פניו של הארי התכווצו, הסימן החיצוני היחיד פרט לידיו הרועדות לכל מה שגאה בתוכו. הוא צריך לצרות, צריך פורקן כלשהו, צריך משהו שהוא לא יכול לקרוא לו בשם, ולבסוף הארי כיוון את שרביטו על עץ וצעק "דיפינדו!"
נשמע קול קריעה חד, וחתך הופיע על פני העץ.
"דיפינדו!"

חתך נוסף. הארי למד את הלחש רק לפני עשרה ימים, אחרי שהתחיל לקחת הגנה עצמית ברצינות. תיאורטית, זה לחש של שנה שנייה, אבל הכעס שבקע ממנו לא ידע כל גבול, הוא ידע מספיק עכשיו כדי לא להתיש את עצמו ועדיין נותר לו כוח.
"דיפינדו!" הארי כיוון על ענף הפעם, והוא צנח לקרקע בקול

של זרדים ועלים.

לא היו בו שום דמעות, רק לחץ בלי מוצא.

"אותיר אותך לבדך," אמר בשקט פרופסור קוויֶרל. המורה

להתגוננות קם מגדם העץ עליו ישב, דם החד־קרן עדיין מואר באור

הירח על הגלימה השחורה שלבש, ומשך את הברדס על ראשו.

אָפּאַצֵי זמירות, סלֶק בִּי

הארי עמד מתנשף בתוך מעגל חשוף קטן ביער, יותר הרס מכפי שתלמיד שנה ראשונה היה אמור ליצור בכוחות עצמו. לחש החיתוך לא היה מסוגל להפיל עץ בכוחות עצמו, אז הוא החל לעשות שינוי־צורה חלקי לחתכים בעץ. זה לא נתן פורקן למה שהיה בתוכו, להפיל מעגל קטן של עצים לא גרם לו להרגיש טוב יותר, כל הרגשות עדיין היו שם אבל כל עוד הוא הרס עצים הוא לפחות לא חשב על כך שאין פורקן לרגשות.

לאחר שהארי רוקן את כוחות הקסם הזמינים שלו הוא החל לתלוש ענפים ולשבור אותם בידי החשופות. הידיים שלו דיממו, אם כי זה לא היה משהו שמדאם פּוּמפּרי לא תוכל לתקן בבוקר. רק קסם אפל הותיר צלקות קבועות על קוסמים.

נשמע קול של משהו נע בעצים, כמו קול פרסות סוס, והארי הסתובב, שרביטו מונף פעם נוספת; חלק מהקסם שלו חזר בזמן שעבר עם ידיו. הוא חשב לראשונה על העובדה שהוא משמיע רעש לבדו ביער האסור.

מה שהגיח לאור הירח לא היה החד־קרן לו ציפה הארי, אלא יצור בעל פלג גוף תחתון של סוס, בוהק בצבע לבן־חום באור הירח, ופלג גוף עליון של זכר אנושי עם שיער לבן ארוך. אור הירח נפל על פניו של הקנטאור, והארי ראה שעניו כחולות כמעט כמו אלה של זמֶפֶלדור, בחצי הדרך לצבע הספיר.

ביד אחת הקנטאור החזיק חנית עץ ארוכה, עם להב מתכת

מגודל שלא בהק באור הירח ; להב בוהק, הארי קרא פעם, מעיד על להב קהה.

"אז", אמר הקנטאור. קולו היה נמוך, עוצמתי וגברי. "הנה אתה, מוקף בהרס. אני יכול להריח את דם החדקן באוויר, דם של משהו תמים, שנטבח כדי להציל את חייו של הטובח."

זרם של פחד פתאומי החזיר את הארי להווה, והוא אמר במהירות, "זה לא מה שזה נראה."

"אני יודע. הכוכבים עצמם מכריזים על תמימותך, בצורה אירונית." הקנטאור צעד קדימה לעבר הארי בקרחת היער הקטנה, עדיין מחזיק את חניתו מורמת. "מילה מוזרה, תמימות. המשמעות שלה היא חוסר בידע, כמו תמימות של ילד, וגם חוסר באשמה. רק אלה הנבערים לחלוטין חסרים לגמרי אחריות על מעשיהם. הוא איננו יודע מה הוא עושה, ולפיכך הוא חסר כוונת זדון; כך אומרים." הקול העמוק לא הדדה בין העצים.

עיניו של הארי הבזיקו לקצה החנית, והוא הבין שהיה צריך לתפוס במחוללהזמן שלו מיד כשראה את הקנטאור. אם יעשה זאת כעת, החנית תוכל להכות בו לפני שיספיק, אם הקנטאור מהיר מספיק. "קראתי פעם," אמר הארי, קולו רועד מעט כשניסה להתאים מילים שנשמעות עמוקות למילים שנשמעות עמוקות, "שלא נכון לחשוב על ילדים קטנים כעל תמימים, משום שחוסר ידיעה אינה שקולה לחוסר בחירה. שילדים עושים רעות קטנות זה לזה בריבים בבית-ספר, משום שאין להם הכוח לעשות רעות גדולות. וחלק מהמבוגרים עושים רעות גדולות. אבל המבוגרים שלא, האין הם תמימים יותר מילדים, ולא פחות?"

"חוכמת הקוסמים," אמר הקנטאור.

"חוכמת מוגלגים, למעשה."

"על חסרי-הקסם אני יודע מעט. מאדים עמום בתקופה האחרונה, אך אורו מתחזק." הקנטאור עשה צעד נוסף קדימה, שכמעט הביא אותו למרחק פגיעה מהארי.

הארי לא העז להרים את מבטו לשמים. "זה אומר שמאדים מתקרב לכדור-הארץ, כששתי הפלנטות מקיפות את השמש. מאדים מחזיר אותה כמות של אור שמש כמו תמיד, הוא פשוט מתקרב אלינו. למה אתה מתכוון, הכוכבים מכריזים על תמימותי?"

"שמי הלילה מדברים לקנטאורים. כך אנו יודעים את שאנו יודעים. או שאפילו את זה אין מספרים לקוסמים, בימים אלה?" מבט של תיעוב חצה את פניו של הקנטאור.

"אני... ניסיתי לחפש מידע על קנטאורים, כשבדקתי את עניין גילוי העתידות. רוב הכותבים פשוט לעגו לגילוי עתידות קנטאורי בלי להסביר למה, קוסמים לא מבינים נורמות של טיעונים, בשבילם ללעוג לטיעון או לאדם מרגיש כמו לפגוע ברעיון הזה בדיוק כמו להביא רעיון נגדו... חשבתי שהחלק על זה שקנטאורים משתמשים באסטרולוגיה זה סתם עוד לעג..."

"מדוע?" שאל הקנטאור. ראשו נטה הצידה בסקרנות.

"משום שניתן לחזות את מסלול כוכבי הלכת אלפי שנים מראש. אם הייתי מדבר עם המוגלגים הנכונים, הייתי יכול להראות לך תרשים מדויק של כוכבי הלכת בנקודה הזו, כפי שייראו בעוד עשר שנים. האם תהיה מסוגל לערוך ניבויים מזה?"

הקנטאור הניד בראשו. "מתרשים? לא. אורם של כוכבי הלכת, של השביטים, השינויים העדינים בכוכבים עצמם, אותם לא אראה."

"גם מסלולי שביטים נקבעים אלפי שנים מראש, אז אין סיבה שתהיה קורלציה בינם לבין אירועים עכשוויים. ולאור הכוכבים נדרשות שנים להגיע מהכוכבים לכדור-הארץ, והכוכבים עצמם לא זזים הרבה בכלל, לא בגלוי. אז ההשערה המתבקשת היא שלקנטאורים יש כישרון קסום טבעי לגילוי עתידות שאתם פשוט, טוב, משליכים על שמי הלילה."

"ייתכן", אמר הקנטאור במחשבה. ראשו ירד. "האחרים יכו

אותך על שאמרת דבר כזה, אך מאז ומעולם חיפשתי לדעת את שאיני יודע. מדוע שמי הלילה מסוגלים לנבא את העתיד – זאת בוודאי איני יודע. קשה מספיק להבין את המיומנות עצמה. כל שביכולתי לומר, בנה של לילי, הוא שאפילו אם מה שאתה אומר אמיתי, הוא לא נראה שימושי במיוחד."

הארי הרשה לעצמו להירגע קצת; העובדה שהקנטאור פנה אליו בתור 'בנה של לילי' רמזה שהוא חושב עליו כעל יותר מאשר עוד פולש אקראי ביער. חוץ מזה, לתקוף תלמיד הוגוורטס בטח יגרור תגובה עצומה כלפי שבט הקנטאורים הלא־קוסמים שביער, והקנטאור בטח ידע את זה... "מה שמוגלגים גילו הוא שיש כוח פֶּאֶמַת, בכל פיסות האמת שמקיימות אינטראקציה זו עם זו, שאתה יכול לגלות רק בכך שתגלה כמה שיותר אמיתות. כדי לעשות זאת אתה לא יכול להגן על אמונות שקריות בשום צורה, אפילו אם תאמר שאמונה שקרית היא מועילה. אולי לא נראה שזה משנה, אם התחזיות שלך באמת מבוססות על הכוכבים או שמא זה כישרון קסום טבעי שמושלך. אבל אם אתה באמת רוצה להבין גילוי עתידות, או לצורך העניין את הכוכבים, האמת האמיתית על תחזיות קנטאוריות תהיה עובדה שמשנה לאמיתות אחרות."

הקנטאור הנהן לאיטו. "אז חסרי־השרביט נעשו חכמים מהקוסמים. איזו בדיחה! אמור לי, בנה של לילי, האם המוגלגים, בחוכמתם, אומרים שהשמיים יהיו ריקים בקרוב?"

"ריקים?" אמר הארי. "אה... לא?"

"הקנטאורים האחרים ביער נמנעו מחברתך, משום שנשבענו לא להציב את עצמנו נגד מסלול הרקיע. משום שבהיקשרנו לגורלך, אנחנו עלולים להפוך לתמימים פחות במה שיבוא. אני לבדי העזתי לגשת אליך."

"אני... לא מבין."

"לא. אתה תמים, כפי שאומרים הכוכבים. ודבר איום הוא, לטבוח דבר־מה תמים כדי להציל את עצמך. מי שיעשה זאת חייו

יהיו מקוללים, חצי־חיים, מאותו יום ואילך. כל קנטאור יגורש בבושת פנים אם יטבח סייה.”

החנית עשתה תנועת ברק, מהירה מדי לעיניו של הארי, והטיחה את שרביטו מידו.

מכה חזקה נוספת התרסקה אל הסרעפת של הארי, והוא נפל לקרקע היער מתנשם ומשתנק.

ידו של הארי עלתה אל גלימותיו, אל מחולל־הזמן שלו, וידית החנית העיפה הצידה את ידו, כמעט חזק מספיק כדי לשבור אצבעות. הוא הושיט את ידו השנייה וגם זו הועפה הצידה –

”אני מצטער, הארי פוטר,” אמר הקנטאור, ואז הרים את מבטו בעיניים רחבות. החנית הסתובבה ועלתה לחסום קליע לחש אדום. ואז הקנטאור שמט את החנית וזינק הצידה בייאוש, הבזק ירוק של אור עובר אותו והבזק ירוק של אור בעקבותיו, ואז הבזק שלישי פגע בדיוק בקנטאור.

הקנטאור נפל ולא נע שוב.

זמן רב נדרש להארי להסדיר את נשימתו, להיעמד על רגליו, להרים את שרביטו, להגיד בקרקור, ”מה?”

עד שסיים, תחושת האבדון, תחושת הכוח הכמעט מוחשי באוויר, התקרבה פעם נוספת.

”פ־פרופסור קְוִוִּיֶּרְל? מה אתה עושה פה?”

”טוב,” אמר הגבר בגלימה השחורה במחשבה, ”אתה היית צריך לפצוח בהתקף זעם רועש ביער האסור באמצע הלילה, ואני הייתי צריך לצאת עד גבול היכולת שלך להרגיש בי ולשמור. אל לו למורה להותיר תלמיד לבדו ביער האסור. זה צריך להיות ברור בדיעבד.”

הארי בהה בקנטאור שנפל.

דמות־הסוס לא נשמה.

”אתה – אתה הרגת אותו, זה היה אֶבְדָּה קְוִיֶּרְל –”

”אינני מבין תמיד איך אנשים אחרים מדמיינים לעצמם שמוסר

עובד, מר פוטר. אבל אפילו אני יודע שבמוסר קונבנציונלי, מקובל להרוג יצורים לא-אנושיים שעומדים לקטול ילד קוסם. אולי לא אכפת לך מהחלק של חוסר האנושיות, אבל הוא עמד להרוג אותך. הוא ממש לא היה תמים –
המורה להתגוננות עצר, מביט בהארי, שהרים יד רועדת אחת לפיו.

"טוב," אמר אז המורה להתגוננות, "הבהרתי את הנקודה שלי, ואתה מוזמן לחשוב עליה. חניתות של קנטאורים יכולות לחסום לחשים רבים, אך איש לא מנסה לחסום אם הוא רואה שהלחש בגוון ירוק מסוים. זו הסיבה שמועיל לדעת כמה לחשי שיתוק ירוקים. באמת, מר פוטר, אתה אמור כבר להבין כיצד אני פועל."
המורה להתגוננות התקרב לגופו של הקנטאור, והארי עשה צעד לא רצוני לאחור, ואז אחד נוסף, כשהרגיש את התחושה העולה הנוראית של **עצור, אל** –
המורה להתגוננות כרע על ברכו והצמיד את שרביטו לראשו של הקנטאור.

השרביט נשאר שם זמן מה.
והקנטאור התרומם, עיניו ריקות, נושם שוב.
"אל תזכור דבר מהזמן הזה," ציווה המורה להתגוננות. "לך מפה ושכח כל מה שקרה הלילה."

הקנטאור הלך משם, ארבעת רגלי הסוס נעות בתיאום מזור.
"מרוצה עכשיו?" שאל המורה להתגוננות, נשמע ציני למדי.
המות של הארי עדיין הרגיש שבור. "הוא ניסה להרוג אותי."
"או, בשם מרלין – כן, הוא ניסה להרוג אותך. תתרגל. רק אנשים משעממים לעולם אינם חווים את החוויה הזו."
קולו של הארי בקע ניחר. "למה – למה הוא רצה –"
"זו יכולה להיות סיבה אחת משלל סיבות. זה יהיה שקר אם אומר שמעולם לא שקלתי להרוג אותך בעצמי."
הארי הביט לכיוון אליו הלך הקנטאור.

המוח שלו עדיין הרגיש שבור-למחצה, כמו מנוע שמשתנק, אבל הארי לא הצליח לראות איך זה יכול להיות סימן טוב.

* * *

החדשות שדראקו מאלפוי כמעט נאכל על ידי אימה הספיקו כדי לזמן את דמבלדור בחזרה מהמקום אליו הלך, להעיר את לורד מאלפוי ואת בעלה הנאה של הגבירה גרינגרס, להביא את אמיליה בונז. הקיום לכאורה של האימה עורר ספקנות אפילו בקרב דמבלדור, והאפשרות של לחשי זיכרון מזויף הועלתה. הארי אמר (אחרי כמה לבטים פנימיים על ההשלכות של אנשים המאמינים ששד מסתובב חופשי) שהוא לא ממש זכר שהשקיע את אותו המאמץ שהשקיע בהפחדת הסוהרסן, הדבר האפל פשוט עזב; וזה מה שהיית מצפה ממישהו ליצור בתור זיכרון מזויף, אם הוא לא ידע איך הארי עשה זאת. השמות פלטריקס בלק, סוורוס סנייפ, וקוויירינוס קווייך הוזכרו בהקשר של קוסמים חזקים מספיק להכניע את כל הנוכחים ולהטיל לחשי זיכרון מזויף, והארי ידע שלציוס חושב על דמבלדור. הילאים העידו, ודיונים הסתובבו במעגלים, ומבטי האשמה זועמים נשלחו, והערות חותכות נאמרו בשתיים לפנות בוקר. היו הצעות, והצבעות, והשלכות.

"אתה מאמין," אמר בשקט המנהל דמבלדור להארי, כשהכל

תם ונשלם, "שההוגוורטס שיצרת הינה משופרת?"

הארי ישב עם מרפקיו על ברכיו, פניו נחות על כפות הידיים, בחדר הדיונים אותו עזבו כל השאר. פרופסור מקגונגל, שלא השתמשה במחולל-זמן באותה תדירות כמותם, עזבה בחיפזון למיטתה.

"כן," אמר הארי אחרי היסוס ארוך מדי. "מנקודת המבט שלי, המנהל, דברים בהוגוורטס סוף כל סוף נורמליים. ככה דברים צריכים להיות, כשארבעה ילדים נשלחים ליער האסור בלילה. צריכה להיות מהומה גדולה, שוטרים צריכים להגיע, והאחראי

צריך להיות מפוטר."

"אתה מאמין שטוב הדבר," אמר בשקט דמפלדור, "שהאדם

שאתה מחזיק כאחראי פוטר."

"כן, למעשה, זה מה שאני מאמין."

"ארגוס פילץ' שירת את המוסד הזה במשך עשרות שנים."

"וכשניתן לו וריטסרום," אמר הארי בעייפות, "ארגוס פילץ'

גילה שהוא שלח ילד בן אחת-עשרה ליער האסור, בתקווה שמשוהו

איום יקרה לו, משום שחשב שאביו של הילד הזה היה אחראי

למותה של החתולה שלו. שלושת התלמידים האחרים בחברתו של

דראקו לא ריפו את ידיו, כנראה. הייתי טוען בעד עונש מאסר, אבל

מאסר במדינה הזו זה אזקבאן. אציין גם שפילץ' היה לא נעים

ביותר לילדים בהוגוורטס ואני מצפה שהאינדקס ההדוני של בית-

הספר ישתפר בעקבות עזיבתו, לא שזה משנה לך, אני מניח."

עיניו של המנהל היו אטומות מאחורי משקפי חציהסהר.

"ארגוס פילץ' הוא סקיב. המשרה שלו בהוגוורטס היא כל מה שיש

לו. שהיה לו."

"המטרה של בית-ספר אינה לספק עבודה לעובדיו. אני יודע

שכנראה בילית יותר זמן בחברת פילץ' מאשר בחברת כל תלמיד

נתון, אבל זה לא אמור לגרום לחוויות הפנימיות של פילץ' להיות

משמעותיות יותר במחשבות שלך. גם לתלמידים יש חיים

פנימיים."

"לא אכפת לך בכלל, הארי?" קולו של דמפלדור היה שקט.

"מאלה שבהם אתה פוגע."

"אכפת לי מהתמימים," אמר הארי. "כמו מר האגריד, שאם

תשים לב, טענתי שאין להחשיב כזדוני, רק ככזה שאינו מודע

לסביבתו. הייתי בסדר עם זה שמר האגריד ימשיך לעבוד פה כל

עוד הוא לא ייקח עוד תלמידים ליער האסור."

"חשבתי שעם זיכוי של רובאוס, הוא יוכל ללמד טיפול בחיות

פלא אחרי שסליבנוס יפנה את המשרה. אבל הרבה מהלימוד הזה

נעשה ביער האסור. אז גם זה לא יקרה, לאחר שעשית את שלך. הארי אמר בשקט, "אבל – אתה אמרת לנו שלמר האגרید יש חולשה כשזה מגיע ליצורי פלא שמאיימים על קוסמים. שלמר האגרید יש פגם קוגניטיבי והוא לא היה מסוגל לדמיין את דראקו וטרייסי נפגעים, וזו הסיבה שהאגרید לא ראה בעיה בלהשאר אותם לבד ביער האסור. האין זה נכון?"

"זה נכון."

"אז האם מר האגרید הוא לא המורה הגרוע ביותר האפשרי לטיפול בחיות הפלא?"

הקוסם הזקן הביט מטה אל הארי דרך משקפי חצייהסרה. קולו היה עבה כשדיבר. "מר מאלפוי עצמו לא ראה דבר שאינו כשורה. לא היה זה תכסיס גלוי בו השתמש ארגוס, הארי פוטר. ורובאוס היה יכול לצמוח אל התפקיד שלו. זה היה יכול להיות – כל מה שרובאוס ביקש, התשוקה הגדולה ביותר שלו –

"הטעות שלך," אמר הארי, משפיל את מבטו אל ברכיו, מרגיש מותש לפחות עשרה אחוזים מכפי שהיה מעודו, "היא הטייה קוגניטיבית שנקראת, בשפה מקצועית, אירגישות לקנה מידה. חוסר יכולת להכפיל. אתה חושב כמה מר האגרید יהיה מאושר כשישמע את החדשות. חשוב על עשר השנים הבאות ועל אלף תלמידים שילמדו טיפול בחיות פלא ועל עשרה אחוזים מהם שיחטפו כוויה מאשווינדר. אף אחד מהתלמידים לא ייפגע כמו שמר האגרید יהיה מאושר, אבל יהיו מאה תלמידים פגועים ורק מורה מאושר אחד."

"ייתכן," אמר הקוסם הזקן. "והשגיאה שלך, הארי, היא שאינך מרגיש את כאבם של אלו בהם פגעת, לאחר שעשית את ההכפלה שלך."

"ייתכן." הארי המשיך לבהות בברכיו. "או שאולי זה גרוע יותר מזה. המנהל, מה זה אומר שקנטאור לא אוהב אותי?" מה זה אומר שכן לגזע של יצורים קסומים שידועים ביכולת גילוי העתידות

שלהם מרצה לך על אנשים שלא מבינים השלכות, מתנצל, ואז
מנסה לדקור אותך עם חנית?

"קנטאור?" שאל המנהל. "מתי אתה – אה, מחולל-הזמן. אתה
הסיבה שלא הייתי יכול לחזור לפני האירוע הזה, מחשש
לפרדוקס."

"אני הסיבה? אני מניח שזה נכון." הארי הניד בראשו בריחוק.
"סליחה."

"מלבד מעט מאוד יוצאי דופן," אמר דמפלדור, "קנטאורים
אינם אוהבים קוסמים, בכלל לא."
"זה היה קצת יותר ספציפי מזה."
"מה הקנטאור אמר לך?"
הארי לא ענה.

"אה." המנהל היסס. "קנטאורים טעו בעבר פעמים רבות, ואם
יש מישהו בעולם שיכול לבלבל את הכוכבים עצמם, הרי זה אתה."
הארי הרים את מבטו וראה את העיניים הכחולות עדינות שוב
מאחורי משקפי חצייהסרה.

"אל תחשוב על זה יותר מדי," אמר אלבוס דמפלדור.

3 ביוני, 1992.

פרופסור קוויקל היה חולה מאוד.

הוא נראה טוב יותר לזמן מה, לאחר ששתה את דם החד-קרן במאי, אבל אווירת הכוח החזקה שאפפה אותו לא שרדה אפילו יום. עד שהגיע אמצע מאי, ידיו של פרופסור קוויקל שבו לרעוד, אם כי מעט. הטיפול של המורה להתגוננות הופרע מוקדם מדי, כנראה.

שישה ימים קודם לכן פרופסור קוויקל קרס בארוחת הערב. מדאם פומפרי ניסתה לאסור על פרופסור קוויקל ללמד, ופרופסור קוויקל צעק עליה לפני כולם. המורה להתגוננות צעק שהוא גוסס בכל מקרה, וישתמש בזמן שנותר לו כראות עיניו. אז מדאם פומפרי, ממצמצת בחוזקה, אסרה על המורה להתגוננות לעשות כל דבר מלבד ללמד את השיעורים שלו. היא ביקשה מתנדב שיעזור לה לקחת את פרופסור קוויקל לחדר במרפאה. יותר ממאה תלמידים קמו על רגליהם, רק מחצית מהם לובשים ירוק.

המורה להתגוננות כבר לא ישב בשולחן המורים בזמן הארוחות. הוא לא הטיל לחשים במהלך השיעורים. התלמידים המבוגרים ביותר, בעלי נקודות הקוויקל הרבות ביותר, עזרו לו ללמד, תלמידי השנה השביעית שכבר ישבו במבחני הכשיפומטרי שלהם במאי. הם הרחיפו אותו בתורות מחדרו במרפאה אל

השיעורים שלו, והביאו לו אוכל בזמן הארוחות. פרופסור קְוִיֶּרְל פיקח על שיעורי הקסם הקרבי שלו בישיבה על כיסא. לראות את הָרְמִיזִי מתה כאב יותר מזה, אבל נגמר הרבה יותר מהר.

זה האויב האמיתי.

הארי כבר חשב את זה, אחרי שֶהָרְמִיזִי מתה. העובדה שנאלץ לצפות בפרופסור קְוִיֶּרְל מת, יום אחרי יום, שבוע אחרי שבוע, לא עשתה הרבה כדי לשנות את דעתו.

זה האויב האמיתי מולו עליי להתמודד, חשב הארי בשיעור ההתגוננות של יום רביעי, מביט בפרופסור קְוִיֶּרְל נשען יותר מדי בכיסאו לפני שהעוזר היומי מהשנה השביעית תפס אותו. כל השאר זה רק צללים והסחות דעת.

הארי הפך בדעתו בנבואה של פרופסור טרלוני, תוהה האם ייתכן שלאדון האופל האמיתי אין קשר ללורד וולְדְמוּרְט. אלה שחמקו ממנו כבר שלוש פעמים נראה מרמז על האחים פברל ועל שלושת אוצרות המוות – אם כי הארי לא ראה איך בדיוק המוות יכול לסמן אותו כשווה לו, מה שרמז על איזו פעולה מכוונת מצידו של המוות.

זה לבדו הוא האויב האמיתי, חשב הארי. אחרי זה תבוא פרופסור מְקֶגֶוֹנְגֶל, אימא ואבא, אפילו נוויל בזמנו, אלא אם ניתן יהיה לרפא את הפצע בעולם לפני כן.

לא היה דבר שהארי יכול לעשות. מְדָאם פומפרי כבר עשתה בשביל פרופסור קְוִיֶּרְל כל מה שקסם יכול לעשות, וקסם נראה עדיף בהחלט על פני טכניקות מוגלגיות כשזה נוגע לריפוי.

לא היה דבר שהארי יכול לעשות.

שום דבר שהוא יכול לעשות.

שום דבר.

כלום.

* * *

הארי הרים את ידו ונקש על הדלת, למקרה שהאדם שבפנים
כבר לא יכול לגלות אותו.

"מה העניין?" בקע קול מאומץ מחדר המרפאה.

"זה אני."

השתררה שתיקה ארוכה. "היכנס," אמר הקול הזה.

הארי חמק פנימה, סגר את הדלת מאחוריו והטיל את לחש
ההשקטה. הוא עמד רחוק מפרופסור קוויֶרל ככול שיכול, רק
למקרה שהקסם שלו גורם לפרופסור קוויֶרל אי נוחות.

אם כי תחושת האבדון הלכה ודעכה עם כל יום שחלף.

פרופסור קוויֶרל היה שעון לאחור על מיטתו במרפאה, רק
ראשו מורם באמצעות כרית. כיסוי מיטה מחומר צמרי כיסה אותו
עד החזה, אדום עם תפרים שחורים. ספר ריחף לפני עיניו, מוקף
בזוהר חיוור שהקיף גם קובייה שחורה שנחה לצד המיטה. לא
הקסם של המורה להתגוננות עצמו, אם כן, אלא מכשיר מסוג
כלשהו.

הספר היה *חושבים פיזיקה של אפשטיין*, אותו הספר שהארי
השאיל לדראקו לפני כמה חודשים. הארי הפסיק לדאוג שמהו
רע יקרה בגללו לפני כמה שבועות.

"זה –" אמר פרופסור קוויֶרל והשמיע שיעול די מדאיג. "זה
ספר מרתק... לו הייתי מבין בזמנו..." צחוק, מעורב בשיעול נוסף.
"למה הנחתי שהאומנויות המוגלגיות... לא צריכות להיות שלי גם
הן? שהן... לא יועילו לי? למה לא טרחתי לנסות... לבדוק זאת
ניסיונית... כמו שהיית אומר? למקרה... שההנחה שלי... שגויה?
זה נראה שטותי לגמרי מציד... בדיעבד..."

הארי התקשה לדבר יותר מפרופסור קוויֶרל. ללא מילים, הארי
הושיט את ידו לכיסו והניח מטפחת על הרצפה, אותה פרש וחשף
חלוק נחל לבן, חלק ועגול.

"מה זה?" שאל המורה להתגוננות.

"זה, זה, חדרקן, אחרי שינוי צורה."

הארי בדק בספרים, גילה שמכיוון שהוא צעיר מדי מכדי שיהיו לו מחשבות מיניות הוא יהיה מסוגל להתקרב לחדרקן ללא חשש. אותם הספרים לא אמרו דבר על זה שחדרקן הם חכמים. הארי כבר הבחין שכל מין קסום אינטליגנטי הוא דמוי אנוש לפחות בחלקו, מאנשיים לקנטאורים לענקים, מגמדונים לגובלינים לווליות. לכולם היו רגשות דמויי אנוש בבסיסם, רבים היו מסוגלים להזדווג עם בני אנוש. הארי כבר הסיק שקסם לא יצר אינטליגנציה חדשה אלא רק שינה את הצורה של ישויות אנושיות מבחינה גנטית. חדרקן הם דמויי סוס, לא דמויי אנוש אפילו בחלקם, לא דיברו, לא השתמשו בכלים, הם כמעט בוודאות רק סוסים קסומים. אם זה בסדר לאכול פרה כדי למנוע מעצמך מלגווע ברעב ליום, חייב להיות בסדר לשתות דם חדרקן כדי להרחיק את המוות לשבועות. לא ניתן לקבל את הטענה הראשונה ובו זמנית לשלול את השנייה.

אז הארי הלך ליער האסור עם הגלימה שלו. הוא חיפש את חורשת חדיהקן עד שראה אותה, יצור גאה עם פרווה בצבע לבן טהור ורעמה בצבע סגול, שלושה כתמים כחולים על צד גופה. הארי התקרב, ועיני הספיר הביטו בו בסקרנות. הארי נקש את הרצף 1-2-3 על הקרקע כמה פעמים עם נעליו. החדרקן לא הראתה שום סימן שהיא מגיבה בצורה דומה. הארי הושיט את ידו, לקח את פרסתה בידו, ונקש את אותו הרצף על הפרסה. החדרקן רק הביטה בו בסקרנות.

ועדיין, משהו בהאכלת החדרקן בקוביות סוכר מצופות שיקויי שינה עדיין הרגיש כמו רצח.

הקסם הזה נותן לקיום שלהם משקל של משמעות שלא יכול להיות לשום חיה פשוטה... לטבח משהו תמים כדי להציל את עצמך, זהו חטא חמור מאוד. שני הביטויים האלה, מפרופסור

מִקְגֹּנִיגֵל ומהקנטאור, חלפו שניהם בתודעתו של הארי שוב ושוב כשהחד־קרן הלבנה פיהקה, נשכבה על הקרקע, ועצמה את עיניה במה שתהיה הפעם האחרונה. שינוי־הצורה ארך שעה, ועיניו של הארי דמעו שוב ושוב כשעבד. מות החד־קרן לא בא אז, אבל הוא יבוא בקרוב, וטבעו של הארי לא הכיר בניסיון לסרב לאחריות כלשהי. הארי פשוט ייאלץ לקוות שאם לא הרגת את החד־קרן כדי להציל את עצמך, אם עשית זאת כדי לעזור לחבר, זה יהיה בסדר בסופו של דבר.

גבותיו של פרופסור קְוִיֶּרְל טיפסו אל קו השיער שלו. קולו היה פחות רך, השיב לעצמו חלק מהחדות הרגילה שלו, כשאמר, "אני אוסר עליך לעשות זאת שוב."

"תהיתי אם תאמר זאת," אמר הארי. הוא בלע שוב את רוקו. "אבל החד־קרן הזו, כבר אבודה, אז זה לא ישנה מאומה אם תיקח אותה, פרופסור..."

"למה עשית זאת?"

אם המורה להתגוננות באמת לא הבין זאת, הוא היה קשה קליטה יותר מכל מי שהארי פגש מעודו. "כל הזמן חשבתי שאין דבר שאני יכול לעשות," אמר הארי. "נמאס לי לחשוב את זה."

פרופסור קְוִיֶּרְל עצם את עיניו. ראשו נשען לאחור על הכרית. "היה לך מזל," אמר המורה להתגוננות בקול רך, "שחד־קרן לאחר שינוי־צורה... לא הפעיל את לחשי ההגנה של הוֹגוּרְטֶס, בתור יצור זר... אני אצטרך... לקחת את זה מחוץ לשטח בית־הספר, כדי להשתמש בזה... אבל ניתן לארגן זאת. אומר להם שברצוני להביט באגם... אבקש ממך לתחזק את שינוי־הצורה לפני שתלך, והוא אמור להספיק, אחרי זה... ובשארית כוחי, לבטל את אזעקות המוות שהוטלו להשגיח על העדר... אזעקות שהחד־קרן לא הפעילה, משום שהיא לא מתה עדיין, רק עברה שינוי־צורה... היה לך מזל רב, מר פוטר."

הארי הנהן. הוא החל לדבר ואז הפסיק שוב. פעם נוספת נראה

כאילו המילים נתקעו בגרונו.

כבר חישבת את התועלות הצפויות, אם זה יעבוד, אם זה ישתבש. הקצית הסתברויות, הכפלת, ואז זרקת את התשובה והלכת עם תחושת הבטן החדשה שלך, שנותרה כשהייתה. אז תגיד את זה.

"אתה יודע," שאל הארי בקול רועד, "על דרך כלשהי, כל דרך, שבה ניתן להציל את חייך?"
עיניו של המורה להתגוננות נפקחו. "למה... אתה שואל אותי את זה, ילד?"

"יש... לחש ששמעתי עליו, טקס –"
"היה בשקט," אמר המורה להתגוננות.
רגע לאחר מכן נחש נח על המיטה.
אפילו עיניו של הנחש היו עמומות.
הוא לא התרומם.

"המששך לדבר," לחשש הנחש, לשונו המבזיקה הייתה הדבר היחיד שנע.

"ישנו... יששנו טקסס, ששמעתי עליו מאדון ביתסספר, ששבאמצעותו הוא חוששב ששאדון האופל היה יכול לששרוד. הוא נקרא –" והארי עצר, הוא הבין שהוא יודע איך להגיד את המילה בלחשננית. "הורקרוקסס. הוא דורשש מוות, ששמעתי. אבל אם אתה מת בכל מקרה, אתה יכול לנססות לששנות את הטקסס, אפילו בססיכון גדול, ללחשש חדשש, כך ששניתן לעששות אותו עם קורבן אחר. זה יששנה את כל העולם, אם תצסליח – אם כי אני לא יודע דבר על הלחשש – אדון בית סספר חששב ששזה קורע חלק מנששמה, אם כי אני לא רואה איך זה יכול להיות נכון –"

הנחש לחשש בצחוק, צחוק חד ומזור, כמעט היסטרי. "אתה מסספר לי על הלחשש הזה? לי? אתה מוכרח ללמוד זהירות בעתיד, ילד. אבל זה לא מששנה. גיליתי את לחשש ההורקרוקסס לפני זמן רב. הוא חססר מששמעות."

“חסר משמעות?” אמר הארי בקול רם בהפתעה.

“היה לחשש חסר משמעות מלכתחילה, אם נשמות קיימות. לקרוע חלק מנשמה? זה ששקר. הטעיה להססתיר את הסוד האמיתי. רק אחד ששאנו מאמין בשקרים פשוטים יסיק מעבר, יראה מתחת להססתרה, יבין איך להטיל לחשש. רצח נדרשש הוא לא טקסס קורבן בכלל. מוות פתאומי לפעמים יוצר רוח, אם קסס מתפרץ ומוטבע על משהו קרוב. לחשש הורקרוקסס מתעל פרץ־מוות דרך המטיל, יוצר רוח מששלך במקום ששל קורבן, מטביע רוח במכשיר מיוחד. קורבן ששני מרים את מכשיר הורקרוקסס, מכשיר מטביע זיכרונות ששלך בו. אבל רק זיכרונות מזמן ששמכשיר הורקרוקסס נוצר. אתה רואה פגם?”

תחושת הצריבה שבה לגרוננו של הארי. “אין המששכיות ששל –” לא הייתה מילה נחשית למודעות עצמית – “עצמי, אתה תמששך לחשוב אחרי ששתיצסור את ההורקרוקסס, ואז עצמי עם זיכרונות חדשים ימות ולא ישוחזר –”

“כן, אתה מבין. וגם האיססור של מרלין מונע מלחששים חזקים לעבור דרך מכשיר כזה, מששום ששהוא לא באמת חי. קוסמים אפלים ששחושבים לחזור כך הם חלשים יותר, מובססים בקלות. אישיות מששתנה, מתערבבת עם קורבן. מוות לא באמת מובסס. עצמי אמיתי אובד, כמו ששאתה אומר. לא לטעמי כרגע. מודה שששקלתי זאת, לפני זמן רב.”

גבר שכב על המיטה במרפאה פעם נוספת. המורה להתגוננות התנשם, ואז השמיע קול שיעול אומלל.

“אתה יכול לתת לי את המתכון המלא ללחש?” שאל הארי, אחרי רגע של מחשבה. “ייתכן שיש דרך לשפר את הפגמים, עם מספיק מחקר. דרך כלשהי לעשות את זה מוסרי ושוה יעבוד.” כמו לעשות את ההעברה לגוף משובט עם מוח חלק, במקום קורבן תמים, מה שאולי ישפר גם את האיכות של העברת האישיות... אם כי זה עדיין מותיר את הבעיות האחרות.

פרופסור קְוִיֶּרְל השמיע צליל קצר, מתחת לנשימתו, שאולי היה צחוק. “אתה יודע, ילד,” לחש פרופסור קְוִיֶּרְל, “חשבת...”

ללמד אותך הכל... זרעי כל הסודות שידעתי... מתודעה חיה אחת לאחרת... כך שלאחר מכן, כשתמצא את הספרים הנכונים, תוכל להבין... הייתי מעביר לך את הידע שלי, יורשי... היינו מתחילים ברגע שהיית מבקש ממני... אבל מעולם לא ביקשת."

אפילו האבל שאפף את הארי כמו מים סמיכים נפרץ למשמע זה, למשמע גודל ההזדמנות המוחמצת. "הייתי אמור – ? לא ידעתי שהייתי אמור – !"

גיחוך משתעל נוסף. "אה, כן... בן-המוגלגים הנבער... במורשת אם לא בדם... זה אתה. אבל... חשבתי על זה שוב... מוטב שלא תלך בדרכי... לא הייתה זו דרך טובה, בסופו של דבר."

"עוד לא מאוחר, פרופסור!" אמר הארי. חלק מהארי צעק שהוא אנוכי, ואז חלק אחר השתיק בצעקות את החלק הראשון; יהיו אנשים אחרים לעזור להם.

"כן, כבר מאוחר... ולא... תשכנע אותי אחרת... חשבתי על זה שוב... כפי שאמרת... אני יותר מדי מלא... בסודות שמוטב שיישכחו... הסתכל עליי."

הארי הביט, כמעט כנגד רצונו.

הוא ראה פנים עדיין חסרות קמטים, נראות זקנות ומיוסרות, מתחת לראש שמאבד את שיערו במהירות, אפילו הצדדים נראו דלילים; הארי ראה פנים שתמיד חשב עליהן כחדות, שכעת נגלו כרזות, שריר ושומן דועכים מהן, כמו מהזרועות שמתחתיהן, כמו דמותה השלדית של פֶּלְטְרִיקְס פֶּלֶק שראה באזקבאן –

הארי הסב את ראשו בלי לחשוב.

"אתה רואה," לחש המורה. "אני לא אוהב להישמע כמו קלישאה... מר פוטר... אבל האמת היא... שהאומנויות הנקראות אפלות... באמת לא טובות לאדם... בסופו של דבר."

פרופסור קוויֶרְל שאף ונשף. היה שקט במרפאה לזמן מה, רק האבן המעוטרת של הקירות צופה בשניים.

"יש עוד דברים... שלא נאמרו בינינו?" שאל פרופסור קוויֶרְל.

"אני לא מת היום... שים לב... לא ברגע זה... אבל אינני יודע כמה עוד... אוכל לשוחח."

"יש", אמר הארי, בולע שוב את רוקו. "יש הרבה דברים, יותר מדי דברים, אבל... יכול להיות שאסור לי לשאול, אבל אני לא רוצה – שהשאלה הזו תיותר ללא תשובה – נחש? "

נחש נח על המיטה.

"גיליתי איך הקללה ההורגת עובדת. דורששת ששנאה אמיתית להטיל, לא הרבה ששנאה, אבל צסריך לרצסות את המטרה מתה, כך אומרים. בכלא של אוכלי-חיים הטלת קללה הורגת על ששומר – אמרת ששלא רצסית אותו מת – זה היה ששקר? כאן, עכשיו מהמרחק הזה – אתה יכול לומר אמת – אפילו אם תחששוב ששזה מצסגי אותך באור דע – זה לא אמור לששנות עכשיו, מורה. אני רוצסה לדעת. מוכרח לדעת. לא אנטושש אותך, כך או כך."

גבר נח על המיטה.

"הקשב היטב," לחש פרופסור קוויֶרל. "אספר לך בעיה קשה... חידה של לחש מסוכן... כשתדע את התשובה לחידה הזו... תדע גם... את התשובה לשאלה שלך... אתה מקשיב?"

הארי הנהן.

"ישנה מגבלה... לקללה ההורגת. כדי להטיל אותה פעם אחת... בקרב... אתה מוכרח לשנוא מספיק... לרצות שהאחר ימות. כדי להטיל אבדה... קדברה פעמיים... אתה מוכרח לשנוא מספיק... כדי להרוג פעמיים... לשסף את הגרון שלו בידך שלך... לראות אותו מת... ואז לעשות את זה שוב. מעטים מאוד... יכולים לשנוא מספיק... להרוג מישהו... חמש פעמים... הם... ישתעממו." המורה להתגוננות נשם כמה נשימות לפני שהמשיך. "אבל אם תסתכל בהיסטוריה... תמצא קוסמי אופל... שהיו יכולים להטיל את הקללה ההורגת... שוב ושוב. מכשפה מהמאה התשע-עשרה... שקראה לעצמה אוונגל השחורה... ההילאים קראו לה א. ק. מקדוול. היא הייתה יכולה להטיל את הקללה ההורגת... תריסר

פעמים... בקרב אחד. שאל את עצמך... כפי ששאלתי את עצמי... מהו הסוד... שהיא ידעה? מה קטלני יותר משנאה... וזורם בלי גבול?"

רמה שנייה ללחש אבדה קנכה, בדיוק כמו ללחש הפטרונס...
 "לא ממש אכפת לי, ענה הארי.

המורה להתגוננות גיחך בקול רטוב. "טוב. אתה... לומד. אז אתה מבין..." הפסקה לשינוי צורה. "לא רציתי ששהשומר ימות, בסופו של דבר. הטלתי את הקללה ההורגת, אבל לא עם ששנאה." ואז אדם.

הארי בלע את רוקו בחוזקה. זה היה טוב יותר וגרוע יותר מכפי שהארי חשד; ואופייני בהחלט לפרופסור קוויקל. נשמה סדוקה, אין ספק; אבל פרופסור קוויקל מעולם לא טען שהוא שלם.
 "עוד משהו... לומר?" שאל הגבר שעל המיטה.

"אתה בטוח לגמרי," שאל הארי, "שאין שום דבר ששמעת עליו שעשוי להצייל אותך, פרופסור? בכל הידע שלך? למצוא ולאחד את שלושת אוצרות המוות, חפץ קסם עתיק שמרלין חתם מאחורי חידה שאיש מעולם לא הצליח לפתור? ראית חלק ממה שאני יכול לעשות, שאני טוב בפתרון חידות. אתה יודע שאני יכול להבין דברים, לפעמים, שקוסמים אחרים לא יכולים. אני –" קולו של הארי נשבר. "יש לי העדפה חזקה לחיים שלך על פני המוות שלך, פרופסור קוויקל."

השתררה שתיקה ארוכה.

"דבר אחד," לחש פרופסור קוויקל. "דבר אחד... שעשוי לעשות זאת... או שאולי לא... אבל להשיג אותו... זה מעבר ליכולתך, או ליכולתי..."

או, זו פשוט הייתה ההכנה לתת־מימה, אמר המבקר הפנימי של הארי.

כל שאר החלקים צרחו על החלק הזה שישתוק. החיים לא עובדים ככה. אפשר למצוא חפצי קסם עתיקים, אבל לא בחודש,

לא כשאינך יכול לעזוב את הוגוֹרְטָס ואתה עדיין בשנת הלימודים הראשונה.

פרופסור קְוויֶרְל נשם נשימה עמוקה. נשף. "אני מצטער... זה יצא... דרמטי מדי. אל... תפתח תקוות... מר פוטר. שאלת... כל דבר... לא משנה כמה לא סביר. ישנו... חפץ מסוים... שנקרא..."

נחש נח על המיטה.

"אבן החכמים", לחשש הנחש.

אם הייתה דרך ניתנת לייצור המוני של חיי אלמוות בטוחים כל הזמן הזה ואיש לא טרח, הארי עומד להישר ולהרוג מישהו.

"קראתי על זה בספר", לחשש הארי. "הססקתי ששזה מיתוסס ברור. ששום ססיבה ששאותו מכששיר יסספק חיי אלמוות וזהב אינססופי. אלא אם מישהו פששוט ממצסיא ססיפורים ששמחים. ששלא לדבר על העובדה ששכל אדם ששפוי היה צסריך לחקור דרכים לייצסר עוד אבנים, או לחטוף את היוצסר כדי לייצסר. חששבתי עליך במיוחד, מורה."

לחשוש של צחוק קר. "היססך חכם, אבל לא חכם מסספיק. כמו עם לחשש הורקרוקסס, אבססורד מסססיר ססוד אמיתי. אבן אמיתית לא מה ששאגדה אומרת. כוח אמיתי לא מה ששססיפורים טוענים. יוצסר לכאורה ששל אבן לא מי ששבאמת יצסר אותה. זה ששמחזיק בה עכששיו, לא נולד לששם ששהוא מששתמש בו עכששיו. עם זאת אבן היא מכששיר ריפוי חזק באמת. ששמעת מישהו מדבר עליה?"

"רק קראתי בספר."

"זה ששמחזיק באבן הוא מקור להרבה ידע. לימד את אדון ביתסספר ססודות רבים. אדון ביתסספר לא אמר דבר על מחזיק האבן, דבר על אבן? ששום רמזים?"

"לא ששאני יכול להיזכר בקלות", ענה הארי בכנות.

"אה", לחשש הנחש. "אה, טוב."

"יכול לששואל את אדון ביתסספר –"

"לא! אל תששאל אותו, ילד. הוא לא יקבל את הששאלה בטוב."

"אבל אם האבן רק מרפאת –"

"אדון בית־ספר לא מאמין בכך, לא יאמין בכך. יותר מדי חיפשו את האבן, או חיפשו ידע של מחזיק אבן. אל תשאל. אססור לששאל. אל תנסה להשיג אבן בעצמך. אני אוסר."

הגבר נח על המיטה פעם נוספת. "אני... בסוף כוחי..." אמר פרופסור קְוִיֶּרְל. "אני מוכרח להשיב לעצמי... את כוחי... לפני שאלך... אל היער... עם המתנה שלך. לך עכשיו... אבל תחזק את שינוי־הצורה... לפני שתלך."

הארי הושיט את ידו, נגע בחלוק הנחל הלבן שנח בתוך המטפחת, מחדש את שינוי־הצורה שהוטל עליו. "זה אמור להחזיק למשך שעה וחמישים ושלוש דקות אחרי זה," אמר הארי. "הלימודים שלך... בהצלחה."

זה היה הרבה יותר זמן מכפי ששינוי־הצורה של הארי היו מחזיקים בתחילת שנת הלימודים. לחשי שנה שנייה באו לו בקלות עכשיו, ללא מאמץ; וזה לא מפתיע, משום שהוא יהיה בן שתיים־עשרה בתוך פחות מחודשיים. הארי אפילו היה יכול להטיל את לחש הזיכרון, אם היה צורך שמישהו ישכח כל זיכרון שקשור ליד שמאל שלו. הוא טיפס לאיטו במעלה סולם הכוח, מהתחתית. המחשבה הגיעה עם אפשרות לעצבות, מחשבה על דלת אחת נפתחת לו כשאחרת נסגרה; וגם את זאת הארי דחה.

* * *

הדלת למרפאה נסגרה מאחורי הארי, כשהילד־שנשאר־בחיים הלך במהירות ובכוונה, עוטה את גלימת ההיעלמות שלו תוך כדי הליכה. בקרוב, כנראה, פרופסור קְוִיֶּרְל יקרא לעזרה; ושלישיית תלמידים בוגרים תנחה את המורה להתגוננות למקום שקט, אולי היער, בתואנה של צפייה באגם או משהו כזה. מקום כלשהו בו המורה להתגוננות יוכל לאכול חד־קֶרֶן בלי שיתגלה, אחרי ששינוי־הצורה של הארי ידעך.

ואז פרופסור קְוִיֶּרְל יהיה בריא יותר, לזמן מה. כוחו יחזור אליו

חזק כשהיה, לזמן קצר בהרבה.

זה לא יחזיק מעמד.

אגרופיו של הארי נקמצו כשצעד, המתח קורן במעלה שרירי ורועו. אם הטיפול של המורה להתגוננות לא היה מופרע על ידי הארי וההילאים שהוא הביא להוגוורטס...

טיפשי להאשים את עצמו, הארי ידע שזה טיפשי ואיכשהו המוח שלו עשה את זה בכל זאת. כאילו המוח שלו מחפש, מוצא ובוחר בזהירות דרך כלשהי שבה זו תהיה אשמתו, לא משנה עד כמה זה לא סביר.

כאילו שהדרך היחידה שבה המוח שלו מסוגל להתאבל היא באמצעות אשמה.

שלישייה של סלית'רינים משנה שביעית חלפה על פני דמותו הבלתי נראית של הארי במסדרון, פניהם לעבר משרדי המרפאה בהם המתין הפרופסור, נראים רציניים ומודאגים ביותר. האם כך אנשים אחרים מתאבלים?

או שמא, ברמה מסוימת, לא באמת אכפת להם, כפי שפרופסור קוויקל חשב?

ישנה רמה שנייה לקללה ההורגת.

המוח של הארי פתר את החידה מיד, ברגע ששמע אותה לראשונה; כאילו הידע תמיד היה בתוכו, ממתין להודיע על קיומו. הארי קרא פעם, שההיפך מאושר הוא לא עצב, אלא שיעמום; והכותב המשיך ואמר שכדי למצוא אושר בחיים עליך לחשוב לא מה יעשה אותך מאושר, אלא מה ירגש אותך. ועליפי אותו היגיון, שנאה היא לא ההיפך האמיתי של אהבה. אפילו שנאה היא סוג של כבוד שאתה יכול לחלוק לקיום של מישהו. אם אכפת לך מספיק ממישהו כדי להעדיף את מותו על פני חייו, זה אומר שאתה חושב עליו.

זה עלה הרבה לפני כן, לפני המשפט, בשיחה עם הָרְמְיוּנִי; כשהיא אמרה משהו על כך שלבריטניה הקסומה יש דעה קדומה,

לאחר הצדקה עדכנית ונרחבת. והארי חשב – אם כי לא אמר – שלפחות הרשו לה להיכנס להוגוורטס כדי שיירקו עליה.

לא כמו אנשים מסוימים שחיו במדינות מסוימות, שהיו, כך נאמר, אנושיים כמו כל אחד אחר; שנאמר שהם ישויות תבוניות, שוות יותר מכל חד-קרן פשוט. אבל אף על-פי כן לא הורשו לחיות בבריטניה המוגלגית. בתחום הזה, לפחות, לשום מוגל אין זכות להישיר מבט לקוסם. בריטניה הקסומה אולי מפלה בני-מוגלגים, אבל לפחות היא מרשה להם להיכנס כדי שיוכלו לירוק עליהם.

מה קטלני יותר משנאה, וזורם בלי גבול?

“אדישות”, לחש הארי בקול רם, הסוד ללחש שלעולם לא יוכל להטיל; והמשיך לצעוד לעבר הספרייה כדי לקרוא כל מה שיוכל למצוא, כל דבר שהוא, על אבן החכמים.

4 ביוני, 1992.

דפני גרינגרס הייתה בחדר המועדון של סלית'רין, כותבת מכתב לאימה, הגבירה גרינגרס (שהייתה עקשנית בצורה מפתיעה כשזה נגע לחלוקת כוח, אף על-פי שלא הייתה בהוגוורטס להפעיל את השפעתה) כשראתה את דראקו מאלפוי מדדה מבעד לדלת הדיוקן ונושא מה שבוודאי היו תריסר ספרים, וינסנט וגרגורי מאחוריו נושאים תריסר נוספים כל אחד. ההילאי שליווה את מאלפוי הכניס את ראשו לרגע, ואז חזר למקום ממנו בא.

דראקו הביט סביב, ואז נראה כאילו עלה על רעיון מבריק כשהלך לעברה, וינסנט וגרגורי באים בעקבותיו.
 "את יכולה לעזור לי לקרוא את אלה?" שאל דראקו, נשמע קצר נשימה מעט כשהתקרב.

"מה?" השיעורים נגמרו, רק המבחנים נותרו כעת, וממתי מאלפויים מבקשים עזרה מגרינגרסים בשיעורי הבית שלהם?
 "אלה," אמר דראקו מאלפוי בחשיבות, "הם כל ספרי הספרייה שהעלמה גריינג'ר שאלה בין 1 באפריל ל-16 באפריל. חשבת לעבור עליהם למקרה שיש בהם רמזים, אלא שאז חשבתי, אולי את צריכה לעזור משום שהכרת את העלמה גריינג'ר טוב ממני."
 דפני בהתה בספרים. "הגנרל קראה את כל זה בשבועיים?"
 צביטת כאב עברה בליבה, אבל היא הדחיקה אותה.
 "טוב, אינני יודע אם העלמה גריינג'ר סיימה את כולם," אמר

דראקן. הוא הרים אצבע מתרה. "למעשה, אנחנו לא יודעים האם היא קראה מי מהם, או אם היא באמת שאלה אותם, כלומר, כל מה שצפינו הוא שהרישום בספרייה אומר שהיא הוציאה אותם –"

דפני כבשה אנחה. מאלפוי דיבר כך כבר שבועות. ישנם אנשים שברור שלא היו אמורים להיות מעורבים במקרי רצח מסתוריים משום שזה עשה דברים מוזרים לשכל שלהם. "מר מאלפוי, לא הייתי יכולה לקרוא את כל זה גם אם לא הייתי עושה שום דבר אחר כל הקיץ."

"אז רק תרפרי עליהם, בבקשה?" אמר דראקן. "במיוחד אם יש, את יודעת, מילים מסתוריות משורבטות בכתב היד שלה, או סימניה שנשארה בפנים, או –"

"גם אני ראיתי את המחזות הללו, מר מאלפוי." דפני גלגלה את עיניה. "אין לנו הילאים עכשיו בשביל –"

"אנחנו אבודים!" צווחה מיליסנט בלסטורד כשהתפרצה מהחדרים התחתונים לחדר המועדון של סלית'רין.

אנשים עצרו והביטו בה.

"זה פרופסור קווירל!"

אווירה פתאומית של קשב, כזו של וויכוחים ארוכי שנים שעומדים להיפתר. "טוב, סוף־סוף," אמר מישהו, כשמיליסנט ניסתה להסדיר את נשימתה. "יש לו רק, מה, עשרה ימים להתקלקל?"

"אחד עשר יום," אמר תלמיד השנה השביעית שניהל את ההימורים.

"מצבו השתפר קצת לפתע והוא הולך לזמן את תלמידי השנה הראשונה למבחן בהתגוננות! בהפתעה! עוד חמישים דקות!" "מבחן בהתגוננות?" אמרה פנסי בהבעה אטומה. "אבל פרופסור קווירל לא עושה מבחנים."

"מבחן ההתגוננות של משרד הקסמים!" צווחה מיליסנט. "אבל פרופסור קווירל לא מלמד שום דבר מתוכנית הלימודים"

של משרד הקסמים, "מחתה פנסי.
דפני כבר רצה לחדרה, מסתערת לעבר ספר הלימוד בהתגוננות
לשנה הראשונה שבו לא נגעה מאז ספטמבר, צורחת קללות
בראשה.

* * *

שולחן אחד מאחוריה, מישהו בכה, יפחות חרישיות מהוות
רעש רקע לייאוש בכיתה. דפני הביטה לאחור, מצפה לראות
הפלפאף ומקווה שזו לא חנה, והופתעה בתחילה (אם כי לא לאחר
מחשבה נוספת) לראות שזה רייבנקלו.

לפניהם היו קלפי הבחינה, הפוכים, ממתינים לצלצול הפעמון.
חמישים דקות בכלל לא היו מספיק זמן להתכונן, אבל זה היה
משהו, ודפני הרגישה אשמה על שלא חשבה לשלוח שליחים
להזהיר את בתי הפלפאף, רייבנקלו וגריפינדור. התחילו לחלק שוב
נקודות בית לפני שלושה ימים, בתחילת יוני, אבל ועדת העזר
המיוחדת להגנה עדיין אמורה לקדם אחדות בין הבתים.

רייבנקלו אחרת, שישבה ארבעה שולחנות לשמאלה, החלה
לבכות גם היא. הייתה זו קת'רין טנג מצבא דרקון, אם היא זוכרת
נכון, אותה ראתה פעם נלחמת בשלושה חיילי אור-שמש בלי
למצמץ.

דפני נרגעה אחרי שתי דקות הקריאה התזזיתית הראשונות. זה
רק מבחן, לא רצח או משהו; ואם כמעט כל תלמידי השנה
הראשונה יגישו גיליונות קלף ריקים ברובם הגיוני לחשוב שאיש
לא יובך. אבל דפני הייתה יכולה להבין, אם כי לא לגמרי להזדהות,
שהרייבנקלואים והפלפאפים אולי לא יראו זאת ככה.

"הוא מרושע," אמרה מכשפת רייבנקלו נוספת בקול רועד.
"מאה אחוז קוסם אופל טהור, עד העצם. אדון האופל גרינדלוולד
לא היה עושה את זה, לא לילדים. הוא גרוע יותר מאתם-יודעים-
מי."

דפני הביטה מתוך רפלקס למקום בו ישב פרופסור קווירל, שמוט לצד אחד אבל עיניו ערניות; והיא חשבה שראתה את פרופסור קווירל מחייך לרגע זעיר אחד. לא, זה בטח היה הדמיון שלה, אין שום סיכוי שהמורה להתגוננות היה יכול לשמוע את זה. הפעמון צלצל.

דפני הפכה את גיליון הקלף.

החלק העליון היה מוחתם בחותמות של משרד הקסמים, חבר המנהלים של הוגוורטס, המחלקה לחינוך קסום ורונות לזיהוי רמאויות. מתחת להן היה קו עליו התבקשה לכתוב את שמה, ורשימה של כללי בחינה עם תמונה של לִינְדֵי גֶגֶנוֹן, מנהלת המחלקה לחינוך קסום, מנופפת באצבע מוכיחה לעבר כולם. בחצי הדרך לתחתית הדף נכתבה השאלה הראשונה.

היא הייתה, מדוע חשוב שילדים יתרחקו מיצורים זרים?

השתררה הפסקה המומה.

תלמיד אחד החל לצחוק, היא חשבה שזה היה מהחלק הגריפינדורי של הכיתה. פרופסור קווירל לא עשה שום צעד להשתיק זאת, והצחוק התפשט.

איש לא דיבר בקול רם, אך תלמידים הביטו סביב זה בזה, מחליפים מבטים לאחר שהצחוק דעך, ואז כמו על-פי הסכם אילם כולם הביטו בפרופסור קווירל, שחייך אליהם בנדיבות.

דפני התכופפה מעל הבחינה שלה, עוטה חיוך מרושע ומתריס שהיה מרצה את גודריק גריפינדור או את גרינדלוולד; וכתבה, משום שקללת השיתוק שלי, הלהב עתיקהיומין שלי, ולחש הפטרונוס שלי לא יעבדו על כל דבר.

* * *

הארי פוטר הפך את הדף האחרון של טופס בחינת ההתגוננות שלו.

אפילו הארי נאלץ למחוץ עצבנות קלה, שארית זעירה של

ילדותו, כשקרא את השאלה האמיתית הראשונה (כיצד ניתן להשתיק צלופח צוחן?). בשיעורים של פרופסור קווירל הוקדש בערך אפס זמן לפיסות טריוויה מפתיעות אך חסרות תועלת שאיזה אידיוט חשב לעצמו ש'שיעור התגוננות' צריך להכיל. בעיקרון, הארי היה יכול להשתמש במחולל-הזמן שלו כדי לעבור על ספר הלימוד להתגוננות של השנה הראשונה אחרי ששמע על מבחן הפתע; אבל זה היה עשוי לעוות את התפלגות הציונים בצורה לא הוגנת לאחרים. אחרי שבהה בשאלה לשתי שניות, הארי כתב 'לחש ההשקטה', וצירף את הוראות ההטלה למקרה שבדק המבחנים של המשרד לא יאמין שהוא יודע להטיל אותו.

ברגע שהארי החליט פשוט לענות על כל השאלות כמו שצריך, המבחן עבר מהר מאוד. התשובה המציאותית ביותר ליותר ממחצית השאלות הייתה 'קללת השיתוק', ולרבות מהשאלות האחרות היו פתרונות אופטימליים בסגנון 'הסתובב ולך לכיוון השני' או 'זרוק את הגבינה לפח וקנה זוג נעליים חדשות'.

השאלה האחרונה במבחן הייתה "מה תעשה אם אתה חושד שעלול להיות נחשֶׁזְאָזְאוּרִיס מתחת למיטה שלך?" התשובה המאושרת על ידי משרד הקסמים הייתה, הארי הצליח לזכור מהקריאה הראשונה שלו את ספר הלימוד בתחילת השנה, ספר להוריק. הארי ראה מיד את הבעייתיות שבכך, וזו הסיבה שזכר זאת. אחרי התלבטות קלה, הארי כתב:

בודק בחינות יקר: חוששני שהתשובה האמיתית לשאלה הזו היא סוד, אבל אל תחשוש, נחשֶׁזְאָזְאוּרִיס לא יהווה עבורי בעיה גדולה יותר מאשר טרול הרים, סוהרסן, או אתה־יודע־מי. אנא יִדְעֵךְ את הממונים עליך שאני חושב שהתשובה הסטנדרטית לשאלה הזו מוטה נגד בני־מוגלים, ושאני מצפה שהבעיה הזו תתוקן מיד ללא צורך בהתערבותי הישירה. בתודה, הילד־שנשאר־בחיים.

הארי חתם על גיליון הקלף האחרון בחתימה מסוגננת, הוסיף אותו

לערימה, הניח את עטהנוצה שלו והתיישב במקומו והביט סביב, הארי ראה שפרופסור קווירל נראה כאילו הוא מביט בכיוונו הכללי, אם כי ראשו של המורה להתגוננות נטה לצד אחד. שאר התלמידים עדיין כתבו. חלק מהם בכו בשקט, אבל המשיכו לכתוב. להמשיך להילחם היה גם הוא לקח שלימד פרופסור קווירל.

זמן לא ידוע לאחר מכן, זמן הבחינה הרשמי נגמר. תלמידת שנה שביעית עברה משולחן לשולחן, אוספת את טפסי הבחינה במקום פרופסור קווירל.

טופס הבחינה האחרון נאסף, ופרופסור קווירל התיישר במקומו.

"תלמידי הצעירים", הוא אמר ברוך. תלמידת השנה השביעית כיוונה את שרביטה לפיו של פרופסור קווירל, כך שכולם שמעו את הקול שנשמע כאילו הוא בוקע לידם. "אני יודע... שזה בוודאי נראה מאיים מאוד לחלקכם... זה פחד שונה מלהתייצב מול שרביט אויב... עליכם לנצח אותו בנפרד. אז... אומר לכם זאת כעת. מנהג בהוגוורטס הוא... לחלק את הציונים בשבוע השני של יוני. אבל במקרה שלי... הם יכולים לחרוג מהכלל, אני חושב." המורה להתגוננות חיך את החיוך היבש המוכר שלו, מעורב כעת במשהו כמו העוויית פנים כבושה. "אני יודע שדאגתם... שאינכם מוכנים למבחן הזה... שהשיעורים שלי לא כיסו את החומר הזה... וששכחתי לגמרי להזכיר... שהוא מתקרב... אם כי הייתם צריכים לדעת... שהוא יגיע בבוא הזמן. אבל הרגע בדקתי בקסם... את התשובות שענייתם... במבחן המאוד, מאוד חשוב הזה... אם כי כמובן שרק הציון של משרד הקסמים הוא הציון הרשמי... וחישבתי את הציון השנתי שלכם בהתחשב בתוצאות... וכתבתי בקסם את הציון המלא שלכם על גיליונות הקלף הללו, פרופסור קווירל נקש על ערימת גיליונות שבצד שולחנו, "שיחולקו כעת... לחש מדהים... האין זה כך?"

כמה תלמידים מהצד של רייבנקלו נראו מתרעמים, אך רוב

התלמידים נראו כאילו הוקל להם, וחלק מהסלית'רינים ציחקו. הארי היה צוחק גם הוא, אלמלא הסבל שבמראה פרופסור קווירל משתנק עם כל מילה.

תלמידת השנה השביעית שעמדה ליד פרופסור קווירל כיוונה את שרביטה ואמרה לחש בפסאודרלטינית קסומה. גיליונות הקלף התרוממו והחלו לרחף באוויר, מתפצלים באמצע התנועה כדי לרחף לעבר כל תלמיד.

הארי המתין עד שהקלף שלו הגיע לשולחנו, ואז פתח אותו. על הקלף נכתב 'הל"מ+', שאומר 'הצלחה למעלה מהמצופה'. היה זה הציון השני הכי גבוה האפשרי, אחד מתחת ל'קוסם סטודנט מעולה'.

בעולם אחר, עולם רחוק ונעלם, ילד קטן ושמו הארי היה צועק בתרעומת על שקיבל רק את הציון השנייהכ"גבוה. ההארי הזה ישב בשקט וחשב. פרופסור קווירל ניסה להעביר נקודה כלשהי, וזה לא כאילו הציון המדויק שינה משהו. האם פרופסור קווירל מנסה לומר שהארי היה טוב יחסית, אבל לא מימש את הפוטנציאל שלו? או שאולי יש לקרוא את הציון בצורה מילולית, שהארי הצליח מעבר לציפיות של המורה להתגוננות?

"כולכם... עברתם," אמר פרופסור קווירל, כשכל התלמידים הביטו בציונים הסופיים שלהם ואנחות הקלה עלו מהשולחנות ולבנדר בראון הרימה את הקלף שלה באגרוף קמוץ ומורם בניצחון. "כל תלמיד בשנה הראשונה בקסם קרבי עבר... למצט אחת."

כמה תלמידים הרימו את מבטם באימה פתאומית. הארי ישב שם בשקט. הוא הבין את הלקח מיד, ואפילו אם זה לא לקח נכון, הוא ידע שלעולם לא יהיה ניתן לשכנע את פרופסור קווירל לא להעביר אותו.

"כל מי שבחזר הזה... קיבל ציון של לפחות 'טוב מספיק'. נוויל לונגבוטום... שענה על המבחן הזה בבית לונגבוטום... קיבל ציון

'קס"מ'. אבל התלמידה האחרת שאינה פה... קיבלה ציון 'זוועה' בגיליון הציונים שלה... משום שנכשלה במבחן החשוב היחיד... שעברה השנה. הייתי נותן לה ציון נמוך אף יותר... אך יהיה בזה טעם לפגם."

החדר היה שקט מאוד, על אף שכמה תלמידים הביטו בכעס בפרופסור.

"אולי תחשבו שציון 'זוועה'... אינו הוגן. שהעלמה גריינג'ר ניצבה מול מבחן... אליו השיעורים שלה... לא הכינו אותה. שלא נאמר לה... שהמבחן מגיע באותו היום." המורה להתגוננות שאף נשימה רועדת.

"זוהי מציאותיות", אמר פרופסור קווירל. "המבחן החשוב היחיד... עשוי לבוא בכל עת... מוטב שתהיו מוכנים לו... טוב מכפי שהיא הייתה. באשר לשאר... אלה שקיבלו הצלחה 'למעלה מהמצופה' או למעלה מזה... קיבלו את מכתבי ההמלצה שלי... לארגונים מסוימים מעבר לחופי בריטניה... בהם תוכלו להשלים את אימוניכם. הם ייצרו עמכם קשר... כשתהיו גדולים מספיק... אם עדיין תיראו ראויים... ואם לא תיכשלו במבחן חשוב. וזיכרו... מהיום הזה... עליכם לאמן את עצמכם... אינכם יכולים להסתמך... על מורים עתידיים להתגוננות מפני כוחות האופל. השנה הראשונה של לימודי קסם קרבי נגמרה... אתם משוחררים."

פרופסור קווירל נשען לאחור בעיניים עצומות, מתעלם מההמולה הנרגשת שפרצה סביבו.

בבוא הזמן רוב התלמידים עזבו, ואחד נותר, נשאר במרחק קבוע מהמורה להתגוננות.

המורה להתגוננות פקח את עיניו.

הארי הרים את הקלף עם ה'הל"מ+' שלו, עדיין שותק.

המורה להתגוננות חייך, וזה הגיע עד לעיניים העייפות.

"זה אותו הציון... שקיבלתי בשנה הראשונה שלי."

"ת, ת, ת", הארי לא הצליח לגרום למילה תודה לצאת, היא

נתקעה בגרונו שנסגר לפתע, המורה להתגוננות הטה את ראשו
והביט בו במבט בוחן, אז הארי רק הרכין את ראשו בתנועה
עוויתית ועזב את החדר.

פאפאס, סלף א, טיידן די וויזן

13 ביוני, 1992.

היה זה השבוע האחרון ללימודים בהוגוורטס, ופרופסור קווירל עדיין חי, בקושי. המורה להתגוננות יהיה במיטת מרפא, כפי שהיה כמעט כל השבוע האחרון.

מסורת הוגוורטס הכתיבה שהמבכנים ייערכו בשבוע הראשון של יוני, שהציונים יוחזרו בשבוע השני, ושבשבוע השלישי תהיה סעודת פרידה ביום ראשון ורכבת הוגוורטס אקספרס תיקח את התלמידים ללונדון ביום שני.

הארי תהה, לפני זמן רב, כששמע לראשונה על לוח הזמנים הזה, מה בדיוק התלמידים עושים במהלך שאר השבוע השני של יוני, משום ש'להמתין לציונים' לא נשמע הרבה; והתשובה הפתיעה אותו כשגילה.

אבל כעת השבוע השני של יוני נגמר גם הוא, והיום היה יום שבת; לא נותר דבר מהשנה למעט סעודת הפרידה ב־14 לחודש והנסיעה בהוגוורטס אקספרס ב־15 בו.

ודבר לא נענה.

דבר לא נפתר.

הרוצח של הרמיוני לא נמצא.

איכשהו הארי חשב לעצמו שבטח כל האמת תתגלה עד סוף שנת הלימודים; כאילו זה סוף של סיפור מתח, והפתרון לתעלומה הובטח לו. האמת בוודאי צריכה להתגלות לפני שהמורה

להתגוננות... ימות. אסור שפרופסור קוירל ימות בלי לדעת את התשובה, בלי שהכל ייפתר בצורה נקייה. לא ציונים ובהחלט לא מוות, רק האמת מסיימת סיפור...

אבל, אלא אם אתה קונה את התיאוריה האחרונה של דראקו מאלפוי, לפיה פרופסור ספראוט נתנה ובדקה פחות שיעורי בית סביב הזמן שבו הֶרְמִיוֹנִי הופללה בניסיון לרצח, מה שמוכיח שהיא הקדישה את זמנה לארגן זאת, האמת נותרה עלומה. ובמקום זאת, כאילו לעולם יש סדרי עדיפויות שתואמים יותר לצורת המחשבה של אנשים אחרים, השנה עומדת להסתיים במשחק קווידיץ' הרה גורל.

* * *

באוור מעל האצטדיון, דמויות מרוחקות על מטאטאים טסו והסתובבו ועשו פירואטים זה מסביב לזה. טטרהדרון קטום בצבע אדום-סגלגל שהיה הקואפל נתפס, נמסר, נחסם, ולעתים הושלך דרך חישוקים מרחפים, ולווה בצעקות מרעידות-יציעים של ניצחון או אכזבה. גלימות כחולות וירוקות וצהובות ואדומות שוליים צעקו בהתלהבות שאנשים הרגישו בקלות כשלא נדרשה מהם אישית שום פעולה.

היה זה משחק הקווידיץ' הראשון אליו הלך הארי, והוא כבר החליט שהוא יהיה האחרון.

"הקואפל אצל ג'יוויס!" צעק קולו המוגבר של לי ג'ורדן. "אלה עוד עשר נקודות לרייבנקלו בעוד שבע... שש... חמש... גרגוילים אדירים, הוא כבר עשה את זה! ישר דרך מרכז החישוק המרכזי! מעולם לא ראיתי רצף קליעות כזה – אני אומר עכשיו, ג'יוויס יהיה קפטן בשנה הבאה אחרי שבורטן תפרוש –"

קולו של לי נקטע בפתאומיות וקולה המוגבר של פרופסור מֶקְגוֹנְגֵּל אמר, "זה העניין של נבחרת רייבנקלו, מר ג'ורדן. הגבל את עצמך למשחק, בבקשה."

"והסליט'רינים תופסים את הקואפל - פלינט מעביר את
הקואפל לעלמה המקסימה -"

"מר ג'ורדן!"

"לשרון ויזקאינו, שהיא בסדר לגמרי, ששערה מתבדר
מאחוריה כמו שובל של שביט כשהיא טסה לעבר ההגנה של
יִיבנקלו - עם שני מרביצנים מאחוריה! פיוסי על הזנב של
שרון - מה אתה עושה, אינגלבי? - היא סוטה באוויר כדי להימנע
מ - זה הסניץ' שם? קדימה, צ'ו צ'אנג, קדימה, היגס כבר - מה
אתם עושים?"

"הרגע, מר ג'ורדן!"

"איך אני אמור להירגע? זה היה הפספוס הנורא ביותר שראיתי
בחיי! והסניץ' נעלם - אולי לתמיד, אחרי שהוחמץ בצורה כל-כך
איומה - פיוסי הולך לעמודי השער, אינגלבי לא קרוב אליו
בכלל -"

בעידן מרוחק בהיסטוריה, אולי בעולם אחר לגמרי, פרופסור
קווירל הבטיח שגביע הבתים יוענק לסליט'רין או לִיִיבנקלו. או
אולי, איכשהו, לשניהם; משום שהבטיח ששלוש המשאלות
יוגשמו. עד כה שתיים מתוך שלוש נראות טוב.

אם רק מסתכלים על הניקוד הנוכחי, הפלפאף מובילים במירון
במשהו כמו חמש מאות נקודות, הודות לעובדה שתלמידי הפלפאף
עשו את שיעורי הבית שלהם ולא הסתבכו בצרות. נראה כאילו
פרופסור סִיִיפ הוריד נקודות מבית הפלפאף בצורה אסטרטגית
במשך, אה, שבע השנים האחרונות בערך. לבית סליט'רין, האלוף
הבלתי מעורער בשבע השנים האחרונות, עדיין הייתה נדיבות
מסוימת בחלוקת נקודות בית של ראש הבית שלו, ששיחקה
לטובתו; וזה היה מספיק כדי להביא אותו לשוויון מה עם בית
יִיבנקלו, בית בעלי ההישגים הלימודיים. גריפינדור היה הרחק
מאחור במקום האחרון, כפי שמתאים לבית הנוֹן־קוֹנְפּוֹרְמִיסְטִים;
לגריפינדור היה את הפרופיל של סליט'רין כשזה נוגע ללימודים

ולתעלולים, רק בלי היתרון של פרופסור סנייפ. פרד וג'ורג' בקושי סיימו את השנה עם מאזן חיובי אפילו.

בית רייבנקלו ובית סלית'רין היו צריכים שניהם הרבה נקודות מאיפשהו אם מי מהם רוצה להדביק את הפער בינם ובין בית הפלפאף ביומיים הקרובים.

ולמיטב ידיעתם של כולם, פרופסור קווירל לא עשה דבר שהוביל לתוצאה המתבקשת. הכל קרה מעצמו, עכשיו משהיה מורה בודד בהוגוורטס שלימד שיעור שמצריך פתרון בעיות יצירתי.

משחק הקווידיץ' האחרון של השנה היה בין רייבנקלו וסלית'רין. מוקדם יותר בשנה, היתרון המוקדם של גריפינדור בקווידיץ' נעלם לאחר שהמחפש החדש שלהם, אמט שיר, נפל ממטאטא ספק־מקולקל במשחק השני שלו. זה גם הצריך סידור מחדש זריז של לוחות הזמנים של המשחקים הנותרים.

המשחק הזה, האחרון בשנה, לא יסתיים עד שהסניץ' יתפס. נקודות בקווידיץ' התווספו ישירות לסך כל נקודות הבית. ומה אתם יודעים, היום נראה כאילו המחפשים של סלית'רין ורייבנקלו פשוט... לא... הצליחו... לתפוס... את הסניץ'.

"הסניץ' היה כמעט עליך, חתיכת שתום-עין סתום!"

"שמור על לשונך, מר ג'ורדן, או שאסלק אותך מהמשחק הזה!

אף עליפי שזה היה מהלך נורא, אני מודה."

הארי היה מוכרח להודות שללי ג'ורדן ולפרופסור מקגונגל יש רוטינה קומית נהדרת, עם לי בתור פֶּנְנֶמֶן ופרופסור מקגונגל בתור האישה הישרה; הארי הרגיש פיספוס מסוים על שהפסיד זאת במשחקי הקווידיץ' הקודמים. היה זה צד בפרופסור מקגונגל שהוא מעולם לא ראה בעבר.

במרחק כמה מושבים מהמקום בו ישב הארי באגף הפלפאף של מושבי הקווידיץ', ישבה דמותו העצומה של סדריק דיגורי. הסופר־הפלפאף בחן את הכמעט־התנגשות האחרונה בין צ'ו צ'אנג וטרנס

היגס בעין החדה של אחד שהיה בעצמו מחפש וקפטן נבחרת קווידיץ'...

"המחפשת של רייבנקלו חדשה," אמר סדריק. "אבל היגס בשנה השביעית שלו. שיחקתי נגדו. הוא יותר טוב מזה."
 "אתה חושב שזו אסטרטגיה?" שאל אחד מההפלפאפים שישב ליד סדריק.

"זה היה הגיוני אם לסלית'רין היה צורך בעוד נקודות לגביע הקווידיץ'," אמר סדריק. "אבל סלית'רין כבר ניצחו אותנו בתחרות לתואר. מה הם חושבים? הם היו יכולים לנצח כאן ועכשיו!"
 המשחק החל בשעה שש אחר הצהריים. משחק טיפוסי היה נמשך עד שבע בערך, ובשלב זה היה מגיע הזמן לארוחת הערב. יוני בסקוטלנד משמעו הרבה אור יום; השקיעה תגיע רק בעשר. השעה הייתה שמונה ושש דקות, על-פי השעון של הארי, כשסלית'רין קלעו עשר נקודות נוספות והביאו את התוצאה למצב של 140-170, כשסדריק דיגורי קפץ ממקומו וצעק, "הממזרים האלה!"

"כן!" צעק ילד צעיר לידו, קופץ על רגליו שלו. "מי הם חושבים שהם, קולעים נקודות?"
 "לא זה!" צעק סדריק דיגורי. "הם – הם מנסים לגנוב מאיתנו את הגביע!"

"אבל אנחנו כבר לא בתחרות –"
 "לא את גביע הקווידיץ'! את גביע הכתים!"
 השמועה התפשטה בצעקות תרעומת.

זה היה הסימן של הארי.

הארי שאל בנימוס מכשפה מהפלפאף שישבה לידו, והפלפאף נוסף שישב שורה מעליו, האם הם יכולים לזוז הצידה. ואז הארי שלף מהנרתיק שלו מגילה ענקית, ופרש אותה לשלט באורך שני מטרים אותו קיבע במקומו באוויר. הלחש הוטל על ידי תלמיד שנה שישית מרייבנקלו, שהיה לו מוניטין של מי שיודע על קווידיץ' עוד

פחות מהארי.

באותיות עצומות, סגולות וזוהרות, נכתב על השלט:

פשוט קנו שרון

02:06:47

מתחתיו היה סניף' עם X אדום מהבהב עליו.

* * *

שנייה, אחרי שנייה, אחרי שנייה, מונה הזמן הלך ועלה.
בעוד המונה הולך ועולה, נראה היה שישנם הרבה מאוד
הפלפאפים שרוצים לשבת ליד השלט של הארי.
כשהמשחק נמשך אחרי תשע, נראה כאילו ישנם גם לא מעט
גריפינדורים.

כשהשמש שקעה והארי החל להשתמש בלומוס כדי לקרוא את
הספרים שלו – הוא ויתר על המשחק עצמו לפני זמן רב – היה
מספר בולט של רייבנקלואים שבגדו בפטריוטיות למען השפיות.
ופרופסור סיניסטרה.

ופרופסור וקטור.

וכשהכוכבים התחילו לזרוח, פרופסור פליטיק.

גמר הקווידיץ' הרה הגורל... הלך ונמשך.

* * *

אחד מהדברים שהארי לא תכנן, כשהחליט לעשות זאת, היה
שהוא עדיין יהיה פה ב – הארי העיף מבט בשעונו – אחת־עשרה
וארבע דקות בלילה. הארי קרא כעת ספר לשנה שישית על שינוי־
צורה; או ליתר דיוק, הוא הניח את הספר פתוח, מואר על ידי
סטיקלייט מוגלגי, בזמן שעשה את אחד התרגילים שלו. בשבוע
שעבר, כשהריבנקלואים מהשנה השביעית דיברו על ציוני
הכשיפומטרי שלהם, הארי שמע שאימוני שינוי־הצורה של השנים

הגבוהות כללו כמה 'תרגילי עיצוב-צורה' שהסתמכו יותר על שליטה וחשיבה מדויקת מאשר על כוח גולמי; והארי הלך מיד ללמוד אותם, מכה במצחו בחוזקה על כך שלא חשב מוקדם יותר לקרוא את כל ספרי הלימוד של השנים הבאות. פרופסור מְקֹגֶנְגֶל אישרה להארי לעשות תרגיל עיצוב-צורה שכלל שליטה באופן שבו חפץ שעובר שינוי-צורה מגיע לצורתו הסופית – למשל, ליצור בשינוי-צורה עט-נוצה כך שהידיית צמחה קודם, ואז הנוצה. הארי עשה תרגיל אנלוגי עם עפרונות, מגדל ראשית את העופרת, ואז מקיף אותם בעץ ולבסוף מצמיח את המחק למעלה. כפי שהארי חשד, מיקוד הריכוז והקסם שלו בחלק מסוים משינוי-צורה המתמשך של העיפרון היה דומה למשמעת המנטלית שנדרשה לשינוי-צורה חלקי – מה שהיה יכול לשמש כדי לזייף את אותה השפעה, על ידי יצירה בשינוי-צורה חלקי רק את השכבות החיצוניות של החפץ. עם זאת, השיטה הזו קלה יותר באופן יחסי. הארי סיים את העיפרון הנוכחי שלו והרים את מבטו להביט במשחק הקווידיץ', שהיה עדיין משעמם במידה מופלאה, כצפוי. לי ג'ורדן פירשן בניהמה של גועל עמום, "עוד עשר נקודות – יאיי – וופיי – ועכשיו מישו אחר תפס את הקואפל – תשאלו אותי אם אכפת לי מי."

כמעט אף אחד ממי שנותר ביציעים לא הקדיש תשומת לב, משום שכל מי שנותר באצטדיון גילה ספורט חדש ומעניין יותר, הדיון כיצד לתקן את חוקי גביע הבתים ו/או קווידיץ'. הוויכוח נעשה מתלהם כליכך עד שכל המורים הנוכחים בקושי הצליחו לשמור על הסדר ברמה שהייתה קצת מעל קרב גלוי. לוויכוח הזה, למרבה הצער, היו הרבה יותר משני צדדים. כמה עסקנים הציעו חלופות הגיוניות-למראה להעלמת הסניץ' לגמרי, מה שאיים לפצל את ההצבעה ולגזול את המומנטום לרפורמה.

בדיעבד, חשב הארי, היה נחמד אם דראקו היה פורש שלט משלו מהצד הסלית'ריני שעליו כתוב 'סניץ' זה אחלה', כדי לקבע

את הקוטביות של הוויכוח. הארי סרק את האגף הסלית'ריני קודם, אבל הוא לא ראה את דראקו בשום מקום ביציעים. סְוֹרוּס סְנִיפּ, שגם הוא יכול היה להיות אוהד מספיק כדי לשחק את האופוזיציה המרושעת, לא נראה גם הוא.

"מר פוטר?" אמר קול לידו.

לצידו של הארי עמד נער הפלפאפי נמוך אך מבוגר, מישוהו שמעולם לא הובא לתשומת ליבו של הארי לפני כן, מחזיק מעטפת קלף חלקה עם שעווה שטופטפה על חזיתה. גם השעווה הייתה חלקה, בלי חותמת.

"מה זה?" שאל הארי.

"זה אני," אמר הנער. "עם המעטפה שנתת לי. אני יודע שאמרת

לא לדבר איתך, אבל –"

"אז אל תדבר איתי," אמר הארי.

הנער השליך את המעטפה על הארי והלך משם, נראה נעלב. זה גרם להארי להתכווץ קצת, אבל זו כנראה לא הייתה ההחלטה השגויה בהתחשב בעניינים הזמניים...

ואז הארי שבר את חותמת השעווה החלקה ושלף את תוכן המעטפה. היה זה קלף ולא הנייר המוגלגי לו הארי ציפה, אבל הכתיבה הייתה בכתב ידו, על אף שנעשתה בעט־נוצה ולא בעט. על הקלף נכתב:

הישמר ממערכת הכוכבים,

וסייע לצופה בכוכבים.

חלוף בלי להיראות על ידי משתפי הפעולה של אוכלי־החיים,

ועל ידי החכם וטוב הכוונות.

שש, ושבע בריבוע,

במקום האסור והמטופש לגמרי.

הארי קלט את זה במבט, ואז קיפל את הקלף שוב והכניס אותו לגלימתו באנחה. 'הישמר ממערכת הכוכבים', באמת? הארי היה מצפה מחידה מעצמו לעצמו להיות קלה יותר לפירוש... אם כי

חלקים מסוימים ברורים למדי. ברור שהארייעתיד חשש שמישהו יירט את הקלף הזה, ובעוד הארייהוה לא היה חושב בדרך כלל על ההילאים המקומיים כעל 'משתפי הפעולה של הסוהרסנים מאזקבאן', אולי זו הייתה הדרך הטובה ביותר לומר 'הילאי' בלי להסגיר את העובדה לכל מי שיקרא את הקלף וינסה לפענח אותו בעצמו. לתרגם בחזרה את הביטוי בו השתמש במהלך התקרית באזקבאן... זה עובד, הארי חשב לעצמו.

הפתק אמר שפרופסור קווירל זקוק לעזרה, ואסור שמה שקורה יתגלה להילאים, לדמפלדור, למקגונגל ולפליטיק. משום שמחולליזמן כבר מעורבים, הפתרון הברור היה ללכת לשירותים, לחזור בזמן, ולחזור למשחק בדיוק אחרי שעזב. הארי התחיל לקום ממושבו, ואז היסס. הצד ההפלפאפי שלו העיר משהו בקשר לעזיבת המלווים ההילאים שלו מאחור ולא לומר כלום לפרופסור מקגונגל, ותוהה האם עצמרעיתיד מתנהג בטיפשות.

הארי פרש שוב את הקלף, והביט פעם נוספת בתוכן. בבחינה מדוקדקת יותר, החידה לא אמרה שהארי לא יכול להביא אף אחד איתו. דראקו מאלפוי... האם הוא לא נמצא במשחק הקווידיץ' משום שהארייעתיד, שעות אחורה בעבר, הביא אותו איתו כגיבוי? אבל זה לא הגיוני, אין שיפור שולי משמעותי בביטחון אם יביא עוד תלמיד שנה ראשונה איתו... דראקו מאלפוי בהחלט היה נוכח, בלי קשר לתחושות האישיות שלו בנוגע לקווידיץ', כדי לצפות בסלית'רין זוכים בגביע הבתים. האם קרה לו משהו?

לפתע הארי לא הרגיש עייף כל כך.

זרוף של אדרנלין החל לזרום בהארי, אבל לא, זה לא יהיה כמו הטרול. ההודעה אמרה להארי מתי להגיע. הארי לא יאחר, לא הפעם.

הארי העיף מבט בסדריק דיגורי שהביט מצד לצד, נקרע בגלוי

בין להקה של רייבנקלואים שטענה שצריך לשמור את הסניף' משום שהוא מסורתי וכללים הם כללים, ובין להקה של הפלפאפים שאמרה שזה לא הוגן שהמחפש יהיה חשוב יותר משאר השחקנים. סדריק דיגורי היה מורה מעולה לדקרב להארי ולנוויל, והארי חשב שהם ביססו מערכת יחסים טובה. חשוב מכך, תלמיד שלוקח את כל מקצועות הבחירה, פשוטו כמשמעו, מוכרח שיהיה לו מחולל-זמן. אולי הארי יכול לנסות לשכנע את סדריק דיגורי שיחזור איתו בזמן? הסופר-הפלפאף נראה כמו בחירה טובה לשרביט נוסף לצידך כשאתה במצב בעייתי...

* * *

מוקדם יותר, ומאוחר יותר :

השעון של הארי הראה כעת 11:45, מה שתורגם ל-6:45 בערב אחרי חזרה של חמש שעות.

"הגיע הזמן", מלמל הארי לאוויר הריק, והחל ללכת במורד המסדרון בקומה השלישית מעל גרם המדרגות הגדול, מצד ימין. 'המקום האסור' לרוב היה מציין את היער האסור; זה כנראה מה שהיה אמור לחשוב מישוהו שהיה מיירט את ההודעה. אבל היער האסור עצום, ויש יותר ממקום אחד מובחן בו. אין שום נקודת שְׁלינג ברורה להיפגש בה, או למצוא אירוע כלשהו שדורש התערבות.

אבל כשאתה מוסיף 'מטופש לגמרי', יש רק מקום אסור אחד בהוגוורטס שמתאים.

וכך הארי צעד בדרך האסורה שבה, אם השמועות נכונות, כל תלמידי השנה הראשונה מגריפינדור צעדו לפניו. המסדרון בקומה השלישית מצד ימין. דלת מסתורית המובילה לסדרת חדרים מלאים במלכודות מסתוריות-עד-קטלניות שאיש לא יכול לצלוח, במיוחד אם הוא בשנה ראשונה.

הארי לא ידע בעצמו איזה מין מלכודות המתינו. מה שאומר,

כשחושבים על זה, שהתלמידים שעברו שם הקפידו מאוד לא להרוס את החידה לשאר. אולי יש שם שלט שאומר אל תגלו, בתור טובה אישית לי, בתודה המנהל דמפלדור. כל מה שהארי ידע עד כה הוא שהדלת החיצונית תיפתח באלזהומן, ושהחדר האחרון הכיל מראה קסומה שתראה את ההשתקפות שלך במצב נחשק ביותר בעיניך, וזו הייתה התמורה הגדולה כנראה.

מסדרון הקומה השלישית הוא באור כחול עמום שנראה כאילו הוא מגיע משום מקום, והקשתות היו מכוסות בקורי עכביש, כאילו המסדרון לא היה בשימוש במשך מאות שנים, ולא רק בשנה האחרונה.

הנרתיק של הארי היה מלא בדברים מוגלגים מועילים, ודברים קסומים מועילים, וכל מה שמצא שעשוי להיות חפץ משימה. (הארי ביקש מפרופסור מקגונגל להמליץ על מישהו שיכול להרחיב את קיבולת הנרתיק, והיא פשוט עשתה זאת בעצמה.) הארי הטיל את הלחש שלמד לקרבות, שגרם למשקפיים שלו להידבק לפנים, בלי קשר לאופן שבו הראש שלו זו. הארי ריענן את שינויי הצורה שתחזק, את אבן החן הקטנה בטבעת שעל ידו ואת האחרת, למקרה שיאבד את הכרתו. הוא לא היה מוכן לכל דבר פשוטו כמשמעו, אבל הוא היה מוכן כפי שחשב שהוא יכול להיות. האריחים המחומשים חרקו מתחת לנעליו של הארי ונעלמו מאחוריו כמו העתיד שהופך לעבר. השעה הייתה כמעט 6:49 – שש, ושבע כביצע. ברור אם אתה חושב במתמטיקה מוגלגית, אחרת לא כליך.

בדיוק כשהארי עמד לעבור פינה נוספת, משהו דגדג באחוריו תודעתו, והוא שמע קול רך מדבר. "אדם הגיוני... לחכות עד מאוחר יותר... שחברי סגל מסוימים יעזבו..."

הארי עצר, ואז התגנב קדימה בקלילות ככל שהצליח, לא עובר את הפינה, מנסה לשמוע טוב יותר את קולו של פרופסור קווירל.

ואז נשמע שיעול חזק יותר, והקול הרך דיבר שוב מעבר לפינה. "אבל אם הם היו גם הם... עוזבים... בזמן הזה... משחק הגמר הזה... הוא הסחת הדעת הטובה ביותר... שנותרה בשנה... הסחת דעת צפויה. אז בדקתי... איזה עוד אנשים חשובים... לא נמצאים במשחק... וראיתי שהמנהל נעדר... אבל למיטב יכולתו של הקסם שלי לומר לי... הוא יכול להיות... במישור קיום אחר... הבחנתי גם בהיעדרותך... אז החלטתי ללכת... למקום שבו אתה נמצא. זה מה שאני עושה פה... עכשיו... מה אתה עושה פה?"

הארי נשם נשימות רדודות והאזין.

"ואיך בדיוק ידעת איפה אני?" אמר בעצלתיים קולו של סְוֹרוֹס סְנִיפּ, חזק כל־כך עד שהארי כמעט קפץ. צחוק קטן ומשתעל. "תבדוק את השרביט שלך... לגבי לחש עיקוב."

סְוֹרוֹס אמר משהו בפסאודו־לטינית קסומה, ואז, "איך העזת לחבל בשרביט שלי? איך העזת?" "אתה חשוד... בדיוק כמוני... אז התרעומת המזויפת שלך מבוזבזת... לא משנה כמה היא עשויה היטב... עכשיו אמור לי... מה אתה עושה?"

"אני שומר על הדלת הזו," אמר קולו של פרופסור סְנִיפּ. "ואבקש ממך להתרחק ממנה!"

"באיזו סמכות... אתה מצווה עליי... עמיתי הפרופסור?" השתררה שתיקה, ואז, "בסמכות המנהל, כמובן," בקע קולו החלק של סְוֹרוֹס סְנִיפּ. "הוא הורה לי להשגיח על הדלת הזו בזמן משחק הקווידיץ', ואני כפרופסור מוכרח לציית לגחמותיו. אדבר על כך עם חבר המנהלים מאוחר יותר, אבל לעת עתה אני עושה את שאני מוכרח. עכשיו הסתלק מכאן, כפי שהמנהל רוצה."

"מה? אתה רוצה לומר שאני אמור להאמין... שנטשת את הסלית'רינים שלך... בזמן המשחק... החשוב ביותר שלהם... וקפצת כמו כלב... למשמע פקודתו של דֶמְפְּלֶדוֹר? טוב, זה... אני

מוכרח לומר... סביר לגמרי. אפילו כך... אני חושב שיהיה זה נכון... אם אשגיח עליך... בעודך משגיח על הדלת המשובחת הזו. "נשמע קול חלש של רשרוש בד וקול מכה רכה, כאילו מישהו התיישב בחוזקה על הרצפה, או אולי סתם נפל. "או, בשם מרלין –" קולו של סָוּרוּס סְנִיפּ נשמע כועס כעת. "קום כבר!"

"בהיבול-א-ברבלה –" אמר מצבי-הזומבי של המורה להתגוננות. "קום!" אמר סָוּרוּס סְנִיפּ, ונשמעה מכה קטנה.

סייע לצופה בכוכבים –

הארי צעד מעבר לפינה, אם כי ייתכן שהיה עושה זאת גם ללא ההודעה הבין-זמנית. האם פרופסור סְנִיפּ בעט הרגע בפרופסור קווריל? זה היה נמהר גם אם פרופסור קווריל היה מת ובקבר. דלת עם ראש עגול מעץ כהה הייתה ממוסגרת בקשת אבן, קבועה בלבני השיש המאובקות של הוגוורטס. במקום שבו מוגל היה שם ידית דלת עגולה היה רק מקוש מתכת ממורק; לא היו שום מנעולים גלויים, או חורי מפתח. משני הצדדים היו קבועים בקיר זוג לפידים בוערים, מפיצים זוהר כתום מאיים. לפני הדלת עמד המורה לשיקויים בגלימותיו המוכתמות האופייניות. ליד הדלת, בצד שמאל מתחת ללפיד הכתום, הייתה סרוחה דמותו של המורה להתגוננות, גבו כנגד הקיר, ראשו בוחה בסביבה. העיניים נראו כאילו הן מהבהבות, כאילו היו בחצי הדרך בין מודעות לריקנות. "מה," אמרה דמותו המיתמרת של המורה לשיקויים, "אתה עושה פה, פוטר?"

על-פי הבעת הפנים ונימת הקול, נראה היה שהמורה לשיקויים כועס למדי על הארי; ובהחלט לא משתף-הפעולה של הארי בפגישה אליה המורה להתגוננות לא הוזמן מעולם. "אני לא בטוח," אמר הארי. הוא לא היה בטוח איזה תפקיד הוא צריך לשחק, ובייאוש, נסוג בחזרה לכנות פשוטה. "אני חושב שאולי אני אמור להשגיח על המורה להתגוננות."

המורה לשיקויים הביט בו בקור. "איפה המלווה שלך, פוטר?
תלמידים לא אמורים להסתובב במסדרונות לבד!"
התודעה של הארי הייתה ריקה באמת. המשחק החל, ואיש לא
אמר לו את החוקים. "אני לא בטוח איך לענות לזה..."
ההבעה הקרה על פניו של פרופסור סְנִיפּ הבהבה. "אולי מוטב
שאקרא להילאים," הוא אמר.
"רגע!" פלט הארי.

ידו של המורה לשיקויים ריחפה מעל גלימותיו. "למה?" שאל
המורה לשיקויים.

"אני... אני פשוט חושב שעדיף שלא תקרא להם..."
בטשטוש, שרביטו של המורה לשיקויים היה בידו. "נולֵזס
קֶנְפֹּנְדִיז!" זרם שחור בקע והכה בהארי, נורה לכיוון אליו הארי
החל להתחמק. בעקבות זה באו ארבעה לחשים נוספים, שכללו
מילים כמו פּוֹלִיפֶּלִיס וּמֶטְמוֹרְפּוֹס; ובשביל אלה הארי עמד
במקום בנימוס.

אחרי שכל הלחשים הללו נכשלו בהפקת השפעה כלשהי,
סְנוֹרוּס סְנִיפּ בהה בהארי עם ניצוץ אפל בעיניו שנראה כן. "אני
מציע," אמר ברוך המורה לשיקויים, "שתסביר את עצמך, פוטר."
"אני לא יכול להסביר את עצמי," אמר הארי. "אין לי את הזמן,
עדיין לא."

הארי הביט ישירות בעיניו של המורה לשיקויים כשאמר את
המילים עצמי זמן, מרחיב את עיניו שלו כדי לנסות להעביר את
המידע העיקרי, והמורה לשיקויים היסס.

הארי ניסה בטיורף להבין מי מעמיד פני מה. משום שפרופסור
קווירל לא שותף לקנניה של דֶמְבֶּלְדוֹר, סְנוֹרוּס מעמיד פנים שהוא
המורה המרושע לשיקויים של הוגוורטס, שנשלח לכאן על ידי
המנהל... ואולי באמת נשלח על ידי דֶמְבֶּלְדוֹר, ואולי לא... אבל
פרופסור קווירל חשב, או העמיד פנים שהוא חושב, שמישהו צריך
להשגיח על פרופסור סְנִיפּ... והארי עצמו נשלח לכאן על ידי

האריעתיך ואין לו מושג למה... ולמה כולם עומדים מחוץ לדלת האסורה של המנהל מלכתחילה?

ואז...

מאחורי המקום בו עמד הארי...

נשמע הקול המתקרב של צעדים נוספים, מהירים ומרובים.
פרופסור סנייף דקר בשרביטו פעם אחת, יוצר פרץ של חשכה שהסתיר את המקום בו שכב המורה להתגוננות. "מופליאטו", לחשש המורה לשיקויים. "מר פוטר, אם אתה מוכרח להיות פה, התחבא! עטה את גלימת ההיעלמות שלך! התפקיד שלי הוא להשגיח על הדלת הזו למקרה שהוא יגיע לפה. והייתה – הפרעה, שאמורה הייתה למשוך את המנהל, הוא חושב –"
"מי –"

סְוֹרוּס עשה צעד ארוך קדימה ונקש בשרביטו בצד ראשו של הארי. הוא הרגיש תחושה מעקצצת כאילו נשברה עליו ביצה, תחושת לחש ההנגזה; וידיו של הארי דעכו, שאר גופו בעקבותיהן. החשכה שהאפילה על צד אחד מהקיר התפוגגה כמו אובך, ופעם נוספת דמותו המכווצת של המורה להתגוננות נגלתה, ולא אמרה דבר.

הארי התרחק על קצות האצבעות, בשקט ככל שהיה מסוגל, ואז הסתובב לצפות.

הצעדים המתקרבים עברו את הפינה –

"מה אתה עושה כאן?" נשמעו קריאות מרובות בו זמנית.
בשלוש גלימות ירוקות שוליים של סליט'רין ואחת צהובה שוליים של הפלפאף עמדו תיאודור נוט, דפני גרינג'רס, סוזן בּוֹזֶן, וטרייסי דיייוויס.

"איפה", אמר פרופסור סנייף בחימה גואה, "המלווים שלכם, ילדים! תלמידי שנה ראשונה צריכים להסתובב בליווי תלמיד שנה שביעית או שישית בכל עת! במיוחד אתם!"
תיאודור נוט הרים את ידו. "אנחנו, אמ", אמר תיאודור נוט.

"אנחנו עושים מה שלגיון כאוס קורא לו תרגיל גיבוש צוות... אתה רואה, הבנו הרגע שאיש מאיתנו לא ניסה עדיין את החדר האסור של המנהל, ולא נותר עוד הרבה זמן... והארי פוטר אישר את זה, פרופסור, הוא אמר במיוחד שלך אסור להתערב."

סְנוּרוס סְנִיפּ פנה להביט במקום אליו הארי פוטר הלך על קצות אצבעותיו; סערה החלה להתהוות על מצחו, וזעם שחור בעיניו.
אני... אולי? עדיין נותרה עוד שעה אחת במחולל־הזמן של הארי, אז זה אפשרי.

"להארי פוטר אין הסמכות הזו," אמר המורה לשיקויים בנימה רגועה בצורה מטעה. "הסבירו את עצמכם, עכשיו."

"באמת?" אמרה דמותה של סוזן בּוֹנְזוּ. "באמת? אתה אומר לפרופסור סְנִיפּ שהארי פוטר אישר את המשימה הזו, זה הרעיון שלך לבלוף?" ההפלפאפית הצעירה פנתה אל פרופסור סְנִיפּ ואמרה, קולה יציב בצורה מוזרה. "פרופסור, זו האמת וזה דחוף. דראקו מאלְפּוֹי נעדר ואנחנו חושבים שהוא נכנס לשם – "אם מר מאלְפּוֹי נעדר," אמר פרופסור סְנִיפּ, "למה לא הודעתם להילאים?"

"בגלל, בגלל סיבות!" קראה דפני גְרִינְגֶרְס. "אין זמן, אתה מוכרח לתת לנו לעבור!"

קולו של פרופסור סְנִיפּ היה אירוני יותר מכפי שהארי שמע מעודו. "האם ארבעתכם, מפגרים שכמותכם, נמצאים תחת הרושם שאתם באיזו הרפתקה? ובכן, אתם טועים. אני מבטיח לכם שמר מאלְפּוֹי לא עבר בדלת הזו."

"אנחנו חושבים שלמר מאלְפּוֹי יש גלימת היעלמות," אמרה סוזן בּוֹנְזוּ במהירות. "אתה זוכר האם הדלת נפתחה בלי שום סיבה?"

"לא," אמר המורה לשיקויים. "עכשיו לכו מפה. המקום הזה מחוץ לתחום היום."

"זה המסדרון האסור של דֶמְבֶּלְדוֹר," אמרה טְרִייסי דִּיוויס.

"המנהל בעצמו אמר שלאף אחד אסור לבוא לפה. מי אתה חושב שאתה שאתה אוסר את זה גם?"

"העלמה דייוויס," אמר המורה לשיקויים, "עלייך להפסיק להתרועע עם גריפנדורים, במיוחד עם אלה ששמים לבנדר בראון. ואם אתם עדיין כאן בעוד דקה, אגיש את המסמכים המבקשים את מעברך לבית הזה."

"אתה לא תעז!" צווחה טרייסי.

"המ," אמרה סוזן בונז, אחרי שפניה התעוותו בריכוז, "פרופסור סנייפ, האם אתה לפעמים פותח את הדלת בעצמך, כדי לבדוק את מה שבפנים?"

פרופסור סנייפ עצר במקומו. ואז הוא הסתובב והניח את יד ימינו על מקוש המתכת –

הארי הביט ביד שעל המקוש, אז הוא לא ראה מה פרופסור סנייפ עשה עם ידו השמאלית עד ששמע את הצעקה הפתאומית. "לא, למעשה," אמר פרופסור סנייפ, מחזיק כעת את ראשו הנחנק של דראקו מאלפוי בצווארוננו, אם כי שאר גופו של דראקו עדיין היה מתחת לגלימת ההיעלמות שלו. "ניסיון יפה, עם זאת." "מה?" קראו טרייסי ודפני.

סוזן בונז היכתה במצחה. "אני לא מאמינה שנפלתי בפח הזה." "אז, מר מאלפוי," אמר פרופסור סנייפ. קולו ירד. "שלחת את חבריך בתואנת שווא... בתקווה שתוכל לעבור בדלת הזו? למה שתעשה דבר כזה?"

"אני חושב שאנחנו צריכים לבטוח בו –" אמר תיאודור נוט. "מר מאלפוי, אנחנו מוכרחים לבטוח בו, הוא המורה היחיד שייקח את הצד שלנו!"

"לא!" צעק ראשו המרחף של דראקו מאלפוי, פרופסור סנייפ עדיין אוחז בצווארוננו. "אל תגיד כלום! עצור!"

"אנחנו מוכרחים להסתכן!" צעק תיאודור. "פרופסור סנייפ, מר מאלפוי הבין סוף-סוף מה קרה לאורך כל השנה הזו, ולמה –

דַּמְּבֶלְדוֹר מְנַסֶּה לַקְחַת מְנִיקוּלָס פְּלֶאמֶל אֶת אֶבֶן הַחֲכָמִים ! מִשּׁוּם שֶׁדַּמְלִבְדוֹר חוֹשֵׁב שְׁלֹאף אֶחָד לֹא צָרִיכִים לִהְיוֹת חַיִּי נֹצֵחַ ! אִזּוֹ דַּמְּבֶלְדוֹר נִיסָה לִשְׁכַּנֵּעַ אֶת פֶּלֶאמֶל שֶׁאֲדוֹן הָאוֹפֵל חוֹזֵר וְשֶׁהוּא צָרִיךְ אֶת הָאֶבֶן כְּדֵי לַחְזוֹר לַחַיִּים, וּבִיקֵשׁ מִפֶּלֶאמֶל שִׁיתֵּן לוֹ אוֹתָהּ, אֲבָל פֶּלֶאמֶל לֹא הִיא מוֹכֵן, וּבִמְקוֹם זֶה שֵׁם אוֹתָהּ בִּמְרָאָה הַקְסוּמָה שִׁישׁ שֵׁם, וְדַמְּבֶלְדוֹר מְגַלֶּה בְּרָגֵעַ זֶה אֵיךְ לְהַשִּׁיג אוֹתָהּ, וְאִזּוֹ הוּא יִבּוֹא לַקְחַת אוֹתָהּ וְאֵנַחְנוּ מוֹכְרֵחִים לְהַגִּיעַ אֵלֶיהָ רֵאשׁוֹנִים ! דַּמְּבֶלְדוֹר בֹּאמֶת יִהְיֶה כָל יָכוֹל אִם הוּא יֵשִׁיג אֶת אֶבֶן הַחֲכָמִים !

"מָה ?" אָמְרָה טֶרִייסִי. "זֶה לֹא מָה שֶׁאֲמַרְתָּ קוֹדֵם !"

"זֶה –" אָמְרָה דֶּפְנִי. הִיא נִרְאָתָה מְבוֹהֶלֶת, אֲבָל נַחוּשָׁה. "זֶה לֹא מִשְׁנָה – פְּרוֹפֶסוֹר סְנִיִּיפ, בְּבִקְשָׁה, אֶתָּה מוֹכְרָח לְהֶאֱמִין לִי. בְּדַקְתִּי אֶת הַסְּפָרִים שֶׁהָרִמְיוֹנִי גִרְיִינְג'ר שָׁאַלָה מֵהַסְּפָרִיָּה, וְהִיא חִקְרָה אֶת אֶבֶן הַחֲכָמִים בְּדִיוֹק לִפְנֵי שֶׁמִּישָׁהוּ הִרְג אוֹתָהּ. הִרְשִׁימוֹת שֶׁלָּהּ אָמְרוּ שֶׁמִּשָּׁהוּ מִסוּכָן עֲלוּל לַקְרוֹת אִם הָאֶבֶן תִּישָׁאֵר בְּתוֹךְ הַמְרָאָה יוֹתֵר מִדֵּי זֶמֶן. אֵנַחְנוּ מוֹכְרֵחִים לְהוֹצִיא אוֹתָהּ מֵהַטִּירָה."

סוֹזֵן בּוֹנֵן כִּיסָתָה כַּעַת אֶת פָּנֶיהָ בִּידֶיהָ. "אֲנִי לֹא אֵיתָם, רַק בֹּאֲתִי כְּדֵי לִמְנוֹעַ מִמֶּשָׁהוּ מִטּוֹפֵשׁ אֶפִּילוֹ יוֹתֵר לַקְרוֹת."

סְוֹרוּס סְנִיִּיפ בִּהָה בְּתִיאֹדוֹר וּבֵאֲחֵרִים. וְאִזּוֹ הוּא הִפְנָה אֶת רֹאשׁוֹ לְהַבִּיט בְּדְרָאקוּ מֶאֱלֹפִי. "מֶר מֶאֱלֹפִי," אָמַר הַמּוֹרָה לְשִׁיקוּיִים בְּעֻצְלָתִים, "אֵיךְ קָרָה שְׁגִילִית אֶת הַמְזִימָה שֶׁל דַּמְּבֶלְדוֹר ?" "הִסְקֵיתִי אוֹתָהּ מֵהֶרְאִיוֹת !" אָמַר רֹאשׁוֹ הַמְרַחֵף שֶׁל דְּרָאקוּ מֶאֱלֹפִי.

רֹאשׁוֹ שֶׁל פְּרוֹפֶסוֹר סְנִיִּיפ הִסְתוּבֵב בַּחֲזָרָה אֶל תִּיאֹדוֹר נוֹט. "אֵיךְ הִתְכוּוֹנַתָּם לְהַשִּׁיג אֶת הָאֶבֶן הַזֶּה מִתּוֹךְ מִרְאֵת הַקְּסָמִים שֶׁלְכֹאֲרוֹהָ מִסּוּגֶלֶת לְבַלְבֵּל אֶת דַּמְּבֶלְדוֹר עֲצֻמוֹ ? עֲנֵה לִי מִיד !" "אֵנַחְנוּ הוֹלְכִים לַקְחַת אֶת כָּל הַמְרָאָה וּלְשַׁלּוֹחַ אוֹתָהּ בַּחֲזָרָה לְפֶלֶאמֶל," אָמַר תִּיאֹדוֹר נוֹט. "אֵנַחְנוּ לֹא רוֹצִים אֶת הָאֶבֶן בְּעֻצְמָנוּ, אֵנַחְנוּ רַק רוֹצִים לִמְנוֹעַ מִדַּמְּבֶלְדוֹר לִגְנוֹב אוֹתָהּ." פְּרוֹפֶסוֹר סְנִיִּיפ הִנָּהן, כֹּאִילוֹ מֵאֲשֶׁר מִשָּׁהוּ, וְהִפְנָה אֶת רֹאשׁוֹ

להביט בתלמידים האחרים. "תגידו לי, האם משהו מכם שם לב שאחד מהאחרים מתנהג בצורה לא רגילה? במיוחד אם יש להם חפץ מוזר בחזקתם, או שהם יכולים להטיל לחשים שתלמיד שנה ראשונה לא אמור להכיר?" יד ימינו של פרופסור סנייף כיוונה את שרביטו על סוזן בונז. "אני רואה שהעלמה גרינגרס והעלמה דייוויס מנסות לא להביט בך, העלמה בונז. אם ישנו הסבר יום-יומי, יהיה נכון מצידך לספק אותו מיד."

שערה של סוזן בונז הפך לאדום בוהק, אם כי פניה לא השתנו. "אני מניחה שאין ממש טעם לשמור על זה בסוד יותר," היא אמרה, "משום שאני מסיימת ללמוד עוד יומיים בכל מקרה."

"מכשפות כפולות מסיימות ללמוד שש שנים מוקדם יותר?" אמרה טרייסי דייוויס. "זה לא הוגן!"

"בונז היא מכשפה כפולה?" קרא תיאודור.

"לא, היא נימפדורה טונקס, מְטְמורפּמאגוס," אמר פרופסור סנייף. "להתחזות לתלמיד אחר זה מאוד בניגוד לכללים, העלמה טונקס. עוד לא מאוחר לסלק אותך מהוגוורטס יומיים לפני סוף לימודיך, דבר שיהיה טרגדיה נוראה – כלומר, מנקודת המבט שלך. מנקודת המבט שלי זה יהיה קורע מצחוק. עכשיו אמרי לי בדיוק מה את עושה פה."

"זה מסביר את זה," אמרה דפני גרינגרס. "אמ, יש כאמת סוזן בונז? או שהבית גוסס אז הם הביאו אותך כדי –"

דמותה אדומת השיער של סוזן בונז כיסתה את פניה בכף ידה. "כן, העלמה גרינגרס, יש סוזן בונז אמיתית. היא רק שולחת אותי כשאתם עומדים להיכנס לכמויות מגוחכות של צרות. פרופסור סנייף, הסיבה שאני כאן היא שדראקו מאלפוי נעדר, והחבורה הזו התעקשה לנסות למצוא אותו במקום לקרוא להילאים. מסיבות שלעלמה בונז האמיתית לא היה זמן להסביר לי, ועכשיו אני מבינה שזה היה טיפשי. אבל אסור לתלמידים צעירים להסתובב לבד, ותלמיד שנה שביעית או שישית צריך ללוות אותם תמיד. ועכשיו

מצאנו את דראקו מאלפוי אז אנחנו יכולים לחזור. בבקשה? לפני
שזה יהפוך למגוחך עוד יותר?"

"מה בשם מרלין קורה כאן?"

"אה," אמר פרופסור סנייפ, שעדיין כיוון את שרביטו לדמותה
אדומת השיער של סוזן בּוֹנֶז, ידו השנייה עדיין מחזיקה את
הצווארון מתחת לראשו חסר הגוף של דראקו מאלפוי, עומד לצד
גופו השמוט של המורה להתגוננות. "פרופסור ספּראוט, אני
רואה."

"זה לא מה שזה נראה," הוסיפה טרייסי דייוויס.

דמותה הקצרה והשמנמנה של המורה לתורתהצמחים צעדה
קדימה בכעס. היא הספיקה לשלוף את שרביטה, אם כי הוא לא
הצביע לעבר איש. "אני אפילו לא יודעת כמו מה זה נראה! הורידו
שרביטים, כולכם, בדגע זה! גם אתה, פרופסור!"

הסחת דעת. המחשבה עלתה בהארי בצלילות פתאומית. מה
שלא יהיה הדבר בו הוא צופה עכשיו, ממקום עומדו בלתי נראה
והרחק מהאקשן, זה לא מה שבאמת קורה, זה לא קו העלילה
האמיתי, זה אנרגן. ההופעה של פרופסור ספּראוט שברה את
השעיית הספק של הארי; דברים כאלה אינם קורים רק למען צירוף
המקרים הקומי. מישו גורם בכוונה לכל התוהו הזה, אבל מה
המטרה?

הארי ממש קיווה שהוא לא חזר בזמן ועשה את זה, משום שזה
באמת נראה מסוג הדברים שהוא יעשה.

סְנוּרוּס סנייפ הנמיך את שרביטו. ידו השנייה שיחררה את
דראקו מאלפוי. "פרופסור ספּראוט," אמר המורה לשיקויים, "אני
כאן בפקודת המנהל, כדי להשגיח על הדלת הזו. כל שאר הנוכחים
אינם אמורים להיות פה, ואבקש ממך לסלק אותם."

"סיפור מתקבל על הדעת," ירתה פרופסור ספּראוט. "למה
שדמבלדור יציב אותך מכל האנשים להשגיח על הדלת לגן
השעשועים שלו? זה לא כאילו הוא רוצה למנוע מתלמידים

להיכנס, הוא לא, הם צריכים להיכנס ולהסתבך במלכודת השטן שלי ! סוזן, יקרתי, יש לך מראת תקשורת, נכון ? השתמשי בה כדי לקרוא להילאים."

הארי הצופה הנהן לעצמו. זו המטרה. ההילאים יקחו את כל הנוכחים במצב המבלבל הזה, בלי תירוצים, ואז הדלת תיותר ללא שמירה.

אבל האם הארי אמור להיכנס למסדרון האסור בעצמו ? או לצפות ולראות מי יגיע אחרי שכל השאר ייעלמו ?

התקף שיעול וכחכוה קולני גרם לכולם להביט במורה להתגוננות ששכב על הרצפה.

"סנייפ - תקשיב -" אמר המורה להתגוננות בין שיעול לשיעול. "למה - ספראוט - פה -"

המורה לשיקויים השפיל את מבטו.

"לחש זיכרון - מרמז על - פרופסור -" המורה להתגוננות החל להשתעל שוב.

"מה ?"

ההיגיון נפרש במוחו של הארי בתדהמה צלולה, כל הצעדים כבר נחשדו בתודעתו, ההבנה הנוראית הייתה שנית בביטחון רב יותר.

מישהו הטיל לחש זיכרון על הֶרְמִיוֹנִי כדי שתאמין שניסתה להרוג את דראקו.

רק פרופסור בהוגוורטס היה יכול לעשות זאת בלי לעורר אזעקה.

אז כל מה שמתכנן המזימה היה צריך לעשות הוא להשתמש בביאוריהכרה או אימפריוס על פרופסור בהוגוורטס.

והאדם האחרון שמישהו יחשוד בו הוא ראש בית הפלפאף.

ראשו של סנייפ הסתובב במהירות כשפרופסור ספראוט הרימה את שרביטה, והמורה לשיקויים הצליח להרים לחש הגנה אילם ושקוף ביניהם. אבל הקליע שנורה משרביטה של פרופסור ספראוט

היה בצבע חום כהה שעורר זרם של חשש נורא בתודעתו של הארי; והקליע החום גרם למגן של סְוֹרוּס לכבות לפני שנגע בו, משפשף את זרועו הימנית של המורה לשיקויים בעודו מתחמק. פרופסור סְנִיפּ השמיע צווחה מושתקת וידו התעוותה, שומטת את שרביטו. הקליע הבא שבקע משרביטה של סְפֶּאָוט היה בצבע האדום הבוהק של קללת השיתוק, ונראה כאילו הוא נעשה בוהק יותר ומהיר יותר לאחר שעזב את שרביטה, ולווה בזרם חשש נוסף; וזה הטיח את המורה לשיקויים בדלת, והוא נפל חסר תנועה לרצפה.

בשלב זה סוּזֶן־בוֹנִידוֹרוד־השיער הייתה מוקפת בזוהר כחול רב־פאות והיא ירתה קללה אחרי קללה לעבר פרופסור סְפֶּאָוט. פרופסור סְפֶּאָוט התעלמה מהקללות כדי לזמן שרכי צמחים שלכדו את התלמידים הצעירים כשניסו לרוץ, למעט דראקו מאלְפּוֹי, שנעלם שוב מתחת לגלימת ההיעלמות שלו.

לא־סוּזֶן־בוֹנִידוֹרוד הפסיקה להטיל לחשים. היא יישרה את שרביטה, נשמה נשימה עמוקה, וקראה בקול לחש ששלח תולעי זהב של אור שאכלו את המגן שסביב פרופסור סְפֶּאָוט. המורה לתורת הצמחים פנתה אל לא־סוּזֶן, הבעתה ריקה, זרועות צמחיות חדשות עולות באוויר מאחוריה. השרכים הללו היו בצבע ירוק כהה יותר, ונראה היה כאילו היו להם מגנים משלהם.

הארי פוטר מלמל אל האוויר הריק־לכאורה, "תקוף את סְפֶּאָוט. עזור לבוֹנִידוֹ. לא קטלני בלבד."

"כן, אדוני," לחש לְסֶאָט' לסטריינג' מתחת לגלימת ההיעלמות של הארי, והסלית־רין מהשנה החמישית נע כדי להצטרף לקרב. הארי הביט מטה אל ידיו שלו וראה בזעזוע של הלם לא נעים שלחש ההנגזה לא היה מושלם כפי שהיה מקודם. היו רמזים של עיוות באוויר, בכל פעם שהארי זז...

לאט, הארי צעד לאחור, עד שהגיע לפינה, והתחבא מאחורי קיר. אז הוא הוציא את מראת התקשורת שלו... שהייתה ריקה וחסומה. כמובן. הארי הרחיף את המראה למקום שבו תוכל לשמש

אותו כדי לראות מעבר לפינה את סוף... הסחת הדעת? מה קורה,
למה?

פרופסור ספראוט ודמותה של סוזן בּוֹנֵז נלחמו בהבזקים של
אור ועלים; והירוק הבוהק של קללת המקדח הדגולה פרץ באוויר
ואיכל חצי מהשכבה החיצונית של המגנים של פרופסור ספראוט.
המורה לתורת הצמחים הסתובבה וירתה שטף צהוב רחב למקום
ממנו קללת המקדח הגיעה, אבל לא נראה כאילו הלחש פגע
במשהו.

הבזקים צהובים, פאות כחולות, שרכי צמחים ירוקים כהים
ועלי כותרת סגולים מסתחררים.

כשפרופסור ספראוט החלה לירות קשתות ארגמן לכל עבר
אחת מהן פגעה במשהו באוויר, גלימת ההיעלמות לא הסתירה את
קשת הארגמן כשהיא נבלעה ודעכה; ודמותו של ג'סאת' מתחת
לגלימת ההיעלמות נפלה לקרקע.

וזה נתן ללא-סוזן-בּוֹנֵז מספיק זמן לעמוד במקום, להסדיר את
נשימתה, ולצרוח משהו שעורר בהארי זרם נוסף של פחד; והניצוץ
הלבן שהופיע חדר את המגנים המתפרקים ואת השריון הצמחי של
פרופסור ספראוט והפיל אותה.

לא-סוזן-בּוֹנֵז צנחה אל ברכיה, מתנשפת, גלימותיה ספוגות
בזיעה.

ראשה הסתובב להביט סביבה, בגופים שנחו משותקים או
עטופים בשרכים.

"מה", אמרה לא-סוזן. "מה. מה. מה."

לא הייתה תשובה. הקורבנות של השרכים הלוכדים של
פרופסור ספראוט לא נעו, אם כי נראה שהם נושמים.

"מאלפוי..." אמרה דמותה וורודת השיער של סוזן, עדיין
נאבקת לנשום. "דראקו מאלפוי, איפה אתה? אתה פה? תקרא כבר
להילאים! מרלין יהרוג אותך – הוֹמָנִים רָבְלִי!"

הארי גילה שהוא נראה שוב, מביט במראה שלו בדמותו של

דראקו מאלפוי גלויה למחצה מתחת לגלימה מהבהבת, עומד מאחורי לאסוזן, מכווך את שרביטו אל פתח בזוהר הכחול של לאסוזן.

התודעה של הארי נעה בהבזקים של תובנה, לאט מדי ומהר מדי; בזמן שפיו של הארי נפתח והוא שאף בהכנה לצעוק.

הישמר ממערכת הכוכבים

יש מערכת כוכבים שנקראת דראקו

מי שיכול לשלוט בפרופסור יכול לשלוט בתלמיד

"תתכופפי!" הארי צעק, אבל זה היה מאוחר מדי, קליע של אור

אדום פגע בעורפה של לאסוזן מטווח אפס, מרסק אותה לרצפה.

הארי צעד מעבר לפינה ואמר, "סומניום סומניום סומניום

סומניום סומניום סומניום."

דמותו המהבהבת של דראקו מאלפוי קרסה בערימה.

הארי לקח רגע להסדיר את נשימתו. ואז הארי אמר "שתק!"

וויאדא שאכן, לחש השיתוק פגע בגופו של דראקו.

(אפשר לחשוב בטעות שלחש הסומניום פגע כשהוא לא. הארי

ראה מספיק סרטי אימה, שלא להזכיר את עסק הביש עם עוצבת

אורי-שמש, והוא לא עומד לעשות את הטעות הזו שוב.)

אחרי מחשבה נוספת על העניין, הארי הטיל לחש שיתוק נוסף

על דמותה השרועה של פרופסור ספראוט.

הארי אחז בשרביטו, מביט בסצנה, נושם בכבדות מהמאמץ. לא

נותר לו מספיק קסם כדי להטיל פטרונוס שליח לַדַּמְבְּלָדוּר והוא

ממש ממש היה צריך לחשוב על האפשרות הזו הפעם. הארי החל

לחזור אל המקום בו נפלה המראה, לראות אם החסימה שוחררה

כעת.

ואז הארי היסס.

הפתק שלו לעצמו אמר לו להימנע מגילוי על ידי ההילאים,

והארי עדיין לא ידע מה קורה.

דמותו המקומטת של פרופסור קווירל השתעלה סדרה נוספת

של שיעולים מטלטליגוף, והוא נעמד לאיטו.
 "הארי," קרקר פרופסור קווירל. "הארי. אתה שם?"
 הייתה זו הפעם הראשונה שפרופסור קווירל קרא לו בשמו הפרטי.
 "אני פה," אמר הארי. בלי שום מחשבה מודעת, הרגליים שלו נעו קדימה.

"בבקשה," אמר פרופסור קווירל. "בבקשה, אין לי... הרבה זמן. בבקשה קח אותי... אל המראה... עזור לי... להשיג את האבן."
 "אבן החכמים?" אמר הארי. הוא העיף מבט בגופים המפוזרים, אבל הוא כבר לא היה יכול לראות את דראקו, הגילוי פג. "אתה חושב שמר נוט צדק? אני לא חושב שדמקלדור –"
 "לא – דמקלדור," התנשם פרופסור קווירל, "בגלל – ספראוט –"

"אני מבין," אמר הארי. אם דמקלדור היה זה שעומד מאחורי הכל, הוא לא היה צריך לשלוט במחשבות של פרופסור כדי להשתמש בלחשי זיכרון.

"מראה... חפץ עתיק... יכולה להסתיר כל דבר... אבן יכולה להיות שם... הרבה אחרים רוצים אבן... אחד שלח את ספראוט..."
 הארי חזר במהירות, "המראה שם למטה היא חפץ קסם עתיק שניתן להשתמש בו כדי להסתיר דברים, וזה יכול להיות מקום אפשרי להסתיר בו את אבן החכמים. אם אבן החכמים נמצאת בתוך המראה יש כמה אנשים שעשויים לרצות להשיג אותה. אחד מהם שולט בספראוט וזה מסביר מה המטרה האמיתית שלו... אלא... זה לא מסביר למה זה ששולט בספראוט יתקוף את הרמיוני?"

"הארי, בבקשה," אמר פרופסור קווירל. הנשימה שלו הייתה מאומצת יותר כעת, קולו בקע באיטיות מייסרת. "זה הדבר היחיד... שיכול להציל את חיי... ואני מגלה, עכשיו... שאינני רוצה למות... בבקשה, עזור לי..."
 ואיכשהו זה קרע את זה.

איכשהו זה היה קצת יותר מדי.

תחושת הניתוק הפתאומית שהשתלטה על הארי כשפרופסור סְפֶּראוט הגיעה, השעיית הספק השבורה, חזרה אליו; המבקר הפנימי שלו שקל את הכל כאילו הוא מתוכנן. תזמון, הסתברות, כל-כך הרבה אנשים שהגיעו לאותה הדלת, הייאוש של המורה להתגוננות... כל המצב לא הרגיש מציאותי. אבל אולי הוא יוכל לפתור את זה אם רק ייקח את הזמן לחשוב על דברים מראש, במקום לרוץ למשמע קריאתה הראשונה של ההרפתקה. כל הניסיון המצטבר מהשנה האחרונה התגבש לבסוף למשהו הדומה לחישול בקרב. אינסטינקט שנולד מאסון עבר אמר להארי שאם הוא פשוט יסתער קדימה, הוא יסיים בשיחה עצובה ויבין שהיה טיפש. שוב. "תן לי לחשוב", אמר הארי. "תן לי לחשוב לדקה לפני שנלך." הוא פנה מהמורה להתגוננות, מביט על הגופים חסרי ההכרה המכוסים בצורות שונות שהיו על הרצפה. היו כבר כל-כך הרבה חתיכות בפאזל בשנה הזו, אולי הכל ייפול למקום עם עוד חתיכה אחת...

"הארי..." אמר המורה להתגוננות בקול כושל. "הארי, אני גוסס..."

עוד דקה אחת לא יכולה לשנות הייתה לו את כל השנה להיות חולה זה לא סביר שהחיים מול המוות שלו יתוזמנו לדקה האחרונה הזו לא משנה מה קרה להַרְמיוֹנִי –

"אני יודע", אמר הארי. "אני אחשוב מהר!"

הארי בהה בגופים וניסה לחשוב. לא היה זמן לספקות, להיסוסים, לא לעצור או לפקפק פשוט לקחת את המחשבות הראשונות ולרוץ איתן –

באחורי תודעתו של הארי, שבבי מחשבה מופשטת ריחפו, היוריסטיקות לפתרון בעיות שלא היה זמן להפוך למילים. בהבזקים חסרי מילים הם חלפו מולו כדי למצוא דרך טובה לפתור את הבעיה בצורה ישירה.

– מה אני שם לב שמבלבל אותי –

– המקום הראשון לחפש בו בעיות הוא הפן במצב שנראה הכי

פחות סביר –

– הסברים פשוטים הם סבירים יותר, תעלים איסבירויות

נפרדות שצריך להניח –

פרופסור סנייף כבר היה פה כשפרופסור קווירל הגיע ואז הארי הגיע (באמצעות מחולל-זמן) ואז חבורת ההרפתקנים הגיעה ואז דראקו התגלה (חלק מהחבורה) ואז פרופסור ספראוט הופיעה.

יותר מדי אנשים הגיעו כצורה מתואמת וזה יותר מדי מכדי להיות צירוף מקרים, לא סביר שכליכך הרבה קבוצות שונות יגיעו לאותו המקום בחלון זמן של חמש דקות, מוכרחות להיות שזירויות נסתרות.

תייג את זה ששולט בספראוט בתור המתכנן שציווה שעל הרמיוני יוטל לחש זיכרון. המתכנן שלח את ספראוט.

פרופסור סנייף אמר שהמנהל שלח אותו לשמור על הדלת אחרי שהייתה איזו הפרעה, אם המתכנן גרם לה בתור הסחת דעת זה יסביר גם את נוכחותו של סנורוס.

הארי כבר לא היה בטוח שדראקו נשלט על ידי המתכנן, ההשערה הזו באה לו בלהט הרגע, ייתכן שדראקו ניסה לנטרל את לא-סוזן כדי שיוכל להיכנס למסדרון ללא הפרעה –

לא, זו לא הדרך הנכונה לחשוב על זה, תהפוך את זה, נסה להסביר את הנוכחות המתוזמנת של דראקו ושל חבורת ההרפתקנים שלו, אין זמן לספקות, רוצ עם ההשערה, לפיכך נניח שהמתכנן של ספראוט שלח את דראקו או יזם את הגעתו.

זה מסביר שלוש הגעות.

הארי הגיע משום שהפתק מעצמו אמר לו לעשות זאת. ניתן לשייך את זה למסע בזמן.

זה מותיר את המורה להתגוננות שאמר שהוא עקב אחרי סנייף, אלא שזה לא באמת נראה כמו סיבה הולמת לפרופסור קווירל

להופיע. זה לא גרם להארי להרגיש פחות מבולבל אז אולי המתכנן שלט גם בתזמון הגעתו של פרופסור קווירל איכשהו ואפילו ארגן שהארי עצמו יכנס למעגל הזמן.

התודעה של הארי נתקלה במחסום, הוא לא ראה איך להמשיך את ההיסק הזה.

אין זמן להביט במבט אטום במחסומים.

בלי לעצור או לבלום התודעה של הארי תקפה את הבעיה מזווית חדשה.

פרופסור קווירל הסיק שקיים פרופסור בהוגוורטס ששולטים בו כתוצאה מההכרח שפרופסור כלשהו יטיל לחש זיכרון על הֶרְמִיוֹנִי, מה שאומר שמי ששולט בפרופסור סֶפְרָאוּט הפליל ואז רצח את הֶרְמִיוֹנִי מה שאומר שלמי ששולט בפרופסור סֶפְרָאוּט יש מידע מפורט על החיים בהוגוורטס ואולי עניין אישי בילד־שנשאר בחיים ובחבריו.

התודעה של הארי העלתה לבסוף את הזיכרון הרלוונטי, דְּמַבְלָדוֹר אומר שהדרך החזקה ביותר לחיים של לורד ווֹלְדֶּמּוֹרְט מוסתרת כאן בהוגוורטס – *רוץ עם ההשערה* – אז מכשיר התחיה הזה הוא אבן החכמים שמוסתרת במראה – *למה דְּמַבְלָדוֹר שם את המראה במסדרון שתלמידי שנה ראשונה יכולים לעבור* – *לא תתעלם מהשאלה הזו זה לא חשוב כרגע* – ופרופסור קווירל אמר שלאבן החכמים יש כוח ריפוי גדול אז זה חלק מזה.

אבל אם אבן החכמים היא מה שנמצא במראה כדי להסתיר אותה מאדון האופל, זה אומר שהמראה גם מכילה את הדבר היחיד בעולם שיכול להציל את חייו של המורה להתגוננות –

התודעה של הארי ניסתה להסס, להירתע, מרגישה חשש פתאומי בנוגע לכיוון אליו זה הולך. אבל אין זמן להסס.

– וזה גם צירוף מקרים גדול מדי פשוט יותר מדי איסבירות אם התודעה שלך לא מתייגת את זה בתור טוויסט עלילתי מדהים

כאילו אתה בתוך סיפור.

האם זה שידוע בתור אדון האופל יכול גם לתמרן את פרופסור קווירל כך שפרופסור קווירל ימצא את הישועה לכאורה שלו בזמן הנכון כך שהארי ופרופסור קווירל ילכו להשיג את מכשיר התחייה שעשוי אפילו לא להיות אבן החכמים ואז האווטאר של אדון האופל או משרת כלשהו יגיע ויקח אותו מהם וזה יסביר את כל הסינכרוניזם ויבטל כל צירוף מקרים.

או שפרופסור קווירל ידע מההתחלה שהדבר היחיד שיכול להציל את חייו מוסתר במראה הזו וזו הסיבה שהסכים ללמד התגוננות מפני כוחות האופל בהוגוֹרְטֶס ועכשיו הוא מנסה להשיג את זה סוף־סוף אבל אז למה שיחכה עד שהוא כליך חולה כדי לנסות ולמה סְפֶּרְאוּט הגיעה באותו זמן כמו פרופסור קווירל – התודעה של הארי מעדה חזק יותר.

העין הפנימית שלו הביטה לכיוון שחששה להביט בו.
הפתק ששלחתי לעצמי אמר לעזור לצופה בכוכבים. לא הייתי שולח לעצמי פתק כזה אם לא הייתי מסיק בעתיד שזה הדבר הנכון לעשות – אולי הפתק הזה פשוט אומר לי ללכת על זה – צליל קטן של בלבול קודם לתשומת ליבו המודעת.
ההודעה המוצפנת בקלף... שורה אחת או שתיים לא נשמעו בדיוק נכון, לא נשמעו כמו הצופן שהארי היה מצפה מעצמו להשתמש בו...

"הארי", לחש קולו הגוסס של פרופסור קווירל מאחוריו.
"הארי, בבקשה."

"כמעט סיימתי לחשוב," אמר קולו של הארי בקול רם, והארי הבין שזה נכון כשאמר זאת.
סובב את זה.

הסתכל על זה מנקודת המבט של האויב, מהמקום שבו האויב עושה את התכנונים האינטליגנטיים שלו, במקום כלשהו מחוץ לשדה הראייה שלך.

יש הילאים בהוגוֹרְטָס, והמטרה שלך הארי פוטר עומדת על המשמר כעת. הארי פוטר יקרא להילאים עם הסימן הראשון לצרות, או שישלח פֶּטְרוֹנוֹס לאלבוס דִּמְפֶּלְדוֹר. אם מסתכלים על זה בתור חידה, פתרון יצירתי אחד הוא –

– לזייף הודעה מהעיתיד-לכאורה להארי פוטר מעצמו, שאומרת להארי פוטר לא לבקש עזרה, אומרת לו להיות במקום ובזמן שבהם אתה רוצה שהוא יהיה. אתה גורם למטרה עצמה לעקוף את כל ההגנות שהקימה. אתה אפילו עוקף את הגנת הספקנות שלו עם הסמכות של השיקול של עצמו העתידי.

זה אפילו לא קשה. אתה יכול להטיל לחש זיכרון על תלמיד אקראי שיזכור שהארי פוטר נתן לו מעטפה שייתן לעצמו בחזרה מאוחר יותר.

אתה יכול להטיל לחש זיכרון על התלמיד הזה משום שאתה פרופסור בהוגוֹרְטָס.

אתה לא צריך לטרוח לגנוב עיפרון ונייר מוגלגי מהנרתיק של הארי פוטר. במקום זאת אתה יכול לזייף את כתב היד של הארי פוטר על קלף של קוסמים. אתה יכול לזייף את כתב היד של הארי פוטר משום שראית אותו על מבחן החובה של משרד הקסמים שבדקת.

אתה קורא לדראקו מאלפוי 'מערכת הכוכבים' משום שאתה יודע שהארי פוטר מתעניין באסטרונומיה ואתה קוסם ולמדת אסטרונומיה ושיננת את שמות כל מערכות הכוכבים. אבל לא זה הקוד הטבעי שהארי פוטר ישתמש בו כדי לתאר לעצמו את דראקו מאלפוי, אלא 'השוליה'.

אתה קורא לפרופסור קווירל 'הצופה בכוכבים' ואומר להארי פוטר לעזור לו.

אתה יודע שאוכל־חיים זה המונח ל'סוהרסן' בלחשננית ואתה מצפה שהארי פוטר יחשוב על ההילאים כעל כאלה שמשתפים איתם פעולה. אתה מקודד את 6:49 בתור 'שש, ושבע בריבוע'

משום שקראת ספר פיזיקה מוגלגי שהארי פוטר נתן לך.

מי אתה, אם כך?

הארי שם לב שהנשימה שלו הואצה, ובפרץ של דופק, הארי האט את נשימתו שוב, כשפרופסור קווירל צופה בו.

מה אם היפותטית פרופסור קווירל הוא המתכנן והוא זייף את ההודעה של הארי זה הסביר את ההגעה של כל חמש הקבוצות כל הסינכרון המתואם של הקומדיה ואז פרופסור ספראוט פשוט נשלטה כדי לתת לפרופסור קווירל יכולת הכחשה לתת לו להאשים מישהו אחר בלחש הזיכרון המזויף אחרי שהאבק ישקע אבל

אבל למה שפרופסור קווירל יסכן את הברית השברירית שיש להארי עם דראקו באמצעות ההפללה בניסיון לרצח (שפרופסור קווירל 'איתר' ו'עצר' על ידי עיקוב שהטיל לכאורה על דראקו)

למה שפרופסור קווירל יהרוג את הרמיוני

(אם הניסיון הראשון שלו להרחיק אותה לא עבד)

אם פרופסור קווירל הוא הנבל אז יכול להיות שהוא שיקר בכל מה שאמר על הורקרוקסים ואולי זה בכלל לא צירוף מקרים שהדבר היחיד שיכול להציל את חייו הוא הדרך שיכולה להחיות את אדון האופל מה אם אדון האופל אירגן גם את זה איכשהו (יום אחד דייוויד מונרו נעלם במסתוריות, נחשב כמת מידיו של אדון האופל)

אינטואיציה נוראה שטפה את הארי, משהו נפרד מכל ההיסקים שעשה עד כה, אינטואיציה שהארי לא היה מסוגל לנסח במילים; אלא שהוא והמורה להתגוננות היו דומים מאוד במובנים מסוימים, ולזייף הודעה מהעתיד זו בדיוק מסוג השיטות היצירתיות שהארי עצמו עשוי היה להשתמש בהן כדי לעקוף את כל ההגנות של המטרה –

ואז הארי הבין לבסוף את מה שהיה אמור להיות ברור ממש מההתחלה.

* * *

פרופסור קווירל חכם.

פרופסור קווירל חכם באותה צורה כמו הארי.

פרופסור קווירל חכם בדיוק באותה הצורה כמו הצד האפל
המסתורי של הארי.

אם צריך לנחש מתי הילד־שנשא־רב־חיים רכש את הצד האפל
המסתורי שלו, הניחוש המתבקש יהיה בלילה של 31 באוקטובר,
1981.

* * *

...ו

...ו

ופרופסור קווירל ידע סיסמה שבלִטְרִיקְס בֶּלֶק חשבה שזיהתה
את אדון האופל והנוכחות שלו גרמה לתחושת אבדון אצל הילד־
שנשא־רב־חיים והקסם שלו גרם לאינטראקציה הרסנית עם זה של
הארי והלחש האהוב עליו היה אֶבְדָּה קְדֻבָּה ו, ו, ו –
ההבנה שטפה את הארי כמו סכר עצום שנפרץ, משחרר את כל
המים שלו, מתרסק דרך התודעה שלו כמו שיטפון חסר מעצורים
ששטף הכל הצידה.

יש רק מציאות אחת שמייצרת את כל התצפיות הללו.

אם תצפיות שונות מצביעות לכיוונים לא תואמים, זה אומר
שההשערה האמיתית היא אחת שעוד לא חשבת עליה.
ובמקרים כאלה, כשאתה חושב לבסוף על ההשערה הנכונה,
הכל מסתדר מאחוריה, מעבר להכחשה או לאימה, תולש כל ספק
וכל רגש שעשוי לעמוד בדרכה.

– ואז 'דייוויד מונרו' ו'לורד וולֶדְמוּרְט' היו רק אדם אחד
ששיחק בשני הצדדים של מלחמת הקוסמים וזו הסיבה שמשפחת
מונרו נהרגה לפני שהספיקו לפגוש את 'דייוויד מונרו' בדיוק כמו

שמודי חשד -

המציאות קרסה למצב ידוע יחיד, מצב־עניינים קוהרנטי אחד שייצר בצורה קומפקטית את קבוצת התצפית.

הארי לא קפץ, לא שינה את נשימתו, ניסה לא להפגין שום סימן לאימה ולכאב ששטפו את תודעתו.

האויב היה מאחוריו, צופה בו.

"בסדר", אמר הארי בקול רם, ברגע שהעז לבטוח שקולו יישמע רגיל. הוא המשיך להביט בגופים, מסתיר את פניו מפרופסור קווירל, משום שהארי לא בטח בפניו שלו. הארי הרים שרוול לנגב את הזיעה שעל מצחו, מנסה לגרום למחווה להיראות סתמית; הארי לא היה יכול לשלוט בזיעה שלו, או בפעימות ליבו המהירות. "בוא נלך להשיג את אבן החכמים."

כל מה שהארי צריך הוא רגע אחד של הסחת דעת מתישהו בדרך כדי להשתמש במחולל־הזמן שלו.

לא הייתה תשובה מאחוריו.

השתיקה התארכה.

לאט, הארי הסתובב.

פרופסור קווירל עמד זקוף ומחויך.

בידו של המורה להתגוננות הייתה צורה ממתכת שחורה שכוונה לעבר זרוע השרביט של הארי, מוחזקת באחיזה הבטוחה של מישהו שידע בדיוק כיצד להשתמש באקדח חצי־אוטומטי.

פיו של הארי היה יבש, אפילו שפתיו רעדו מרוב אדרנלין, אבל הוא הצליח לדבר. "שלום, לורד וולְדֶמוֹרְט."

פרופסור קווירל הטה את ראשו בהסכמה, ואמר, "שלום, טום

רידל."

פּוֹק 105 האַפּט, סלָק ג'

טום רידל.

המילים הדהדו בראשו של הארי, מעוררות תהודות שגוועו באותה
המהירות, תבניות שבורות שניסו להשלים את עצמן וכשלו.

טום רידל הוא

טום רידל היה ה -

חידה

סדרי עדיפויות אחרים העסיקו את תשומת ליבו של הארי.

פרופסור קווירל כיוון לעברו אקדח.

ומסיבה כלשהי לורד וולֶדְמוּרְט עוד לא ירה בו.

קולו של הארי יצא בקרקור. "מה בעצם אתה רוצה ממני?"

"את מותך," אמר פרופסור קווירל, "זה בוודאי לא מה שאני

עומד לומר, משום שהיה לי די והותר זמן להרוג אותך לו רציתי.

הקרב הגורלי בין לורד וולֶדְמוּרְט לילד־שנשא־רב־חיים אינו אלא

הזיה מדמיונו הקודח של דֶמְבֶלְדוֹר. אני יודע איפה למצוא את בית

המשפחה שלך באוקספורד, ואני מכיר את הקונספט של רובי

צלפים. היית מת לפני שהיית נוגע בשרביט. אני מקווה שזה ברור

לך, טום?"

"כשמש," לחש הארי. הגוף שלו עדיין רעד, מריץ תוכנות

שהתאימו יותר לבריחה מנמר מאשר להטלת לחשים עדינים או

לחשיבה. אבל הארי היה יכול לחשוב על דבר אחד שהאדם

שהחזיק באקדח רוצה שיעשה, שאלה שאותו אדם המתין שישאל,

והארי עשה כן. "למה אתה קורא לי טום?"
פרופסור קווירל בחן אותו במבט יציב. "למה אני קורא לך
טום? ענה. האינטלקט שלך אינו מה שקיוויתי, אבל הוא אמור
להספיק לזה."

פיו של הארי ידע את התשובה לפני שמוחו הצליח להתמקד
בשאלה. "טום רידל זה השם שלך. השם שלנו. זה מי שלורד
וולד־מוֹרְט היה, או הינו, או – משהו."

פרופסור קווירל הנהן. "יותר טוב. כבר הבסת את אדון האופל,
בפעם האחת והיחידה שתעשה זאת. כבר השמדתי הכל מהארי
פוטר, ולא הותרתי ממנו אלא זכר, העלמתי את השונות בין
הנפשות שלנו ואפשרתי לנו להתקיים באותו העולם. כעת משברור
לך שהקרב בינינו הוא שקר, אתה רשאי לפעול בצורה הגיונית כדי
לקדם את האינטרסים שלך. או שלא." האקדח דקר קדימה מעט,
גורם לעקצוצי זיעה להופיע על מצחו של הארי. "זרוק את השרביט
שלך. עכשיו."

הארי זרק אותו.

"התרחק מהשרביט, אמר פרופסור קווירל.

הארי ציית.

"שלח יד לצווארך," אמר פרופסור קווירל, "והסר את מחולל-
הזמן שלך, גערק בשרשרת שלו. הנח את מחולל-הזמן על הרצפה
והתרחק גם ממנו."

הארי עשה גם את זה. אפילו במצב ההלם שלו, תודעתו עדיין
חיפשה דרך לסובב את מחולל-הזמן תוך כדי כך, פעולה פתאומית
שתוביל לניצחון; אבל הארי ידע שפרופסור קווירל כבר דמיין את
עצמו במצבו של הארי, מסתכל על אותן הזדמנויות אפשריות.
"הסר את הנרתיק שלך והנח גם אותו על הרצפה, ואז תתרחק."
הארי עשה זאת.

"טוב מאוד," אמר המורה להתגוננות. "עכשיו. הגיע הזמן
להשיג את אבן החכמים. אני מתכוון להביא את ארבעת תלמידי

השנה הראשונה שפה, הזיכרונות האחרונים שלהם מחוקים כך שיזכרו את מטרתם המקורית. בסנייפ אשלוט ואציב שישמור על הדלת. אחרי שעבודתי היום תסתיים אני מתכוון להרוג את סנייפ על הבגידות שבגד בזהות האחרת שלי. את שלושת יורשי העצר הקטנים אקח איתי לאחר מכן, כדי לעצב את הנאמנויות העתידיות שלהם. ודע זאת, לקחתי בני-ערובה. כבר התחלתי לחש שיהרוג מאות תלמידי הוגוורטס, כולל רבים להם אתה קורא חברים. אני יכול לעצור את הלחש הזה באמצעות האבן, אם אצליח להשיג אותה. אם אופרע לפני כן, או אם אבחר שלא לעצור את הלחש, מאות תלמידים ימותו." קולו של פרופסור קווירל עדיין היה רגוע. "האם אתה רואה אילו אינטרסים יש לך פה, ילד? אחייך אם תאמר 'לא', אבל זה יותר מדי מכדי לקוות."

"אני אשמח," הצליח הארי לומר, דרך האימה ושברון הלב והסכינים שחתכו בקשר הרגשי בכאב כמו חתכים בבשר החי, "אם לא תעשה את הדברים האלה, פרופסור." למה, פרופסור קווירל, למה, למה היית צריך להיות ככה, אני לא, אני לא, אני לא רוצה שזה יקרה..."

"טוב מאוד," אמר פרופסור קווירל. "אני מרשה לך להציע לי משהו שאני רוצה." האקדת החווה בהזמנה. "זוהי הזדמנות נדירה, ילד. לורד וולְדֶמוֹרְט אינו נושא-ונותן על מה שהוא רוצה לעיתים קרובות."

חלק כלשהו מהתודעה של הארי חיפש בייאוש, חיפש משהו, כל דבר שעשוי להיות שווה יותר בעיני לורד וולְדֶמוֹרְט או פרופסור קווירל מאשר בני-ערובה ילדים או מותו של סְוֹרוּס. חלק אחר בו, החלק שמעולם לא הפסיק לחשוב, כבר ידע את התשובה שלו.

"אתה כבר יודע מה אתה רוצה ממני," אמר הארי, מבעד לבחילה ולפצעים המדממים שנשמחו. "מה זה?"
 "את עזרתך בהשגת אבן החכמים."

הארי בלע את רוקן. הוא לא הצליח למנוע מעיניו לנדוד לאקדח, ואז בחזרה אל פניו של פרופסור קווירל.

הוא היה מודע לכך שהגיבור בסיפור אמור להגיד 'לא', אבל עכשיו שהוא באמת במצב כזה, להגיד 'לא' לא הרגיש הגיוני.

"אני מאוכזב שאתה צריך לחשוב על זה," אמר פרופסור קווירל. "צריך להיות ברור שאתה צריך לציית לי לעת עתה, משום שיש לי את כל היתרונות עליך. לימדתי אותך יותר טוב מזה; במצב כזה אתה בהחלט אמור להעמיד פנים שאתה מפסיד. אתה לא יכול לצפות להרוויח דבר מהתנגדות, למעט כאב. היית צריך לחשב שטוב יותר לענות מוקדם, ולא לזכות בחשדי." עיניו של פרופסור קווירל בחנו אותו בסקרנות. "אולי דמפלדור מילא את האוזניים שלך בשטויות על התנגדות נאצלת? ערכים כאלה משעשעים אותי, משום שקל כליכך לתמרן אותם. אני מבטיח לך שאני יכול לגרום להתנגדות להיראות גרועה יותר מוסרית, וטוב יהיה אם תיכנע לפני שאדגים זאת." האקדח נותר מכונן לעברו של הארי; אבל בנפנוף ידו האחרת של פרופסור קווירל, טרייסי דיוויס עלתה לאוויר בריחוף, הסתובבה בעצלתיים, גפיה פרושים –

– ואז, כשאדרנלין חדש מציף את ליבו של הארי, טרייסי ריחפה מטה בחזרה.

"בחר," אמר פרופסור קווירל. "זה מתחיל לשחוק את סבלנותי."

הייתי צריך לדבר קודם, לפני שהיה עלול לתלוש את הרגליים של טרייסי, לא, לא הייתי צריך, המנהל אמר שאסור לי להראות ללורד וולדמוּרְט שאעשה דברים אם הוא מאיים על החברים שלי משום שזה יגרום לו לאיים עליהם יותר – אלא שמה שהוא אמר מקודם לא היה איום זה פשוט מסוג הדברים שלורד וולדמוּרְט עושה –

הארי נשם כמה נשימות עמוקות. החלק שבו שרץ על אוטומט צרח על שאר תודעתו שהיא אינה יכולה להרשות לעצמה להישאר

בהלם. הלם זה מצב בעל משך סופי, נוירונים ממשיכים לירות, הסיבה היחידה שהתודעה של הארי תכבה בזמן שהמוח שלו ממשיך לפעול היא אם המודל-העצמי של הארי האמין שהתודעה שלו תכבה –

“אני לא מתכוון לשחוק את הסבלנות שלך,” אמר הארי. הקול שלו נשבר. זה טוב. להישמע כאילו הוא עדיין בהלם אולי יגרום ללורד וולד־מוֹרְט לתת לו עוד זמן. “אבל אם ללורד וולד־מוֹרְט יש מוניטין של אדם העומד במילתו, לא שמעתי על כך.”

“דאגה מובנת,” אמר פרופסור קווירל. “ישנה תשובה פשוטה, ואני אכפה זאת עליך בכל מקרה. נחששים אינם יכולים לששקר. ומשום שיש לי חוסר חיבה עמוק לטיפשות, אני מציע שלא תגיד משהו כמו ‘למה אתה מתכוון?’ אתה חכם יותר מזה. ואין לי זמן לשיחות שאנשים רגילים ממייטים זה על זה.”

הארי בלע את רוקו. נחשים אינם יכולים לשקר. “ששתיים ועוד ששתיים שווה ארבע.” הארי ניסה לומר ששתיים ועוד שתיים שווה שלוש, והמילה ארבע פשוט יצאה החוצה.

“טוב. כשסלזאר סלית'רין הטיל על עצמו ועל כל ילדיו את קללת הלחשננות, תוכניתו האמיתית הייתה לוודא שצאצאיו יוכלו לבטוח זה במילותיו של זה, יהיו אשר יהיו המזימות שיטוו כנגד אנשים מבחוץ.” פרופסור קווירל אימץ את תנוחת ההרצאה שלו משיעורי הקסם הקרבי, כמו מישוהו שעוטה מסכה, אבל האקדח שלו נותר מכוון בידו. “הלטת־הכרה אינה יכולה לשטות בלחשנן כמו שהיא יכולה לשטות בוורייטסרום, ואתה יכול לבדוק גם את זה. כעת הקשב היטב. בוא איתי, הבטח את עזרתך הטובה ביותר בהשגת האבן, ואשש־איר את הילדים האלה מאחור ללא פגע. בני־ערוכה אמיתיים, מאות תלמידים ימותו הלילה אם לא אעצסור אירועים ששכבר החלו. אחוסס על בני־ערוכה אם אששיג בהצלחה אבן. ושמע גם זאת, הקשב היטב: אינני יכול באמת למות בששום אמצעי המוכר לי, ולאבד אבן לא ימנע ממני לחזור, לא יצטיל אותך או את היקרים לך מזעמי. שום

פעולה נמהרת עליה אתה חושב אינה יכולה להביא לך ניצחון במשחק, ילד. אני מכיר ביכולת שלך להרגיז אותי, ומציע לך להימנע מכך."

"אמרת, קולו של הארי היה מוזר באוזניו שלו, "שלאבן החכמים יש כוחות שונים ממה שהאגדה מספרת. אמרת לי את זה בלחשננית. תגיד לי מה האבן באמת עושה, לפני שאסכים לעזור לך." אם זה משהו בסגנון של השגת כוח מוחלט על היקום, אז שום דבר לא שווה את הגדלת הסיכוי שלורד וולף־מוֹרְט ישיג את האבן. "אה, אמר פרופסור קווירל וחיך. "אתה חושב. זה טוב יותר, ובתור פרס אתן לך תמריץ נוסף לשיתוף פעולה. חיי נצח ונעורים, יצירת זהב וכסף. נניח שאלה היו יתרונות אמיתיים של אחיזה באבן. אמור לי, ילד. מהו כוחה של האבן?"

ייתכן שהיה זה האדרנלין שבו, מועיל למוח שלו בפעם הראשונה. ייתכן שהיה זה הכוח שבכך שנאמר לו שקיימת תשובה, ושהראיות אינן שקר. "היא יכולה להפוך שינוי־צורה לקבועים." ואז הארי עצר כששמע מה הפה שלו אמר.

"נכון," אמר פרופסור קווירל. "לפיכך, זה שאוחז באבן יכול לבצע שינוי־צורה בבני־אדם."

התודעה הקרועה של הארי הוכתה שוב, כשהבין מה התמריץ הנוסף שיוצע לו.

"גנבת את גופתה של העלמה גְרִינְג'ר והפכת אותה למטרה תמימה־למראה באמצעות שינוי־צורה," אמר פרופסור קווירל. "מטרה שנוצרה בשינוי־צורה שעליך לשמור על גופך, כדי לתחזק את שינוי־הצורה. אה, אני רואה שעניך נודדות לטבעת שעל ידך, אבל כמובן שהעלמה גְרִינְג'ר לא תהיה אבן החן הקטנה הקבועה בטבעת, נכון? זה יהיה ברור מדי. לא, אני מנחש שהפכת את גופתה של העלמה גְרִינְג'ר לטבעת עצמה, ונתת להילה של אבן החן שנוצרה בשינוי־צורה להסתיר את ההילה של הטבעת שנוצרה בשינוי־צורה."

"כן", אמר הארי, מכריח את המילה לצאת. היה זה שקר, לראשונה, והמבט של הארי היה מכוון. הארי ציפה שמישהו יטיל ספק בטבעת הפלדה, הוא ניסה לעורר את הספק הזה כדי שיוכל להוכיח את חפותו פעם נוספת, אם כי איש לא אמר לו שום דבר עליה – אולי דמפלדור פשוט הרגיש שהפלדה לבדה אינה קסומה. "טוב ויפה", אמר פרופסור קווירל. "כעת בוא איתי, עזור לי להשיג את האבן, ואחזיר לחיים את הָרְמִיּוֹנִי גְרִינְג'ר בשבילך. למוות שלה היו השפעות מצערות עליך, ולא אכפת לי לבטל אותן. זו, כפי שאני מבין, הינה תשוקתך הגדולה ביותר. עשיתי לך טובות רבות, ולא אכפת לי לעשות לך עוד אחת." פרופסור סְפֶּאָוּט ריקת-עיניים קמה מהרצפה וכיוונה את שרביטה אל הארי. "עזור לי להשיג אבן ששינוי־צורה, ואעששה כמיטב יכולתי להחיות חברה ילדה ששלך לחיים אמיתיים ומתמשכים. עם זאת, ילד, ססכלנות שלי אוזלת במהירות, ואתה לא תאהב את מה ששיבוא עכשיו." המשפט האחרון נלחש בקול שהעביר את התמונה של נחש המרים את ראשו להכות.

* * *

אפילו אז.

אפילו אז, כשהתהפך עליו עולמו, אחרי הלם רודף הלם, אפילו אז המוח של הארי לא הפסיק להיות מוח, או להשלים את התבניות שהמעגלים שלו חווטו להשלים.

הארי ידע שזו הצעה טובה מכדי להציע למישהו שלעברו אתה מכוון אקדח.

אלא אם אתה זקוק לעזרתו נואשות כדי להוציא את אבן החכמים ממראת הקסמים.

ולא נותר עוד זמן לתכנן, רק המחשבה שאם פרופסור קווירל באמת מתאמץ עד כדי כך להשיג את עזרתו – מה שהארי רצה היה לדרוש שפרופסור קווירל יבטיח לא להרוג אף אחד בעתיד בתמורה לעזרתו עכשיו, אבל להארי הייתה תחושה מוזרה

שפרופסור קווירל יענה 'אל תהיה מגוחך' ואין זמן לשיחה רגילה, הארי צריך לנחש את הבקשה הבטוחה הגבוהה ביותר מראש – עיניו של פרופסור קווירל הצטמצמו, שפתיו נפתחו – "אם אעזור לך," הפה של הארי אמר, "אני רוצה את ההבטחה שלך שאתה לא מתכנן לבגוד בי כשזה ייגמר. אני רוצה שלא תהרוג את פרופסור סנייפ או אף אחד בהוגוורטס למשך שבוע לפחות. ואני רוצה תשובות, את האמת בנוגע למה שקרה כל הזמן הזה, כל מה שאתה יודע על טבעי האמיתי."

העיניים הכחולות החיוורות בחנו אותו בחוסר רגש. אני באמת חושב שהיינו יכולים לחשוב על משהו יותר טוב לדרוש, אמר הצד הסלית'ריני של הארי. אבל אני מניח שבאמת לא היה לנו זמן, ומה שלא יהיה מה שאנחנו צריכים לעשות הלאה, תשובות יעזרו.

הארי לא הקשיב לקול הזה כרגע. צמרמורת קרה עדיין ירדה במורד שדרתו למשמע המילים שזה עתה יצאו מבין שפתיו, מופנות לאיש עם האקדח. "זה התנאי שלך כדי לעזור לי להשיג את האבן?" שאל פרופסור קווירל.

הארי הנהן, לא מסוגל ליצור מילים. "מוססכם," לחשש פרופסור קווירל. "עזור לי, ויהיו לך תשובות לשאלות שלך, כל עוד הן נוגעות לאירועי עבר, ולא לתוכניות ששלי לעתיד. אני לא מתכוון להרים יד שלי או קססם ששלי נגדך בעתיד, כל עוד אתה לא מתכוון להרים יד ששלך או קסם ששלך נגדי. לא אקטול איש בתחום בית'סספר במשך שבוע, אלא אם אני מוכרח. עכשיו הבטח ששלא תנסה להזהיר מפני או להימלט. הבטח לעשות כמיטב יכולתך לעזור לי להשיג האבן. וחברה ילדה שלך תחזור לחיים מידי, לחיים אמיתיים ולבריאות; ואני או משרתי לא נפגע בה לעולם." חיוך מעוות. "הבטח, ילד, והעסקה תיחתם." "אני מבטיח," לחש הארי.

מה? צרחו חלקים אחרים בתודעתו.

אמ, הוא עדיין מכוון עלינו אקדח, ציין סלית'רין. אין לנו באמת ברירה, אנחנו פשוט מנסים להוציא מזה כמה שאפשר.

חתיכת ממזר, אמר הפלפאף. אתה חושב שזה מה שהֶרְמִיוֹנִי הייתה רוצה? אנחנו מדברים פה על לורד וולֶדְמוּרְט, אנחנו בכלל יודעים כמה אנשים הוא הרג ויהרוג?

אני מכחיש שאנחנו מתפשרים על לורד וולֶדְמוּרְט למען הֶרְמִיוֹנִי, אמר סלית'רין. משום שלמעשה, יש פה אקדח ואנחנו לא יכולים לעצור אותו. וגם, אבא ואימא היו רוצים שפשוט נשתף פעולה ונישאר בטוחים.

פרופסור קווירל בחן אותו במבט יציב. "חזור על כל ההבטחה בלחשננית, ילד."

"אני אעזור לך להשיג האבן... אני לא יכול להבטיח לעשות כמיטב יכולתי, חוששני שלא אוכל לגייס את הרצסון. אני מתכוון לנסות. לא אעשה ששום דבר ששאני חוששב ששירג'ז אותך ססתם. לא אקרא לעזרה אם אני מצספה ששהיא תיהרג על ידך או ששבני־ערובה ימותו. אני מצסטער, מודה, אבל זה כל מה שאני יכול לעשות." התודעה של הארי החלה להירגע, לסדר את עצמה, כשהחלטה התקבלה. הוא יישאר עם פרופסור קווירל, ילך איתו כדי להשיג את האבן, יציל את התלמידים בני־הערובה... ואז... ואז... הארי לא ידע, חוץ מזה שימשיך לחשוב.

"אתה באמת מצטער בקשר לזה?" פרופסור קווירל נראה משועשע. "אני מניח שזה יצטרך להספיק. אז תזכור גם את שני הדברים הבאים: יש לי תוכנית לעצסור אפילו אדון בית־סספר, אם יופיע לפנינו. וגם את זה: מדי פעם אבקש ממך להגיד בלחשננית האם בגדת בי. העססקה נחתמה."

* * *

לאחר מכן, פרופסור סֶפְרָאוּט הרימה את השרביט של הארי

ועטפה אותו בבד מבריק; ואז היא הניחה אותו על הרצפה והצביעה שוב בשרביטה על הארי. רק אז פרופסור קווירל הנמיך את אקדחו, שכאילו נעלם בידו, והרים את שרביטו העטוף של הארי, מכניס אותו אל גלימותיו.

גלימת ההיעלמות האמיתית הוסרה מדמותו הישנה של לִסְאָת' לסְטְרִינג', ופרופסור קווירל לקח את הגלימה, כמו גם את הנרתיק של הארי ואת מחולל־הזמן.

ואז פרופסור קווירל הטיל אוכליוויאטה המוני ולאחר מכן את גרסת ההמונים של לחש הזיכרון המזויף, זה שפשוט גרם למטרה למלא את החלקים החסרים בעצמה. לאחר מכן פרופסור סְפְּרַאוּט הרחיפה משם את הילדים הישנים, עוטה הבעה שנראתה מרוגזת ומוסחת, כאילו היו באיזו תאונה בשיעור תורת־הצמחים.

פרופסור קווירל פנה בחזרה אל המורה לשיקויים שנח פרקדן, התכופף מעליו והצמיד את שרביטו למצחו של פרופסור סְנִיִּיפ. "אַלִיאָנִיס נְרָבּוּס מוֹפִילָה לִיגְנִים."

המורה להתגוננות צעד לאחור והחל להניע את אצבעות ידו השמאלית באוויר כאילו הוא מזיז בובה על חוטים.

פרופסור סְנִיִּיפ נעמד בתנועות חלקות והתייצב שוב לפני דלת המסדרון.

"אַלּוּהוּמוּזָה," אמר פרופסור קווירל, מצביע בשרביטו על הדלת האסורה. המורה להתגוננות נראה משועשע למדי. "אתה רוצה את הכבוד, ילד?"

הארי בלע את רוקו. הוא חשב על זה פעם נוספת, ועוד אחת. מוזר איך אתה יכול לעשות משהו על אף שאתה יודע שזה הדבר השגוי לעשות, לא הדבר האנוכי אבל הדבר השגוי לעשות ברמה עמוקה יותר.

אבל הגבר שמאחוריו אחז באקדח; הוא הופיע בידו פעם נוספת למראה היסוסו של הארי.

הארי הניח את ידו על המקוש ונשם כמה נשימות עמוקות,

מרגיע את תודעתו פעם נוספת כמיטב יכולתו. שתף פעולה, שלא יירו בך, אל תיתן לבנייהערוכה למות, תהיה בסביבה כדי לעשות אופטימיזציה לאירועים, תהיה שם כדי לראות הזדמנויות ותישאר מסוגל לנצל אותן. זו לא אפשרות טובה, אבל כל האחרות נראו גרועות יותר.

הארי פתח את הדלת האסורה וצעד פנימה.

פרק 106

האסתר, תלך א'

אחרי צעד אחד לתוך המסדרון האסור של דמפלדור, הארי צווח וקפץ לאחור והתנגש בפרופסור סנייף ושלח את שניהם לרצפה בערימה.

פרופסור סנייף הרים את עצמו וחזר לעמוד מול הדלת. ראשו הושפל להביט בהארי. "אני שומר על הדלת בפקודת המנהל," אמר פרופסור סנייף בנימה האירונית הרגילה שלו. "הסתלק מפה מיד, או שאתחיל להוריד נקודות בית."

זה היה קריפי עד הקפאת לשד העצמות, אבל תשומת הלב של הארי הייתה מרוכזת בכלב העצום והתלתראשי שזינק קדימה, נעצר מטרים בודדים מהארי על ידי השרשראות שעל שלושת הקולרים שלו.

"זה – זה – זה –" אמר הארי.

"כן," אמר פרופסור קווירל מאחוריו, "זה אכן הדייר הרגיל של החדר הזה, שהינו מחוץ לתחום לכל התלמידים, במיוחד לתלמידי שנה ראשונה."

"זה לא בטוח אפילו באמות מידה של קוסמים!" בתוך החדר, החיה השחורה העצומה הרעימה בשלושה קולות, טיפות של רוק לבן ניתזות משלושת פיותיה מלאי הניבים.

פרופסור קווירל נאנח. "הוטל עליו לחש שלא יאכל תלמידים, אלא יירק אותם בחזרה דרך הדלת. כעת, ילד, כיצד תמליץ שנתמודד עם היצור המסוכן הזה?"

"אה", הארי גמגם, מנסה לחשוב מעל לשאגות המתמשכות של שומר החדר. "אה. אם זה כמו הקרברוס מהאגדה המוגלגית של אורפאוס ואורידיקה, אז אנחנו צריכים לשיר לו שיר ערש כדי שירדם ונוכל לעבור –"
 "אֶבְדָּה קֶן כָּרְה."

החיה בעלת שלושת הראשים קרסה.
 הארי הביט לאחור בפרופסור קווירל, שהביט בו במבט של אכזבה קשה, כאילו לשאול האם הארי היה באיזה מהשיעורים שלו.

"סוג של הנחתי", אמר הארי, עדיין מנסה להסדיר את נשימתו, "שלעבור את האתגר הזה בדרך כלשהי שתלמידי שנה ראשונה לא ישתמשו בה, עשויה להפעיל איזו אזהרה."

"זה שקר, ילד, פשוט לא זכרת את השיעורים שלך כשניצבת מול המאורע בחיים האמיתיים. באשר לאזהרות, השקעתי חודשים בבלבול כל לחשי ההגנה והאזהרות שעל החדרים האלה."
 "אז למה בדיוק שלחת אותי ראשון?"

פרופסור קווירל רק חייך. זה נראה משמעותית יותר מרושע מבדרך כלל.
 "לא משנה", אמר הארי, והלך לאיטו אל תוך החדר, גפיו עדיין רועדים.

החדר היה עשוי מאבן, מואר באור כחול חיוור שבהק מגומחות מוקשטות שנחצבו בקיר; כאילו אור משמים אפורים חודר דרך חלונות, על אף שלא היו חלונות. בקצה הרחוק של החדר הייתה קבועה ברצפה דלת עץ, אליה מחוברת טבעת בודדת. באמצע החדר נח כלב עצום ומת עם שלושה ראשים חסרי חיים.

הארי הלך לעבר אחת הגומחות המוקשטות והביט לתוכה. לא היה שם דבר מלבד הזוהר הכחול חסר המקור, אז הוא הלך והביט בגומחה הבאה, בוחן גם את הקיר כשעבר.

"מה", אמר פרופסור קווירל, "אתה עושה?"

"מחפש בחדר," אמר הארי. "יכול להיות רמז, או כתובת חקוקה, או מפתח שנצטרך מאוחר יותר, או משהו –"
 "אתה רציני, או שאתה מנסה לעכב אותנו בכוונה? ענה בלחשננית."
 הארי הביט לאחור. "הייתי רציני," לחשש הארי. "הייתי עושה אותו דבר אם הייתי בא לבד."

פרופסור קווירל עיסה קצרות את מצחו. "אני מודה," הוא אמר, "שהגישה שלך תשרת אותך היטב אם, נגיד, תחקור את קברו של אמוֹן־סת, אז לא אקרא לך אידיוט, אבל בכל זאת. החידה הכוזבת, הצורה החיצונית של האתגר, היא משחק שנועד לתלמידי שנה ראשונה. אנחנו פשוט יורדים בדלת שברצפה."
 מתחת לדלת ברצפה היה צמח עצום, משהו כמו דיפנבכיה ענקית עם עלים רחבים שבקעו מהגבעול המרכזי כמו גרם מדרגות לוליני, אבל בצבע כהה יותר משל דיפנבכיה רגילה, עם שרכים דמויי קנוקנות שבקעו מהגבעול המרכזי ונחו שמוטים. בבסיס התפרשו עלים ושרכים גדולים אף יותר, כמו כדי לרפד נפילה. מתחתיו היה חדר אבן נוסף כמו הראשון, עם אותן גומחות דמויות חלונות מוקשתים מזויפים, פולטות את אותו האור האפור־כחול.
 "המחשבה המתבקשת היא לעוף למטה על המטאטא שבנרתיק שלי, או להשליך משהו כבד ולראות האם השרכים האלה הם מלכודות," אמר הארי, מביט מטה. "אבל אני מנחש שאתה תאמר שפשוט נלך מטה על העלים." הם בהחלט נראו כאילו הם אמורים להיות גרם מדרגות לוליני.

"אחר כך," אמר פרופסור קווירל.

הארי הניח בזהירות את רגלו על עלה וגילה שהוא אכן תומך במשקלו. ואז הארי העיף מבט אחרון בחדר לפני שעזב, כדי לראות אם יש משהו ששווה להבחין בו.
 הכלב המת העצום משך תשומת לב, והיה קשה להתרכז במשהו אחר.

"פרופסור קווירל, אמר הארי, מיותר על המשפט לגישה שלך להתמודדות עם מכשולים יש חסרונות מסוימים, "מה אם מישהו יסתכל מבעד לדלת ויבחין שהקרברוס מת?"

"אז הוא בוודאי כבר הבחין שמהו לא בסדר עם סנייפ, "אמר פרופסור קווירל, "אבל מכיוון שאתה מתעקש..." המורה להתגוננות הלך לעבר הגופה בעלת שלושת הראשים והניח עליה את שרביטו. הוא החל לדקלם לחש שנשמע כמו לטינית ולווה בתחושת חשש גואה, הילד־שנשא־רב־חיים מרגיש את כוחו של אדון האופל כמו שתמיד הרגיש.

המילה האחרונה שנאמרה הייתה "אינפריוס" והיא לוותה בפרץ אחרון של עצור, אל.

והכלב בעל שלושת הראשים התרומם ונעמד, ששת עיניו ריקות, ופנה לשמור על הדלת פעם נוספת.

הארי בהה בחיז"ל העצום בתחושת בחילה נוראית בבטנו, התחושה השלישית הכי גרועה שהרגיש בחייו.

הוא ידע אז שראה והרגיש את התהליך הזה קודם, רק בלי החלק של הלטינית שנאמרה בקול רם.

הקנטאור שהתעמת איתו ביער האסור מת. המורה להתגוננות פגע בו בקללת אַבְּדָה קְדַבְּרָה אמיתית ולא מזויפת.

היכנסהו בתודעתו, הארי חשב שאם פשוט יוכל להחזיר את הֶרְמִיּוֹנִי אז הוא יוכל לחזור לקוד של אף אחד לא מת, המוסר של באטמן. רוב האנשים עברו את כל חייהם בלי שאיש נהרג בהרפתקאות שלהם.

ולא יהיה כן בשבילו.

הוא אפילו לא הרגיש בכך, ביום שאיבד את ההזדמנות האחרונה שלו לנצח. אפילו אם הֶרְמִיּוֹנִי תחזור לחיים עכשיו, הארי לא עבר את כל הבלגן הזה בלי שאיש יהרג.

הוא אפילו לא ידע מה שמו של הקנטאור.

הארי לא אמר דבר בקול רם. המורה להתגוננות יאשר את

ההאשמה בלחשננית או ישקר בדיבור רגיל, ובכל מקרה למורה להתגוננות תהיה סיבה נוספת לחשוד בפעולות העתידיות של הארי. אבל הארי ידע, אם כי לא ידע איך, הוא יעצור את פרופסור קווירל, על אף שלא העז לבצע שום פעולה פוזיטיבית של בגידה, אולי אפילו לא להחליט את ההחלטה, עד שכמעט יגיע הזמן לְנֶצֶחַ – שלעולם לא תהיה פשרה ידידותית בינו ובין הלורד וולדֶמורְט, כי שתי נפשות שונות אלו לא תוכלנה להתקיים באותו העולם.

וזה היה כאילו ההחלטה הזו, הכרת ההתנגדות, עוררה כוח מהדבר שהארי חשב עליו בתור הצד האפל שלו. הארי הפסיק לנסות לקרוא במכוון לצד האפל שלו אחרי היום שבו הרג את הטרול. אבל הצד האפל שלו מעולם לא היה משהו נפרד ממנו. הוא היה משהו שזכר מטום רידל. הארי לא ידע איך זה קרה, אבל אם הוא לוקח את ההנחה ורץ איתה, יהיו אשר יהיו הדי המיומנויות הקוגניטיביות שהיו בצד האפל שלו, הם אמורים להיות זמינים לשימוש. לא בתור אופן פעולה נפרד כמו שהארי דמיין זאת בהתחלה, אלא פשוט בתור תבניות נוירוניים עם נטייה חזקה ליצור שרשראות משום שפעם היו חלק משלם אחד מחובר.

למרבה הצער, זה לא משנה את העובדה שלפרופסור קווירל יש את אותן המיומנויות עם הרבה יותר ניסיון חיים שמגבה אותן, והוא גם מחזיק את האקדח.

הארי פנה, הניח את רגלו על הצמח הענק והחל ללכת במורד גרם המדרגות הלולייני שסיפקו העלים. נדרש להארי זמן רב הפעם, אבל הוא הצליח להתאושש במידה מסוימת, על אף האבל שהכביד עליו כמו מים סמיכים. לא היה זה מוט פלדה קר בעמוד שדרתו, אך היה זה משהו זקוף ומוצק בכל זאת. הוא עומד לשתף עם זה פעולה, לראות קודם שְהֶרְמִיוֹנִי חוזרת לחיים, ואז, איכשהו, לעצור את פרופסור קווירל. או לעצור את פרופסור קווירל קודם ואז להשיג את האבן בעצמו. מוכרח להיות משהו, אפשרות

כלשהי, הזדמנות כלשהי שתציג את עצמה, דרך כלשהי לעצור את
וולְדְמוּרְט וגם להחזיר את הָרְמְיוֹנִי לחיים...
הארי המשיך לרדת.
מאחוריו, הכלב התל־ראשי המתין, שומר על השער.

פרק 107 האסדת, סלק ד'

העלים הלולייניים של הדיפנבכיה הענקית הרגישו כמו אדמת יער רכה מתחת לנעליו של הארי. לא קשים כמו בטון, אבל תומכים במשקלו. הארי שם עין על השרכים, אבל הם נותרו ללא תנועה. כשהארי הגיע לתחתית גרם המדרגות הלולייני, השרכים נורו לפתע ואחזו בידיו ורגליו.

לאחר מאבק קצר, הארי הרפה את גופו. "מעניין," אמר פרופסור קווירל כשריחף מטה מהפתח, לא נוגע בעליו או בשרכים של הצמת. "אני שם לב שאין לך בעיה להפסיד לצמת."

הארי בחן את המורה להתגוננות בקפידה רבה יותר, רואה אותו כעת שלא מבעד לעדשת הפאניקה. פרופסור קווירל היה זקוף ובתנועה, מרחף בלי קושי נראה לעין; תחושת האבדון מסביבו נותרה חזקה. אבל עיניו עדיין היו שקועות בגולגלתו, זרועותיו רזות. המחלה לא הייתה שקר, וההשערה המתבקשת היא שהמורה להתגוננות אכל לאחרונה חדרקן כדי לחדש את כוחו.

המורה להתגוננות המשיך לדבר כמו המסיכה של פרופסור קווירל, לא כמו לורד וולדֶמוֹרְט, מה שעשוי להיות טוב מנקודת מבטו של הארי. הארי לא ידע למה – אלא אם זה משום שהמורה להתגוננות עדיין זקוק לו למשהו – אבל בהחלט נראה שישתלם להארי לשתף פעולה.

"נתת לי להיכנס למלכודת הזו במכוון, פרופסור," ענה הארי,

בדיוק כמו שהיה מדבר עם פרופסור קווירל. תפקידים, מסכות, תזכיר לו איך היו הדברים בינינו ... "אם הייתי לבד, הייתי משתמש במטאטא שלי."

"ייתכן. איך תלמיד שנה ראשונה רגיל היה פותר את האתגר הזה? לו היה לו השרביט שלו, כמובן." הצמח החל לשלוח שרכים לעבר פרופסור קווירל, אך הוא ריחף קצת מעבר להישג ידם.

הארי נזכר שפרופסור ספראוט דיברה על צמח בשם מלכודת השטן, ושנכתב בספר הלימוד של תורת-הצמחים שהוא אוהב מקומות קרירים וחשוכים, כמו מערות – אם כי איך זה יכול להיות נכון לגבי צמח עם עלים, להארי לא היה מושג. "אם הייתי צריך לנחש, הייתי אומר שזו מלכודת השטן ושהיא אולי תברח מאור או מאש. אז תלמיד שנה ראשונה אולי יטיל לומוס? היום הייתי משתמש באינפלמארה, אבל לא למדתי את הלחש הזה עד מאי."

סיבוב של שרביטו של המורה להתגוננות, ותבנית של ניצוצות נוזל נורו ממנו, מכות בצמח קרוב לבסיסי שרכיו, משמיעות קול מכה רטוב ושקט ואז לחשוש חלש. כל השרכים שהחזיקו את הארי נורו לאחור במהירות והחלו להכות בפצעים הגדלים שהופיעו בעור הצמח, כאילו מנסים להסיר את מקור הכאב; משהו בצמח השרה את הרושם שהוא צורח ללא מילים.

פרופסור קווירל השלים את ריחופו מטה. "כעת הוא מפחד מאור, חום, חומצה, וממני."

הארי ירד מהעלים האחרונים אל הרצפה, אחרי מבט מהיר אל גלימותיו ואל הרצפה לוודא שלא ניתזה עליו חומצה. הארי החל לחשוד שפרופסור קווירל מנסה להעביר נקודה כלשהי, אבל לא היה לו מושג מה היא. "חשבתי שאנחנו במשימה, פרופסור. אני לא יכול לעצור אותך, אבל האם זה נכון להשקיע כל-כך הרבה זמן בהוצאתי מדעתי?"

"הו, יש לנו זמן," אמר פרופסור קווירל, נשמע משועשע. "תקום מהומה גדולה אם ימצאו אותנו פה, חייז"ל שומר על גבנו."

לא התנהגת כאילו שמעת מהומה כזו במשחק הקווידיץ' שלך, לפני שהגעת לזמן הזה ודיברת עם סנייפ כפי שעשית."

צמרמורת קלה שטפה את הארי כשהבין זאת. כל מה שיעשה כדי להביס את פרופסור קווירל מוכרח לא להפריע לביתהספר, או לפחות למשחק הקווידיץ', משום שהוא לא הפריע למשחק הקווידיץ'. אפילו אם ניתן יהיה לזמן מספיק כוחות כדי להכניע את לורד וולדמוּרט, לא יהיה קל לעשות זאת בלי שפרופסור מָקְגוֹנְגֶל או פרופסור פליטיק או מישאו אחר במשחק הקווידיץ' יבחין... להילחם באויב חכם זה קשה.

ואפילו כך... אפילו כך נראה להארי שלו היה ניצב בנעליו של פרופסור קווירל, הוא לא היה מנהל שיחות נינוחות ומשחק משחקי מחשבה. פרופסור קווירל משיג משהו בכך שהוא מתמהמה פה. אבל מה? האם יש תהליך אחר כלשהו שצריך להסתיים? "דרך אגב, האם בגדת בי כבר?" שאל פרופסור קווירל. "לא בגדתי בך עדיין", לחשש הארי.

המורה להתגוננות החווה עם האקדח שבידו השמאלית, והארי הלך לעבר דלת העץ הגדולה שבקצה החדר ופתח אותה.

* * *

החדר הבא היה קטן יותר, עם תקרה גבוהה יותר. האור שבקע מהגומחות המוקשות היה לבן במקום כחול.

מסביבם ריחפו מאות מפתחות מכונפים, מכים בפראות בכנפיהם באוויר. אחרי בחינה של כמה שניות, התברר שרק מפתח אחד היה בצבע זהב כמו סניץ' – אם כי הוא נע לאט יותר מאשר סניץ' במשחק קווידיץ' אמיתי.

בצד השני של החדר הייתה דלת ובה חור מנעול גדול ובוולט. כנגד הקיר השמאלי נשען מטאטא קלינסוויף שבע, סוס העבודה של בית־הספר.

"פרופסור", אמר הארי, מביט בענני ובלהקות המפתחות

המעופפים, "אמרת שתענה לשאלות שלי. מה בדיוק הסיפור פה? אם אתה חושב שחזקת דלת כך שלא תיפתח ללא מפתח, אתה שומר את המפתח במקום בטוח ונותן עותק רק למורשי גישה. אתה לא נותן למפתח כנפיים ואז משאיר מטאטא שעון כנגד הקיר. אז מה לעזאזל אנחנו עושים פה ומה הולך? ניחוש מתבקש הוא שמראת הקסמים היא הגורם היחיד שבאמת שומר על האבן, אבל למה כל השאר – ולמה לעודד תלמידי שנה ראשונה לבוא לפה?" "אני באמת לא בטוח", אמר המורה להתגוננות. הוא נכנס לחדר ונעמד הרחק מימינו של הארי, שומר על המרחק ביניהם. "אבל אענה, כפי שהבטחתי. השיטה של דמפלדור היא לעשות תריסר דברים שנראים משוגעים, ואז רק שמונה או תשעה מהם מסתירים משמעות נסתרת. הניחוש שלי הוא שדמפלדור מתכוון לגרום לזה להיראות כאילו אני מוזמן לשלוח תלמיד במקומי. בדיוק משום שלורד וולדמוּרט, כפי שדמפלדור תופש אותו, יטה פחות לחשוב על עצמו כחכם אם יעשה זאת. דמיין לעצמך את דמפלדור שוקל כיצד להגן על האבן. דמיין לעצמך את דמפלדור שוקל האם להציב סכנות אמיתיות לשמור על המראה. דמיין לעצמך אותו מדמיין לעצמו איזה תלמיד צעיר שנכנס לסכנות הללו בשמי. אני חושב שזה מה שדמפלדור מנסה להימנע ממנו, בכך שהוא גורם לאסטרטגיה הזו להיראות מתבקשת, ובכך פחות ערמומית. אלא אם, כמובן, לא הבנתי כיצד דמפלדור חושב שלורד וולדמוּרט יחשוב." פרופסור קווירל חייך חיוך רחב, והוא נראה טבעי כמו כל חיוך שהראה להארי בעבר. "זמימת מזימות לא באה בטבעיות לדמפלדור, אבל הוא מנסה משום שהוא מוכרח. למטלה הזו דמפלדור מביא אינטליגנציה, מסירות, את היכולת ללמוד מהטעויות שלו, והיעדר מוחלט של כישרון טבעי. קשה להפליא לצפות אותו מהסיבה הזו בלבד."

הארי פנה, מביט בדלת בצד השני של החדר. זה לא היה משחק בשבילו, פרופסור. "הניחוש שלי הוא שהפתרון המיועד לתלמידי

שנה ראשונה הוא להתעלם מהמטאטא ולהשתמש בַּיִנְנָאךְיוֹם לְבִיזָה כדי לתפוס את המפתח, משום שזה לא משחק קוֹוִידִין' ואין שום כללים שאוסרים את זה. אז איזה לחש חזק בצורה מגוחכת אתה הולך לשחרר על זה, אם כך?"

השתררה דממה קצרה, למעט רשרוש המפתחות. הארי לקח כמה צעדים הרחק מפרופסור קווירל. "בטח לא הייתי צריך להגיד את זה עכשיו, נכון?" "הו, לא," אמר פרופסור קווירל. "אני חושב שזה דבר סביר למדי לומר לקוסם האופל החזק ביותר בעולם כשהוא עומד במרחק של פחות מתריסר צעדים ממך." פרופסור קווירל החזיר את שרביטו לשרוול ידו האחרת, היד שאחזה לפעמים באקדח.

ואז המורה להתגוננות הכניס יד לפיו והוציא מה שנראה כמו שן. הוא השליך את השן המזויפת גבוה באוויר, וכשחזרה מטה היא הפכה לשרביט שהצית תחושת זיהוי מוזרה בתודעתו של הארי, כאילו חלק ממנו זיהה שהשרביט... חלק ממנו...

שלושים וארבעה סנטימטרים, טקסוס, עם ליבה מנוצת עוף חול. הארי שינן את המידע כשיצרן השרביטים אולי־משהו אמר אותו, משום שהוא נראה כאילו הוא יהיה קשור לעלילה. האירוע, והחשיבה שתחתיו, הרגישו שניהם כשייכים לחיים רחוקים.

המורה להתגוננות הניף את השרביט הזה, וצייר באוויר רונה בוערת שהייתה כולה קצוות משוננים ורוע; הארי לקח צעד אינסטינקטיבי נוסף לאחור. ואז פרופסור קווירל דיבר. "אדרת'. אדרת'. אדרת'."

הרונה הבוערת החלה לפלוט אש שהייתה... מעוותת, כאילו הקצוות המשוננים של הרונה הפכו לטבע האש עצמו. האש הייתה בצבע ארגמן בוער, אדום יותר מדם, בוהקת בעוצמה צורבת כמו רתכת. בֹּהֶק כזה בגוון כזה נראה שגוי בפני עצמו, כאילו שום דבר כליכך אדום לא אמור לפלוט כליכך הרבה אור; והארגמן החורך

היה מרושת בעורקים שחורים שנראו כאילו הם שואבים את האור מהאש. בתוך האש המושחרת נראו צלליות של חיות טרף מתעוותות בפראות, מקוברה לצבוע לעקרב.

"אדרת'. אדרת'. אדרת'." כשפרופסור קווירל חזר על המילה שש פעמים, כמות האש השחורה־ארגמנית שבקעה הייתה יכולה למלא נפח של שיח קטן.

השינויים באש המקוללת האטו כשפרופסור קווירל נעל עליה את עיניו והיא עטתה על עצמה צורה יחידה, עוף־חול בוער בצבע אדום־דם ושחור.

ומשהו בתוכו אמר להארי בוודאות נוראה שאם עוף־חול הבוער והשחור הזה יפגוש בפוקס, עוף־חול האמיתי ימות ולעולם לא יוולד מחדש.

פרופסור קווירל עשה מחווה אחת בשרביטו, והאש השחורה דאתה לאורך החדר. היא פגשה בדלת ובחור המנעול שלה, ובנפנוף יחיד של כנפיים בצבע ארגמן בוער, רוב הדלת וחלק מהקשת שמעליה אוכלו. ואז השלהבת הארגמנית המזוהמת המשיכה קדימה.

הארי הספיק רק להעיף מבט מבעד לחור ולראות פסלים ענקיים מרימים חרבות ואלות לפני שהאש השחורה פגשה בהם והם נסדקו ונשרפו.

כשזה נגמר, עוף־חול מהאש השחורה חזר דרך החור וריחף מעל כתפו השמאלית של פרופסור קווירל, טפרי הארגמן הבוהקים כמו השמש סנטימטר מעל גלימותיו.

"קדימה," אמר פרופסור קווירל. "זה בטוח עכשיו."

הארי התקדם, נאלץ להפעיל את התבניות הקוגניטיביות של הצד האפל שלו כדי להישאר רגוע תוך כדי כך. הארי צעד מעל הקצוות הזוהרים של מה שנותר מהדלת, ובהה בלוח השח ובכלים הענקיים וההרוסים. האריחים מהשיש השחור והלבן שעל הרצפה החלו חמישה מטרים אחרי הדלת ההרוסה, התפרשו מקיר לקיר,

ועצרו חמישה מטרים לפני הדלת הבאה בצד השני של החדר. התקרה הייתה גבוהה בהרבה ממה שהפסלים היו אמורים להיות מסוגלים להגיע.

"הייתי מנחש," אמר הארי, התבניות הקוגניטיביות של הצד האפל שלו שומרות על קולו רגוע, "שהפתרון המיועד הוא לעוף מעל הפסלים באמצעות המטאטא מהחדר הקודם, משום שהוא לא באמת היה נחוץ כדי להשיג את המפתח?"

מאחוריו, פרופסור קווירל צחק, וזה היה הצחוק של לורד וולְדְמוּרְט. "המשך," אמר קול שנעשה קר וגבוה. "היכנס לחדר הבא. אני רוצה לראות מה תחשוב עליו."

הוכן על ידי דֶמְפְּלֶדוֹר לתלמידי שנה ראשונה, הזכיר לעצמו הארי, **זה יהיה בטוח**, והוא חצה את לוח השח ההרוס, הניח את ידו על ידית הדלת ודחף אותה קדימה.

* * *

חצי שנייה לאחר מכן, הארי טרק את הדלת וזינק לאחור. נדרשו לו כמה שניות להשתלט על נשימתו ועל עצמו. מאחורי הדלת המשיכו להישמע שאגות חזקות, ומכות חזקות של אלת אבן שמכה ברצפה.

"אני מניח," אמר הארי בקול שהפך גם הוא לקר, "שמכיוון שדֶמְפְּלֶדוֹר לא היה מציב טרול הרים אמיתי בפנים, האתגר הבא הוא אשליה של הזיכרונות הגרועים ביותר שלי. כמו סוהרסן, כשהזיכרון מוקרן אל העולם החיצון. משעשע מאוד, פרופסור." פרופסור קווירל התקדם בעצמו אל הדלת, והארי התרחק הצידה. מעבר לתחושת האבדון שבקעה בחוזקה מהמורה להתגוננות, הצד האפל של הארי או אינסטינקט פשוט ייעץ לו לא להתקרב לאש הארגמנית-שחורה שריחפה מעל כתפו של פרופסור קווירל.

פרופסור קווירל פתח לרווחה את הדלת והביט פנימה. "המ,"

אמר פרופסור קווירל. "רק טרול, אתה אומר. נו טוב. קיוויתי ללמוד עליך משהו מעניין יותר מזה. מה שנמצא בפנים הוא קוקוֹרֶקֶס, ידוע גם בתור הבוגאָרְט המצוי."

"בוגאָרְט? מה הוא – לא, אני מניח שאני יודע מה הוא עושה." "בוגאָרְט," אמר פרופסור קווירל, וקולו הפך שוב לזה של פרופסור מהגוורֶטס בעת הרצאה, "נמשך למקומות אפלים שנפתחים לעיתים רחוקות, כמו ארון שכוח בעליית הגג. הוא רוצה שיניחו לו לנפשו, והוא יהפוך למה שהוא חושב שיכריח אותך." "יכריח אותי?" אמר הארי. "הרגתי את הטרול."

"זינקת אחורה מהחדר בלי לחשוב. בוגאָרְט מחפש את הרתיעה האינסטינקטיבית, לא את האיום המחושב. אחרת הוא היה בוחר במשהו אמין יותר. בכל מקרה, לחש הנגד הסטנדרטי לבוגאָרְט הוא, כמובן, שלהבת־שדים." פרופסור קווירל החווה, והאש השחורה זינקה מכתפו וזרמה מבעד לדלת.

מתוך החדר בקעה צווחה בודדת, ואז כלום.

הם התקדמו אל חדרו לשעבר של הבוגאָרְט, פרופסור קווירל ראשון הפעם. לאחר שדמותו של טרול ההרים נעלמה, החדר היה פשוט עוד היכל גדול מואר בלפידים של אש כחולה קרה. מבטו של פרופסור קווירל היה מרוחק, חושב. הוא חצה את החדר בלי להמתין להארי ופתח את הדלת בצד השני של החדר בעצמו.

הארי בא בעקבותיו, אם כי במרחק.

* * *

החדר הבא הכיל קדרה, כוננית עם מרכיבי שיקויים בבקבוקים, קרשי חיתוך, מקלות ערבוב, וכלי שיקויים נוספים. האור שבקע מהגומחות המוקשתות היה לבן ולא כחול, כנראה משום שראיית צבע הכרחית לרקירת שיקויים. פרופסור קווירל כבר עמד ליד מכשירי הרקיעה, בוחן את הקלף הארוך שהרים. הדלת לחדר הבא

נשמרה על ידי וילון של אש סגולה שהייתה נראית מאימת יותר אם לא הייתה חיוורת וחלשה בהשוואה ללהבה השחורה שריחפה מעל כתפו של פרופסור קווירל.

השעיית הספק של הארי כבר יצאה לחופשה בשלב זה, אז הוא לא אמר כלום על כך שמערכות אבטחה בעולם האמיתי אמורות להבחין בין אנשים מורשי גישה לכאלה שאינם מורשי גישה, מה שגוזר להציב אתגרים שמתנהגים בצורה שונה בסביבת אנשים שאמורים או לא אמורים להיות שם. לדוגמה, אתגר אבטחה טוב יהיה לבדוק האם הנכנס ידע צירוף מנעול שנאמר רק לאנשים מורשים, ואתגר אבטחה גרוע יהיה לבדוק האם הנכנס יכול לרקוח שיקוי על-יפי הוראות כתובות מצורפות.

פרופסור קווירל השליך את הקלף לעבר הארי, והוא ריחף לרצפה ביניהם. "מה אתה חושב על זה?" שאל פרופסור קווירל, שהתרחק כדי שהארי יוכל להתקרב ולהרים את הקלף.

"לא", אמר הארי אחרי שעבר ברפרוף על הקלף. "לבדוק האם הנכנס יכול לפתור חידה לוגית פשוטה בצורה מגוחכת זה לא אתגר שמתנהג בצורה שונה בסביבת אנשים מורשי גישה ושאינם מורשי גישה. זה לא משנה אם אתה משתמש בחידה מתוחכמת יותר על שלושה פסלונים או על שורה של אנשים עם כובעים צבעוניים, אתה עדיין לגמרי מפספס את הנקודה."

"הסתכל בצד השני", אמר פרופסור קווירל.

הארי הפך את הקלף באורך שישים הסנטימטרים.

בצד השני, כתובה באותיות זעירות, הייתה רשימת הוראות הרקיחה הארוכה ביותר שהארי ראה מעודו. "מה לעזאזל –

"שיקוי זזהר, לכבות את האש הסגולה", אמר פרופסור קווירל. "הוא מיוצר על ידי הוספת אותם המרכיבים, שוב ושוב, בצורה שונה מעט בכל פעם. דמיין לעצמך קבוצה נלהבת של תלמידי שנה ראשונה, שעברה את כל החדרים האחרים, חושבים שהם עומדים להגיע למראת הקסמים, ואז נתקלים במטלה הזו. החדר הזה הוא

מעשה ידיו של המורה לשיקויים, אין ספק.
הארי העיף מבט מודגש לעבר דמות האש השחורה שעל כתפו
של פרופסור קווירל. "אש לא יכולה לנצח אש?"
"היא יכולה," אמר פרופסור קווירל. "אני לא בטוח שזו הדרך.
ומה אם החדר הזה ממולכד?"

הארי לא רצה להיתקע פה ולרקוח שיקוי לשם השעשוע, או
בשל איזו סיבה שלא תהיה שבגינה פרופסור קווירל לוקח אותם
בכזו איטיות דרך החדרים האלה. במתכון של השיקוי היו שלושים
וחמישה שלבים שונים בהם היה צריך להוסיף פעמוניות, ארבע-
עשרה פעמים בהם צריך להוסיף 'קווצת שיער בהיר'... "אולי
השיקוי פולט גז רעיל שפוגע רק בקוסמים מבוגרים אבל לא
בילדים. או כל אחד ממאה תכסיסים קטלניים אחרים, אם אנחנו
רציניים פתאום. אנחנו רציניים?"

"החדר הזה הוא מעשה ידיו של סְוֹרוּס סְנִיפּ," אמר פרופסור
קווירל, נראה מהורהר פעם נוספת. "סְנִיפּ איננו עובר אורח
במשחק הזה, לא בדיוק. הוא חסר את האינטליגנציה של דִּמְבְּלָדוֹר,
אך ברשותו הכוונה להרוג שמעולם לא הייתה לִדְמְבְּלָדוֹר."
"טוב, יהיה מה שיהיה מה שהולך פה, זה לא באמת מונע
מילדים להיכנס," ציין הארי. "הרבה תלמידי שנה ראשונה עברו.
ואם אתה יכול איכשהו למנוע מכולם חוץ מילדים מלהיכנס, אז זה
מכריח את לורד ווֹלְדֶּמוֹרְט להשתמש בילד, מנקודת המבט של
דִּמְבְּלָדוֹר. אינני רואה מה הטעם, בהינתן המטרות שלהם."
"אכן," אמר פרופסור קווירל, משפשף את גשר אפו. "אבל
ראה, ילד, אין בחדר הזה את המתגים ולחשי ההגנה שיש על
האחרים. אין לחשים עדינים להביס. זה כאילו אני מוזמן לעקוף
את השיקוי ופשוט להיכנס – אבל סְנִיפּ יודע שלורד ווֹלְדֶּמוֹרְט
יראה זאת. אם למעשה הייתה זו מלכודת שיועדה לכל מי שלא
ירקח את השיקוי, יהיה חכם יותר להניח לחשי הגנה, ולא להסגיר
שום רמז לכך שהחדר הזה שונה מהאחרים."

הארי הקשיב, מקמט את מצחו בריכוז. "אז... המטרה היחידה באי הטלתן של רשתות גילוי היא לגרום לך לא לדרוס את החדר הזה."

"אני מצפה שסנייפ יצפה שאסיק זאת גם כן," אמר המורה להתגוננות. "ומעבר לנקודה הזו איני יכול לחזות באיזו רמה הוא חושב שאשחק. אני סבלני, ונתתי לעצמי זמן רב למאמץ הזה. אבל סנייפ אינו מכיר אותי, הוא מכיר רק את לורד וולדמוּרט. הוא ראה לפעמים את לורד וולדמוּרט צווח בתסכול, ופועל על-פי דחפים שנראו לא הגיוניים. בחן את העניין מנקודת מבטו של סנייפ: זה המורה לשיקויים של הוגוורטס שאומר ללורד וולדמוּרט להיות סבלני ולמלא אחר ההוראות אם הוא רוצה להיכנס, כאילו לורד וולדמוּרט הוא תלמיד פשוט. לי לא תהיה בעיה לציית עם חיוך ולנקום מאוחר יותר. אבל סנייפ לא יודע שקל ללורד וולדמוּרט לחשוב בצורה כזו." פרופסור קווירל הביט בהארי. "ילד, ראית אותי מרחף באוויר ליד מלכודת השטן, נכון?"

הארי הנהן. ואז הוא שם לב בלבול. "ספר הלימוד שלי בלחשים אומר שקוסמים לא יכולים להרחיף את עצמם." "כן," אמר פרופסור קווירל, "זה מה שכתוב בספר הלימוד שלך בלחשים. אף קוסם לא יכול להרחיף את עצמו, או כל חפץ שתומך במשקלו; זה כמו לנסות להרים את עצמך משרוכי הנעליים שלך. אך עם זאת לורד וולדמוּרט לבדו יכול לעוף – הכיצד? ענה מהר ככל שאתה יכול."

אם תלמיד שנה ראשונה יכול לענות על השאלה – "גרמת למישהו אחר להטיל את הלחשים שיש על מטאטאים על התחתונים שלך, ואז הטלת עליו אוֹבְּלִיִּוּיֶאטָה."

"לא בדיוק," אמר פרופסור קווירל. "לחשי המטאטאים דורשים צורה ארוכה ודקה, שחייבת להיות מוצקה. בד לא יועיל." גבותיו של הארי התכווצו. "כמה ארוכה צריכה להיות הצורה? אתה יכול לחבר מוטות מטאטא קצרים לרתמת בד ולעוף

בעזרתם?"

"בהחלט, בתחילה חיברתי מוטות מכושפים לידי ולרגליי, אבל זה היה רק כדי ללמד אותי צורת תעופה חדשה. פרופסור קווירל הפשיל את שרוול גלימתו, חושף את זרועו העירומה. "כפי שאתה רואה, אין לי כלום בשרוול כעת."

הארי קלט את האילוץ הנוסף הזה. "גרמת למישהו להטיל את לחשי המטאטא על העצמות שלך?"

פרופסור קווירל נאנח. "וזה היה אחד מהכישורים המפחידים ביותר של וולדמוּרְט, או כך נאמר לי. אחרי כל השנים הללו, ומידה מסוימת של ביאוריהכרה מהוסס, אני עדיין לא באמת מבין מה לא בסדר באנשים רגילים... אבל אתה לא אחד מהם. הגיע הזמן שתתחיל לתרום למסע הזה. הכרת את סְוֹרוּס סְנִיפּ לאחרונה יותר ממני. אמור לי מה הניתוח שלך את החדר הזה."

הארי היסס, מנסה להיראות חושב.

"אציין," אמר פרופסור קווירל, כשעוף־החול מהאש השחורה מתח את צווארו להביט בכעס בהארי, "שאם תאפשר לי להיכשל במודע, אני אקרא לזה בגידה. אזכיר לך שהאבן היא המפתח לתחייה של העלמה גְרִינְגֵ'ר, ושאני מחזיק כבני־ערובה את חייהם של מאות תלמידים."

"אני זוכר," אמר הארי, ומיד לאחר מכן המוח היצירתי להפליא של הארי חשב על משהו.

הארי לא היה בטוח אם כדאי שיגיד זאת.

הדממה התארכה.

"האם חשבת כבר על משהו?" שאל פרופסור קווירל. "ענה

בלחשננית."

לא, זה לא עומד להיות קל, לא נגד יריב חכם שיכול להכריח אותך לומר את האמת המילולית בכל רגע. "סְוֹרוּס, לפחות סְוֹרוּס של ימינו אנו, מכבד מאוד את האינטליגנציה שלך," אמר הארי במקום. "אני חושב... אני חושב שהוא אולי יצפה שוולדמוּרְט

יאמין שפּוּרוּס לא יאמין שוּלדמוֹרט יעבור את מבחן הסבלנות שלו, אבל פּוּרוּס כן יצפה שוּלדמוֹרט יעבור אותו.

פרופסור קווירל הנהן. "זו תיאוריה סבירה. האם אתה מאמין בה בעצמך? ענה בלחשננית."

"כן," לחשש הארי. יכול להיות שלא בטוח להסתיר מידע, אפילו לא מחשבות ורעיונות... "לפיכך, המטרה של החדר הזה היא לעכב לשעה את לורד וולדמוֹרט. ואם הייתי רוצה להרוג אותך, בהאמיני במה שדמבדלור מאמין, הדבר המתבקש לנסות יהיה נשיקת סוהרסן. כלומר, הם חושבים שאתה נשמה בלי גוף – האם אתה נשמה בלי גוף, דרך אגב?"

פרופסור קווירל לא זע. "דמפלדור לא יחשוב על השיטה הזו, אמר המורה להתגוננות לאחר זמן מה. "אבל פּוּרוּס עשוי." פרופסור קווירל החל לטפוח באצבעו על לחיו, מבטו מרוחק. "יש לך כוח על סוהרסנים, ילד, אתה יכול לומר לי אם יש כאלה בקרבת מקום?"

הארי עצם את עיניו. אם היו חורים בעולם, הוא לא הרגיש אותם. "לא כאלה שאני יכול להרגיש."

"ענה בלחשננית."

"לא מרגישש אוכלי־חיים."

"אבל האם היית כן כשהעלית את האפשרות הזו? לא ניסית

תכסיס מתוחכם?"

"הייתי כן. לא תכסיססס."

"אולי ישנם אמצעים אחרים המסוגלים להסתיר סוהרסנים, ולהנחות אותם לזנק ולאכול נשמה שהשתלטה על גוף אם הם רואים אחת..." פרופסור קווירל עדיין טפח על לחיו. "אין זה בלתי אפשרי שאתאים להגדרה. או לאכול את כל מי שיעבור בחדר הזה מהר מדי, או את כל מי שאינו ילד. בעודך זוכר שאני מחזיק בקרמיזי גריינג'ר ובמאות תלמידים כבני־ערובה, האם תשתמש בכוח שלך על סוהרסנים כדי להגן עלי, אם סוהרסן יופיע? ענה

בלחשננית.

"לא יודע", לחשש הארי.

"אוכל־חיים לא יכולים להשמיד אותי, אני חושש", לחשש פרופסור קווירל. "ואני פשוט אנטושש הגוף הזה אם יגיעו קרוב מדי. אחזור במהירות הפעם, ולא יעצרו אותי. אענה הורים ששלך במשך ששנים על ששלא הגנת עליי. מאות תלמידים בני־ערובה ימותו, כולל כאלה להם אתה קורא חברים. אני ששואל ששוב. האם תששתמשש בכוח ששלך על אוכל־חיים להגן עליי, אם אוכל־חיים יגיעו?"

"כן", לחשש הארי. העצבות והאימה שהארי הדחיק עלו שוב, ולצד האפל שלו לא היו תבניות מאוחסנות להתמודד עם הרגשות האלה. למה, פרופסור קווירל, למה אתה ככה...

פרופסור קווירל חייך. "זה מזכיר לי. האם בגדת בי כבר?"
"לא בגדתי בך עדיין."

פרופסור קווירל הלך אל ציוד השיקויים והחל לקצוץ שורש ביד אחת, הסכין נע במהירות כזו עד שכמעט ולא נראה, בלי מאמץ נראה לעין. עוף־החול משלהבת־השדים ריחף אל הפינה הנגדית של החדר והמתין שם. "אם שוקלים את כל העניינים ואת חוסר הוודאויות שלהם, נראה נכון יותר להשקיע את הזמן לעבור את החדר הזה כמו שתלמיד שנה ראשונה היה עובר", אמר המורה להתגוננות. "אנחנו יכולים לדבר בזמן שאנחנו מחכים. היו לך שאלות, ילד? אמרתי שאענה עליהן, אז שאל."

פּאַסע, סלָק ה', ספּוּר די דיט

המורה להתגוננות העמיד קדירה, הרחיף אותה למקומה בהינף שרביט, ובנפנוף נוסף הצית אש תחתיה. סיבוב קצר של אצבעו של המורה להתגוננות החל להניע כף בעלת ידית ארוכה, והיא ערבבה את תכולת הקדרה ללא מגע יד. המורה להתגוננות מדד כעת ערימה של פרחים מתוך צנצנת גדולה – הארי הניח שאלה פעמוניות; עלי הכותרת בצבע האינדיגו נראו זוהרים באור הלבן שבקע מהקירות, והיה להם קימור כלפי פנים שיצר את הרושם שהם רוצים פרטיות. הפרח הראשון נוסף לקדרה מיד, אבל אז הקדרה פשוט המשיכה להתערבב בעצמה לזמן מה.

המורה להתגוננות תפס עמדה ממנה היה יכול לראות את הארי בהיסט קל של ראשו, והארי ידע שהוא בשדה הראייה ההיקפי של המורה להתגוננות.

בפינה המתין עוף-החול משלהבת-השדים, חלק מהאבנים הקרובות מתחילות להינתך ולהיעשות חלקות יותר. הכנפיים הבוערות הפיצו אור ארגמני שהעניק גוון של דם לחדר והשתקף בניצוצות אדומים מכלי הזכוכית.

"הזמן הולך ואוזל," אמר פרופסור קווירל. "שאל את שאלותיך, אם יש לך כאלה."

למה, פרופסור קווירל, למה, למה אתה ככה, למה להפוך את עצמך למפלצת, למה לורד וולף־מוֹךְט, אני יודע שאתה אולי לא רוצה את אותם הדברים כמוני, אבל אני לא יכול לדמיין לעצמי מה

אתה יכול לרצות שהדרך הטובה ביותר להשיג אותו תהיה זו...

זה מה שהמוח של הארי רצה לדעת.

מה שהארי צריך לדעת הוא... דרך כלשהי להימלט ממה שעומד לקרות. אבל המורה להתגוננות אמר שהוא לא ידבר על התוכניות העתידיות שלו. מוזר שהמורה להתגוננות מוכן לדבר על משהו, זה בטח סותר את אחד מהכללים שלו...

"אני חושב," אמר הארי בקול רם.

פרופסור קווירל חייך חיוך קטן. הוא השתמש במכתש כדי לכתוש את הרכיב הקסום הראשון של השיקוי, משושה אדום זוהר. "אני מבין בהחלט," אמר המורה להתגוננות. "אבל אל תחשוב יותר מדי, ילד."

מטרות: למנוע מלורד וולדמוּרְט לפגוע באנשים, למצוא דרך להרוג או לנטרל אותו, אבל קודם להשיג את האבן ולהחיות את הֶרְמיוֹנִי...

...לשכנע את פרופסור קווירל להפסיק עם זה...

הארי בלע את רוקו, מדחיק את הרגש, מנסה לעצור את הדמעות מלבקוע. דמעות בטח לא ירשימו את הלורד וולדמוּרְט. פרופסור קווירל כבר העווה את פניו, אם כי מהכיוון של מבטו הוא בחן עלה בגווני עזים של לבן, ירוק וסגול.

אין שום דרך ברורה להשיג אף אחת מהמטרות הללו, עדיין לא. כל מה שהארי יכול לעשות הוא לשאול את השאלות שנראו כאילו הכי סביר שיניבו מידע מועיל, אפילו אם אין לו תוכנית עדיין.

אז פשוט לשאול מה שנראה הכי מעניין? שאל הצד הרייבנקלואי של הארי. מתאים לי.

שתוק, הארי אמר לקול; ואז, לאחר מחשבה נוספת, החליט שהוא כבר אינו מעמיד פנים שהוא קיים.

ארבעה נושאים עלו במחשבתו של הארי כעדיפויות מנקודת המבט של סקרנות בנוגע לדברים חשובים. ארבע שאלות, אם כן, ארבעה נושאים גדולים, לנסות להכניס לזמן שבו השיקוי מתבשל.

ארבע קושיות...

"אני שואל את השאלה הראשונה שלי," אמר הארי. "מה באמת קרה בלילה של 31 באוקטובר, 1981?" "מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות..." "אני רוצה את כל הסיפור, בבקשה." השאלה כיצד ומדוע לורד וולד־מוֹרְט שרד את מותו לכאורה נראתה כאילו סביר שתשפיע על תוכניות עתידיות.

"צפיתי שתשאל את זה," אמר פרופסור קווירל, זורק פעמונית ואבן לבנה מנצנצת לתוך השיקוי. "בתור התחלה, כל מה שאמרת לי על לחש ההורקרוקס אמיתי; כפי שהיית אמור להסיק כבר, משום שדיברתי בלחשנתי." הארי הנהן.

"תוך שניות מהרגע ששמעת את פרטי הלחש, הבחנת בפגם מהותי, והתחלת לתהות כיצד ניתן לשפר את הלחש. האם אתה חושב שטום רידל הצעיר היה שונה?" הארי הניד בראשו.

"ובכן, הוא היה שונה," אמר פרופסור קווירל. "בכל פעם שהתפתיתי להתייאש ממך, הזכרתי לעצמי שהייתי איטי ממך כשהייתי מבוגר פי שניים. כשהייתי בן חמש־עשרה יצרתי לעצמי הורקרוקס כפי שהוסבר בספר מסוים, והשתמשתי במותה של אביגיל מירטל מעיניו של הבסיליסק של סלית'ריין. תכננתי לעשות הורקרוקס חדש כל שנה אחרי שאעזוב את הוגוורטס, ולקרוא לזה תוכנית גיבוי למקרה שהתקוות האחרות שלי לחיי נצח יתבדו. בדיעבד, טום רידל הצעיר נאחז בקש. המחשבה ליצור הורקרוקס טוב יותר, לא להסתפק בלחש שכבר מצאתי... המחשבה הזו לא עלתה בי עד שהפנמתי את הטיפשות של אנשים רגילים, והבנתי אילו שיגיונות שלהם חיקיתי. אבל בבוא הזמן למדתי את ההרגל שירשת ממני, לשאול בכל הזדמנות האם ניתן לעשות זאת טוב יותר. להסתפק בלחש שלמדתי מספר, כשהיה לו דמיון קלוש בלבד למה שבאמת רציתי? מגוחך! וכך גמלה בליבי ההחלטה ליצור

לחש טוב יותר."

"יש לך חיי נצח אמיתיים עכשיו?" הארי היה מודע לעובדה שזו שאלה חשובה יותר ממלחמה ומאסטרטגיה, אפילו עם כל שאר הדברים שקורים.

"אכן," אמר פרופסור קווירל. הוא עצר את הכנת השיקוי ופנה להביט בהארי ישירות; בעיני הגבר היה מבט של התעלות שהארי מעולם לא ראה בהן קודם. "בכל האומנויות האפלות ביותר שהצלחתי למצוא, בכל הסודות האסורים להם המפלצת של סלית'ריין נתנה לי מפתחות, בכל הידע העתיק שגזע הקוסמים זכר, מצאתי רק רמזים ושברירים למה שהייתי צריך. אז יצרתי זאת וטווייתי זאת מחדש, ותכננתי טקס חדש המבוסס על עקרונות חדשים. החזקתי את הטקס הזה בוער בתודעתי במשך שנים, משפר אותו בדמיוני, תוהה על משמעותו ומשנה שינויים קטנים, ממתין שהכוונה תתייצב. לבסוף העזתי לערוך את הטקס שלי, טקס קורבן מומצא, מבוסס על עיקרון שלא נבחן על ידי שום קסם ידוע. וחייתי, ועודי חי." המורה להתגוננות דיבר בנימה של ניצחון שקט, כאילו המעשה עצמו היה כה גדול שמילים לעולם לא יוכלו לעשות עימו צדק. "אני עדיין משתמש במילה 'הורקרוקס', אבל רק מסיבות היסטוריות. זה דבר חדש בתכלית, הדגולה ביותר ביצירותיי."

"בתור אחת מהשאלות שלי עליהן הבטחת לענות, אני שואל איך להטיל את הלחש הזה," אמר הארי.

"לא." המורה להתגוננות פנה בחזרה אל השיקוי שלו, זורק פנימה נוצה לבנה עם כתמים אפורים ופעמונית. "חשבתי אולי ללמד אותך כשתהיה מבוגר יותר, משום שאף טום רידל לא יסכים לא לדעת; אבל שיניתי את דעתי."

זיכרון הוא דבר שקשה להיאחז בו, לפעמים, והארי ניסה להיזכר האם פרופסור קווירל נתן רמזים על הנושא בעבר. משהו בניסוח של פרופסור קווירל הצית זיכרון: אולי אומר לך כשתהיה

מבוגר יותר...

"עדיין ישנם עוגנים פיזיים לחיי הנצח שלך," אמר הארי בקול רם. "זה דומה ללחש ההורקרוקס הישן גם בזה, וזו סיבה נוספת לכך שאתה עדיין קורא להם הורקרוקסים." מסוכן לומר זאת בקול רם, אבל הארי צריך לדעת. "אם אני טועה, אתה יכול להכחיש בלחשננית."

פרופסור קווירל חייך ברשע. "ניחוש ששלך נכון, ילד, אם כי זה לא יעזור לך."

למרבה הצער, זו לא חולשה שקשה לכסות אם האויב חכם. הארי לא היה מציע את ההצעות בדרך כלל, רק למקרה שהאויב לא חשב עליהן בעצמו, אבל במקרה הזה הוא כבר עשה זאת. "הורקרוקס אחד נזרק להר געש פעיל, עם משקולת כך שישקע לתוך מעטפת כדור-הארץ," אמר הארי בכבדות. "אותו המקום אליו חשבתי להשליך את הסוהרסן אם לא אוכל להשמיד אותו. ואז שאלת אותי איפה עוד הייתי מחביא משהו אם לא הייתי רוצה שאיש ימצא אותו אי-פעם. הורקרוקס אחד קבור בעומק קילומטרים, במטר קובי אנונימי בקרום כדור-הארץ. הורקרוקס אחד השלכת לשקע מריאנה. הורקרוקס אחד מרחף גבוה בסטרטוספירה, שקוף. אפילו אתה לא יודע איפה הם בדיוק, משום שהטלת על עצמך אובליוויאטה. וההורקרוקס האחרון הוא הלוחית של פיוניר 11 שהגנבת לנאס"א ושינית. משם אתה משיג את תמונת הכוכבים שלך כשאתה מטיל את לחש אור-הכוכבים. אש, אדמה, מים, אוויר, ריק." חידה, המורה להתגוננות קרא לזה, ולכן הארי זכר זאת. חידה.

"אכן," אמר המורה להתגוננות. "הייתי המום במידת מה כשנזכרת כל-כך מהר, אבל אני מניח שזה לא משנה; כל החמישה נמצאים מעבר להישג ידי או ירך."

לא בטוח שזה נכון, במיוחד אם יש דרך כלשהי לעקוב אחרי החיבור הקסום ולקבוע את המיקום... אם כי וולד־מור־ט היה עושה

כמיטב יכולתו להסתיר זאת... אבל מה שקסם עשה, קסם יכול לבטל. פיוניר 11 אולי רחוקה באמות מידה של קוסמים, אבל נאס"א יודעים בדיוק איפה היא, ובטח הרבה יותר קל להגיע אליה אם אתה יכול להשתמש בקסם כדי להגיד למשוואת הטיל של ציאולקובסקי להתחפף...

דאגה פתאומית עלתה בתודעתו של הארי. אין שום חוק שאומר שהמורה להתגוננות היה צריך להגיד את האמת בנוגע לאיזו גשושית בין כוכבית הפך להורקרוקס, ואם הארי זוכר נכון, התקשורת והמעקב אחרי גשושית פיוניר 10 אבדו זמן קצר לאחר שחלפה ליד יופיטר.

למה שפרופסור קווירל לא היה פשוט הופך את שתיהן להורקרוקסים?

המחשבה המתבקשת הבאה עלתה בהארי. זה משהו שאסור להציע, אם האויב לא חשב עליו בעצמו. אבל נראה סביר ביותר שהאויב כבר חשב עליה.

"אמור לי, מורה, לחשש הארי, האם השמדת חמשות העוגנים הללו תשמיד אותך?"

"למה אתה שואל?" לחשש המורה להתגוננות, עם צליל בלחשוש שהלחשננית תירגמה לשעשוע נחשי. "אתה חושד ששהתשובה היא לא?"

הארי לא הצליח לחשוב איך לענות, אם כי היה לו חשד חזק שזה לא משנה בכל מקרה.

"החשד ששלך נכון, ילד. להשמיד החמישה הללו לא יהפוך אותי לבן תמותה."

הארי הרגיש שוב יובש בגרונו. אם ללחש אין שום מחיר הרסני... "כמה עוגנים עשית?"

"לא הייתי אומר בדרך כלל, אבל ברור ששכבר ניחששת." חיוכו של המורה להתגוננות התרחב. "התשובה היא ששאי לא יודע. הפסקתי לספור איפשהו באזור מאה ושבע. פשוט עשיתי לי הרגל כל פעם

ששרצסחתי מיששהו בפרטיות."

יותר ממאה רציחות, בפרטיות, לפני שלורד וולף־מורט הפסיק לספור. ואפילו גרוע מזה – "לחש האלמוות שלך עדיין דורש מוות של בן אדם? למה?"

"יצסירה גדולה מקיימת חיים וקססם במכשירים על ידי הקרבת חיים וקססם ששל אחרים." שוב נשמע הצחוק הנחשי המלחשש. "אהבתי תיאור כוזב ששל לחשש הורקרוקסס יששן כל־כך, התאכזבתי כל־כך כששגיליתי אמת, מחששבות על גרססה מששופרת יצסאו בצסורה הזו. הארי לא היה בטוח למה פרופסור קווירל נותן לו את כל המידע החיוני הזה, אבל מוכרחה להיות סיבה, וזה הלחיץ אותו. "אז אתה באמת רוח חסרת גוף שהשתלטה על קווירינוס קווירל." "כן. אחזור במהירות אם הגוף הזה יהרג. אהיה מרוגז מאוד, ונקמני."

אני אומר לך את זה, ילד, כדי שלא תנסה שום דבר מטופש." "אני מבין," אמר הארי. הוא עשה כמיטב יכולתו לסדר את מחשבותיו, להיזכר מה עמד לשאול הלאה, בעוד המורה להתגוננות הפנה את עיניו בחזרה לשיקוי. ידו השמאלית של הגבר פוררה קונכיות מרוסקות אל הקדרה, בעוד ידו הימנית הכניסה פעמונית נוספת. "אז מה קרה ב־31 באוקטובר? אתה... ניסית להפוך את הארי פוטר התינוק להורקרוקס, מהסוג הישן או החדש. עשית את זה בכוונה, משום שאמרת לילי פוטר, "הארי נשם נשימה עמוקה. עכשיו שהוא יודע למה הוא מרגיש צמרמורת, הוא יכול לעמוד בה. "טוב ויפה, אני מקבל את העסקה. את תמותי, והילד יחיה. עכשיו זרקי את השרביט שלך כדי שאוכל לרצוח אותך." בדיעבד, ברור שהארי זכר את האירוע הזה בעיקר מנקודת המבט של לורד וולף־מורט, ורק בסוף זה היה מעיניו של הארי פוטר התינוק. "מה עשית? למה עשית את זה?"

"הנבואה של טרלוני," אמר פרופסור קווירל. ידו טפחה על פעמונית עם רצועת נחושת לפני שהשליך אותה פנימה. "ביליתי ימים ארוכים במחשבה עליה, לאחר שסנייפ הביא לי אותה.

נבואות לעולם אינן דברים פשוטים. ואיך אנסח זאת בצורה שלא תגרום לך לחשוב דברים טיפשיים... טוב, אני פשוט אומר את זה, ואם תהיה טיפש אני אתרגז. הייתי מרותק מהקביעה של הנבואה שמישהו אחר יהיה שווה לי, משום שזה אומר שהאדם הזה יכול להיות הצד השני של שיחה אינטליגנטית. אחרי חמישים שנה בהן הייתי מוקף בלהג טיפשים, לא היה אכפת לי שהתגובה שלי עלולה להיחשב לקלישאה ספרותית. לא עמדתי לוותר על ההזדמנות מבלי לחשוב עליה קודם. ואז, אתה מבין, היה לי רעיון חכם." פרופסור קווירל נאנח. "עלה בי רעיון כיצד אוכל להגשים את הנבואה בדרכי שלי, לטובתי שלי. אסמן את התינוק כשווה לי בכך שאטיל עליו את לחש ההורקורקס הישן בצורה כזו שתטביע בו את הנפש שלי עצמי על הלוח החלק של תודעת התינוק; זה יהיה העתק טהור יותר שלי, משום שלא יהיה עצמי ישן שיתערבב עם החדש. שנים לאחר מכן, כשאשתעמם מלשלוט בבריטניה ואעבור לדברים אחרים, אארגן עם טום רידל האחר שייראה כאילו הוא הביס אותי, והוא ימשול בבריטניה שהציל. נשחק את המשחק זה כנגד זה לנצח, ונשאיר את חיינו מעניינים בעולם של שוטים. אני יודע שכותב דרמות יחזה שנשמיד אחד את השני בסופו של דבר; אבל חשבתי על כך זמן רב, והחלטתי ששנינו פשוט נחליט לסרב להמחזיז את הדרמה. זו הייתה ההחלטה שלי והייתי משוכנע שהיא תישאר כך; שני הטום רידלים, כך חשבתי, יהיו אינטליגנטיים מדי מכדי ללכת בדרך הזו באמת. הנבואה נשמעה כאילו היא רומזת שאשמיד הכל פרט לזכר מהארי פוטר, ואז הנפשות שלנו לא יהיו שונות כל־כך, ונוכל להתקיים באותו עולם."

"משהו השתבש", אמר הארי. "משהו שהעיף את הגג של הבית של הפוטרים במכתש גודריק, נתן לי צלקת על המצח, והותיר מאחור את הגופה החרוכה שלך."

פרופסור קווירל הנהן. הידיים שלו האטו בהכנת השיקוי. "התהודה בקסם שלנו", אמר בשקט פרופסור קווירל. "כשעיצבת

את נפשו של התינוק להיות כמו שלי..."

הארי זכר את הרגע באזקבאן כשהקללה ההורגת של פרופסור קווירל התנגשה עם הפטרונוס שלו. הכאב החורג והמשסע במצחו, כאילו הראש שלו עומד להתבקע לשניים.

"אני לא יכול למנות כמה פעמים חשבתי על הלילה ההוא, חוזר על הטעות שלי, חושב על דברים חכמים יותר שהייתי יכול לעשות," אמר פרופסור קווירל. "מאוחר יותר החלטתי שהייתי צריך להשליך את השרביט שלי ולהפוך לצורת האנימאגוס שלי. אבל בלילה ההוא... בלילה ההוא ניסיתי אינסטינקטיבית לשלוט בתנודות הכאוטיות בקסם שלי, אפילו בעודי מרגיש את עצמי בוער מבפנים. זו הייתה הבחירה השגויה, ונכשלתי. אז הגוף שלי הושמד, אפילו בעודי משכתב את תודעתו של הארי פוטר; שנינו משמידים הכל פרט לזכר מהשני. ואז..." הבעתו של פרופסור קווירל הייתה מוקפדת. "ואז, כשחזרתי להכרה בתוך ההורקרוקסים שלי, גיליתי שהיצירה הגדולה ביותר שלי לא עבדה כפי שקיוויתי. הייתי אמור להיות מסוגל לרחף, חופשי מההורקרוקסים שלי, ולדבק כל קורבן שהסכים לכך או שהיה חלש מכדי לסרב לי. זה היה החלק ביצירה הגדולה שלי שלא עמד בכוונתי. כמו עם לחש ההורקרוקס המקורי, הייתי מסוגל להיכנס רק לקורבן שנגע בהורקרוקס הפיזי... והסתרתי את ההורקרוקסים הרבים מספור שלי במקומות בהם איש לעולם לא ימצא אותם. האינסטינקט שלך נכון, ילד, זה לא יהיה זמן טוב לצחוק."

הארי נותר שקט מאוד.

הכנת השיקוי עצרה זמנית, הגיעה לשלב שבו שום מרכיבים לא מתווספים לקדירה בעוד השיקוי מתבשל. "ביליתי את רוב זמני בהתבוננות בכוכבים," אמר פרופסור קווירל, קולו שקט יותר כעת. המורה להתגוננות פנה מהשיקוי, מביט בקירות המוארים בלבן של החדר. "תקוותי הנותרת הייתה ההורקרוקסים שהחבאתי באידיוטיות הגמורה של צעירותי. יוצר אותם מקמיעות עתיקים,

במקום מחלוקי נחל אנונימיים; מסתיר אותם מתחת לבארות רעל במרכז אגם של חיז"לים, במקום לשלוח אותם במפתח מעבר לים. אם מישהו ימצא את אחד מאלה ויחדור את ההגנות המגוחכות שלהם... אבל זו נראתה כמו תקווה מרוחקת. אך עם זאת הייתי בן אלמוות. הגרוע מכל הגורלות נמנע, היצירה הגדולה שלי עשתה זאת. לא נותר לי הרבה לקוות אליו או הרבה לפחד ממנו. החלטתי שלא אשתגע, משום שלא נראה שיש בכך יתרון. תחת זאת, הבטתי בכוכבים וחשבתי, בעוד השמש הולכת וקטנה מאחורי. חשבתי על הטעויות בחיי הקודמים; הן היו רבות בדיעבד. בדמיוני בניתי טקסים עוצמתיים חדשים שאנסה, אם אהיה חופשי להשתמש בקסם שלי פעם נוספת, אך בטוח באלמוות שלי. חשבתי על חידות עתיקות לזמן רב יותר מאשר קודם, על אף שאז חשבתי שאני סבלן. ידעתי שאם אשתחרר, אהיה חזק בהרבה מאשר בחיי הקודמים; אבל בעיקר לא ציפיתי שזה יקרה. "פרופסור קווירל פנה בחזרה לשיקוי. "תשע שנים וארבעה חודשים אחרי הלילה ההוא, הרפתקן נודד בשם קווירינוס קווירל צלח את ההגנות ששמרו על אחד מההורקרוקסים המוקדמים שלי. את השאר אתה יודע. וכעת, ילד, אתה רשאי לומר את מה ששנינו חושבים."

"אמ", אמר הארי. "זה לא נראה כמו דבר חכם במיוחד לומר –" "אכן, מר פוטר. אין זה דבר חכם לומר לי. אפילו לא קצת. אפילו לא טיפטיפה. אבל אני יודע שאתה חושב את זה, ואתה תמשיך לחשוב את זה ואני אמשיך לדעת את זה עד שתגיד את זה. אז דבר."

"אז. אמ. אני מבין שיש משהו שברור יותר בדיעבד מאשר בראייה לעתיד, ואני בהחלט לא מציע שתנסה לתקן את הטעות עכשיו, אבל אם אתה אדון אופל ואתה שומע במקרה על ילד שגורלו להביס אותך, יש לחש כלשהו שאי-אפשר לחסום, אי-אפשר לעצור, ועובד בכל פעם על כל דבר עם מוח –"

"כן תודה לך מר פוטר חשבתי על זה כמה פעמים בתשע השנים"

שלאחר מכן. "פרופסור קווירל הרים פעמונית נוספת והחל לפורר אותה באגרופו. "הפכתי את העיקרון הזה למרכז תוכנית הלימודים שלי בקסם קרבי לאחר שלמדתי על המרכזיות שלו בדרך הקשה. זה לא היה הכלל הראשון ברשימה של טום רידל הצעיר. רק ניסיון מר מלמד אותנו לאיזה עקרונות יש עדיפות על אחרים; בתור מילים פשוטות הם נשמעים משכנעים באותה המידה. בדיעבד היה עדיף שהייתי שולח את פֶּלְטְרִיקְס לבית הפוטרים במקומי; אבל היה לי כלל שאמר לי שבעניינים כאלה עליי לטפל בעצמי ולא לשלוח סגן נאמן. כן, שקלתי את הקללה ההורגת; אבל תהיתי האם להטיל את הקללה ההורגת על תינוק יגרום איכשהו לקללה לחזור אליי ולהגשים את הנבואה. איך הייתי אמור לדעת?"

"אז תשתמש בגרון, קשה להוציא לחש מגשים-נבואות מגרון," אמר הארי ואז השתתק.

"החלטתי שהדרך הבטוחה ביותר הייתה לנסות להגשים את הנבואה בתנאים שלי," אמר פרופסור קווירל. "מיותר לציין שבפעם הבאה שאשמע נבואה שלא לרוחי, אקרע אותה לגזרים בכל נקודת התערבות אפשרית, במקום לנסות לשתף פעולה." פרופסור קווירל מעך ורד באגרופו כאילו בניסיון לסחוט ממנו את המיץ. "וכעת כולם חושבים שהילד-שנשארי-בחיים חסין איכשהו לקללה ההורגת, על אף שקללות הורגות לא הורסות בתים או מותירות גופות חרוכות אחריהן, משום שהם מעולם לא חשבו שלורד וולְדְמוּרְט עשוי להשתמש בשום לחש אחר."

הארי נותר בשקט פעם נוספת. הוא חשב לעצמו שישנה דרך ברורה אחרת שבה לורד וולְדְמוּרְט יכול היה להימנע מהטעות הזו. משהו שאולי קל יותר לראות בהינתן שגדלת אצל מוגלגים, במקום להסתכל על הדברים כמו קוסם.

הארי עוד לא החליט האם לספר לפרופסור קווירל על המחשבה שלו; ישנם יתרונות וחסרונות לציון הטעות המסוימת הזו. לאחר זמן מה פרופסור קווירל הרים את מרכיב השיקוי הבא,

משהו שנראה כמו שיער של חד־קרן. "אני מספר לך זאת כאזהרה", אמר פרופסור קווירל. "אל תצפה שאתעכב תשע שנים נוספות, אם איכשהו תשמיד את הגוף הזה שלי. הצבתי הורקרוקסים במקומות טובים יותר מיד, ועכשיו אפילו זה לא נחוץ. הודות לך, למדתי על אבן האוב. אבן האוב לא מחיה את המתים, כמובן; אבל יש בה קסם עתיק יותר משלי להקרנת נפש. ומשום שאני הוא זה שהביס את המוות, האוצר של קדמוס מכיר בי כאדונו ונענה לרצוני. שילבתי אותו ביצירה הגדולה שלי." פרופסור קווירל חיך קלות. "חשבתי לפני שנים להפוך את המכשיר הזה להורקרוקס, אבל החלטתי שלא לעשות זאת, משום שלטבעת היה קסם שטבעו לא ידוע... אה, אירוניות שכאלה יש בחיים. אבל אני סוטה מהנושא. אתה, ילד, אתה הבאת את זה, אתה שחררת את נפשי לעוף לכל מקום שתחפוץ ולפתות את הקורבן הנחשק ביותר, בכך שלא נזהרת מספיק עם הסודות שלך. זו קטסטרופה לכל מי שניצב מולה, ואתה יצרת זאת באצבע אחת שציירה בלחות על צלוחית תה. העולם הזה יהיה מקום בטוח יותר לכולם, אם תלמד להתנהג כיאות, כפי שבני קוסמים סופגים בילדותם. וכל מה ששאמרתי הרגע הוא אמת."

הארי עצם את עיניו, וידו שלו עיסתה את מצחו; אם היה רואה זאת מבחוץ, זה היה נראה כמו בבואת ראי של פרופסור קווירל שקוע במחשבה עמוקה.

בעיית הבסת פרופסור קווירל הלכה ונראתה קשה יותר ויותר, אפילו באמות המידה של הבעיות הבלתי־אפשריות שהארי כבר פתר. אם מה שפרופסור קווירל ניסה לעשות הוא להמחיש את הקושי הזה, הוא הצליח. הארי החל לשקול ברצינות את האפשרות שאולי עדיף להציע לשלוט בבריטניה בתור הנציג הלא־רשמי של לורד וולְדֶמוֹרְט, אם פרופסור קווירל בעצמו יסכים פשוט להפסיק לרצוח אנשים כל הזמן. אפילו רוב הזמן. אבל לא סביר שזה יקרה.

הארי בהה בידיו ממקום מושבו על הרצפה, מרגיש עצבות משתלטת על הייאוש שלו. הלורד וולדמוּרט שהעניק להארי את הצד האפל שלו הקדיש כלי-כך הרבה זמן לחשוב על דברים ולבחון את תהליכי המחשבה של עצמו... והוא הגיח לעולם בתור פרופסור קווירל הרגוע, השקול והרצחני.

פרופסור קווירל הוסיף קמצוץ של שיער זהוב לשיקוי הזוהר וזה הזכיר להארי שהזמן ממשיך לחלוף; קווצות השיער הזהוב היו נדירות יותר מהפעמוניות. "אני שואל את השאלה השנייה שלי," אמר הארי. "ספר לי על אבן החכמים. האם היא עושה עוד משהו מלבד להפוך שינויי-צורה לקבועים? האם אפשר לייצר עוד אבנים, ולמה הבעיה הזו קשה?"

פרופסור קווירל היה רכון מעל השיקוי והארי לא היה מסוגל לראות את פניו. "טוב ויפה. אספר לך את סיפור האבן כפי שהסקתי אותו. הכוח האחד והיחיד של האבן הוא כפיית קביעות, להפוך צורה זמנית לחומר אמיתי ומתמשך – כוח הנמצא הרחק מעבר לכוחם הרגיל של לחשים. יצירות קסם כדוגמת טירת הוגוורטס מוזנות על ידי באר קסם קבועה. אפילו מְטֶמורפֶּמאגים לא יכולים ליצור ציפורניים מזהב ולמכור אותן. התיאוריה הרווחת היא שקללת המְטֶמורפֶּמאגוס בסך הכל מסדרת מחדש את הבשר, כמו שנפח מוגלגי מסדר מחדש ברזל עם פטיש ומלקחיים; והגוף שלהם לא מכיל זהב. אם מרלין היה מסוגל ליצור זהב מהאוויר הריק, ההיסטוריה לא תיעדה זאת. אז אנחנו יכולים לנחש, אפילו לפני מחקר, שהאבן מוכרחה להיות דבר עתיק ביותר. מצד שני, ניקולס פֶּלאמֶל ידוע לעולם שש מאות שנה בסך הכל. אמור לי מה השאלה המתבקשת הבאה שעלינו לשאול, ילד, אם אתה רוצה לדעת את ההיסטוריה האמיתית של האבן."

"אמ," אמר הארי. הוא שיפשף את מצחו, מתרכז. אם האבן עתיקה, אבל העולם הכיר את ניקולס פֶּלאמֶל רק במשך שש מאות שנה... "האם היה קוסם מאריך ימים אחר שנעלם בערך בתקופה

שניקולס פלאמל הופיע?"

"קרוב," אמר פרופסור קווירל. "אתה זוכר שלפני שש מאות שנה הייתה גבירת אופל שנקראה 'הנצחית', הקוסמת באבא יאגה? נאמר שהייתה מסוגלת לרפא כל פצע בגופה, להשתנות לכל צורה שחפצה בה... היא אחזה באבן הקביעות, כמובן. ואז שנה אחת באבא יאגה הסכימה ללמד קסם קרבי בהוגוורטס, תחת הסכם עתיק ומכובד." פרופסור קווירל נראה... כועס, מבט כזה שהארי ראה על פניו לעיתים נדירות. "אך לא בטחו בה, ולכן הוטלה קללה. יש קללות שקל יותר להטיל כשהן כובלות אותך ואחרים כאחד; קללת הלחשננות של סלית'רין היא דוגמה לכזו. במקרה הזה, החתימה של באבא יאגה, ושל כל תלמיד ומורה בהוגוורטס, הושמו במכשיר עתיק שידוע בשם גביע האש. באבא יאגא נשבעה לא לשפוך טיפה מדמו של תלמיד, או לקחת ממנו משהו ששייך לו. בתמורה, התלמידים נשבעו לא לשפוך טיפה מדמה של באבא יאגה, ולא לקחת דבר ששייך לה. אז כולם חתמו, וגביע האש היה עד ואחראי להעניש את מפר השבועה."

פרופסור קווירל הרים מרכיב חדש, חוט זהב עטוף סביב קמצוץ של חומר דוחה למראה. "הייתה אז מכשפה שהתחילה את שנתה השישית בשם פרנל. ועל אף שיופי נעוריה של פרנל היה חדש לה, ליבה כבר היה שחור מזה של באבא יאגה בעצמה –"

"אתה קורא לה מרושעת?" אמר הארי, ואז הבין שביצע כשל אד הומינס טו קוקנאה.

"שקט, ילד, אני מספר את הסיפור. איפה הייתי? אה, כן, פרנל, היפהפייה והחמדנית. פרנל פיתתה את הגבירה האפלה לאורך החודשים, במגעים עדינים וחיזורים והעמדת פנים ביישנית של תמימות. ליבה של הגבירה האפלה נלכד, והן נעשו מאהבות. ואז לילה אחד פרנל לחשה כיצד שמעה על כוח שינוי-הצורה של באבא יאגה וכיצד המחשבה הציתה את תשוקותיה; וכך פרנל שכנעה את באבא יאגה לבוא אליה עם האבן בידה, ולעטות צורות רבות בלילה

אחד, להנאתן. בין יתר הצורות, פרנל ביקשה מבאבא יאגה לעטות דמות גבר; והן שכבו יחד כגבר ואישה. אבל פרנל הייתה בתולה עד אותו הלילה. ומשום שהם היו די מיושנים בתקופה ההיא, גביע האש החשיב זאת כשפיכת דמה של פרנל, ולקחת דבר מה ששייך לה; לפיכך באבא יאגה רומתה כך שתפר את השבועה, והגביע נטל את הגנותיה. ואז פרנל הרגה את באבא יאגה כשישנה במיטתה, הרגה את הגבירה האפלה שאהבה אותה והגיעה להגוורטס, שוחרת שלום, תחת ההסכם; וזה היה סוף ההסכם על-פיו קוסמים ומכשפות אפלים הגיעו כדי ללמד קסם קרבי בהוגוורטס. במאות השנים שלאחר מכן הגביע שימש להשגיה על טורנירים חסרי תוחלת בין בתיספר, ואז הוא נשמר בחדר נטוש בבובאטון, עד שגנבתי אותו לבסוף. "פרופסור קווירל זרק זרד בצבע וורוד-בז' חיזור לקדרה, וצבעו הפך לבן ברגע שנגע בפני השטח. "אבל אני סוטה מהנושא. פרנל לקחה את האבן מבאבא יאגה, ועטתה על עצמה את הדמות והשם של ניקולס פלאמל. היא שמרה לעצמה גם את זהותה של פרנל וקראה לעצמה אשתו של פלאמל. השניים נראו ביחד בציבור, אבל ניתן לעשות זאת במספר דרכים ברורות."

"וייצור האבן?" שאל הארי, המוח שלו עובד כדי לעבד את כל זה. "ראיתי מתכון אלכימי בספר –"

"שקר נוסף. פרנל גרמה לזה להיראות כאילו 'ניקולס פלאמל' הרוויח את הזכות לחיות לנצח בכך שהצליח לעשות קסם גדול שכל אחד יכול לנסות. והיא נתנה לאחרים נתיב כוזב לחקור, במקום לחפש את האבן האמיתית האחת כפי שפרנל חיפשה את זו של באבא יאגה. "פרופסור קווירל נראה חמוץ למדי. "אין זה מפתיע שהשקעתי שנים בניסיון ללמוד את המתכון הכוזב הזה. הדבר הבא שתשאל הוא מדוע לא חטפתי, עיניתי, והרגתי את פרנל אחרי שגיליתי את האמת."

למעשה, לא זו הייתה השאלה שעלתה בתודעתו של הארי. פרופסור קווירל המשיך לדבר. "התשובה היא שפרנל חזתה

מראש את השאיפות של קוסמי אופל כמותי. 'ניקולס פלאמל' נדר בפומבי נדר כובל לא להיכנע לשום לחצים כדי לוותר על האבן שלו – לשמור על חיי הנצח מפני החמדנים, הוא טען, כאילו זה שירות לציבור. חששתי שהאבן תאבד לנצח, אם פרנל תמות מבלי לגלות היכן הסתירה אותה, והנדר שלה ימנע ניסיונות עינוי. בנוסף, היו לי תקוות לזכות בידע של פרנל, אם אוכל למצוא את האסטרטגיה הנכונה כדי לחלץ אותו ממנה. על אף שפרנל החלה עם מעט ידע משלה, היא החזיקה כבני־ערובה את חייהם של קוסמים דגולים ממנה, מחלקת קמצוצים וטיפות קטנות של היפוכי גיל בתמורה לכוח. פרנל לא ירדה לרמה של להעניק נעורים אמיתיים לאיש – אבל אם תשמע על קוסם עם זקן אפור שחי עד גיל מאתיים וחמישים, אתה יכול להיות בטוח שידה הייתה מעורבת. עד שהגיע דורי שלי, המאות העניקו לפרנל מספיק יתרון כדי להעלות את אלבוס דִּמְפֶּלְדוֹר כנגד אדון האופל גרינדלוולד. כשאני הופעתי בתור לורד ווֹלְדֶּמֶוֹרְט, פרנל העלתה את דִּמְפֶּלְדוֹר עוד, מחלקת עוד טיפה מהידע שצברה בכל פעם שלורד ווֹלְדֶּמֶוֹרְט נראה כאילו הוא משיג יתרון. הרגשתי שאני מוכרח להיות מסוגל לחשוב על משהו מתוחכם לעשות עם המצב, אבל מעולם לא הצלחתי. לא תקפתי אותה ישירות, משום שלא הייתי בטוח ביצירה הגדולה שלי; לא היה זה מן הנמנע שיום אחד אצטרך ללכת אליה ולהתחנן לטיפת נעורים. "פרופסור קווירל זרק שתי פעמוניות בבת אחת אל השיקוי, והן נראו כאילו הן מתמזגות כשנגעו בשיקוי. "אבל כעת אני בטוח ביצירה שלי, ולפיכך החלטתי שהגיע הזמן לקחת את האבן בכוח."

הארי היסס. "אני רוצה שתענה בלחשננית, האם כל מה שאמרת

נכון?"

"דבר מזה לא ידוע לי כששקר", אמר פרופסור קווירל. "לספר

סיפור משמעו להשלים את הפערים; לא הייתי נוכח כשפרנל

פיתתה את באבא יאגה. הבססיסס אמור להיות נכון ברובו, אני חוששב."

הארי הבחין בקמצוץ בלכול. "אז אני לא מבין למה האבן פה בהוגוורטס. ההגנה הטובה ביותר לא תהיה להסתיר אותה מתחת לאבן אנונימית בגרינלנד?"

"אולי היא העריכה את יכולות המציאה שלי," אמר המורה להתגוננות. הוא נראה מרוכז בקדרה שלו כשטבל פעמונית בצנצנת של נוזל עם הסמל המוסכם ברקחת שיקויים למי גשם.

אנחנו דומים מאוד, המורה להתגוננות ואני, במובנים מסוימים אם לא באחרים. אם אדמיין מה הייתי עושה, בהינתן הבעיה שלו... "האם רימית מישו כדי שיאמין שיש לך דרך כלשהי למצוא את האבן?" שאל הארי בקול רם. "כך שפרנל הייתה מוכרחה לשים אותה בהוגוורטס כדי שדמפּלדור ישמור עליה?"

המורה להתגוננות נאנח, לא מרים את מבטו מהקדרה. "אני מניח שאין טעם להסתיר ממך את התכסיס הזה. כן, אחרי שדיבקתי את פרופסור קווירל וחזרתי, הפעלתי אסטרטגיה עליה חשבתי כשבהיתי בכוכבים. ראשית וידאתי שאתקבל בתור המורה להתגוננות בהוגוורטס, משום שלא רציתי חשדות בזמן שעדיין חיפשתי משרה. כשזה נגמר, ארגנתי שאחת ממשלחות הסרת הקללות של פרנל תגלה חריטה מזויפת אך אמינה שמתארת כיצד כתר הנחש יכול לסייע במציאת האבן בכל מקום שבו תהיה. מיד לאחר מכן, לפני שפרנל תוכל לקנות את הכתר, הוא נגנב; בנוסף, הותרתי סימנים ברורים לכך שלגנב יש את הכוח לדבר עם נחשים. אז פרנל חשבה שאני יכול למצוא את המיקום המדויק של האבן, ושיש צורך בשומר חזק מספיק כדי להביס אותי. כך האבן הובאה להוגוורטס, לממלכתו של דמפּלדור. בדיוק כפי שהתכוונתי, כמובן, משום שכבר השגתי גישה להוגוורטס למשך השנה. אני חושב שזה כל מה שנוגע לך, אם לא אדבר על תוכניות עתידיות." הארי קימט את מצחו. פרופסור קווירל לא היה צריך לומר לו את זה. אלא אם האסטרטגיה הזו נעשתה לא רלוונטית לכל הונאה עתידית של פרנל...? או אולי, בכך שענה כליכך מהר, המורה

להתגוננות קיווה שאנשים יאמינו שזו תרמית כפולה, ושכתר הנחש באמת יכול למצוא את האבן...

הארי החליט לא לפקפק בתשובה הזו בלחשננית.

קווצה נוספת של שיער בהיר, שנראה לבן אבל לא מגיל, הוכנסה בעדינות לקדרה, מזכירה להארי פעם נוספת שהם במסגרת זמן. הארי חשב, אבל לא ראה שום דרך להמשיך את קו השאלות הזה; לא הייתה שום דרך ידועה לייצר עוד אבני חכמים ושום דרך להמציא כזו, ואלה כנראה החדשות הגרועות ביותר מבחינה אובייקטיבית שהארי שמע כל היום.

הארי נשם נשימה עמוקה. "אשאל את שאלתי השלישית", הוא אמר. "מה האמת מאחורי כל שנת הלימודים הזו? כל המזימות שביצעת, כל המזימות שאתה מכיר."

"המ", אמר פרופסור קוורל, זורק פעמונית נוספת לשיקוי, יחד עם צמח בצורה של צלב זעיר. "בוא נראה... הטוויסט המפתיע ביותר הוא שמתברר שהמורה להתגוננות הוא וולדמוּרְט בסתר." "טוב, ברור", אמר הארי, עם לא מעט מרירות שהופנתה כלפי עצמו.

"אז איפה אתה רוצה שאתחיל?"

"למה הרגת את הֶרְמִיוֹני?" השאלה פשוט קפצה החוצה.

עיניו החיוורות של פרופסור קוורל התרוממו מהשיקוי והביטו בו בדריכות. "הייתי חושב שזה ברור – אבל אני מניח שאני לא יכול להאשים אותך על שאינך בוטח בדברים שנראים ברורים. כדי להבין את המטרה של מזימה מורכבת, בחן את ההשלכות ושאל מי היה עשוי לרצות בהן. הרגתי את העלמה גֶרִינֶגְ'ר כדי לשפר את עמדתך ביחס ללוציוס מאלְפּוֹי, משום שהתוכניות שלי לא הצריכו שיהיה לו כל־כך הרבה כוח עליך. אני מודה שהתרשמתי מהאופן בו ניצלת את הפרצה הזו."

הארי הפסיק לחשוק את שיניו במאמץ מסוים. "זה אחרי הניסיון הכושל שלך להפליל את הֶרְמִיוֹני בניסיון לרצח של דראקו

ולשלוך אותה לאזקבאן כי למה? כי לא אהבת את ההשפעה שהייתה לה עליי?"

"אל תהיה מגוחך," אמר פרופסור קווירל. "אם כל מה שרציית היה להרחיק את העלמה גריינג'ר, לא הייתי מערב בזה את המאלפויים. צפיתי במשחק שלך עם דראקו מאלפוי והוא שעשע אותי, אבל ידעתי שהוא לא יכול להימשך עוד הרבה לפני שלוציוס יגלה ויתערב; ואז השטות שלך הייתה מסבכת אותך בצרות רבות, משום שלוציוס לא היה לוקח את זה בקלות. אם רק היית מצליח להפסיד במשפט בקסמהדרין, להפסיד כפי שלימדתי אותך, ראיות מוצקות היו מראות שלוציוס מאלפוי, אחרי שגילה את הבגידה לכאורה של בנו, הטיל אימפריוס על פרופסור ספראוט שתטיל לחש קירור דם על מר מאלפוי ולחש זיכרון מזויף על העלמה גריינג'ר. לוציוס היה מושלך מלוח המשחק הפוליטי, נשלח לגלות אם לא לאזקבאן; דראקו מאלפוי היה יורש את העושר של בית מאלפוי, וההשפעה שלך עליו הייתה נותרת ללא מתחרים. תחת זאת נאלצתי לעצור את המזימה באמצעה. הצלחת להרוס לגמרי את התוכנית האמיתית תוך כדי הקרבת פי שתיים מכל הונך, בעודך נותן ללוציוס מאלפוי את ההזדמנות המושלמת להראות את הדאגה הכנה שלו לבנו. יש לך אנטי־כישרון מדהים להתערבות, אני מוכרח לומר."

"וגם חשבת," אמר הארי, על אף שהתבניות של הצד האפל שלו מנסות לשמור על קולו שקול וקריר, "ששבועיים באזקבאן ישפרו את ההתנהגות של העלמה גריינג'ר ויגרמו לה להפסיק להוות השפעה רעה עבורי. אז איכשהו ארגנת שיהיו ידיעות בעיתון שקוראות לשלוח אותה לאזקבאן, במקום איזה עונש אחר."

שפתיו של פרופסור קווירל התכווצו בחיוך דק. "אבחנה יפה, ילד. כן, חשבתי שהיא יכולה לשמש בתור הפלטרקס שלך. התוצאה המסוימת הזו גם הייתה מספקת לך תזכורת מתמדת עד כמה צריך לכבד את החוק, והייתה עוזרת לך לפתח את הגישות

הנכונות ביחס למשרד הקסמים."

"המזימה שלך הייתה מסובכת בצורה מטופשת ולא היה סיכוי שתעבוד." הארי ידע שהוא צריך לדבר ביותר טאקט, שהוא עושה מה שפרופסור קווירל יקרא לו שטות, אבל ברגע זה לא היה לו אכפת.

"זה היה הרבה פחות מסובך מהמזימה של דמפלדור להביא את שלושת הצבאות לתיקו בקרב של חגיגהמולד, ולא הרבה יותר מסובך מהמזימה שלי לגרום לך לחשוב שדמפלדור סחט את מר זאבני. התובנה שחסרה לך, מר פוטר, היא שאלה לא היו מזימות שהיו מוכרחות להצליח." פרופסור קווירל המשיך לערבב באגביות את השיקוי, מחייך. "ישנן מזימות שמוכרחות להצליח, בהן אתה שומר על הרעיון המרכזי שיהיה פשוט ככל האפשר ונוקט בכל אמצעי זהירות. ישנן גם מזימות שמותר שיכשלו, ובהן אתה יכול לפנק את עצמך, או לבחון את גבולות היכולת שלך להתמודד עם סיבוכים. זה לא כאילו שאם משהו היה משתבש במזימות הללו הייתי נהרג." פרופסור קווירל כבר לא חייך. "המסע שלנו לאזקבאן היה מהסוג הראשון, והייתי הרבה פחות משועשע מההלצות שלך שם."

"מה בדיוק עשית להרמיוני?" חלק כלשהו בהארי התפלא על היציבות של קולו.

"אובליוויאטה ולחש זיכרון מזויף. לא הייתי יכול להיות בטוח ששום דבר נוסף לא היה מתגלה על ידי לחשי ההגנה של הוגוורטס או על ידי הבחינה שהתודעה שלה תעבור." הבהוב רוגז חצה את פניו של פרופסור קווירל. "חלק ממה שתקרא לו בצדק סיבוך הוא משום שהגרסה הראשונה של המזימה שלי לא הלכה כמתוכנן ונאלצתי לשנות אותה. ניגשתי לעלמה גריינג'ר במסדרונות במסווה של פרופסור ספראוט להציע לה קנוניה. ניסיון השכנוע הראשון שלי נכשל. הטלתי עליה אובליוויאטה וניסיתי שוב עם הצגה חדשה. הפיתיון השני נכשל. הפיתיון השלישי נכשל.

הפיתיון העשירי נכשל. הייתי מתוסכל כל-כך עד שעברתי על כל ספריית התחפושות שלי, כולל אלה שהיו מתאימות יותר למר זאבני. ועדיין דבר לא עבד. הילדה לא הייתה מוכנה להפר את הקוד הילדותי שלה.

"אתה לא יכול לקרוא לה ילדותית, פרופסור." קולו של הארי נשמע מוזר באוזניו. "הקוד שלה עבד. הוא מנע ממך לרמות אותה. כל המטרה בצווים מוסריים דאונטולוגים הוא שטיעונים להפר אותם הם פעמים רבות הרבה פחות אמינים ממה שהם נראים. אתה לא יכול לבקר את הכללים שלה כשהם עבדו בדיוק כפי שהיו אמורים." אחרי שיחזירו לחיים את הֶרְמִיוֹנִי, הארי יגיד לה שלורד וולְדֶמּוֹרְט בעצמו לא היה מסוגל לפתות אותה לעשות את הדבר השגוי, וזו הייתה הסיבה שהרג אותה.

"זה הוגן, אני מניח," אמר פרופסור קווירל. "ישנה אַמְרָה שאפילו שעון מקולקל מדייק פעמיים ביום, ואני לא חושב שהעלמה גֶרִינִינג'ר באמת התנהגה בהיגיון. עם זאת, כלל מספר עשר: אל תלך להתלונן על העליבות של ההתנגדות אחרי שהביסו אותך. אחרי שעתיים שלמות של ניסיונות כושלים, הבנתי שאני עיקש מדי, ושאני לא צריך שהעלמה גֶרִינִינג'ר תבצע בדיוק את מה שתיכננתי עבורה. ויתרתי על כוונתי המקורית, ותחת זאת הענקתי לעלמה גֶרִינִינג'ר זיכרונות מזויפים של מר מאלְפּוֹי זומם כנגדה בנסיבות שהשתמע מהן שמוטב שלא תספר לך או לרשויות. בסופו של דבר היה זה מר מאלְפּוֹי שהעניק לי את הפרצה לה נזקקתי, לגמרי במזל." פרופסור קווירל זרק פעמונית נוספת ופיסת קלף לקדרה.

"למה לחשי ההגנה הראו שהמורה להתגוננות הרג את הֶרְמִיוֹנִי?"

"עטיתי את טרול ההרים בתור שן מזויפת כשדַמְפְּלדוֹר זיהה אותי ללחשי ההגנה בתור המורה להתגוננות." חיוך קל. "נשקים חיים אחרים לא יכולים לעבור שינוי-צורה; הם לא ישרדו לאחר

הסרת הלחש למשך שש השעות הדרושות לחמוק ממחולל-זמן. העובדה שטרול הרים שימש בתור נשק התנקשות הייתה סימן ברור שהמתנקש נזקק לנשק שישרוד שינוי-צורה. בשילוב עם הראיות מלחשי ההגנה, והידע של דִּמְכָּלדֹר עצמו על האופן שבו זיהה אותי בפני הוגוֹרֶטְס, היית יכול להסיק מי אחראי – בתיאוריה. עם זאת, הניסיון לימד אותי שהרבה יותר קשה לפתור חידות כאלה כשאתה לא יודע כבר את הפתרון, והחשבתי זאת כסיכון קטן. אה, זה מזכיר לי, יש לי שאלה משלי." המורה להתגוננות הביט כעת בהארי במבט דרוך. "מה הסגיר אותי בסופו של דבר, במסדרון שמחוץ לחדרים הללו?"

הארי שם בצד רגשות אחרים כדי לשקול את העלות והתועלת של לענות בכנות, הגיע למסקנה שהמורה להתגוננות נותן הרבה יותר מידע ממה שהוא מקבל (למה?) ושמוטב לא להיראות מהוסס. "הדבר העיקרי," אמר הארי, "היה שלא סביר שכולם יגיעו למסדרון של דִּמְכָּלדֹר באותו הזמן. ניסיתי לרוץ עם ההשערה שכל מי שהגיע היה מתואם, כולל אתה." "אבל אמרתי שעקבתי אחרי סְנִיפ," אמר המורה להתגוננות. "זה לא היה סביר?"

"זה היה, אבל..." אמר הארי. "אמממ... החוקים ששולטים במה שנחשב הסבר טוב לא מדברים על תירוצים סבירים שאתה שומע אחר-כך. הם מדברים על ההסתברויות שאנחנו מקצים מראש. זו הסיבה שמדע מכריח אנשים לערוך תחזיות מראש, במקום לבטוח בהסברים שאנשים ממציאים אחר-כך. ולא הייתי חווה מראש שהיית עוקב אחרי סְנִיפ ומגיע ככה. אפילו אם הייתי יודע מראש שאתה יכול להטיל עיקוב על השרביט של סְנִיפ, לא הייתי מצפה שתעשה את זה ותעקוב אחריו אז. משום שההסבר שלך לא גרם לי להרגיש כאילו הייתי יכול לחזות את התוצאה מראש, הוא נותר בתור חוסר-סבירות. התחלתי לתהות האם השולט של סְפֵּאֵרְאוּט אולי ארגן גם שאתה תגיע. ואז הבנתי שהפתק שקיבלתי לא באמת

הגיע מאניעעטיד, וזה הסגיר את זה לגמרי."

"אה," אמר המורה להתגוננות ונאנח. "טוב, אני חושב שהכל נגמר על הצד הטוב ביותר בכל מקרה. באמת הבנת מאוחר מדי; ולחוסר הידיעה שלך היו חסרונות בנוסף ליתרונות."
 "מה לעזאזל ניסית לעשות? הסיבה שניסיתי כליכך להבין את זה הייתה שכל העסק היה פשוט כליכך מוזר."

"זה היה אמור להצביע על דמבלדור, לא עליי," אמר פרופסור קווירל וקימט את מצחו. "האמת היא שהעלמה גרינגרס לא הייתה אמורה להגיע למסדרון הזה במשך שעות... אם כי אני מניח, משום שנתתי למר מאלפוי את הרמז בשבילה, שאין זה מפתיע במיוחד שהם חברו זה לזה. אם מר נוט היה מגיע לבד לכאורה, האירועים היו נראים פחות מגוחכים. אבל אני מחשיב את עצמי כמומחה בלחשי שליטה בשדה קרב, והצלחתי לוודא שהקרב יתנהל כפי שרציתי. אני מניח שזה באמת נראה מגוחך מעט בסוף." המורה להתגוננות זרק פרוסת אפרסק ופעמונית לקדרה. "אבל הבה נשהה את שיחתנו על המראה עד שנגיע אליה. האם יש לך שאלות נוספות הנוגעות למותה המצער ויש לקוות הזמני של העלמה גרינגר?"
 "כן," אמר הארי בקול יציב. "מה עשית לתאומים וויזלי? דמבלדור חשב – כלומר, בתי-הספר ראה את המנהל הולך אל התאומים וויזלי אחרי שהרמיוני נעצרה. דמבלדור חשב שאתה, בתור וולדמורט, תהיה מדוע דמבלדור עשה כן, ולכן בדקת את התאומים וויזלי, מצאת ולקחת את המפה שלהם, ואז הטלת עליהם אובליוויאטה לאחר מכן?"

"דמבלדור צדק למדי," אמר פרופסור קווירל, מניד בראשו כאילו בפליאה. "הוא גם היה שוטה מוחלט כשהשאיר את המפה של הוגוורטס בידי שני האידיויטים הללו. חוויתי הלם לא נעים אחרי שלקחתי את המפה; היא הראתה את שמי ואת שמך בצורה מדויקת! האידיויטים וויזלי חשבו שזה בסך הכל כשל, במיוחד אחרי שקיבלת את הגלימה ואת מחולל-הזמן שלך. לו דמבלדור

היה שומר לעצמו את המפה – לו התאומים וויזלי היו מדברים על כך עם דמפּלדור – אבל הם לא עשו זאת, למרבה המזל.

הראתה את שמי ואת שמך בצורה מדויקת –

“אני רוצה לראות את זה,” אמר הארי.

בלי להסיר את עיניו מהקדרה, פרופסור קווירל שלף פיסת קלף מקופלת מגלימותיו, לחשש לעברה “הראי את ססביכתנו,” והשליך את הקלף המקופל לעבר הארי. הוא חתך בצורה מוזרה את האוויר, תחושת אבדון מתגברת נושפת על חושיו של הארי כשהוא התקרב, ואז הוא ריחף בעדינות לרגליו של הארי.

הארי הרים את הקלף ופרש אותו.

בתחילה הקלף נראה ריק. ואז, כאילו עט בלתי נראה נע על פניו, קווי המתאר של קירות ודלתות הופיעו, מצוירים בקווים שנראו כאילו נכתבו ביד. הקווים הראו סדרה של חדרים, רובם ריקים; בחדר האחרון בסדרה היה קשקוש מבולבל במרכזו, כאילו המפה ניסתה לציין את בלבולה שלה; והחדר השני לפני האחרון הראה שני שמות שנכתבו במקומות שהתאימו למקום שבו הארי ישב ולמקום שבו פרופסור קווירל עמד.

טום רידל.

טום רידל.

הארי בהה בקלף, צמרמורת לא נעימה עוברת בו. דבר אחד הוא לשמוע את לורד וולדמורט טוען ששמך הוא טום רידל; דבר אחר לגמרי הוא לראות שהקסם של הוגוורטס מסכים. “האם חיבלת במפה הזו כדי להשיג תוצאה הזו, או ששהיא הופיעה לפניך כהפתעה?”

“היה הפתעה,” השיב פרופסור קווירל, עם נימה של צחוק

מלחשש. “לא תכססס.”

הארי קיפל את המפה והשליך אותה בחזרה לעברו של פרופסור קווירל; כוח כלשהו תפס אותה באוויר לפני שפגעה ברצפה ומשך את המפה בחזרה אל גלימותיו של פרופסור קווירל.

המורה להתגוננות דיבר. "ברצוני לנדב גם את המידע שסנייפ הנחה את העלמה גריינג'ר ואת פקודיה לעבר בריונים, ולעתים התערב כדי להגן עליהן."

"ידעתי את זה."

"מעניין," אמר פרופסור קווירל. "האם גם דמפלדור ידע זאת?"

ענה בלחשננית.

"לא למיטב ידיעתי," לחשש הארי.

"מרתק," אמר פרופסור קווירל. "ייתכן ותתעניין לדעת גם זאת:

עושה שהשיקויים נאלץ לעבוד בחששאי מששום ששמימה ששלו הייתה

מנוגדת למזימה ששל אדון ביתסספר."

הארי חשב על זה בעוד פרופסור קווירל נשף על השיקוי כאילו

כדי לקרר אותו, על אף שהאש עדיין בערה מתחת לקדרה; ואז הוא

הוסיף קמצוץ של עפר וטיפת מים ופעמונית. "אנא הסבר," אמר

הארי.

"האם תהית פעם מדוע דמפלדור בחר בסוורוס להיות ראש בית

סלית'רין? להגיד שהיה זה סיפור כיסוי לעבודתו כמרגל של

דמפלדור לא מסביר דבר. סנייפ היה יכול להיות מורה לשיקויים

ותו לא, ולא ראש בית סלית'רין כלל. סנייפ היה יכול להיות שומר

המפתחות והקרקעות, אם הוא היה צריך להישאר בהוגוורטס!

למה ראש בית סלית'רין? בוודאי חשבת לעצמך שלא הייתה לזה

השפעה טובה על הסלית'רינים, על-פי העמדות הפנים המוסריות

של דמפלדור?"

הארי לא חשב על זה בדיוק במילים האלה, לא... "הייתה לי

תהייה דומה. לא ניסחתי את הדילמה בדיוק בצורה הזו."

"וכעת משעשית זאת, האם הפתרון ברור?"

"לא," אמר הארי.

"מאכזב. לא למדת מספיק ציניות, לא תפשת את הגמישות של

מה שאנשים מוסריים קוראים לו מוסר. כדי להבין מזימה, הבט

בהשלכות ושאל האם הן היו הכוונה. דמפלדור חיבל במכוון בבית

סלית'רין – אל תסתכל עליי ככה, ילד, אני לא מששקר. במהלך מלחמת הקוסמים האחרונה, סלית'רינים מילאו את שורות פקודיי, וסלית'רינים אחרים בקסמהדרין תמכו בי. הבט על זה מנקודת מבטו של דַמְּלָדוֹר, וזכור שאין לו הבנה טבעית של דרכי הסלית'רין. חשוב על דַמְּלָדוֹר, שהולך ונעשה עצוב יותר ויותר בגלל הבית הזה בהוגוורטס, שנראה כמו המקור של כליכך הרבה רוע. ואז ראה, דַמְּלָדוֹר ממנה כראש הבית את סְנִיפּ. סְנִיפּ! סְנוּרוּס סְנִיפּ! אדם שלא ילמד את בֵּיתוֹ לא ערמומיות ולא שאפתנות, אדם שלא יאכוף את המשמעת ויהפוך את ילדי הבית לחלשים! אדם שיעליב תלמידים מבתים אחרים, ויהרוס את שמו של סלית'רין בקרבם! אדם ששם משפחתו לא היה ידוע בבריטניה הקסומה ובהחלט לא אצילי, שמסתובב בסחבות! אתה חושב שדַמְּלָדוֹר לא ידע מה ההשלכות? כשדַמְּלָדוֹר היה זה שגרם לכך, והיה לו מניע לגרום לכך? אני מניח שדַמְּלָדוֹר אמר לעצמו שיותר חיים יינצלו במלחמת הקוסמים הבאה אם אוכליהמוות העתידיים של ווֹלְדֶמּוֹרְט יהיו חלשים. "פרופסור קווירל זרק לקדרה שבב קרח שניתך לאיטו כשנגע בקצף שעל פני השטח. "המשך את התהליך מספיק זמן, ואף ילד לא ילך לסלית'רין. הבית ייסגר, ואם המצנפת תמשיך לקרוא בשמו, זה יהפוך לאות בושה בקרב הילדים שיחולקו לאחר מכן בין שלושת הבתים האחרים. מאותו היום והלאה, בהוגוורטס יהיו שלושה בתים מעולים של אומץ, למדנות וחריצות, בלי בית של ילדים רעים לקלקל את התערובת; בדיוק כאילו שלושת המייסדים של הוגוורטס היו חכמים מספיק כדי לגרש מקרבם את סלזאר סלית'רין מלכתחילה. זו הייתה מטרתו הסופית של דַמְּלָדוֹר, אני מנחש; קורבן לטווח הקצר למען טובת הכלל. "פרופסור קווירל חייך חיוך אירוני. "ולוציוס נתן לכל זה לקרות בלי למחות או אפילו, אני חושד, לשים לב שמשוהו קורה. חוששני שבהיעדרי משרתיי לשעבר לא היוו צד שקול בקרב המוחות הזה."

הארי התקשה לקבל את זה, אבל החליט, אחרי מחשבת־מה, שעכשיו זה לא הזמן לנסות להבין את זה. העובדה שלורד וולֶדְמוּרְט האמין בזה אינה ראייה מכרעת; הארי יצטרך להעריך את ההאשמה הזו בעצמו.

כשפרופסור קווירל הזכיר את משרתיו, זה הזכיר להארי משהו נוסף שהוא... מחויב לשאול, הוא הניח. החדשות הרעות צפויות. בכל יום אחר זה היה נורא. היום זה פשוט יישטף יחד עם השיטפון. "פֶּלְטְרִיקְס בלק", אמר הארי. "מה האמת לגביה?"

"היא הייתה שבורה מבפנים עוד לפני שפגשתי אותה", אמר פרופסור קווירל. הוא הרים משהו שנראה כמו גומייה בצבע לבן־אפור והחזיק אותה מעל הקדרה; כשהגומי פגש באדים הוא הפך שחור. "השימוש בביאור־הכרה עליה היה טעות. אבל המבט החטוף הראה לי כמה קל יהיה לגרום לה להתאהב בי, אז עשיתי כן. מאותו היום היא הייתה הנאמנה שבמשרתיי, היחידה בה הייתי יכול כמעט לבטוח. לא הייתה לי שום כוונה לתת לה את מה שרצתה ממני; אז הענקתי אותה לאחים לסטריינג' לשימושם, והשלושה היו מאושרים בדרכם המיוחדת."

"אני בספק", אמר פיו של הארי, מונע בכוחו של טייס אוטומטי בעיקר. "אם זה היה נכון, פֶּלְטְרִיקְס לא הייתה זוכרת מי הם האחים לסטריינג' כשמצאנו אותה באזקבאן."

פרופסור קווירל משך בכתפיו. "ייתכן שאתה צודק."
"מה לעזאזל באמת עשינו שם?"

"ביררנו איפה בלטריקס שמה את השרביט שלי. סיפרתי לאוכלי־המוות שלי על חייה־נצח שלי, בתקווה – שהתבדתה, בדיעבד – שידבקו יחד לפחות כמה ימים אם ייראה שנהרגתי. ההוראות של בלטריקס היו להשיג את השרביט שלי מהמקום שבו גופי חוסל; ולקחת את השרביט הזה לבית־קברות מסוים בו רוחי תופיע בפניה."

הארי בלע את רוקו. התמונה עלתה בו, בלטריקס בלק ממתנינה,

ממתינה, ממתינה בבית הקברות בייאוש הולך וגובר... אין פלא שלא חשבה בצורה אסטרטגית כשתקפה את בית לונגבוטום. "מה עשית עם בלטרקס אחרי שחילצנו אותה?"

"ששלחתי אותה למקום ששקט לששחזר כוח", אמר פרופסור קווירל. חיוכו קר למדי. "נותר לי עוד שימוש לעשות בה, או לפחות בחלק מסוים ממנה, ולא אענה על שאלות הנוגעות לתוכניות העתידיות."

הארי נשם נשימה עמוקה, מנסה לשמור על שליטה עצמית. "האם היו עוד מזימות סודיות השנה?"

"הו, לא מעט, אבל לא עוד הרבה שנוגעות לך, לא כאלה שאני יכול לחשוב עליהן כרגע. הסיבה האמיתית שדרשתי לנסות ללמד את לחש הפטרונוס לתלמידי שנה ראשונה הייתה להביא סוהרסן לנוכחותך, ואז סידרתי שהשרביט שלך יפול למקום שבו הסוהרסן יוכל להמשיך לשאוב אותך דרכו. לא היה בכך זדון, רק תקווה ששתששחזר כמה מהזיכרונות האמיתיים ששלך. זו גם הייתה הסיבה שסידרתי שמכשפות מסוימות ימשכו אותך מטה מהאוויר בזמן הרפתקת הגג שלך, כדי שאיראה כאילו הצלתי את חייך; רק למקרה שחשד כלשהו ייפול עליי במהלך תקרית הסוהרסן שתזמנתי לזמן קצר לאחר מכן. גם ששם, אין זדון. ארגנתי כמה מההתקפות על קבוצתה של העלמה גריינג'ר, כך שתוכל לנצח אותן; אני באמת סולד למדי מבריונים. חוששב שזוהי כל המזימות הסודיות ששנוגעות לך מששנת הלימודים הזו, אלא אם ששכחת מששהו."

שיעור לחיים נלמד, אמר ההפלפאף שלו. נסה להתנגד לפיתוי להתערב באקראיות בחיים של אנשים אחרים. כמו, אתה יודע, בחיים של פרמה פאטיל. כלומר, אם אתה לא רוצה לגמור ככה. קמצוץ של אבק אדום-חום נופה בעדינות לתוך קדרת השיקוי, והארי שאל את שאלתו הרביעית והאחרונה, זו שהייתה לה העדיפות הנמוכה ביותר, אבל עדיין הייתה חשובה.

"מה הייתה המטרה שלך במהלך מלחמת הקוסמים?" שאל הארי. "כלומר, מה –" קולו רעד. "מה הייתה המטרה של כל העסק?" המוח שלו חזר בלי סוף, למה, למה, למה לורד וולדמוּרט...

פרופסור קווירל הרים גבה. "הם סיפרו לך על דייוויד מונרו, נכון?"

"כן, אתה היית גם דייוויד מונרו וגם לורד וולדמוּרט במהלך המלחמה, הבנתי את החלק הזה. הרגת את דייוויד מונרו, התחפשת אליו, ומחקת את המשפחה של דייוויד מונרו כדי שלא יבחינו בהבדלים –"
"אכן."

"תיכננת לשלוט באיזה צד שינצח במלחמת הקוסמים, לא משנה איזה צד זה יהיה. אבל למה צד אחד היה צריך להיות וולדמוּרט? כלומר, כלומר, לא היה קל יותר להשיג תמיכה ציבורית עם מישהו פחות... עם מישהו פחות וולדמוּרט?"

העלי של פרופסור קווירל השמיע קול בום חזק מהרגיל כשריסק כנפי פרפר לבן ועירבב אותן עם עוד פעמונית. "תכננתי," אמר בחומרה פרופסור קווירל, "שלורד וולדמוּרט יפסיד לדייוויד מונרו. הפגם בתוכנית הזו היה העליבות המוחלטת של –" פרופסור קווירל הפסיק. "לא, אני מבלבל את הסדר. הסכת ושמע, ילד, כשחשבתי על היצירה הגדולה שלי והגעתי למלוא כוחי, חשבתי שהגיע הזמן שאקח לידיי כוח פוליטי. זה יהיה לא נוח, בהחלט, וזה יגזול את זמני בדרכים לא מהנות. אבל ידעתי שהמוגלים ירסו את העולם בסופו של דבר או יכריזו מלחמה על עולם הקוסמים או שניהם, וצריך לעשות משהו אם אין ברצוני לשוטט בעולם ריקני או משמים לכל אורך הנצח שלי. אחרי שהשגתי חיי אלמוות חיפשתי לעצמי שאיפה חדשה שתמלא את שנותיי, ולמנוע מהמוגלים להרוס הכל נראה כמו מטרה נרחבת וקשה במידה מספקת. העובדה שאני, מכל האנשים, הוא היחיד

שממש נוקט בצעדים למטרה הזו מהווה מקור של שעשוע מתמשך בעבורי. אם כי אני מניח שהגיוני שחקים בנייתמותה לא ידאגו בנוגע לסוף עולמם; למה שידאגו, כשהם פשוט הולכים למות בכל מקרה, והם יכולים לחסוך מעצמם את אי הנוחות הכרוכה בעשיית משהו קשה בדרך? אבל אני סוטה מהנושא. ראיתי כיצד דמפלדור עלה לעמדת כוח לאחר שהביס את גרינדלוולד, אז חשבתי שאעשה את אותו הדבר. זמן רב לפני כן נקמתי בדיוויד מונרו – הוא היה מטורד מהשכבה שלי בסלית'רין – אז חשבתי גם לגנוב את זהותו ולמחוק את משפחתו כדי להפוך את עצמי ליורש ביתו. וחשבתי לעצמי גם על אויב נורא להילחם בדיוויד מונרו, אדון האופל הנורא ביותר שניתן לדמיין; חכם מעבר לכל דמיון; מסוכן בהרבה מגרינדלוולד, משום שהאינטליגנציה שלו תהיה מושלמת במקומות בהם זו של גרינדלוולד הייתה פגומה ומועדת להרס עצמי. אדון אופל שיעשה כמיטב יכולתו הערמומית לפרק בריתות שיילחמו בו, אדון אופל שיזכה לנאמנות העמוקה ביותר מתומכיו באמצעות יכולות הנאום שלו. אדון האופל הנורא ביותר שאיים אי פעם על בריטניה או על העולם כולו, זה יהיה מי שדיוויד מונרו יביס.

העלי של פרופסור קווירל הכה בפעמונית ואז בפרח בצבע אחר בשני קולות כום נוספים. "אבל, בעודי מאמץ לפעמים את התפקיד של קוסם אופל בנדודי, מעולם לא אימצתי את הדמות המלאה של אדון אופל, עם תומכים ואג'נדה פוליטית. לא היה לי שום ניסיון בעניין, וזכרתי את הסיפור על אוונג'ל האפלה ועל האסון שהיה ההופעה הציבורית הראשונה שלה. עליפי מה שהעידה לאחר מכן, היא רצתה לקרוא לעצמה האסון המהלך ושליחת החשכה, אבל בלהט הרגע היא הציגה את עצמה בתור האתון החשוכה. לאחר מכן היא נאלצה להחריב שני כפרים שלמים לפני שמישהו לקח אותה ברצינות."

"אז החלטת לעשות ניסוי קטן לפני כן," אמר הארי. בחילה

עלטה בו, משום שברגע הזה הארי הביך. הוא ראה את ההשתקפות של עצמו; הצעד הבא היה פשוט מה שהארי עצמו היה עושה, אם לא היה בו שמץ של אתיקה, אם היה ריק מבפנים. "יצרת זהות חד-פעמית, כדי ללמוד איך העסק עובד, ולהיפטר מטעויות."

"אכן. לפני שהפכתי לאדון אופל נורא באמת שיילחם בדיוויד מונרו, יצרתי את האישיות של אדון אופל עם עיניים אדומות זוהרות, אכזריות חסרת טעם למשרתיו ואג'נדה פוליטית של שאפתנות אישית עירומה מעורבת עם טוהר-דם כמו זו שמקודמת על ידי שיכורים בסמטת נוקטורן, לצורך אימון. התומכים הראשונים שלי נשכרו בפונדק, קיבלו ברדסים ומסיכות של גולגולות, ונאמר להם להציג את עצמם בתור אוכלי-המוות." תחושת ההבנה והבחילה העמיקו בבטנו של הארי. "וקראת לעצמך וולדמוּרט."

"בדיוק כך, גנרל כאוס." פרופסור קווירל חיך חיוך רחב ממקום עומדו ליד הקדרה. "רציתי שזו תהיה אנגרמה של שמי, אבל זה היה יכול לעבוד אם שמנו האמצעי היה 'וואנדרלו', וזה כבר היה מוגזם. השם האמצעי האמיתי שלנו הוא מורפין, אם תהית. אבל אני סוטה מהנושא. חשבתי שהקריירה של וולדמוּרט תארך רק כמה חודשים, שנה לכל היותר, לפני שההילאים יאסרו את תומכיו ואדון האופל החד-פעמי ייעלם. כפי שאתה מבין, הערכתי את התחרות שלי הרבה יותר מדי. ולא באמת הצלחתי לגרום לעצמי לענות את המשרתים שלי כשהביאו לי חדשות רעות, לא משנה מה אדוני אופל עושים במחזות. לא בדיוק הצלחתי לטעון את הטענות בעד טוהר-הדם כאילו הייתי שיכור בסמטת נוקטורן. לא ניסיתי להיות חכם כששלחתי את המשרתים שלי למשימות, אבל גם לא נתתי להם פקודות חסרות שחר לחלוטין –" פרופסור קווירל חיך חיוך עגום שבהקשר אחר היה יכול להיות מקסים. "חודש לאחר מכן, בלטריקס בלק השתחוותה על הרצפה בפניי, ושלושה חודשים לאחר מכן לוציוס מאלפוי חתם איתי

עסקאות על כוס של וויסקי-אש יקר. נאנחתי, וויתרתי על כל תקוותיי לגזע הקוסמים, והתחלתי להתנגד ללורד וולְדְמוּרְט הנורא הזה בתור דייוויד מונרו.

"ואז מה קרה –"

נחרת זעם עיוותה את פניו של פרופסור קווירל. "חוסר היכולת המוחלט של כל מוסד ומוסד בציוויליזציה של בריטניה הקסומה, זה מה שקרה! אתה לא תוכל להבין זאת, ילד! אני לא יכול להבין זאת! צריך לראות את זה ואפילו אז אי-אפשר להאמין! ייתכן ששמת לב שמתוך חבריך לספסל הלימודים שמדברים על עיסוקי הוריהם, שלושה מכל ארבעה עובדים במשרה כזו או אחרת במשרד הקסמים. תהית אולי כיצד מדינה יכולה להצליח להעסיק שלושה מתוך כל ארבעה מאזרחיה בבירוקרטיה. התשובה היא שאם הם לא היו מונעים אחד מהשני לעשות את העבודה שלהם, לא הייתה נותרת להם עבודה לעשות! ההילאים משביעי רצון כלוחמים בודדים, הם באמת נלחמו בקוסמי האופל ורק הטובים ביותר מהשורדים מאמנים את המגוייסים החדשים, אבל המנהיגות שלהם הייתה מבולגנת לגמרי. משרד הקסמים היה כלי־כך עסוק בהעברת מסמכים עד שלמדינה לא הייתה שום התנגדות אפקטיבית להתקפות של וולְדְמוּרְט למעט אנוכי, דְמַפְלְדוֹר, וחופן של לוחמים לא סדירים ולא מאומנים. בטלן חסר יכולת, פחדן ועצלן בשם מנדנגוס פלצ'ר נחשב נכס חיוני למסדר עוף־החול – משום שמכיוון שהיה מובטל, הוא לא היה צריך להתעסק בעבודה אחרת! ניסיתי להחליש את ההתקפות של וולְדְמוּרְט, לנסות לראות האם הוא מסוגל להפסיד; תוך רגע משרד הקסמים הקצה פחות הילאים להתנגד לי! קראתי את הספר האדום הקטן של מאו, אימנתי את אוכלי־המוות שלי בטקטיקות גרילה – בלי טעם! בלי טעם! תקפתי את כל בריטניה ובכל היתקלות לכוחות שלי הייתה עדיפות מספרית למול ההתנגדות! מתוך ייאוש הוריתי לאוכלי־המוות שלי להתנקש בצורה מערכתית בכל חסר יכולת שניהל את

המחלקה לאכיפת חוקי הקסם. בירוקרטים עמדו בתור כדי לקבל תפקידים גבוהים יותר על אף גורל קודמיהם, מחככים את ידיהם בהנאה מהמחשבה על קידום. כל אחד מהם חשב שהוא לבדו יוכל לסגור עסקה מהצד עם לורד וולדמורט. נדרשו לי שבעה חודשים כדי לרצוח את דרכי דרך כולם, ואף לא אוכל-מוות אחד שאל מדוע אנחנו טורחים. ואז, אפילו כשפּרֶטְמִיוס קְרֶאוּץ' עלה לתפקיד מנהל, ואמיליה בּוֹנֶז מונתה להילאית ראשית, זה היה מעט מדי. הייתי יכול להצליח יותר אם הייתי נלחם לבד. הסיוע של דַמְבֶלְדוֹר לא היה שווה את המגבלות המוסריות שלו, והסיוע של קראוּץ' לא היה שווה את הכבוד שחלק לחוק. "פרופסור קווירל הגביר את האש מתחת לקדרה.

"ובסופו של דבר, "אמר הארי מבעד לכאב הלב, "הבנת שאתה פשוט נהנה יותר בתור וולדמורט."

"זה היה התפקיד הכי פחות מעצבן שגילמתי מעודי. אם לורד וולדמורט אמר שיש לעשות משהו, אנשים צייתו לו בלי וויכות. לא נאלצתי להתגבר על הדחף שלי להטיל קְרוּשִׁיו על אנשים משום שהם אידיוטים; לראשונה זה היה חלק מהתפקיד. אם מישהו הפך את המשחק לפחות מהנה עבורי, פשוט אמרתי אַבְדָהּ קְדָבְרָה בלי להתחשב בשאלה האם זה חכם אסטרטגית, והוא לא היה מפריע לי שוב. "פרופסור קווירל קצץ באגביות תולעת קטנה לחתיכות. "אבל ההארה האמיתית שלי הגיעה ביום מסוים שבו דייוויד מונרו ניסה להשיג אישור כניסה למורה אסיאתי לטקטיקות קרב, ופקיד של משרד הקסמים מנע זאת ממנו, מחייך חיוך מדושן עונג. שאלתי את הפקיד הזה האם הוא מבין שהדבר הזה אמור להציל את חיינו והפקיד חייך עוד. ואז השלכתי את הזהירות והמסכות בזעם והשתמשתי בביאור-הכרה, טבלתי את אצבעותיי בביכ-השופכין של טיפשותו ותלשתי את האמת ממוחו. לא הבנתי ורציתי להבין. בכוח ביאור-ההכרה שלי הכרחתי את מוח-הפקיד הזעיר שלו לחיות את החלופות, לראות מה מוח-הפקיד שלו יחשוב

אם לוציוס מאלפוי, או לורד וולדמוּרט, או דמפּלדור, היו עומדים במקומי." ידידיו של פרופסור קווירל האטו כשקילף בעדינות חתיכות ורצועות קטנות מגוש של שעוות־נרות. "מה שהבנתי לבסוף ביום ההוא מורכב, ילד, וזו הסיבה שלא הבנתי זאת מוקדם יותר בחיי. אנסה לתאר לך זאת בכל מקרה. היום אני יודע שדמפּלדור לא עומד בראש העולם, על אף שהוא מגוואמפ עליון של קונפדרציית הקוסמים הבינלאומית. אנשים מדברים סרה בדמפּלדור בגלוי, הם מבקרים אותו בגאווה ובפניו, והם לעולם לא היו מעזים להתנגד ללוציוס מאלפוי כך. אתה התנהגת בחוסר כבוד כלפי דמפּלדור, ילד, אתה יודע מדוע עשית זאת?"

"אני... אני לא בטוח," אמר הארי. העובדה שהיו לו תבניות נזירוניות שנותרו מטום רידל היוותה השערה מתבקשת.

"זאבים, כלבים, אפילו תרנגולים נלחמים על דומיננטיות בינם לבין עצמם. מה שהבנתי לבסוף, מתודעתו של הפקיד הזה, היה שללוציוס מאלפוי יש דומיננטיות, ללורד וולדמוּרט יש דומיננטיות, ולדייוויד מונרו ולאבוס דמפּלדור אין. בכך שלקחנו על עצמנו את הצד הטוב, בכך שהתחייבנו לציית לאור, הפכנו את עצמנו ללא־מאיימים. בבריטניה, ללוציוס מאלפוי יש דומיננטיות, משום שהוא יכול לדרוש את ההלוואות שלך, או לשלוח בירוקרטים של משרד הקסמים נגד החנות שלך, או לצלוב אותך בנביא היומי, אם תתנגד בגלוי לרצונו. ולקוסם החזק בעולם אין דומיננטיות משום שכולם יודעים שהוא," שפתיו של פרופסור קווירל התעקלו, "גיבור מהספרים, מצניע את עצמו ללא לאות ועניו מכדי לנקום. אמור לי, ילד, האם ראית פעם סיפור שבו הגיבור, לפני שהוא מסכים להציל את המדינה, דורש זהב בכמות שפרקליט היה דורש לתיק?"

"למעשה היו הרבה גיבורים כאלה בספרות מוגלגית, האן סולו

בתור התחלה –"

"טוב, בסיפורים של קוסמים אין זה כך. כולם גיבורים צנועים

כמו דמפלדור. זו הפנטזיה על העבד רביהעוצמה שלעולם לא באמת יתעלה מעליך, לעולם לא ידרוש ממך כבוד, לעולם אפילו לא ידרוש תשלום. האם אתה מבין כעת?"

"אני... חושב שכן," אמר הארי. פרודו וסמוויז משר הטבעות בהחלט התאימו לארכיטיפ של גיבור לא מאיים. "אתה אומר שככה אנשים חושבים על דמפלדור? אני לא מאמין שהתלמידים בהוגוורטס תופשים אותו כהוביט."

"בהוגוורטס, דמפלדור כן מעניש הפרות מסוימות של רצונו, אז חוששים ממנו במידה מסוימת – אם כי תלמידים עדיין מרגישים חופשיים ללעוג לו ביותר מאשר לחישות. מחוץ לטירה, דמפלדור זוכה לנחירות בוז; הם החלו לקרוא לו משוגע, והוא התאים את עצמו לתפקיד כמו שוטה. אם תיכנס לתפקיד המושיע מהמחזות, אנשים יראו אותך בתור עבד, המחויב לספק להם שירותים ולספוג את הביקורת שלהם; זו הפריבילגיה של האדונים, להישען לאחור ולהציע הצעות מועילות בעוד העבדים עמלים בפרך. רק בסיפורים מיוון העתיקה, מהתקופה בה האדם היה פחות מתוחכם בהזיותיו, ניתן למצוא גיבורים מורמים מעם. הקטור, איניאס, אלה היו גיבורים ששמרו לעצמם את הזכות לנקמה באלה שעלבו בהם, שהיו יכולים לדרוש זהב ויהלומים בתמורה לשירותיהם בלי להצית תרעומת. ואילו לורד וולדמורט היה כובש את בריטניה, הוא היה יכול להציג את עצמו כאציל בניצחונו; ואיש לא יעז לקחת כמובן מאליו את רצונו הטוב, או להעיר הערות על עבודתו אם אינה לרוחם. כשהיה מנצח, הוא היה זוכה לכבוד אמיתי. הבנתי באותו היום במשרד הקסמים שבכך שקינאתי בדמפלדור הראיתי שהולכתי שולל בדיוק כמו דמפלדור בעצמו. הבנתי שניסיתי לתפוס לעצמי את המקום הלא נכון לכל אורך הדרך. אתה יודע שזה נכון, ילד, משום שהרשית לעצמך לבקר את דמפלדור הרבה יותר מכפי שהרשית לעצמך לבקר אותי. אפילו במחשבותיך, אני מהמר, משום שאינסטינקט מגיע עמוק. ידעת

שאתה עלול לשלם את המחיר אם תלעג לפרופסור קווירל החזק והנקמני, אבל שאין מחיר לזלזול בַּדְּמָלְדוֹר החלש והלא־מזיק. "תודה לך", אמר הארי מבעד לכאב, "על השיעור החשוב הזה, פרופסור קווירל, אני רואה שצדקת בנוגע למה שהתודעה שלי עשתה." אם כי הזיכרונות של טום רידל כנראה קשורים גם לאופן שבו השתלח לפעמים בַּדְּמָלְדוֹר בלי סיבה טובה, הארי לא התנהג ככה ליד פרופסור מָקְגוֹנְגֶ'ל... שאמנם היה לה הכוח להוריד נקודות בית ולא שידרה את אווירת הסובלנות של דְּמָלְדוֹר... לא, זה עדיין נכון, הארי היה רוחש יותר כבוד אפילו במחשבותיו לוֹלָא היה נראה ש**בטוח** לא לכבד את דְּמָלְדוֹר.

אז זה היה דייוויד מונרו, וזה היה לורד ווֹלְדְּמוֹרְט... זה עדיין לא ענה על השאלה המבלבלת ביותר, והארי לא היה בטוח שיהיה נכון לשאול אותה. אם, איכשהו, לורד ווֹלְדְּמוֹרְט הצליח לא לחשוב על זה, ואז פרופסור קווירל הצליח לא לחשוב על זה במשך תשע שנות ההתבוננות העצמית שלו, אז לא חכם לומר זאת... או אולי כן; הסבל של מלחמת הקוסמים לא היה טוב לבריטניה.

הארי החליט, ודיבר. "דבר אחד שבלבל אותי היה מדוע מלחמת הקוסמים נמשכה כל־כך הרבה זמן," אמר הארי. "כלומר, אולי אני לא מעריך כהלכה את הקשיים שניצבו בפני לורד ווֹלְדְּמוֹרְט –"

"אתה רוצה לדעת למה לא פשוט הטלתי אימפריו על כמה מהקוסמים החזקים יותר שהיו יכולים להטיל אימפריו על אחרים, חיסלתי את הקוסמים החזקים ביותר שהיו יכולים להתנגד לאימפריו שלי, והשתלטתי על משרד הקסמים תוך, נגיד, שלושה ימים."

הארי הנהן בשתיקה.

פרופסור קווירל נראה מהורהר; ידו ניפתה דשא קצוץ אל הקדרה, חופן אחרי חופן. המרכיב הזה, אם הארי זוכר נכון, נמצא

בערך ארבע־חמשיות לקראת סוף המתכון.

"תהיתי זאת בעצמי," אמר המורה להתגוננות לבסוף, "כששמעתי את הנבואה של טרלוני מסנייפ, ובחנתי גם את העבר, ולא רק את העתיד. אם היית שואל את עצמי מהעבר מדוע לא השתמש באימפריוס, הוא היה אומר שצריך שיראו שהוא מושל, לצוות בגלוי על הבירוקרטיה של משרד הקסמים, לפני שיגיע הזמן להפנות את עיניו לעבר מדינות אחרות. הוא היה אומר שניצחון מהיר ושקט היה עלול לעורר אתגרים מאוחר יותר. הוא היה מציין את המכשול שהיווה דַמְּלָדוֹר והיכולת ההגנתית המרשימה שלו. והוא היה מעלה תירוצים דומים לכל דרך מהירה אחרת ששקל. איכשהו לעולם לא היה הזמן להביא את תוכניותי לשלב הסופי, תמיד היה עוד דבר אחד לעשות לפני כן. ואז שמעתי את הנבואה וידעתי שהגיע הזמן, משום שהזמן עצמו הבחין בי. זמן ההיסוסים תם. והסתכלתי לאחור והבנתי שאיכשהו, אני עושה את זה כבר שנים. אני חושב..." פיסות דשא המשיכו ליפול מידו, אבל לא נראה שהוא מבחין בכך. "חשבתי, כשתכננתי את התוכנית שלי מתחת לאור הכוכבים, שהתרגלתי יותר מדי לשחק נגד דַמְּלָדוֹר. דַמְּלָדוֹר היה אינטליגנטי, הוא ניסה בחריצות להיות ערמומי, הוא לא המתין שאכה אלא הציב בפניי הפתעות. הוא ביצע מהלכים מוזרים שהובילו להשלכות מרתקות ולא צפויות. בדיעבד, היו הרבה תוכניות ברורות להרוס את דַמְּלָדוֹר; אבל אני חושב שחלק כלשהו בי לא רצה לחזור לשחק סוליטירי במקום שח. היה זה כשחשבתי לראשונה על הרעיון של ליצור טום רידל נוסף לזמום נגדו, משהו ראוי אף יותר מ־דַמְּלָדוֹר, שהסכמתי לראשונה לשקול את סוף המלחמה שלי. כן, בדיעבד זה נשמע מטופש, אבל לפעמים הרגשות שלנו טיפשיים יותר ממה שאנחנו מסוגלים להכריח את ההיגיון שלנו להודות. לעולם לא הייתי נוקט במדיניות כזו במכוון. זה היה מפר את כללים תשע, שש־עשרה, עשרים ועשרים ושתיים וזה יותר מדי אפילו אם אתה נהנה. אבל להחליט שוב ושוב שיש

עוד דבר אחד לעשות, עוד יתרון אחד שנותר להשיג, עוד כלי אחד שאני פשוט מוכרח להביא למקומו, לפני שאנטוש תקופה מהנה בחיי ואעבור לתפקיד המטריח יותר של שליטה בבירטניה... טוב, אפילו אני לא חסין לטעות כזו, אם אני לא שם לב שאני עושה אותה."

ואז הארי ידע מה יקרה בסוף, אחרי שאבן החכמים תושג.

בסוף, פרופסור קווירל עומד להרוג אותו.

פרופסור קווירל לא רצה להרוג אותו. ייתכן שהארי הוא האדם היחיד בעולם עליו פרופסור קווירל לא יוכל להטיל את הקללה ההורגת. אבל פרופסור קווירל חשב שהוא מוכרח לעשות זאת, תהא הסיבה אשר תהא.

זו הסיבה שפרופסור קווירל החליט שיש צורך לרקוח את שיקוי הזוהר בדרך הארוכה. זו הסיבה שהיה כליכך קל לשכנע את פרופסור קווירל לענות על השאלות הללו, לדבר סוף-סוף על חייו עם מישהו שעשוי להבין. בדיוק כמו שלורד וולדמורט השהה את קץ מלחמת הקוסמים כדי להמשיך לשחק כנגד דמפּלדור.

הארי לא הצליח לזכור בדיוק מה פרופסור קווירל אמר מוקדם יותר על כך שלא יהרוג אותו. זה לא היה משהו חד משמעי כדוגמת 'אני בהחלט לא מתכוון להרוג אותך בשום צורה, אופן או דרך אלא אם תתעקש פוזיטיבית לעשות משהו מטופש'. הארי עצמו היסס להתעקש על ניסוח פחות מעורפל משום שכבר ידע שיצטרך לנטרל את לורד וולדמורט וציפה שניסוח מדויק יותר יחשוף את העובדה הזו, אם היו מחליפים הבטחות כובלות באמת. אז בהחלט ישנן פרצות, לא משנה מה נאמר.

לא הייתה תחושת הלם מיוחדת שליוותה את ההבנה, רק תחושת בהילות מוגברת; חלק כלשהו בהארי כבר ידע זאת, ופשוט המתין לתירוץ כדי להעלות זאת לדיון. היו יותר מדי דברים שנאמרו פה שפרופסור קווירל לא היה מגלה למישהו עם תוחלת חיים צפויה שנמדדה ביותר משעות. הבדידות העצומה של החיים

שפרופסור קווירל תיאר עשויה להסביר מדוע הוא מוכן להפר את הכללים שלו ולדבר עם הארי, בהינתן העובדה שהארי עומד למות בקרוב ושהעולם לא באמת עובד כמו מחזה שבו הנבל שמגלה את תוכניותיו לגיבור תמיד ייכשל בהריגתו לאחר מכן. אבל מותו של הארי בהחלט צריך להיות בתוכניות העתידיות הללו, איפשהו.

הארי בלע את רוקו, שולט בנשימתו. פרופסור קווירל הוסיף קווצה של שיער סוס לשיקוי הזוהר, וזה היה מאוחר מאוד בשיקוי, אם הארי זוכר נכון. לא נותרו עוד הרבה פעמוניות להוסיף.

כנראה הגיע הזמן להפסיק לדאוג כליכך מסיכון ולנהל את השיחה הזו בצורה פחות שמרנית, בהתחשב בנסיבות.

"אם אציין טעות אחת שעשה לורד וולדמורט," אמר הארי,

"האם הוא יעניש אותי על כך?"

פרופסור קווירל הרים את גבותיו. "לא אם הטעות אמיתית. אני מציע שלא תנסה להטיף לי מוסר. אבל לא אקלל נושא בשורות רעות, או את הכפוף שעושה מאמץ כן לציין בעיה. אפילו בתור לורד וולדמורט מעולם לא הצלחתי להביא את עצמי לטיפשות הזו. כמובן, היו שוטים שטעו וחשבו שהמדיניות שלי היא חולשה, שניסו לדחוף את עצמם קדימה בכך שדחפו אותי מטה בעצות שנתנו בציבור, בחושבם שאני מוכרח לסבול זאת בתור ביקורת." פרופסור קווירל חייך בגעגועים. "מוטב היה לאוכליהמוות בלעדיהם, ואני מציע שלא תחזור על אותה הטעות."

הארי הנהן, רעד קל עובר בו. "אמ, כשסיפרת לי על מה שקרה במכתש גודריק, בליל-כל-הקדושים, ב־1981 אני מתכוון, אמ... חשבתי שראיתי פגם נוסף בהיסק שלך. דרך שבה היית יכול להימנע מאסון. אבל, אמ, אני חושב שיש לך נקודה עיוורת, מחלקה של אסטרטגיות שאתה לא חושב עליהן, כך שלא ראית אותה אפילו לאחר מכן –"

"אני מקווה שאתה לא עומד לומר משהו מטופש בסגנון 'אל תנסה להרוג אנשים'," אמר פרופסור קווירל. "אני אהיה עצוב אם

זה המצב."

"לא ששוני בערכים. טעות אמיתית, בהינתן מטרות ששלך. האם תפגע בי, אם אהיה מורה בששכילך, ואלמד לקח? או אם טעות פשוטה וברורה, ותגרום לך להרגיש טיפוש?"

"לא", לחש פרופסור קווירל, "לא אם לקח אמיתי."

הארי בלע את רוקו. "אמ. למה לא בדקת את מערכת ההורקרוקסים לפני שהיית צריך להשתמש בה באמת?" "לבדוק אותה?" אמר פרופסור קווירל. הוא הרים את מבטו מהשיקוי המתבשל ותרעומת מילאה את קולו. "למה אתה מתכוון, לבדוק אותה?"

"למה לא בדקת שמערכת ההורקרוקסים עובדת כהלכה, לפני שהיית צריך אותה בלי-כל-הקדושים?"

פרופסור קווירל נראה נגעל. "חתיכת – לא רציתי למות, מר פוטר, וזו הייתה הדרך היחידה לבדוק את היצירה הגדולה שלי! מה היה עוזר לי לסכן את חיי מוקדם ולא מאוחר? איך זה היה מועיל לי?"

הארי בלע את הגוש שבגרונו. "הייתה דרך ששבה היית יכול לבדוק מערכת הורקרוקסים ששלך בלי למות. הלקח הכללי חשוב. האם אתה רואה אותו כעת?"

"לא", אמר פרופסור קווירל לאחר זמן מה. המורה להתגוננות פורר בעדינות את אחת מהפעמוניות האחרונות ביחד עם שערה בלונדינית ארוכה ואז זרק אותה לשיקוי, שבעבע בגוון בהיר יותר כעת. נותרו רק עוד שתי פעמוניות על שולחן השיקויים. "ואני מקווה בשבילך שהלקח שלך מועיל."

"נניח, פרופסור, שהייתי לומד כיצד להטיל את לחש ההורקרוקס המשופר והייתי מוכן להשתמש בו. מה הייתי עושה איתו?"

פרופסור קווירל ענה מיד. "היית מוצא אדם מאוס מוסרית בעיניך, שהיית יכול לשכנע את עצמך שמותו יציל חיים אחרים,

ורוצח אותו כדי ליצור הורקרוקס."

"ואז מה?"

"יוצר עוד הורקרוקסים," אמר המורה להתגוננות. הוא הרים צנצנת של מה שנראה כמו קשקשי דרקון.
"לפני זה," אמר הארי.

אחרי זמן מה המורה להתגוננות הניד בראשו. "אני עדיין לא רואה זאת, ואתה תחדול מהמשחק הזה ותאמר לי."
"אני אצור עוד הורקרוקסים בשביל החברים שלי. אם היה באמת אכפת לך מעוד מישהו בעולם, אם היה עוד אדם אחד שהיה נותן לאלמוות שלך משמעות, מישהו שהיית רוצה שיחיה לנצח איתך –" גורנו של הארי נחנק. "אז, אז הרעיון של ליצור הורקרוקס בשביל מישהו אחר לא היה רעיון כל-כך לא אינטואיטיבי." הארי מצמץ בחוזקה. "יש לך נקודה עיוורת מסביב לאסטרטגיות שנוגעות לעשיית דברים נחמדים לאנשים אחרים, עד הנקודה שבה זה מונע ממך להשיג את הערכים האנוכיים שלך. אתה חושב... שזה לא הסגנון שלך, אני מניח. זה... החלק המסוים הזה בדימוי העצמי שלך... עלה לך בתשע השנים ההן."

פִּפְטָט שמן המנטה שהמורה להתגוננות החזיק הוסיפה נוזל לקדרה, טיפה אחרי טיפה.

"אני מבין..." אמר המורה להתגוננות. "אני מבין. הייתי צריך ללמד את רבסטאן את טקס ההורקרוקס המתקדם ולהכריח אותו לבחון את ההמצאה. כן, זה ברור להפליא בדיעבד. לצורך העניין, הייתי יכול לצוות על רבסטאן לנסות להטמיע את עצמו באיזה תינוק מתכלה, כדי לראות מה יקרה, לפני שהלכתי למכתש גודריק ויצרתי אותך." פרופסור קווירל הניד בראשו בפליאה. "ובכן. אני שמח שאני מבין זאת כעת ולא לפני עשר שנים; היה לי מספיק על מה להלקות את עצמי אז."

"אתה לא רואה דרכים נחמדות לעשות את הדברים שאתה רוצה לעשות," אמר הארי. אוזניו שמעו נימת ייאוש בקולו. "אפילו

כשאסטרטגיה נחמדה תהיה יעילה יותר אתה לא רואה אותה בגלל הדימוי העצמי שלך, של מישהו לא נחמד. "זו אבחנה הוגנת," אמר פרופסור קווירל. "אכן, כעת משציינת זאת, חשבתי כבר על כמה דברים נחמדים שאני יכול לעשות היום, כדי לקדם את האג'נדה שלי." הארי פשוט הביט בו.

פרופסור קווירל חייך. "הלקח שלך טוב, מר פוטר. מעתה והלאה, עד שאלמד את הטריק, אעמוד על המשמר בחריצות ואחפש אסטרטגיות ערמוניות שכוללות עשיית דברים נחמדים לאנשים אחרים. אלך ואתאמן במעשים טובים, אולי, עד שהתודעה שלי תהיה מסוגלת ללכת לשם בקלות רבה יותר." צמרמורות עברו בגוו של הארי.

פרופסור קווירל אמר זאת בלי שמץ של היסוס. לורד וולדמורט היה משוכנע לחלוטין שלא ניתן לגאול אותו. הוא לא חשש אפילו קצת שזה יקרה לו.

הפעמונית השנייה לפני האחרונה הוכנסה בעדינות לשיקוי. "עוד לקחים מועילים שאתה רוצה ללמד את לורד וולדמורט, ילד?" שאל פרופסור קווירל. הוא הרים את מבטו מהשיקוי וחייך חיוך רחב, כאילו ידע בדיוק מה הארי חושב.

"כן," אמר הארי, קולו כמעט נשבר. "אם המטרה שלך היא להשיג אושר, אז לעשות דברים נחמדים בשביל אנשים אחרים מרגיש טוב יותר מאשר לעשות אותם בשביל עצמך –"

"אתה באמת חושב שמעולם לא חשבתי על זה, ילד?" החיוך נעלם. "אתה חושב שאני טיפש? אחרי שסיימתי את לימודי בהוגוורטס נדדתי בעולם שנים, לפני שחזרתי לבריטניה בתור לורד וולדמורט. עטיתי יותר פרצופים משטרחתי לספור. אתה חושב שמעולם לא ניסיתי להיות הגיבור, רק כדי לראות איך זה ירגיש? האם נתקלת בשם אלכסנדר צ'רנישוב? בדמות הזו חיפשתי לי חור שכוח אל שנשלט על ידי קוסם אופל, ושחררתי את תושביו

העלובים מעבדות. הם בכו דמעות תודה למראי. זה לא הרגיש טוב במיוחד. אפילו נשארתי בסביבה והרגתי את חמשת קוסמי האופל הבאים שניסו להשתלט על המקום. השקעתי אוניות מכספי – טוב, לא מכספי, אבל העיקרון תקף – כדי לייפות את המדינה הקטנה שלהם ולהשליט מידת מה של סדר. הם התרפסו עוד יותר, וקראו לאחד מכל שלושה תינוקות אלכסנדר. עדיין לא הרגשתי דבר, אז הנהנתי לעצמי, סימנתי את זה כניסיון טוב, והלכתי לדרכי.

“ואתה מאושר בתור לורד וולדמורט, אם כך?” קולו של הארי עלה, נעשה פראי.

פרופסור קווירל היסס, ואז משך בכתפיו. “נראה כאילו אתה כבר יודע את התשובה לזה.”

“אז למה? למה להיות וולדמורט אם זה אפילו לא עושה אותך מאושר?” קולו של הארי נשבר. “אני אתה, אני מבוסס עליך, אז אני יודע שפרופסור קווירל איננו רק מסכה! אני יודע שהוא מישוה שבאמת היית יכול להיות! למה לא פשוט להישאר ככה? תסיר את הקללה שלך מעל משרת המורה להתגוננות מפני כוחות האופל ופשוט תישאר פה, תשתמש באבן החכמים כדי לעטות את דמותו של דייוויד מונרו ותשחרר את פרופסור קווירל, אם תבטיח שתפסיק להרוג אנשים אני אשבע שלא אגלה לאיש מי אתה, פשוט תהיה פרופסור קווירל, לתמיד! התלמידים שלך כן יעריכו אותך, הסטודנטים של אבא שלי מעריכים אותו –”

פרופסור קווירל גיחך לעצמו מעל הקדרה בעודו מערבב אותה. “ישנם אולי חמישה עשר אלף קוסמים חיים בבריטניה הקסומה, ילד. היו יותר פעם. יש סיבה שפוחדים להגיד את שמי. אתה תסלח לי רק משום שאהבת את שיעורי הקסם הקרבי שלי?”

מחזק, אמר ההפלפאף הפנימי של הארי. ברצינות, מה לעזאזל? הארי שמר על ראש מורם, על אף שרעד. “זה לא המקום שלי לסלוח על משהו שעשית. אבל זה עדיף על מלחמה נוספת.”

“הא, אמר המורה להתגוננות. “אם אי פעם תמצא מחולל-זמן

שיכול לחזור ארבעים שנה ולשנות את ההיסטוריה, אל תשכח להגיד את זה לַדְמָלְדוֹר לפני שהוא דוחה את המועמדות של טום רידל למשרת המורה להתגוננות מפני כוחות האופל. אך אבוי, חוששני שפרופסור רידל לא היה מוצא אושר מתמשך בהוגוורטס.

"למה לא?"

"משום שעדיין הייתי מוקף באידיוטים, ולא הייתי יכול להרוג אותם," אמר פרופסור קווירל ברוגע. "להרוג אידיוטים זו ההנאה הגדולה בחיי, ואודה לך אם לא תבקר את זה לפני שתנסה זאת בעצמך."

"יש משהו שיעשה אותך מאושר יותר מזה," אמר הארי, קולו נשבר שוב. "מוכרח להיות."

"למה?" שאל פרופסור קווירל. "האם זה איזה חוק מדעי שטרם נתקלתי בו? ספר לי עליו."

הארי פתח את פיו, אבל לא הצליח למצוא מילים, מוכרח להיות משהו מוכרח להיות משהו אם פשוט יוכל למצוא את הדבר הנכון לומר –

"ולך," אמר פרופסור קווירל, "אין שום זכות לדבר איתי על אושר. אושר אינו הדבר שאכפת לך ממנו יותר מכל. החלטת את זה בהתחלה, כבר בתחילת השנה, כשמצנפת המיון הציעה לך הפלפאף. ואני יודע על זה משום שקיבלתי הצעה דומה לפני שנים, וסירבתי לה בדיוק כמוך. מעבר לכך אין עוד הרבה מה לומר, בין טום רידלים." המורה להתגוננות פנה בחזרה אל הקדרה.

לפני שהארי הספיק לחשוב על תשובה, פרופסור קווירל זרק פנימה את הפעמונית האחרונה, ופרץ של בועות זוהרות גלש מהקדרה.

"אני מאמין שסיימנו פה," אמר פרופסור קווירל. "אם יש לך שאלות נוספות, הן ייאלצו להמתין."

הארי קם על רגליו ברעד, בזמן שפרופסור קווירל הרים את

הקדירה ומזג כמות עצומה בצורה מגוחכת של נוזל מבריק, יותר
ממה שהיה יכול להיכנס לתריסר קדרות, על האש הסגולה ששמרה
על הדלת.

האש הסגולה כבתה.

"וכעת, למראה", אמר פרופסור קווירל, הוציא את גלימת
ההיעלמות מגלימותיו, והרחיף אותה לרגליו של הארי.

ניתן להביס אפילו את חפץ הקסם החזק ביותר באמצעות חפץ נגדי חלש יותר, אך מעוצב למטרת ההתנגדות.

זה היה מה שאמר המורה להתגוננות להארי אחרי ששמט את גלימת ההיעלמות האמיתית שנקוותה בקפלים שחורים לרגליו של הארי.

למראת השיקוף המושלם יש כוח על מה שמשתקף בה, ונאמר שלא ניתן להביס את הכוח הזה. אך מכיוון שגלימת ההיעלמות האמיתית מייצרת היעדר דמות מושלם, היא אמורה להיות מסוגלת להתחמק מהעיקרון הזה במקום להביס אותו.

לאחר מכן באה סדרת שאלות בלחשננית שהבהירה שהארי לא מתכנן לעשות משהו מטופש ברגע זה או לנסות לברוח, ותזכורות נוספות לכך שפרופסור קווירל יכול להרגיש אותו ושיש לו לחשים לגילוי הגלימה ושהוא מחזיק כבני-ערובה את חייהם של מאות תלמידים וקהליוני.

ואז הארי צוה לעטות את הגלימה, לפתוח את הדלת שהמתינה מאחורי הלהבות הכבויות, ולהיכנס מבעד לדלת אל החדר האחרון; בעוד פרופסור קווירל עומד הרחק מאחור, מחוץ לטווח הראייה של הדלת.

החדר האחרון הוא במאורות זהובים רכים, וקירות האבן היו מצופים בשיש לבן ועדין.

במרכז החדר ניצבה מסגרת זהב פשוטה ולא מקושטת, ובתוך

המסגרת היה שער לחדר נוסף מואר בזהב, שמעבר לדלתו היה חדר שיקויים נוסף; זה מה שהמוח של הארי אמר לו. היפוך האור של המראה היה כה מושלם עד שנדרשה מחשבה מודעת להסיק שהחדר בתוך המסגרת אינו אלא השתקפות ולא שער. (אם כי ייתכן שזה היה יותר קל להבחנה אם הארי לא היה בלתי נראה באותו הרגע).

המראה לא נגעה ברצפה; מסגרת הזהב הייתה נטולת רגליים. היא לא נראתה כאילו היא מרחפת; היא נראתה כאילו היא קבועה במקום, מוצקה וחסרת תנועה יותר מאשר הקירות עצמם, כאילו מוסמרה למערכת הייחוס של כדור-הארץ.

"האם המראה נמצאת שם? האם היא נעה?" נשמע קולו המצווה של פרופסור קווירל מחדר השיקויים.

"נמצאת כאן", לחשש הארי בחזרה. "לא זזה."

פעם נוספת נשמע הקול המצווה. "לך אל מאחורי המראה." מסגרת הזהב נראתה מוצקה מאחור, ולא נראו בה השתקפויות. הארי אמר זאת בלחשננית.

"כעת הסר את הגלימה שלך", ציווה קולו של פרופסור קווירל מתוך חדר השיקויים. "דווח מיד אם המראה נעה כדי לפנות כלפיך."

הארי הסיר את הגלימה.

המראה נותרה ממוסמרת למערכת הייחוס של כדור-הארץ; והארי דיווח זאת.

זמן קצר לאחר מכן נשמע קול לחשוש ורחשוש, ועוף-חול משלהבת-שדים התיך את קיר השיש מאחורי הארי, האור בחדר קיבל גוון אדום כשנכנס. פרופסור קווירל בא בעקבותיו, יוצא מהמסדרון החדש שנחצב, המשטח המותך הזוהר באדום לא מזיק כלל לנעליו השחורות הרשמיות. "ובכן", אמר פרופסור קווירל, "זו מלכודת אפשרית אחת שנמנענו ממנה. וכעת..." פרופסור קווירל נשף. "כעת נחשוב על אסטרטגיות אפשריות להשיג את

האבן מהמראה, ואתה תנסה אותן; משום שאני מעדיף שדמותי שלי לא תשתקף. אני אזהיר אותך, זה החלק שעשוי להיות מייגע. "אני מניח שזו לא בעיה שאתה יכול לפתור עם שלהבת שדים?"

"הא", אמר פרופסור קווירל והחווה.

עוף-החול משלהבת-השדים נע קדימה, כל כולו אימה ארגמנית, והאור האדום הטיל צללים מתפתלים על קירות השיש הנותרים. הארי זינק לאחור לפני שחשב.

הלהבה הנוראית, האדומה-שחורה, הסתערה קדימה ועקפה את פרופסור קווירל, התנגשה בגב המוזהב של המראה, ונעלמה ברגע שנגעה בו.

ואיתה נעלמה האש, והחדר איבד את גוון הארגמן. לא היה שום סימן על המשטח המוזהב, לא זוהר להעיד על בליעת החום. המראה פשוט נותרה במקומה ללא פגע. צמרמורות עברו בגוו של הארי. אם הוא היה משחק מבוכים ודרקונים ושליט המבוך היה מדווח על התוצאה הזו, הארי היה חושד באשליה מנטלית ומגלגל קובייה לכפירה. במרכז הגב המוזהב הופיעה סדרה של רונות באלפבית לא מוכר, היעדרויות אור שחורות בקווים ועיקולים קטנים, מסודרים בשורה אופקית. הארי חשב לעצמו שאשליה פחותה כלשהי אוכלה בשלהבת-השדים, לחש פחות בהרבה שהוסף כדי למנוע מילדים לראות את האותיות הללו...

"כמה עתיקה המראה הזו?" הארי שאל כמעט בלחישת.

"איש אינו יודע, מר פוטר." המורה להתגוננות הושיט את אצבעותיו לעבר הרונות, הבעה של משהו הדומה ליראת כבוד על פניו; אך אצבעותיו לא נגעו בזהב. "אבל הניחוש שלי זהה לשלך, אני חושב. נאמר, באגדות מסוימות שאולי הן גוזמאות ואולי לא, שהמראה הזו משקפת את עצמה בשלמות, ולפיכך הקיום שלה יציב לגמרי. יציב עד כדי כך שהמראה שרדה כשכל השפעה אחרת

של אטלנטיס בוטלה, וכל השלכותיה נגדעו מהזמן. אתה יכול להבין מדוע שועשעתי כשהצעת שלהבת־שדים." המורה להתגוננות הניח לידו ליפול.

אפילו באמצע כל זה, הארי הרגיש את היראה, אם זה נכון. המסגרת המוזהבת לא בהקה חזק יותר מאשר קודם, על אף התגלית; אבל הוא דמיין אותה שורדת עוד ועוד, מאז ציוויליזציה שהפסיקה מלהתקיים... "מה – מה המראה עושה בדיוק?"

"שאלה מצוינת," אמר פרופסור קווירל. "התשובה טמונה ברוונות שכתובות על מסגרת הזהב של המראה. הקרא לי אותן." "הן לא כתובות בשום אלפבית שאני מזהה. הן נראות כמו שרבוטי־תרנגולות בכיוונים אקראיים שנכתבו על ידי עלפים של טולקין."

"קרא אותן בכל זאת. לא מססוכן."

"הרוונות אומרות, *ךרעוש מהך נוצרת אם איכה אראך ינפתא אל* –" הארי עצר, מרגיש עוד עקצוצים בגבו.

הארי ידע מה המשמעות של הרונה למילה *ךרעוש*. המשמעות שלה היא *ךרעוש*. והרוונות הבאות הורו להגיע מהך לךרעוש עד שיעשה לנוצרת, ואז לשמור את החלק שהוא גם אם ואיכה. האמונה הזו הרגישה כמו ידע, כאילו היה יכול לענות 'כן' בארשת סמכות אם מישו היה שואל אותו האם אל הוא אראך או ינפתא. רק שכשהארי ניסה לקשר את המושגים הללו למושגים אחרים המוח שלו היה ריק.

"האם אתה מבין משמעות ששל מילים, ילד?"

"לא חוששב."

פרופסור קווירל נשף ברכות, עיניו לא עוזבות את מסגרת הזהב. "תהיתי האם 'מילות ההבנה הכוזבת' עשויות להיות מובנות לתלמיד של מדע מוגלגי. נראה שלא." "אולי –" החל הארי.

באמת, *רייבנקלו*? שאל סלית'רין. אתה עושה את זה *עכשיו*?

"אולי אני אוכל לנסות להבין את המילים אם אדע יותר על המראה?" אמר החלק הרייבנקלואי של הארי, שתפס פיקוד ישיר. שפתיו של פרופסור קווירל התעקלו למעלה. "כפי שהדבר עם מרבית הדברים העתיקים, מלומדים כתבו מספיק שקרים כך שקשה להיות בטוח במשהו היום. אנו יודעים בוודאות שהמראה עתיקה לפחות כמו מרלין, משום שידוע שמרלין השתמש בה ככלי. ידוע גם שמרלין הותיר הוראות כתובות לאחר מותו שהורו שאין להסתיר את המראה, על אף שהיו לה כוחות מסוימים שעשויים להדאיג אנשים. הוא כתב שבהתחשב באופן המדוקדק שבו המראה נוצרה כדי לא להשמיד את העולם, יהיה קל יותר להשמיד את העולם באמצעות גוש גבינה."

ההצהרה הזו לא ממש הרגיעה את הארי.

"עובדות מסוימות אחרות על המראה הוצהרו על ידי קוסמים מפורסמים שהיו ספקנים במידה סבירה, ושמילתם התבררה כאמינה בעניינים אחרים. הכוח המובהק ביותר של המראה הוא ליצור מישורי קיום חלופיים, על אף שגודל המישורים הללו הוא כגודל החלל שניתן לראות במראה; ידוע שניתן לאחסן בה אנשים וחפצים אחרים. כמה ברי סמכא טענו שהמראה לבדה, מכל הקסמים, מכילה מצפן מוסרי אמיתי, אם כי אני לא בטוח מה יכולה להיות המשמעות של זה במונחים מעשיים. הייתי מצפה שאנשים מוסריים יקראו לקללת הקרושיאטוס 'רשע' וללחש הפטרונוס 'טוב'; אני לא יכול לנחש מה אדם מוסרי יחשוב שיותר מוסרי מזה. אבל יש טענה, למשל, שעופות-חול הגיעו לעולמנו ממישור שנוצר במראה הזו."

מילים כמו לעזאזל ומה שההורים שלו היו קוראים לו שפה גסה חלפו בראשו של הארי, לא ברהיטות גדולה, כשבהה בגב המוזהב של המראה.

"נדדתי בעולם ונתקלתי בסיפורים רבים שלא נשמעו על ידי רבים," אמר פרופסור קווירל. "רובם נראו לי כמו שקרים, אבל

למעט היה צלצול של היסטוריה ולא של מעשייה. על קיר מתכת במקום אליו איש לא הגיע במשך מאות שנים, מצאתי בכתב את הטענה שכמה בני אטלנטיס חזו את קץ עולמם והחליטו ליצור מכשיר שימנע את הקטסטרופה המתקרבת. לו המכשיר הזה היה מושלם, כך טען הסיפור, הוא היה הופך לקיום יציב לגמרי שהיה יכול לעמוד בתיעול של קסם בלתי מוגבל כדי להגשים משאלות. וגם – ונאמר שזו משימה קשה בהרבה – המכשיר הזה איכשהו ימנע מהקטסטרופות הצפויות שכל אדם שפוי יצפה שיעלו מהכוח הזה. החלק המעניין בעיניי היה, שעלפי הסיפור שנחקק בלוחות המתכת ההם, שאר אטלנטיס התעלמה מהפרויקט הזה והמשיכה בדרכה. לעיתים היו מהללים זאת בתור מאמץ ציבורי אצילי, אבל כמעט כל בני אטלנטיס האחרים מצאו דברים חשובים יותר לעשות בכל יום נתון מאשר לעזור. אפילו האצילים האטלנטיס התעלמו מהרעיון שמישהו מלבדם ירכוש כוח חסר עוררין, מה שציניקן פחות מיומן היה מצפה שיתפוס את תשומת ליבם. עם תמיכה קטנה יחסית, הקומץ הזעיר של יוצרי המכשיר הזה עמלו בתנאי עבודה שלא היו מפרכים כמו שהיו מעצבנים בלי סיבה. בסופו של דבר אזל הזמן ואטלנטיס הוחרבה, בעוד המכשיר היה רחוק משלמות. אני מזהה הדים מסוימים של ניסיוני שלי שאינם נראים לעיתים קרובות בסיפורים מומצאים. "עיוות בחיך היבש." אבל ייתכן שזו בסך הכל ההעדפה שלי לסיפור אחד בין מאות אגדות אחרות. שים לב, עם זאת, להדהוד של ההצהרה של מרלין על כך שיוצרי המראה עיצבו אותה לא להשמיד את העולם. חשוב מכל למטרותינו, זה עשוי להסביר כיצד למראה יש את היכולת שלא הייתה ידועה לפני כן, שדמפלדור או פרנל הפעילו, להראות לכל אדם שעומד לפניה אשליה של עולם שבו אחת ממשאלותיו התגשמה. זה אמצעי הזהירות ההגיוני שהיית מדמיין לעצמך שמישהו יבנה ליצירה מגשימת-משאלות שאמורה לא להשתבש נוראות.

"וואו," לחש הארי, והתכוון לזה. זה קסם בקו"ף רבתי, מסוג

הקסמים שהופיעו באז אתה רוצה להיות קוסם, לא רק אוסף של דברים מחללי-פיזיקה שאתה יכול לעשות עם שרביט.

פרופסור קווירל החווה לעבר הגב המוזהב. "התכונה האחרונה עליה מסכימים רוב הסיפורים, היא שיהיו אשר יהיו האמצעים לפקד על המראה – אין תיאורים סבירים למפתח הזה – לא ניתן לעצב את הוראות המראה לאנשים ספציפיים. אז פרנל אינה יכולה לצוות על המראה, 'תני את האבן רק לפרנל'. דמפלדור לא יכול להגדיר, 'תני את האבן רק למי שרוצה להביא אותה לניקולס פלאמל'. יש במראה עיוורון כזה שפילוסופים ייחסו לצדק מושלם; עליה להתייחס לכל הבאים בפניה על-פי אותו הכלל, יהא אשר יהא הכלל. לפיכך, מוכרח להיות כלל כלשהו להגיע אל מקום המסתור של האבן שכל אחד יכול למלא. וכעת אתה מבין מדוע אתה, הנקרא הילד-שנשא-רב-חיים, יהיה זה שיממש את האסטרטגיות עליהן נחשוב שנינו. משום שנאמר שלדבר הזה יש מצפן מוסרי, וייתכן שניתנו לו פקודות המשקפות זאת. אני מודע היטב לעובדה שבמונחים מקובלים אתה נחשב 'טוב' ואני נחשב 'רע'. פרופסור קווירל חייך חיוך אפל למדי. "אז בתור ניסיוננו הראשון – אם כי לא האחרון, אל חשש – הבה נראה מה המראה חושבת על הניסיון שלך להשיג את האבן כדי להציל את חייה של הרמיזי גריינג'ר ושל מאות מחבריך לספסל הלימודים."

"והגרסה הראשונה של התוכנית הזו," אמר הארי, שהחל להבין לבסוף, "זו שהמצאת ביום שישי בשבוע הראשון ללימודים, דרשה שהאבן תושג על ידי הילד המושלם של דמפלדור, הילד-שנשא-רב-חיים, שעושה ניסיון אצילי ונטול אנוכיות להציל את חייו של המורה שלו להתגוננות מפני כוחות האופל, פרופסור קווירל."

"כמובן," אמר פרופסור קווירל.

זו מזימה פואטית במידת מה, הארי הניח, אבל הנסיבות הנוכחיות מנעו ממנו להעריך את האלגנטיות שלה.

ואז הארי חשב על דבר נוסף.

"אמ", אמר הארי. "אתה חושב שהמראה הזו היא מלכודת בשבילך –"

"אין שום סיכוי תחת השמש שהיא לא מלכודת."

"כלומר, זו מלכודת ללורד וולדמורט. אלא שזו אינה יכולה להיות מלכודת לו באופן ספציפי. צריך להיות חוק כללי מתחתיה, איזו תכונה ניתנת להכללה של לורד וולדמורט שמפעילה אותה." בלי להיות מודע לכך, הארי קימט את מצחו בחוזקה כשהביט בגב המראה.

"כמו שאתה אומר", אמר פרופסור קווירל, שהחל לקמט את מצחו למראה קימוט המצח של הארי.

"טוב, ביום החמישי הראשון של השנה, המנהל המשוגע דמפּלדור, אותו בדיוק ראיתי מצית תרנגול, אמר לי שאין לי שום סיכוי להיכנס אל המסדרון שלו, משום שאני לא מכיר את הלחש אֶלוֹהוּמוֹדָה."

"אני מבין", אמר פרופסור קווירל. "אוי ואבוי. הלוואי שהיית חושב להזכיר זאת מוקדם יותר."

איש מהם לא היה צריך לציין את המובן מאליו, שהפסיכולוגיה ההפוכה ההפוכה הזו הבטיחה שהארי ישמור מרחק מהמסדרון האסור של דמפּלדור.

הארי עדיין התרכז. "אתה חושב שדמפּלדור חושד שאני, במונחים שלו, מהווה הורקרוקס של לורד וולדמורט, או בצורה כללית יותר, שפנים מסוימים באישיות שלי הועתקו מלורד וולדמורט?" אפילו בעודו שואל את השאלה בקול רם, הוא הבין עד כמה היא מפגרת, ועד כמה ראיות חד משמעיות הוא כבר ראה לכך ש –

"לא ייתכן שדמפּלדור החמיץ זאת", אמר פרופסור קווירל. "זה לא בדיוק מעודן. מה עוד דמפּלדור אמור לחשוב, שאתה שחקן במחזה שהכותב הטיפש שלו מעולם לא פגש ילד אמיתי בן אחת-עשרה? רק אידיוט מוחלט יאמין ש – אה, לא משנה."

השניים הביטו במראה בשתיקה.

לבסוף פרופסור קווירל נאנח. "התעליתי על עצמי, חוששני. גם אתה וגם אני לא מעזים להשתקף במראה הזו. אני מניח שעלי לצוות על פרופסור ספראוט לבטל את לחשי האובליוויאטה שהוטלו על מר נוט ועל העלמה גרינגרס... אתה מבין, הקושי הגדול הנוסף של המראה הוא שהכלל באמצעותו היא בוחנת את אלה המשתקפים בה מתעלם מכוחות חיצוניים, כמו לחשי זיכרון מזויפים או לחש הקונפונדוס. המראה משקפת רק את הכוחות העולים מהאדם עצמו, מצבי התודעה אליהם הם מגיעים מתוך בחירותיהם שלהם; נאמר כך במספר מקורות. זו הסיבה שהיו לי את מר נוט ואת העלמה גרינגרס מוכנים, מאמינים בסיפורים שונים בנוגע לנחיצות החילוץ של האבן, מוכנים להופיע בפני המראה." פרופסור קווירל שפשף את גשר אפו. "בניתי סיפורים אחרים לתלמידים אחרים, מוכנים לצאת לדרכם בהינתן הדחיפה הנכונה... אבל כשהיום התקרב, התחלתי להרגיש פסימי בנוגע לפרויקט. דברים כמו נוט וגרינגרס עדיין נראו שווים את הטרחה, אם לא נוכל לחשוב על משהו טוב יותר. אבל אני תוהה האם דמפלדור ניסה לבנות את החידה הזו להתנגד במיוחד לערמומיות של וולדמורט. אני תוהה האם הוא הצליח. אם תחשוב על תוכנית חלופית אותה אעריך מספיק כדי לנסות, אני מבטיח שששששש לא ייפגע מידי, במהלך התוכנית ובכל זמן אחר; ואני לא מצספה להפר הבטחה הזאת. ואני מזכיר לך שוב את בנייה הערובה שאני מחזיק כנגד כשלוני, העלמה גרינגר וְהאחרים."

פעם נוספת הם הביטו במראה בשתיקה, טום רידל המבוגר וטום רידל הצעיר.

"אני חושד, פרופסור," אמר הארי לאחר זמן מה, "שכל מחלקת ההשערות שלך שמישהו צריך לרצות את האבן מסיבות טובות או כנות שגויה. המנהל לא היה מציב כלל אחזור כזה."

"מדוע?"

"משום שדמפלדור יודע עד כמה קל להאמין שאתה עושה את הדבר הנכון כשאתה בעצם לא. זו תהיה האפשרות הראשונה שידמיין."

"האם זו אמת או ששקר ששאני שומע?"

"אמת ששמעת, אמר הארי."

פרופסור קווירל הנהן. "אז אני מקבל את הנקודה שלך." "אני לא בטוח למה אתה חושב שהחידה הזו פתירה," אמר הארי. "פשוט תקבע כלל כמו, היד השמאלית שלך צריכה להחזיק פירמידה כחולה קטנה ושתי פירמידות אדומות גדולות, וידך הימנית צריכה לסחוט מיונו על אוגר –"

"לא," אמר פרופסור קווירל. "לא, אני לא חושב. האגדות לא ברורות בנוגע לכללים שניתן לקבוע, אבל אני חושב שזה צריך להיות קשור לשימוש המיועד המקורי של המראה – זה צריך להיות קשור לתשוקות העמוקות ולמשאלות העולות מהאדם. סחיטת מיונו על אוגר לא תענה על ההגדרה הזו, לרוב האנשים." "הא," אמר הארי. "אולי הכלל הוא שהאדם לא צריך לרצות את האבן בכלל – לא, זה קל מדי, הסיפור שנתת למר נוט פותר את זה."

"במובנים מסוימים אתה עשוי להבין את דמפלדור טוב ממני," אמר פרופסור קווירל. "אז אני שואל אותך כעת: כיצד דמפלדור היה משתמש בתפיסה שלו על קבלת המוות כדי להגן על האבן הזו? משום שהוא חושב שזה הדבר שאני לא מסוגל להבין מעל לכל, והוא לא ממש טועה."

הארי חשב על זה לזמן מה, בוחן רעיונות ואז זורק אותם. ואז, אחרי שחשב על משהו, הארי שקל לשמור על שתיקה... לפני שמיפה את החלק המתבקש בשיחה שבו פרופסור קווירל אומר לו להגיד בלחששנית האם חשב על משהו.

הארי דיבר באי־רצון. "האם דמפלדור היה חושב שהמראה הזו מסוגלת להגיע לעולם הבא? האם הוא היה יכול לשים את האבן

במקום שהוא חושב שהוא העולם הבא, כך שרק אנשים שמאמינים בעולם הבא יכולים לראות אותה?"

"הם..." אמר פרופסור קווירל. "ייתכן... כן, זה נשמע סביר במידת מה. להשתמש בצורת הפעולה הזו של המראה כדי להראות לאנשים את מאוויי ליבם... אלבוס דִּמְפֶּלְדוֹר יראה את עצמו מאוחד עם משפחתו. הוא יראה את עצמו מאוחד איתם במוות, משום שהוא רוצה למות בעצמו ולא שיחזרו לחיים. אחיו אברפורת', אחותו אריאנה, הוריו קנדרה ופרסיבל... זה יהיה אברפורת' לו דִּמְפֶּלְדוֹר נתן את האבן, אני חושב. האם המראה תזהה שהאבן ניתנה במיוחד לאברפורת'? או שקרוב מת של כל אדם יספיק, אם האדם הזה מאמין שרוחו של קרוב המשפחה הזה תיתן לו את האבן?" פרופסור קווירל צעד במעגל קטן, שומר על מרחק בטוח מהארי ומהמראה בעודו מהלך. "אבל כל מה שיש לנו הוא הרעיון האחד הזה. הבה נחשוב על עוד אחד."

הארי החל לטפוח על לחיו, ואז הפסיק בפתאומיות כשהבין מהיכן למד את המחווה הזו. "מה אם פרנל היא זו ששמה פה את האבן? אולי היא הגדירה למראה שתחזיר את האבן רק לאדם שהכניס אותה פנימה במקור."

"פרנל חיה זמן רב בכך שידעה את מגבלותיה," אמר פרופסור קווירל. "היא לא מעריכה יתר על המידה את האינטלקט שלה, היא אינה גאוותנית, אם זה היה המצב היא הייתה מאבדת את האבן לפני זמן רב. פרנל לא תנסה לחשוב על כלל־מראה טוב בעצמה, לא כשמאסטר פלאמל יכול להפקיד את העניין בידי החכמות של דִּמְפֶּלְדוֹר... אבל הכלל להחזיר את האבן רק לזה שזוכר שהכניס אותה עובד גם אם דִּמְפֶּלְדוֹר עצמו הכניס אותה. זה יהיה כלל שקשה לעקוף, משום שאני לא יכול פשוט להטיל קונפונדוס על מישהו שיאמין שהכניס את האבן... אני אצטרך ליצור אבן מזויפת, ומראה מזויפת, ולארגן את ההצגה..." פרופסור קווירל קימט את מצחו כעת. "אבל זה עדיין משהו שדִּמְפֶּלְדוֹר היה מדמיין לעצמו

שוולדמורט מסוגל לארגן, בהינתן זמן. אם זה אפשרי בכלל, דִּמְפֶּלְדוֹר ירצה להפוך את המפתח למראה למצב תודעה שהוא חושב שאני לא יכול ליצור בכלי – או לכלל שִׁדְמֶפֶלְדוֹר חושב שוולדמורט לעולם לא יוכל להבין, כמו כלל שמערב את קבלת מותן שלך. זו הסיבה שחשבתי שהרעיון הקודם שלך סביר.” ואז להארי היה רעיון.

הוא לא היה בטוח אם זה רעיון טוב.
...זה לא כאילו יש לו הרבה ברירה.

“לצורך הדיון,” אמר הארי. “אנחנו לא בטוחים מה דרוש כדי להשיג את האבן. אבל תנאי מספיק יכול לאלץ את אלבוס דִּמְפֶּלְדוֹר, או אולי מישוהו אחר, במצב תודעתי שבו הוא מאמין שאדון האופל הובס, שהאיום חלף, ושהגיע הזמן להוציא את האבן ולהחזיר אותה לניקולס פלאמל. אנחנו לא בטוחים איזה חלק במצב התודעה של האדם הזה, בוא נקרא לו דִּמְפֶּלְדוֹר, יהיה החלק הנחוץ שהוא חושב שלורד וולדמורט לא יכול להבין או לשכפל; אבל בתנאים הללו כל המצב התודעתי של דִּמְפֶּלְדוֹר יהיה מספיק.”

“הגינני,” אמר פרופסור קווירל. “אז?”

“האסטרטגיה המתאימה,” אמר הארי בזהירות, “היא לחקות את מצב התודעה של דִּמְפֶּלְדוֹר בתנאים הללו, בפירוט רב ככל האפשר, בעודנו עומדים לפני המראה. ומצב התודעה הזה צריך להיווצר בכוחות פנימיים, לא חיצוניים.”

“אבל איך אנחנו אמורים להשיג את זה בלי ביאור-הכרה או לחש קונפונדוס, ששניהם בוודאי נחשבים חיצוניים – הא. אני מבין.” עיניו החיוורות כקרח של פרופסור קווירל הפכו חודרות לפתע. “אתה מציע שאטיל קונפונדוס על עצמי, כפי שהטלת את הקללה ההיא על עצמך בשיעור הראשון של קסם קרבי. כך שזה יהיה כוח פנימי ולא חיצוני, מצב תודעה שנובע אך ורק מבחירותיי שלי. אמור לי האם הצעת זאת בכוונה ללכוד אותי, ילד. אמור לי זאת בלחשננית.”

"תודעה ששלי ששביקששת ששתתכנן אסטרטגיה אולי הוששפעה מכוונה כזו – מי יודע? ידעתי ששתחששוד, תששאל ששאלה הזו. בחירה ששלך, מורה. אני לא יודע דבר ששאתה לא יודע, על האם זה עששוי ללכוד אותך. אל תקרא לזה בגידה מצסידי אם תבחר זאת בעצמך וזה יכששל." הארי הרגיש דחף חזק לחייך, והדחיק אותו. "מקסים," אמר פרופסור קווירל, שכן חייך. "אני מניח שישנם איומים מתודעה יצירתית שאפילו תחקור בלחשננית לא יכול לנטרל."

* * *

הארי עטה את גלימת ההיעלמות בפקודתו של פרופסור קווירל, כדי למנוע מאדם ששמאמין ששהוא אדון ביתסספר לראות אותו, כפי שפרופסור קווירל אמר בלחשננית.

"עם הגלימה או לא, אתה תעמוד בטווח המראה בעצמך," אמר פרופסור קווירל. "אם זרם לבה יפרוץ, גם אתה תישרף. אני מרגיש שיש לדרוש סימטריה כזו."

פרופסור קווירל הצביע לעבר נקודה מימין לדלת דרכה הארי נכנס לחדר, לפני המראה ובמרחק מכובד ממנה. הארי, עוטה את הגלימה, הלך למקום אליו כיוון אותו פרופסור קווירל, ולא התווכח. הארי נעשה יותר ויותר חלוק בדעתו בנוגע לשאלה האם המוות של שני הרידלים בחדר הזה יהיה דבר רע, אפילו עם מאות בנייערובה תלמידים שמונחים על הכף. על אף כוונותיו הטובות של הארי, עד כה הוא היה בעיקר אידיוט, ולורד וולדמורט שחזר הוא סכנה לכל העולם.

(אם כי בכל מקרה, הארי לא האמין שדמפלדור יעשה את עניין הלבה. דמפלדור בטח כעס מספיק על וולדמורט כדי לשכוח את האיפוק הרגיל שלו, אבל לבה לא תעצור לצמיתות ישות שדמפלדור האמין שהיא נשמה חסרת גוף.)

ואז פרופסור קווירל הצביע בשרביטו ומעגל זוהר הופיע

מסביב להארי. זה, אמר פרופסור קווירל, יהפוך בקרוב למעגל של הסתרה דגולה, מה שאומר שדבר בתוך המעגל לא ייראה או יישמע מחוצה לו. הארי לא יהיה מסוגל להתגלות בפני הדמפלדור המזויף בכך שיוריד את הגלימה או שיצחק.

"אתה לא תחצה את המעגל מרגע שיופעל", אמר פרופסור קווירל. "זה יגרום לך לגעת בקסם שלי, ובעודי תחת השפעת קונפונדוס אני עשוי שלא לזכור כיצד לעצור את התהודה שתחריב את שנינו. ובנוסף, משום שאני לא רוצה שתזרוק נעליים – פרופסור קווירל עשה מחווה נוספת, ובתוך מעגל ההסתרה הדגול הופיע הבהוב קל באוויר, הפרעה בצורת כיפה. "מחסום הזה יתפוצץ אם משהו חומרי יגע בו, אתה או כל דבר אחר. התהודה אולי תפגע בי לאחר מכן, אבל גם אתה תהיה מת. עכשיו אמור לי בלחשננית שאתה לא מתכוון לחצות את המעגל הזה או להסיר את הגלימה שלך או לעשות משהו אימפולסיבי או טיפשי. אמור לי שאתה תמתין פה בשקט, תחת הגלימה, עד שזה ייגמר." הארי חזר על זה.

ואז גלימותיו של פרופסור קווירל נעשו שחורות עם שולי זהב, גלימות כמו אלה שדמפלדור היה לובש באירוע רשמי; ופרופסור קווירל הצביע על ראשו בשרביטו.

פרופסור קווירל נותר חסר תנועה למשך זמן ממושך, מחזיק את השרביט מכוון לראשו. עיניו היו עצומות בריכוז.

ואז פרופסור קווירל אמר, "קונפונדוס."

תוך רגע הבעתו השתנתה; הוא מצמץ כמה פעמים כאילו בכלבול, מנמיך את שרביטו.

עייפות עמוקה התפשטה על הפנים שעטה פרופסור קווירל; בלי שום שינוי נראה לעין עיניו נראו זקנות יותר, הקמטים המעטים על פניו משכו תשומת לב לעצמם.

שפתיו היו קבועות בחיוך עצוב.

בלי חיפזון, הגבר הלך בשקט אל המראה, כאילו היה לו כל

הזמן שבעולם.

הוא חצה את טווח השיקוף של המראה בלי שיקרה דבר, והביט לתוך פני השטח.

מה האדם הזה ראה שם, הארי לא ידע; להארי נראה כאילו המשטח השטוח והמושלם עדיין שיקף את החדר שמאחוריו, כמו שער אל מקום אחר.

"אריאנה, נשם הגבר. "אימא, אבא. ואתה, אחי, זה נגמר."

הגבר עמד דומם, כאילו מקשיב.

"כן, נגמר," אמר הגבר. "וולדמורט עמד בפני המראה ונלכד באמצעות השיטה של מרלין. הוא רק עוד אימה כלואה אחת מיני רבות."

הקשבה דוממת נוספת.

"הלוואי שהייתי יכול לציית לך, אחי, אבל מוטב כך." הגבר הרכין את ראשו. "המוות נמנע ממנו לנצח; הנקמה הזו נוראה דיה." הארי הרגיש צביטה כשראה זאת, תחושה שזה לא מה שדמפלדור היה אומר, זה הרגיש יותר כמו איש קש, סטריאוטיפ רדוד... אבל מצד שני, זו גם אינה רוחו האמיתית של אברפורת', זה היה מי שפרופסור קווירל דמיין שדמפלדור דמיין שאברפורת' הינו, ודמותו של אברפורת', מההשתקפות הכפולה הזו, לא תבחין בדבר שאינו כשורה...

"הגיע הזמן להחזיר את אבן החכמים," אמר האדם שחשב שהוא דמפלדור. "עליה לחזור למשמרתו של מאסטר פלאמל כעת."

הקשבה דוממת.

"לא," אמר הגבר, "מאסטר פלאמל שמר עליה בטוחה לאורך השנים הרבות הללו מפני כל מי שחיפש חיינצח, ואני חושב שהיא תהיה בטוחה ביותר בידיו... לא, אברפורת', אני כן חושב שכוונותיו טובות."

הארי לא היה מסוגל לשלוט במתח שעבר בו כמו זרם חשמלי;

הוא התקשה לנשום. לא מושלם, לחש הקונפונדוס של פרופסור קווירל לא היה מושלם. האישיות של פרופסור קווירל שהייתה מתחת לפני השטח החלה לדלוף ולראות את השאלה המתבקשת, למה זה בסדר שלניקולס פלאמל עצמו תהיה את האבן אם חיינצח הם נוראים כל-כך. אפילו אם פרופסור קווירל דמיין את דמבדלדור כעיוור לשאלה הזו, פרופסור קווירל לא כלל סעיף בלחש הקונפונדוס שלו שאומר שהדמות של אברפורת' בראשו של דמבדלדור לא תחשוב על זה; וכל זה היה בסופו של דבר השתקפות של תודעתו של פרופסור קווירל, תמונה מתוך האינטליגנציה של טום רידל...

"להשמיד אותה?" שאל הגבר. "אולי. אינני בטוח שאפשר להשמיד אותה, או שמאסטר פלאמל היה עושה זאת לפני זמן רב. אני חושב שהוא התחרט על כך שיצר אותה פעמים רבות... אברפורת', הבטחתי לו, ואין אנו כה עתיקים או חכמים בעצמנו. אבן החכמים מוכרחה לחזור לידי של זה שיצר אותה." ונשימתו של הארי נעצרה.

הגבר החזיק פיסה גסה של זכוכית ארגמנית בידו השמאלית, בגודל האגודל של הארי מהציפורן ועד קצה המפרק הראשון. פני השטח הבוהקים של הזכוכית הארגמנית גרמו לה להיראות רטובה; זה נראה כמו דם, שקפא בזמן והפך למשטח משונן. "תודה לך, אחי," אמר הגבר בשקט.

האם האבן אמורה להיראות כך? האם פרופסור קווירל יודע איך האבן האמיתית אמורה להיראות? האם המראה תחזיר את האבן האמיתית תחת התנאים הללו, או שתעשה חיקוי ואז תחזיר אותו? ואז -

"לא, אריאנה," אמר הגבר, מחייך בעדינות, "חוששני שעליי ללכת כעת. היי סבלנית, יקירתי, בקרוב מאוד אצטרף אליכם באמת... מדוע? אני לא בטוח מדוע עליי ללכת... כשהאבן ב ידי עליי לזוז הצידה ולהמתין למאסטר פלאמל שייצור איתי קשר, אבל

אני לא בטוח למה עליי לזוז מהמראה כדי לעשות זאת..." הגבר נאנח. "אה, אני מזדקן. טוב שהמלחמה הנוראה הזו נגמרה עכשיו. אני מניח שלא יזיק אם אדבר איתך זמן מה, יקירתי, אם את רוצה." כאב ראש החל לפעום מאחורי עיניו של הארי; חלק כלשהו בו ניסה לשלוח הודעה על כך שלא נשם כבר זמן מה, אבל איש לא הקשיב. לא מושלם, לחש הקונפונדוס של פרופסור קווירל היה לא מושלם, הדמות של אריאנה בתודעתה של דמותו של דמפלדור שיצר פרופסור קווירל רצתה לדבר עם דמפלדור, ואולי לא רצתה להמתין משום שפרופסור קווירל ידע במקום כלשהו שאין חיים אחרי המוות, והדחף ששתל מראש לעזוב אחרי שהשיג את האבן לא עמד בפני הטיעונים של רידל-אריאנה...

ואז הארי הרגיש שהוא נעשה רגוע מאוד. הוא התחיל לנשום שוב.

כך או כך, אין הרבה שהארי יכול לעשות בנידון. פרופסור קווירל עצר את הארי מלהתערב; טוב, פרופסור קווירל מוזמן לקצור את פירות ההחלטה הזו. אם ההשלכות ילכדו גם את הארי, כן יהי.

האדם שחשב שהוא דמפלדור בעיקר הנהן בסבלנות, לעיתים עונה לאחותו היקרה. לעיתים הגבר הביט הצידה במבט עצבני; כאילו מרגיש דחף חזק ללכת, אבל מדחיק את הדחף הזה עם הסבלנות הגדולה והאדיבות והדאגה לאחותו שפרופסור קווירל דמיון שאלבוס דמפלדור מרגיש.

הארי ראה את הרגע שבו הקונפונדוס פג, והבעתו של הגבר השתנתה, הופכת שוב לפניו של פרופסור קווירל.

ובאותו הרגע המראה השתנתה, כבר לא מציגה להארי את השתקפות החדר, אלא את דמותו של אלבוס דמפלדור האמיתי, כאילו עמד בדיוק מאחורי המראה ונראה דרכה.

פניו של דמפלדור האמיתי היו מקובעות וקודרות.
"שלום, טום," אמר אלבוס דמפלדור.

ההבעה הקודרת על פניו של אלבוס דַּמְפְּלדֹר שרדה רק שנייה לפני שפינתה מקום לבלבול. "קווירינוס? מה –"

ואז הייתה שתיקה.

"ובכן," אמר אלבוס דַּמְפְּלדֹר. "אני בהחלט מרגיש טיפש." "אני מקווה," אמר פרופסור קווירל בקלילות; אם היה המום מכך שנתפס, זה לא ניכר. נפנוף אגבי של ידו שינה את גלימותיו בחזרה לכאלה של פרופסור.

ההבעה הקודרת חזרה לפניו של דַּמְפְּלדֹר בעוצמה כפולה. "הנה אני, מחפש בנרות את הדיבוק של וולדמורט, לא מבחין שהמורה להתגוננות של הוגוורטס הוא קורבן חולני ומת למחצה של רוח חזקה בהרבה ממנו. הייתי קורא לזה סנליות אם כה רבים אחרים לא היו מחמיצים זאת גם הם."

"אכן," אמר פרופסור קווירל. הוא הרים את גבותיו. "באמת, עד כדי כך קשה לזהות אותי בלי העיניים האדומות הזוהרות?" "הו, בהחלט כן," אמר אלבוס דַּמְפְּלדֹר בנימה רגועה. "המשחק שלך היה מושלם; אני מודה שהולכתי שולל לגמרי. קווירינוס קווירל נראה – מה המילה שאני מחפש? אה כן, הנה היא. הוא נראה שפוי."

פרופסור קווירל גיחך; הוא נראה כאילו השניים מנהלים שיחה פשוטה. "מעולם לא הייתי משוגע, אתה יודע. לורד וולדמורט היה בסך הכל עוד משחק בשבילי, בדיוק כמו פרופסור קווירל."

אלבוס דִּמְפֶּלְדוֹר לא נראה כאילו הוא נהנה משיחה פשוטה. "חשבתי שאולי תאמר זאת. צר לי לבשר לך, טום, שכל מי שיכול להביא את עצמו לגלם את התפקיד של וולדמורט הוא באמת וולדמורט."

"אה," אמר פרופסור קווירל, מרים אצבע מתרה. "יש פרצה בהיגיון הזה, איש זקן. כל מי שמגלם את התפקיד של וולדמורט יהיה מה שאנשים מוסריים יקראו לו 'רע', על כך אנחנו מסכימים. אבל ייתכן שאני האמיתי הוא רע בצורה חסרת תקנה ומוחלטת, אך שונה באופן מעניין ממה שהעמדתי פנים להיות בתור וולדמורט –"

"גיליתי," אמר דִּמְפֶּלְדוֹר מבעד לשיניים חשוקות, "שלא אכפת לי."

"אז אתה בוודאי חושב לעצמך שטיפטר ממני בקרוב מאוד," אמר פרופסור קווירל. "כמה מעניין. קיומי האלמותי תלוי בגילוי המלכודת שטמנת, ובמציאת דרך לחמוק ממנה, בהקדם האפשרי." פרופסור קווירל עצר. "אבל הבה נשתהה בלי מטרה כדי לדבר על דברים אחרים לפני כן. איך קרה שהמתנת בתוך המראה? חשבתי שתהיה במקום אחר."

"אני שם," אמר אלבוס דִּמְפֶּלְדוֹר, "וגם בתוך המראה, לחוסר מזלך. תמיד הייתי כאן, מאז ההתחלה."

"אה," אמר פרופסור קווירל ונאנח. "אני מניח שהסחת הדעת הקטנה שלי הייתה לשווא, אם כך."

הזעם של אלבוס דִּמְפֶּלְדוֹר פרץ את כבליו. "הסחת דעת? שאל דִּמְפֶּלְדוֹר, עיני הספיר שלו קמוצות בחימה. "הרגת את מאסטר פלאמל בשביל הסחת דעת?"

פרופסור קווירל נראה נעלב. "אני פגוע מחוסר הצדק שבהאשמה שלך. לא הרגתי את זה שאתה מכיר בתור פלאמל. בסך הכל ציוויתי על אחר לעשות זאת."

"איך יכולת? אפילו אתה, איך יכולת? הוא היה הספרייה של

כל הידע שלנו! סודות שאיבדת לנצח לעולם הקוסמים!"

חיוכו של פרופסור קוויירל נעשה חד מעט כעת. "אתה יודע, אני עדיין לא מבין כיצד התודעה המעוותת שלך יכולה לחשוב שזה מתקבל על הדעת שפלאמל יהיה בן-אלמוות, אבל כשאני מנסה לעשות את אותו הדבר זה הופך אותי למפלצת."

"מאסטר פלאמל מעולם לא ירד לרמה של אלמוות! הוא – ׀מְּלָדוֹר נחנק. ׀הוא בסך הכל נשאר ער מעבר לשעת השינה שלו, למעננו, לאורך היום הארוך שלו –"

"אני לא יודע אם אתה זוכר," אמר פרופסור קוויירל, קולו קליל, "אבל האם אתה זוכר את היום ההוא במשרדך עם טום רידל? היום שבו התחננתי בפניך, שבו כרעתי על ברכיי והתחננתי בפניך שתציג אותי בפני ניקולס פלאמל כדי שאוכל לבקש להיות השוליה שלו, כדי ליצור לעצמי יום אחד את אבן החכמים? זה היה הניסיון האחרון שלי להיות אדם טוב, אם תהית לעצמך. אמרת לי לא, ונתת לי הרצאה על כך שזו מידה רעה לחשוש מהמוות. עזבתי את המשרד שלך במרירות ובזעם. הסקתי שאם יקראו לי רשע בכל מקרה, רק משום שאני לא רוצה למות, אז באותה מידה אני יכול להיות רשע; וחודש לאחר מכן רצחתי את אביגיל מירטל בחיפושי אחר אלמוות באמצעים אחרים. אפילו כשגיליתי יותר על פלאמל נותרתי מרוגז למדי מהצביעות שלך; ומהסיבה הזו עיניתי אותך ואת תומכך יותר מכפי שהייתי עושה אחרת. פעמים רבות הרגשתי שאתה צריך לדעת זאת, אבל מעולם לא הייתה לנו הזדמנות לדבר בכנות."

"אני מסרב," אמר אלכוס ׀מְּלָדוֹר, שמבטו לא רעד. "לא אקבל שביב של אחריות על מה שהפכת. זה היה אתה והחלטותיך."

"אני לא מופתע לשמוע אותך אומר זאת," אמר פרופסור קוויירל. "ובכן, כעת אני סקרן לדעת על מה אתה כן מקבל אחריות. יש לך גישה לכוח יוצא דופן של גילוי עתידות; זאת הסקתי לפני

זמן רב. ביצעת יותר מדי מהלכים שטותיים, והדרכים בהן הם עבדו לטובתך היו מגוחכות מדי. אז אמור לי. האם הוזהרת מראש בנוגע לתוצאה, בליל-כל-הקדושים שהוא שבו הובסתי לזמן מה?"

"ידעתי," אמר אלבוס דמלברדור, קולו נמוך וקר. "על כך אני מקבל אחריות, וזה משהו שלעולם לא תבין."

"ארגנת סְנוּרוּס סְנִיפּ ישמע את הנבואה שהביא לי."

"הרשיתי לזה לקרות," אמר אלבוס דמלברדור.

"והנה התרגשתי שסוף-סוף קיבלתי לי ידע מוקדם משל עצמי." פרופסור קווירל הניד בראשו כאילו בעצבות. "אז הגיבור הגדול דמלברדור הקריב את כליו התמימים, לילי וג'יימס פוטר, רק כדי לגרש אותי לכמה שנים."

עיניו של אלבוס דמלברדור היו קשות כמו אבנים. "ג'יימס ולילי היו הולכים בשמחה אל מותם אם היו יודעים."

"והתינוק הקטן?" שאל פרופסור קווירל. "איכשהו אני בספק שהפוטרים היו נלהבים כל-כך להותיר אותו בדרכו של אתה-יודע-מי."

ההתכווצות בקושי נראתה. "הילד-שנשא-רביחיים יצא מזה לא רע. ניסית להפוך אותו אליך, לא כך? במקום זאת הפכת את עצמך לגופה, והארי פוטר הפך לקוסם שהיית אמור להיות." כעת היה משהו דומה לדמלברדור הרגיל מאחורי משקפי חצייהסהר, נצנוץ זעיר בעיניים הללו. "כל הגאונות הקפואה של טום רידל, מאולפת לשרת את החוס והאהבה של ג'יימס ולילי. אני תוהה כיצד הרגשת כשראית מה טום רידל היה יכול להיות, אם היה גדל במשפחה אוהבת?"

שפתיו של פרופסור קווירל התעקלו קלות. "הופתעתי, הייתי המום אפילו, מהעומק התהומי של הנאיביות של מר פוטר."

"אני מניח שההומור שבמצב לא ישעשע אותך." אז, לבסוף, אלבוס דמלברדור חייך. "כמה צחקתי כשהבנתי זאת! כשראיתי שיצרת וולדמורט טוב להתנגד לזה הרשע – אה, כמה צחקתי!

מעולם לא הייתה בי הפלדה הנחוצה לתפקיד, אבל הארי פוטר יעמוד בו היטב, כשיגיע למלוא כוחו." החיוך של אלבוס דמפּלדור נעלם. "אם כי אני מניח שהארי יאלץ למצוא לו אדון אופל אחר להביס, משום שאתה לא תהיה בנמצא."

"אה, כן. זה." פרופסור קווירל החל לצעוד הרחק מהמראה, ועצר בדיוק לפני שהגיע לנקודה בה המראה כבר לא תוכל לשקף אותו, אם הייתה משקפת אותו. "מעניין."

חיוכו של דמפּלדור היה קר יותר כעת. "לא, טום. אתה לא הולך לשום מקום."

פרופסור קווירל הנהן. "מה עשית בדיוק?"

"סירבת למוות," אמר דמפּלדור. "ואם הייתי משמיד את גופך, הרוח שלך הייתה חוזרת, כמו חיה טיפשה שלא מבינה שגורשה. אז אני שולח אותך אל מחוץ לזמן, לרגע קפוא ממנו אני או כל אחד אחר לא יוכל להחזיר אותך. אולי הארי פוטר יוכל להשיב אותך יום אחד, אם הנבואה דוברת אמת. ייתכן שירצה לדון איתך על מי בדיוק אחראי למות הוריו. בשבילך זה יהיה רק רגע – אם בכלל תחזור. כך או כך, טום, אני מאחל לך דרך צלחה."

"המ," אמר פרופסור קווירל. המורה להתגוננות חלף על פני הארי, שצפה באימה אילמת, רק כדי לעצור בקצה המראה השני. "כפי שחשדתי. אתה משתמש בשיטת הכליאה הישנה של מרלין, מה שהסיפור על טופריוס צ'אנג קורא לו התהליך חסר-הזמן. אם האגדה דוברת אמת, אפילו אתה לא יכול לעצור את התהליך, כעת משהחל לפני זמן רב כליכך."

"אכן," אמר אלבוס דמפּלדור. אבל עיניו היו דרוכות לפתע. והארי, ממקום עומדו לפני הדלת ומימין לה, ממתין בדממה ובאימה נשלטת, היה מסוגל להרגיש זאת באוויר; הוא הרגיש את הנוכחות הנאספת מתוך שדה המראה. משהו זר מקסם, כל תכונותיו עלומות למעט המסתוריות שלו והכוח שלו. היא הייתה איטית, אך היא הלכה והתגברה.

"אבל אתה יכול להפוך את ההשפעה, אם עדותו של צ'אנג אמיתית," אמר פרופסור קווירל. "לרוב כוחות המראה יש שני כיוונים, על-פי האגדה. אז אתה יכול לגרש את מה שנמצא בצד השני של המראה במקום. לשלוח את עצמך במקומי אל הרגע הקפוא הזה. לו רצית, זאת אומרת."

"ולמה שאעשה זאת?" קולו של אלבוס דִּמְבֵּלדֹור היה מתוח. "אני מניח שאתה הולך לומר לי שיש לך בני-ערובה? זה היה חסר טעם, טום, שוטה שכמותך! שוטה מוחלט! היית צריך לדעת שלא אתן לך דבר תמורת בני-ערובה שלקחת." "תמיד פיגרת בצעד אחד," אמר פרופסור קווירל. "הרשה לי להציג בפניך את בן הערובה שלי."

נוכחות נוספות חדרה לאוויר מסביב להארי, תחושה זוחלת על כל בשרו כשקסם של טום רידל אחר חלף קרוב מאוד לעורו. גלימת ההיעלמות נקרעה ממנו, והבד השחור המנצנץ ריחף באוויר והתרחק ממנו.

פרופסור קווירל תפס אותה ומשך אותה במהירות סביב עצמו; תוך פחות משנייה הוא משך את ברדס הגלימה על ראשו ונעלם. אלבוס דמלבדור מער, כאילו איבד תמיכה יסודית כלשהי. "הארי פוטר," התנשם המנהל. "מה אתה עושה פה?" הארי בהה בפניו של אלבוס דִּמְבֵּלדֹור, בהן הלם מוחלט וייאוש נלחמו זה בזה.

האשמה והבושה היו יותר מדי, יותר מדי, הן היכו בהארי בבת אחת, והוא הרגיש את הנוכחות המסתורית סביבו מגיעה לשיאה. הארי ידע ללא מילים שלא נותר עוד זמן ושהוא אבוד.

"זו אשמתי," אמר הארי בקול זעיר, מתוך החלק שבו שתפס שליטה על גרונו לקראת הקץ. "הייתי טיפש. תמיד הייתי טיפש. אסור לך להציל אותי. שלום."

"בחיי, תראו את זה," זימר קולו של פרופסור קווירל מהאוויר הריק, "נראה שכבר אין לי השתקפות."

"לא", אמר אלבוס דַּמְּלָדוֹר. "לא, לא, לא!"

אל תוך ידו של אלבוס דַּמְּלָדוֹר נורה משרוולו שרביטו הארוך והאפור־שחור, ובידו השנייה, כאילו משום מקום, הופיע מוט קצר מאבן כהה.

אלבוס דַּמְּלָדוֹר השליך את שניהם באלימות הצידה, בדיוק ברגע שבו תחושת הכוח הנבנית הגיעה לשיא בלתי נסבל, ואז נעלם.

המראה שבה להראות את ההשתקפות הרגילה של החדר המואר בזהב, מהאבן הלבנה, בלי זכר למקום שבו היה אלבוס דַּמְּלָדוֹר.

111 פרק

אדון האופל צחק.

מהאוויר הריק בקע קולו של המורה להתגוננות בצחוק פרוע, גבוה ונורא; היה זה צחוקו של הלורד וולדמורט, צחוקו של אדון האופל, מעבר לכל איפוק או הסתרה.

התודעה של הארי הייתה הפוכה. עיניו המשיכו לבהות במקום שבו היה אלכוס דַּמְפְּלִדוֹר. הייתה בו אימה גדולה מכדי להבין. התודעה שלו ניסתה לחזור לאחור בזמן ולבטל את המציאות, אבל אין קסם כזה, והמציאות נותרה כמו שהיא.

הוא הפסיד, הוא הפסיד את דַּמְּלָדוֹר, אין חזרות, וזה אומר שהוא הפסיד במלחמה.

ואדון האופל המשיך לצחוק.

”חה, חה חה, חה חה חה חה ! פרופסור דמפלדור, אה, פרופסור דמפלדור, סוף הולם ביותר למשחק שלנו !” פרץ נוסף של צחוק פראי. ”הקורבן השגוי אפילו בסוף, משום שהכלי שכדי להצילו הקרבת הכל כבר היה ברשותי ! המלכודת השגויה מלכתחילה, משום שהייתי יכול לנטוש את הגוף הזה בכל רגע ! חה, חה חה חה חה חה, הא ! מעולם לא למדת ערמומיות, שוטה זקן ומסכן שכמותך.”

"אתה –" קול בקע מגרוננו של הארי. "אתה –"

”חההחהחה ! כן, ילדון, מאז ומעולם היית חלק מההרפתקה
הזו בתור בן הערובה שלי, זו הייתה כל מטרת הימצאותך פה. חה,

חההחה ! אתה צעיר מדי בעשורים מכדי לשחק את המשחק הזה כנגד טום רידל האמיתי, ילד". אדון האופל הפשיל את ברדס הגלימה, ראשו נגלה, והוא החל להסיר את שאר הגלימה. "וכעת, ילד, עזרת לי, אכן כן, ולכן הגיע זמן להחזיר לחיים חברה ילדה ששלך. לקיים הבטחה." חיוכו של אדון האופל היה קר. "אני מניח שאתה מפקפק? אל תטעה, אני יכול להרוג אותך ברגע זה, משום שאין עוד מנהל להוגוורטס שידע על כך. פקפק בי כאוות נפשך, אך זכור זאת." היד אחזה באקדח פעם נוספת. "כעת בוא, ילד שוטה." והם עזבו.

הם חזרו דרך הדלת לחדר השיקויים, אדון האופל מגרש בהינף שרביט את האש הסגולה שחזרה. הם עברו בחדר שבו היה הבוגארט, ובחדר של כלי השח ההרוסים, ומבעד לדלת השרופה של חדר המפתחות. אדון האופל ריחף מעלה דרך הדלת ברצפה, והארי טיפס במאמץ אחריו על גרם המדרגות הלוליני מהעלים, השוכים של מלכודת השטן מתעוותים ואז מתרחקים כמו בפחד. הילד־שנשאר־בחיים ניסה לא לפרוץ בבכי, והתבניות של הצד האפל שלו לא עזרו, אולי משום שוולדמורט מעולם לא ידע או התמודד עם אשמה.

הם חלפו על פני החיז"ל העצום עם שלושת הראשים, ובמילה שנלחשה מאדון האופל הוא קרס על הדלת ברצפה והפך שוב לגופה.

הם חלפו על פני סְוֹרוּס סְנִיפּ שעמד על המשמר, שאמר לשניהם שהוא שומר על הדלת, והם חייבים לעזוב מיד או שיוויד נקודות בית.

אדון האופל אמר את המילים "הִיאֶקוּג'וּ מוֹנְטְאוּק" בלי להאט, בליווי דקירה בשרביט; וסְוֹרוּס התנודד לפני שהתייצב באדישות ליד הדלת פעם נוספת.

"מה –" אמר הארי כשבא בעקבותיו. "מה עשית –" "רק מילאתי את התחייבותי למשרתי הנאמן. זה לא יהרוג אותו,

הבטחתי לך. " אדון האופל צחק שוב.
 "בנייה'ערובה –" אמר הארי. הוא התקשה לשמור על קולו יציב.

"התלמידים, אמרת שתפסיק את מה שהולך להרוג אותם –"

"כן. תפסיק לדאוג. אעשה בדרכנו החוצסה."

"החוצה?"

"אנחנו עוזבים, ילד." אדון האופל חייך.

התחושה הרעה שזה עורר טבעה בים התחושות הרעות האחרות.

אדון האופל נועץ כעת במה שקרא לו מפת הוגוורטס, הקווים המשורבטים ביד נראו כאילו הם נעים בזמן שהלכו. חלק כלשהו מהתודעה של הארי ששקל מה לעשות במקרה שייתקלו בהילאים בסיוור (אותם יכול אדון האופל להרוג, או להטיל עליהם אובליוויאטה) ויתר גם על התקווה הזו.

הם ירדו בגרם המדרגות הגדול אל הקומה השנייה בלי להיתקל באיש.

אדון האופל עשה פנייה שהארי לא הכיר וירד בגרם מדרגות נוסף. כשירדו קומה אחת ואז נוספת, החלונות נעלמו והלפידים הופיעו, והם הגיעו לצינוקים של סלית'ריין.

לפניהם הופיעה דמות בגלימות הוגוורטס.

אדון האופל המשיך ללכת לעבר הדמות.

הארי בא בעקבותיו.

תלמידת שנה שישית או שביעית המתינה ליד חלק בקיר שבו הייתה חקיקה אומנותית של סלזאר סלית'ריין מרים את שרביטו כנגד מה שנראה כמו ענק מכוסה בנטיפי קרח. המכשפה לא אמרה דבר כשראתה את פרופסור קווירל הולך זקוף, או כשראתה את הארי בחברתו, או כשראתה את האקדח בידיו של המורה להתגוננות. אם עיניה היו ריקות, הארי לא היה יכול להבחין בהבדל.

אדון האופל הושיט יד לגלימותיו, הוציא גוז, וזרק אותו

לעברה. "קלאודיה אליקיה טאבור, אני מצווה עלייך זאת. קחי את הגוז הזה אל מעגל הלחש שהראיתי לך מתחת ליציעי הקווידין' והניחי אותו במרכז. ואז מחקי מעצמך את הזיכרון של שש השעות האחרונות."

"כן, אדוני," אמרה המכשפה, קדה קידה, והלכה לדרכה. "חשבתי –" אמר הארי. "חשבתי שאתה צריך את האבן כדי –" אדון האופל עדיין חייך, הוא לא הפסיק לחייך. "לא אמרתי את החלק הזה בלחשננית, ילד. כל מה שאמרתי בלחשננית הוא שאירגנתי אירועים שיהרגו תלמידים, אירועים שאעצור לאחר שאשיג את האבן. כל השאר היה בדיבור אנושי. הייתי עוצר את קורבן מבצר הדם גם אם לא הייתי משיג את האבן, כל עוד לא הייתי מתגלה ונעצר. התלמידים של הוגוורטס הם משאב יקר, והקדשתי כבר זמן רב לאימונו." ואז אדון האופל לחשש לעבר הקיר, "היפתח."

הארי ראה את הנחש הזעיר שנקבע בפינה השמאלית-עליונה של החקיקה כשהקיר החל להסתובב לאחור לאיטו, חושף פתח של צינור ענקי. טחב גדל על דפנותיו וריח מעופש ומאובק בקע ממנו; החלק הפנימי היה מכוסה ברשתות עכביש בשכבות רבות. "עכבישים..." מלמל אדון האופל. הוא נאנח, וברגע הקצר הזה הוא נשמע פעם נוספת כמו פרופסור קוירל.

אדון האופל נכנס אל הצינור הענק, קורי העכביש נשרפים לפניו. הארי בא בעקבותיו, משלא ראה אפשרויות טובות יותר. הצינור התפצל בצורת Y פעם אחת, ואז פעם נוספת. אדון האופל פנה שמאלה ואז ימינה.

הצינור נגמר בקיר מתכת מוצק. "היפתח," לחשש אדון האופל, וסדק הופיע במתכת; היא נראתה כאילו היא מתקפלת לתוך עצמה. מאחורי הקיר הייתה מנהרת אבן ארוכה.

"אנחנו עומדים ללכת במשך זמן מה," אמר אדון האופל. "האם יש לך שאלות נוספות, ילדון?"

“אני – אני לא יכול לחשוב על שום שאלה – כרגע –”

צחוק קר נוסף ענה לזה, והם נכנסו למנהרה ופנו ימינה.

הארי לא ידע כמה זמן הלכו; האור מקורי העכביש היה חלש מכדי שיוכל לקרוא את השעון המכני שלו, והוא לא חשב לבדוק את השעה לפני שנכנסו. זה הרגיש כאילו הם הלכו קילומטרים על גבי קילומטרים מתחת לאדמה.

לאט, התודעה של הארי ניסתה להתאושש בפעם האחרונה. ככל הנראה אחרונה, אם הוא צודק בנוגע לכך שאדון האופל יהרוג אותו לאחר מכן... אם כי אדון האופל אמר שהוא יחזיר את הֶרְמִיּוֹנִי לחיים, וזה נראה חסר טעם אם זה נכון... האם אדון האופל בסך הכל ממלא הבטחה שלא היה יכול להבטיח אחרת בלחשננית... למה הוא לא פשוט ירה בהארי על המקום...

ברצינות, אמר חלק מתפקד אחרון מהמוח שלו לכל שאר החלקים, זה יהיה זמן טוב לחשוב על משהו, משהו שאדון האופל לא חשב עליו כבר, משהו שאנחנו יכולים לעשות בלי הנרתיק או השרביט או מחולל-הזמן שלנו, משהו שפרופסור קווירל לא דמיין שאנחנו יכולים לעשות... תחשוב, תחשוב, בבקשה בבקשה תחשוב על משהו? אל תקרוס עכשיו, אפילו אם אתה מפחד, אפילו אם מעולם לא ניצבנו באמת בפני מוות במובן של 'אנחנו עומדים למות בשעה הקרובה' לפני כן, זה לא הזמן לקרוס –

התודעה של הארי נותרה ריקה.

נניח, אמר החלק האחרון הזה, נניח שננסה להתנות בעובדה שניצחנו את זה, או לפחות שיצאנו בחיים. אם מישהו היה אומר לך כעובדה ששרדת, או אפילו ניצחת, איכשהו עשית שהכל יהיה בסדר בסוף, מה היית חושב שקרה –

לא פרוצדורה לגיטימית, לחש רייבנקלו, היקום לא עובד ככה, אנחנו פשוט הולכים למות.

מישהו מבין שנעלמנו, חשב הפלפאף, ועיך־הזעם מודי מופיע עם חוליית הילאים ומציל אותנו. אני חושב שהגיע הזמן להודות

שאנחנו לא טובים יותר מהרשויות הרגילות.

הגורם המציל כן חייב להיות משהו שאנחנו עושים איכשהו, אמר הקול האחרון. אחרת אין טעם שנחשוב על זה.

בעיה מספר שתיים, אמר גריפינדור. הארי פוטר לא נעלם, הוא ממש שם במשחק הקווידיץ' וכולם יכולים לראות אותו. פרופסור קווירל חשב גם על זה, זה חלק מהסיבה ששלח את הפתק. בעיה מספר שלוש. אני לא חושב שעין־הזעם מודי וחוליה של הילאים יכולה להביס את אדון האופל, ובהחלט לא לפני שיהרוג אותנו. אני לא בטוח שכל מאח"ק יכולים להביס את אדון האופל אם הוא נלחם ברצינות ודמפלדור לא פה כדי לעזור. בעיה מספר ארבע. משחק הקווידיץ' לא הופרע, זו בטח הסיבה היחידה שפרופסור קווירל היה מוכן מלכתחילה לנסות משהו מסובך כל־כך כמו להביא אותנו לטיול הזה.

אם נחשוב בכיוון אחר, הציע סלית'רין, אולי פרופסור קווירל קורא למישהו אחר להטיל עלינו לחש זיכרון. ביאור־הכרה, אימפריוס, קונפונדוס, מי יודע מה עוד, אנחנו לא מליטיה־כרה מושלמים. ואז אדון האופל עושה מאיתנו סגן חכם – טוב, סוג של חכם – שהוא יכול להשתמש בו. זו יכולה להיות סיבה נוספת מדוע פרופסור קווירל היה להוט כל־כך לספר לנו סודות, אם הוא יודע שהזיכרון הזה ייעלם. זו גם סיבה לעזוב את לחשי ההגנה של הוגוורטס, כדי שאדון האופל יוכל לקרוא לבלטריקס שתתעתק ותעשה את העבודה ...

כל הליך ההיסק הזה לא חוקי ואני מסרב להשתתף, אמר רייבנקלו.

אילו מילים אחרונות מופלאות, אמר הקול האחרון. עכשיו סתמו ותחשבו.

מנהרת אבן גסה חלפה תחתיו, נעליו של הארי טבלו בלחות או מעדו על משטח עקום לפעמים. הנוירוניים במוחו, שהמשיכו לירות ולדמיין קולות מדברים זה עם זה, צועקים זה על זה, בעוד המאזין

נותר קהה מרוב אימה ובושה.

גריפינדור והפלפאף ניהלו דיון על התאבדות על ידי הסתערות לעבר האקדח של אדון האופל, או על ידי בליעת אבן החן הקטנה שעל טבעת הפלדה של הארי. לא ברור האם מצב העולם יהיה טוב יותר או רע יותר אם הארי יהיה משועבד לאדון האופל; אם אדון האופל הולך לנצח בכל מקרה, אולי מוטב שינצח מהר יותר.

והקול האחרון המשיך לדבר; אפילו במעמקי הכישלון הקול הזכיר. מה עוד אדון האופל תמיד אמר בדיבור אנושי ולא בלחשננית; האם אנחנו זוכרים? משהו כזה, כל דבר?

זה היה מרוחק מדי בזמן, מרוחק מדי אף עליפי שזה קרה היום. אדון האופל אמר לו בלחשננית ממש עכשיו שהגיע הזמן להחיות את קרמיוני, ואז הוא אמר דברים אחרים באנגלית, הארי בקושי הצליח לזכור על אף שהן נאמרו הרגע. אבל אז... לפני כן היה מעגל ההסתרה, כשפרופסור קווירל לחשש שהמחסום יתפוצץ אם משהו ייגע בו. והמורה להתגוננות אמר באנגלית שהארי לא ינסה להסיר את הגלימה שלו או לחצות את המעגל, אמר באנגלית שהתהודה אולי תכה בו לאחר מכן אבל הארי יהיה מת. אמר באנגלית שאם הארי ייגע בקסם ופרופסור קווירל לא יזכור כיצד לעצור את התהודה, זה יהרוג את שניהם...

נניח שזה לא יהרוג את שנינו, אמר הקול האחרון. בליל-כל-הקדושים במכתש גודריק, גופו של אדון האופל נשרף ואנחנו סיימנו עם צלקת על המצח. נניח שהתהודה בינינו קטלנית יותר לאדון האופל מאשר לנו. מה אם כל הזמן הזה היינו יכולים להרוג את אדון האופל בכל רגע, אם רק היינו רצים קדימה ונוגעים בידנו בעורו החשוף? ואז זה יגרום לצלקת שלנו לדמם שוב, אבל זה הכל. תחושת העצור, אל תעשה את זה' עברה בירושה מהזיכרון הגרוע ביותר של אדון האופל, הטעות שלו במכתש גודריק, ייתכן שזה לא יקרה לילד-שנשאר בחיים.

תחושת תקווה החלה לעלות בו.

לעלות ולהימחץ.

אדון האופל יכול פשוט להשליך את השרביט שלו, אמר רייבנקלו בדיכאון. פרופסור קווירל יכול להפוך לצורת האנימאגוס שלו. אפילו אם הוא ימות אדון האופל ידבק מישהו אחר ויחזור, ואז יענה את ההורים שלנו כדי להעניש אותנו.

יכול להיות שנגיע להורים שלנו בזמן, אמר הקול האחרון. אולי נוכל להחביא אותם. אולי נוכל להסתיר את אבן החכמים מאדון האופל אם נהרוג את הגוף הנוכחי שלו, והאבן הזו תוכל להוות גרעין לצבא נגד.

אדון האופל נע במסדרון האבן. ידו עדיין אחזה באקדח. הוא היה במרחק של לפחות ארבעה מטרים מהארי.

אם נזנק קדימה עכשיו, הוא ירגיש שאנחנו מתקרבים דרך התהודה, אמר הפלפאף. הוא יעוף מהר קדימה, הוא יכול לעשות את זה, יש לו את לחשי המטאטא שמאפשרים לו לעוף. הוא יעוף קדימה, יסתובב, ויירה באקדח. הוא יודע על התהודה, הוא חשב על זה כבר. זה לא משהו שאדון האופל לא חשב עליו. הוא יהיה מוכן, וימתין לכך.

אם נמשיך את אותו קו הטיעון, אמר הקול האחרון. נניח שאנחנו יכולים להטיל על פרופסור קווירל קסם בחופשיות אבל הוא לא יכול להטיל עלינו.

למה שזה יהיה נכון? דרש רייבנקלו. למעשה, יש לנו ראיות שזה לא נכון. באזקבאן, כשהאבדה קדברה של פרופסור קווירל פגע בלחש הפטרונוס שלנו, זה הרגיש כאילו הראש שלנו נחצה – נניח שזה היה הקסם שלו שיוצא משליטה. נניח שאם היינו מטילים עליו לומינוס, נגיד, שום דבר רע לא היה קורה.

אבל למה? שאל רייבנקלו. למה להניח את זה?

משום, חשב הארי, שזה מסביר מדוע פרופסור קווירל לא הזהיר אותי לא להטיל עליו קסם באזקבאן. משום שפרופסור קווירל מעולם לא אמר בלחששנית, למיטב זכרוני, שאני אפגע בעצמי אם

אנסה להטיל עליו קסם. הוא יכול היה להזהיר אותי, אבל הוא לא, על אף שהזהיר אותי מפני הרבה דברים אחרים. אי־קיום ראיות זה ראייה חלשה לאי־קיום.

החלקים של הארי עצרו ושקלו את זה. אין לנו את השרביט שלנו, אמר רייבנקלו. אנחנו עשויים להשיג אותו בשלב מסוים, חשב הקול האחרון. אבל אפילו כך, חשב הארי, והייאוש האפור חזר, התהודה היא משהו שאדון האופל מכיר. הוא כבר חשב על כל מה שאני יכול לעשות עם זה, כבר יש לו תגובה מוכנה. זו הייתה הטעות שלי מההתחלה. לא הערכתי את האינטליגנציה של אדון האופל, לא חשבתי שאולי הוא יודע את כל מה שאני יודע ויכול לראות את כל מה שאני רואה וכבר התחשב בזה.

אז, אמר הקול האחרון, מותנה בכך שניצחנו, היינו מוכרחים לפגוע בו עם משהו שהוא לא מכיר. סוהרסנים, הציע גריפינדור.

אדון האופל יודע שאנחנו יכולים להשמיד, להבריח, ואולי לשלוט בסוהרסנים, אמר רייבנקלו. הוא לא יודע איך, אבל הוא יודע שיש לנו את היכולת, ומאיפה לעזאזל נשיג סוהרסן בכל מקרה?

אולי, הציע הפלפאף, בכל מערכת ההורקרוקסים של אדון האופל יתרחש קֶצֶר בגלל התהודה אם נתפוס אותו ונחזיק בו, מקריבים את חיינו כדי להשמיד אותו לנצח.

שטויות, אמר רייבנקלו. אבל אני מניח שלא מזיק לשקוע בפנטזיה נעימה לפני שאנחנו מתים, לא משנה כמה היא מטופשת. אם לורד וולדמורט פוחד מספיק מהמוות, טען הפלפאף, אם הוא רצה מספיק פשוט לא לחשוב שוב על מוות, יכולים להיות כשלי תכנון כאלה במערכת ההורקרוקסים. וולדמורט מעולם לא חשב לבחון את מערכת ההורקרוקסים על משהו אחר, זה יכול להעיד על כך שהוא לא היה מסוגל לחשוב על הנושא בצלילות –

אז הפחד שלו מהמוות הוא החולשה הקריטית שלו? אמר רייבנקלו. אהה, לא. אני חושב שלמישהו עם יותר ממאה הורקרוקסים יהיו כמה מנגנוני בטיחות.

המוח של הארי המשיך לחשוב.

א־סימטריה אמיתית בתהודה הקסומה ביניהם... נראתה בלתי־סבירה, אין סיבה שההשפעה הקסומה תעבוד ככה. אבל המכה הקסומה עשויה להכות חזק יותר בקוסם החזק יותר, הקסם החזק יותר מהדהד בצורה מסוכנת יותר. זה יכול להסביר את האירוע שנצפה במכתש גודריק (וולדמורט מתפוצץ, תינוק שורד), וגם את האירוע שנצפה באזקבאן (וולדמורט נפגע קשות מהמכה של הקסם החזק שלו, תלמיד השנה הראשונה, הילד־שנשאר־בחיים חוטף מכה חלשה יותר מהקסם החלש יותר שלו). או שאם היה זה רק הקסם של המטיל שהדהד, גם זה יכול להסביר את שתי התצפיות האלה. זה אולי אפילו יסביר מדוע פרופסור קווירל לא הזדרז להזהיר את הארי שלא יטיל עליו קסם. אם כי ישנה סיבה נוספת בגינה פרופסור קווירל עשוי היה להימנע מלהעלות את נושא התהודה; זה רמז עצום לתעלומה של מכתש גודריק, אם הארי היה עושה את הקישור.

החלק שהיה קהה מאבל ומאשמה ניצל את ההזדמנות הזו לציין, שאחרי שהאירועים בהוגוורטס נעשו רציניים, הם ממש ממש ממש היו צריכים לשקול מחדש את ההחלטה שקיבלו ביום חמישי הראשון, בעצתה של פרופסור מֶקְגוֹנֶגֶל, לא לספר לְדִמְבֶּלְדוֹר על תחושת האכדון שהארי קיבל בסביבת פרופסור קווירל. נכון שהארי לא ידע במי לבטוח, הייתה תקופה ארוכה שבה היה נראה סביר שְדִמְבֶּלְדוֹר הוא הבחור הרע ופרופסור קווירל הוא ההתנגדות האמיצה, אבל...

דִמְבֶּלְדוֹר היה מבין.

דִמְבֶּלְדוֹר היה מבין מיד.

הקוסם הזקן והחכם עם עוף־החול האמיתי על כתפו היה יודע,

והארי לא בטח בו, והארי לא סיפר לו את כל העובדות הרלוונטיות, והסיבה לכך הייתה פשוט שלא חשב לשקול מחדש החלטה ששמר במטמון שלו ארבעה ימים אחרי תחילת שנת הלימודים. זה סומן בתור 'משהו לא לספר לַמְּלָדוֹר' ואפילו אחרי אזקבאן, אפילו אחרי שְהַרְמְיוֹנִי נהרגה, אפילו אחרי הכל, הארי פשוט שכח לקדם את השאלה להתלבטות ולשקול את שתי האפשרויות.

גל נוסף של יגון ובושה שטף את הארי, ולזמן מה הוא הלך כשהקול האחרון דומם, קולות אחרים שמחים למלא את החסר. אחרי מה שהיה לפחות כמה קילומטרים, ומחשבות אפורות רבות, מנהרת האבן נגמרה.

השניים יצאו לתוך מבנה אבן אפל וטחוב. דלתות אבן מלוכלכות נפתחו ללא מגע.

לפניהם נחו לוחות שיש, עולים מהקרקע החשופה, עליהם שמות ותאריכים. המצבות היו מפוזרות בצורה שלא הזכירה כלל שורות מסודרות, ושאר בִּית־הַקְּבֻרֹת צמח פרא. הירח ממעל היה מלא לכדי שלושה רבעים, בהיר על אף שהלילה טרם ירד לגמרי.

הארי הפסיק ללכת כשראה את בִּית־הַקְּבֻרֹת. בראשו צלצלה אזעקה להיות בכל מקום חוץ מפה, אבל לא היו אפשרויות לממש את זה. אז האזעקה המשיכה לצלצל כשדלתות האבן של הַמְּאֻזְלָאוֹם נסגרו מאחורי הארי ונחתמו שוב.

אדון האופל הגיע למרכז בִּית־הַקְּבֻרֹת המפוזר. הוא הפסיק ללכת וסובב את שרביטו במעגל קטן מעל ראשו.

נשמע קול רעם ומתוך האדמה בקע מזבח ברוחב של לפחות שני מטרים, מאבן שחורה עם סימנים אפורים. ואז מסביב למזבח עלו באנחה שישה אובליסקים משיש שחור, במרחקים שווים, בוחקים בשחור מתחת לשמי הדמדומים הדועכים.

האזעקה בראשו של הארי התחזקה.

"זה", אמר אדון האופל בנימת קולו של פרופסור קווירל, "הוא

אזור עבודה שיצרתי לעצמי, במיקום נוח ביחס להוגוורטס או להוגסמיד. "אדון האופל החווה בידו לעבר המזבח. "זה המקום בו העלמה גריינג'ר תחזור לחיים, וגם אני עצמי אוולד לגופי האמיתי. אצור את עצמי מחדש קודם, כמובן. קסמים להחיות ילדה קלים יותר בגוף אמיתי. "צחוק נחשי מוזר ליווה את המילים. "אל תדאג, על אף ששחלקים מסוימים מחזרתה לחיים של ילדה יהיו מה ששאחרים יקראו לו אפל, חברה ילדה לא תיפגע או תתכער מכך. עדיין תיראה כמו עצממה, תודעה תהיה ששלה, אני או תומכי לא נפגע בה לאחר מכן."

הלשון של הארי הייתה ייבשה והתודעה שלו התקשתה לתפקד. "בבקשה, פרופסור, אתה מוכן להגיד בלחשננית מה המטרה האמיתית שבגללה אתה מחזיר לחיים את העלמה גריינג'ר?" "להחזיר לך עצסה וריססון של חברה ילדה. לוודא ששהיא חלק מהעולם, כדי ששיהיה לך אכפת ממנו. זו, ילד, היא עיקר הססיבה ששאני עושה זאת." שוב לוו המילים בצחוק נחשי, שהעביר מודעות לאירוניה עצומה כלשהי.

ניצוץ קטן של תקווה נדלק בהארי, יחד עם תחושת בלבול גדולה בהרבה, ותחושה שמליטהכרה מושלם אכן יכול לשקר בלחשננית. הארי לא הבין מדוע אדון האופל עושה זאת, אם הצעד הבא הוא פשוט להרוג את הילד־שנשאר־בחיים או לשעבד אותו... אולי הוא פשוט מעולם לא הבין את פרופסור קווירל, אולי איכשהו המודל של טום רידל שיש להארי פשוט עד כדי כך שגוי... אולי יוטל על הילד־שנשאר־בחיים אובליוויאטה שישכיח ממנו את היום האחרון והוא יושאר במקום כלשהו עם הֶרְמִיּוֹנִי גריינג'ר מבולבלת, בעוד לורד וולדמורט הולך לכבוש את העולם...?

תקווה התלקחה בהארי, אבל הייתה זו תקווה מבולבלת בלי היגיון. זה לא מתאים לאדון האופל שלעג לִדְמָלְדוֹר וצחק מתבוסתו. הארי לא הצליח לחשוב על מניעים עקביים לפרופסור קווירל שירשו משהו כזה.

אני לא יודע מה עומד לקרות הלאה.

אדון האופל נע לעבר המזבח. הוא כרע לידו ונראה כאילו הוא שולח את ידו עמוק לתוך אבן המזבח עצמו, מוציא בקבוקון של נוזל שנראה שחור בדמדומים הגוועים.

כשאדון האופל דיבר שוב קולו היה חתוך ומדויק. "דם, דם, דם שהוסתר בחוכמה," אמר אדון האופל.

האובליסקים שהקיפו את המזבח החלו לדבר, קולות כמו מקהלה מזמרת בקעו מהאבן הדוממת, מקצבים עתיקים יותר מלטינית.

אַפּוֹקָטַאסְטִי, אַפּוֹקָטַאסְטִי, אַפּוֹקָטַאסְטִי, טו סוּמָא מוֹאוּ אַמוּי.
אפוקטאסטטי, אפוקטאסטטי, אפוקטאסטטי, טו סומא מואו אמוי.
המזמור של האובליסקים הדהד אחרי כל שורה, כאילו הם דיברו בלי סינכרון ביניהם. הדם נמזג מהבקבוקון וריחף מעל המזבח, מתפשט לאיטו באוויר, עוטה צורה.

אפוקטאסטטי, אפוקטאסטטי, אפוקטאסטטי, טו סומא מואו אמוי.
אפוקטאסטטי, אפוקטאסטטי, אפוקטאסטטי, טו סומא מואו אמוי.
דמות גבוהה נחה על המזבח, ואפילו בדמדומים הגוועים היא נראתה חיוורת מדי.

המורה להתגוננות הכניס את ידו לגלימותיו ושלף פיסה קטנה וגסה של זכוכית אדומה.

הוא הניח אותה על הגוף החיוור הגבוה.
האבן נותרה שם לזמן מה, דקות לפחות. חתיכת הזכוכית האדומה הגסה לא זהרה או הבזיקה או נתנה סימן אחר כלשהו לכוח.

ואז האבן נעה, מסתובבת קלות על הגוף.
המורה להתגוננות השיב את האבן לגלימותיו ובדק את הדמות הגבוהה שנחה חסרת תנועה על המזבח, נוגע בעינים באצבעותיו ודוקר את החזה בשרביטו.

הוא הרים את ראשו וצחק.
"מדהים," אמר אדון האופל, בקולו של המורה להתגוננות

שהארי הכיר. "מקובע, הצורה מקובעת! מבנה שתוחזק בקסם, הפך לחומר אמיתי למגע האבן! ועם זאת לא הרגשתי דבר! דבר! חששתי שרומיתי, שהשגתי אבן מזויפת, אבל המהות עומדת בכל המבחנים שלי!" המורה להתגוננות הכניס את הזכוכית האדומה בחזרה לגלימותיו. "זה מסתורי אפילו באמות המידה שלי."

ואז המורה להתגוננות הלך מסביב למזבח, חמש פעמים הוא הקיף אותו, מזמר משהו בקול חלש מכדי שהארי ישמע.

אדון האופל הניח את שרביטו בידה של הדמות שנחה על המזבח.

הוא הניח את שתי ידיו על מצחה של הדמות.

אדון האופל דיבר. "פאל. טור. פאן."

ללא אזהרה פרץ אור הבזיק כמו ברק והאיר את כל בית הקברות, והארי מעד לאחור, ידיו עולות למצחו בלי מחשבה. זה הרגיש כאילו נורה שם, או שצרעה עקצה אותו בצלקתו.

המורה להתגוננות קרס.

והדמות הגבוהה מדי התיישרה על המזבח.

היא הסתובבה בתנועה חלקה ונעמדה על הקרקע, גבוהה לפחות בראש מאדם רגיל. גפיה של הדמות היו רזים וחיורים, מעוטות שרירים אבל משרות רושם של כוח עצום.

הארי מעד צעד נוסף לאחור, ידיו עדיין על צלקתו. על אף שהמרחק ביניהם היה גדול, הארי הרגיש תחושת חשש נורא באוויר, כאילו תחושת האבדון הייתה לא ממוקדת והתבהרה כעת, התרכזה לכאב פיזי בצלקת שעל מצחו של הארי.

האם ככה הלורד וולדמורט אמור להיראות? האף נראה כאילו, הוא נראה כאילו הוא נכשל בתהליך התחייה –

הדמות הגבוהה-מדי זרקה לאחור את ראשה וצחקה, מרימה את ידיה ושרביטה להביט בהם. היד השמאלית נפרשה לרווחה ונראתה כמו חצי עכביש חיזור עם ארבע רגליים ארוכות מדי, אצבעות מלטפות את השרביט שהוחזק ביד השנייה. עלים

התרוממו מקרקע בתי־הקברות והחלו לרקד מסביב לדמות הגבוהה־מדי, מקיפים אותה ומלבישים אותה, הופכים לחולצה בעלת צווארון גבוה ולגלימה; ולורד וולדמורט צחק. בדיוק אותו הצחק חסר השמחה שהארי זכר שבקע מגרונו שלו בסיוט של הסוהרסן, אותה הנימה בדיוק.

עיניים אדומות בהקו באור הדמדומים הגווע, האישונים מחורצים כמו של חתול.

הדמות שוולדמורט נטש התרוממה ברעד מהקרקע; ובקול שהארי בקושי היה מסוגל לשמוע, קווירינוס קווירל התנשף, "חופשי – הו, חופשי –"

"שתק," אמר קולו הגבוה והקר של לורד וולדמורט, וקווירינוס קווירל הוטח בקרקע; ואז, בהינף ידו השנייה של וולדמורט, קווירינוס קווירל התרומם באוויר והושלך הרחק מהמזבח. וולדמורט התרחק מהמזבח ואז פנה להביט בהארי; והכאב בצלקתו בער.

"מפוחד, ילד?" לחשש וולדמורט, כאילו הייתה נימה של לחשננית גם בדיבורו הרגיל של אדון האופל. "טוב. הנח את הילדה על המזבח, ושבור את שינוי־הצורה שלך. הגיע זמן ששאחזיר אותה לחיים."

זה באמת הולך לקרות? אנחנו באמת הולכים לעשות את זה? הארי בלע את רוקו, משתלט על הפחד בעזרת שביב התקווה הבלתי אפשרית בתוך הבלבול, והתקרב אל המזבח. ואז הארי הסיר את נעלו השמאלית, ואת גרבו השמאלית, ואת טבעת־הרגל שהייתה הָרְמִיוֹנִי גִרְיִינְג'ר, הצורה זהה לטבעת־הרגל שניתנה להארי כמפתח־מעבר למקרי חירום. הארי הרגיש צביטת חרטה שאין לו את מפתח־המעבר האמיתי, אבל רק צביטה; אוכל־מוות מהמעגל הפנימי היה מטיל מחסומים כנגד מפתחות־מעבר בתכיפות גבוהה, אם סְוֹרוּס צודק. מאחורי הארי, וולדמורט צחק שוב במה שנשמע כמו הערכה מופתעת.

"אני צריך את השרביט שלי בשביל להטיל עליה פִּינִיטָה," אמר הארי בקול.

"אתה לא צריך." גבוה ואכזרי הקול. "למדת לתחזק שינויי צורה במגע בלבד, בלי להשתמש בשרביט. אתה יכול באופן דומה לשבור את שינוי־הצורה שלך ללא שרביט, בכך שתצווה על הקסם שלך לעזוב את החפץ. עשה זאת כעת."

הארי בלע את רוקו ונגע בטבעת־הרגל. הוא נאלץ לנסות שלוש פעמים, ולנקות את תודעתו, לפני שהצליח לדחוף את הקסם שלו החוצה מטבעת־הרגל, כפי שלמד לפני כן לגרום לזרזיף קטן של קסם לזרום פנימה.

שבירת הלחש הזה הייתה איטית בהרבה מהטלת פִּינִיטָה אִינְקְנֶטָאטָם, כמעט כמו לצפות משהו עובר שינוי־צורה לאחר בהילוך מהיר. טבעת־הרגל התעוותה, זרמה, התרחבה. צבעים השתנו, מרקמים השתנו.

שני־שלישים של ילדה מתה נחו על המזבח, ידה משתלשלת מקצה המזבח, גופה על הצד, הצורה שבה היפוך שינוי־הצורה הותיר אותה. דם לא זרם כעת מגדמי הירכיים הלעוסים שלה. הילדה המתה עטתה את פניה של הָרְמִיוֹנִי גִּיִּינְגֶ'ר, אך הן היו מעוותות וחיוורות. זה היה כפי שהארי ראה זאת מקודם בחדר האחורי של המרפאה, הדמות נצרבה במוחו במהלך שלושים הדקות הארוכות של שינוי־הצורה, התמונה שייצר מחדש במהלך ארבע השעות הארוכות אף יותר שנדרשו ליצור את הזיוף בשינוי צורה. הילדה המתה הייתה עירומה, משום שבגדיה לא היו חלק ממנה, ולא עברו שינוי־צורה.

המראה עורר זיכרונות, מהשעות שהעביר בחדר במרפאה, מהסיוטים שבאו לאחר מכן, את כולם הארי הדחיק.

"התרחק," אמר קולו הגבוה של וולדמורט. "כעת זה החלק שלי."

הארי בלע את רוקו ונסוג מהמזבח אל פתח המסדרון הארוך בו

עמד קודם. "הגופה שלה, אמורה להיות, בסביבות חמש מעלות צלסיוס, קיררתי אותה כדי, כדי שלא יהיה נזק מוחי –" קולו של הארי רעד. הוא באמת הולך לעשות את זה? באמת? מוכרח להיות מלכודת שהארי פשוט לא הצליח לראות. וולדמורט אמר מוקדם יותר שהוא או תומכיו לא יפגעו בִּהְרִמְיוֹנִי, שהגוף והתודעה שלה יישארו שלה – למה?

וולדמורט התקרב אל המזבח פעם נוספת, מיישר את הגופה לפניו בהינף יד כך שתשכב לאורך המזבח. אדון האופל דיבר בדיוק מונוטוני וגבוה, "בשר, בשר, בשר, שהוסתר בחוכמה."
האובליסקים החלו לזמר פעם נוספת.

אפוקטאסטט", אפוקטאסטט", אפוקטאסטט", טו סומא מואו אמוי.

אפוקטאסטט", אפוקטאסטט", אפוקטאסטט", טו סומא מואו אמוי.

בשר חדש זרם מגדמי הירכיים של הילדה, זוחל קדימה כמו ג'לי ומתקשה.

האובליסקים הפסיקו לזמר. דמות שלמה נחה עירומה על המזבח.

זה לא נראה כמו הֶרְמִיּוֹנִי. הֶרְמִיּוֹנִי גִרְיִינְג'ר הייתה עומדת ומדברת, הייתה לבושה בתלבושת האחידה של הוגוורטס.

וולדמורט הרים יד ואז לחשש, כאילו ברוגז. בתנועה אלימה, הגלימות מסביב לדמותו המעולפת של קווירינוס קווירל נקרעו לשניים, העניבה הסגולה־ירוקה שלו נקרעה לגזרים, והז'קט שלו הוסר ממנו וריחף לעבר וולדמורט. חלק כלשהו בהארי התכווץ, כאילו ראה את אדון האופל תוקף את פרופסור קווירל.

וולדמורט הכניס בכוונה את ידו לכיס הז'קט, שנע בפתאומיות כאילו משהו נשבר; ואז וולדמורט ניער את הז'קט מעל הקרקע ורוקן את תוכנו. הנרתיק של הארי נפל ממנו, כמו גם מחולל־הזמן שלו, מטאטא, האקדח של וולדמורט, הגלימה, ומספר קמיעות

וטבעות ומכשירים מוזרים אף יותר שהארי לא זיהה.
ולבסוף, חתיכה של זכוכית אדומה, שהונחה על גופה של
הַרְמְיוֹנִי גְרִינְגֶ'ר לזמן מה.

דקות חלפו. אדון האופל ענד קמיע מערימת הדברים שליד
המזבח; הוא לקח מהערימה גם ארבעה מוטות עץ קצרים וחיבר
אותם מתחת לגלימותיו, נראה כאילו הם חוברו לזרועותיו ולירכיו.
אדון האופל התרומם לאוויר ונע שמאלה, ימינה, למעלה ולמטה,
מתנודד קלות בתחילה; ואז הוא התייצב במעופו.

חתיכת הזכוכית האדומה הסתובבה קלות.
אדון האופל וולדמורט ריחף לרצפה ודקר את גופתה של
הַרְמְיוֹנִי גְרִינְגֶ'ר בשרביטו.
"יששנו מכששול", לחשש וולדמורט.

בתודעתו של הארי הציפייה לבגידה או כישלון אחר הייתה
חזקה כליכך עד שהאישור היווה בסך הכל מהלומה עמומה, לא
חדה. "איזה מכששול?"

"גוף ששל ילדה ששוחזר. מהות תוקנה. אבל לא קססם, או חיים... זה
גופה ששל מוגלגית מתה." וולדמורט פנה מהמזבח והחל לצעוד
הלוך ושוב. "הטקס המלא יפתור זאת. אבל זה ידרוש זמן... זמן
ואת דם אויבה של גְרִינְגֶ'ר, ואני לא חושב שדראקו מאלְפּוֹי עדיין
עומד בדרישה, ואיני יכול לקחת את דמי שלי בכוח... טיפשי."
קולו של וולדמורט נעשה לחשוש נמוך יותר. "טיפשי, הייתי צריך
לחזות זאת, ולהתכונן. המוח שלה עשוי להתעורר בעזרת הלם
חשמלי, אני יודע זאת על רפואה מוגלגית... אבל האם הקסם שלה
יחזור אליה כך? זאת איני יודע, ואני חושד שאם תתעורר כמוגלגית
היא תהיה מוגלגית לנצח. עם זאת, אני לא יכול לחשוב על שום
דבר אחר לעשות." אדון האופל הרים את שרביטו –

"רגע!" פלט הארי, מרגיש את התקווה חוזרת. היא צסריכה
ניצסון של קסם וחיים, רק ניצסון כדי להניע אותה...

וולדמורט פנה והביט בו. הפנים הנחשיות נראו מופתעות מעט.

"חושב ששיש לי משהו ששעשוי לעבוד", לחשש הארי.
 "צסריך ששרביט. אין כוונה להשתמש בו נגדך". הארי לא אמר דבר
 על לצפות שהכוונה שלו לא תשתנה; הוא פשוט פלט את הרעיון
 מהר מספיק כך שלא הספיק ליצור כוונות ספציפיות.
 "את זה", לחשש וולדמורט, "אני רוצה לראות." אדון האופל
 הושיט את ידו אל ערימת הדברים שנחו לצד המזבח והרים את
 השרביט העטוף של הארי. הוא הושלך וריחף באוויר, ואז נח
 לרגליו של הארי; ואז אדון האופל ריחף בחזרה לאחור, ערימת
 הדברים נעה בצורה חלקה יחד איתו.

הארי הוציא את השרביט שלו מהעטיפה ונע קדימה.
 השגנו בחזרה את השרביט שלנו, זה שלב ראשון, אמר הקול
 האחרון, קולה של התקווה.

לשום חלק בהארי לא היה מושג מה השלב השני עשוי להיות,
 אבל זה עדיין שלב ראשון שהושלם.

הארי עמד לפני גופתה המתוקנת של הֶרְמִיוֹנִי גְרִינְגֶ'ר, שעדיין
 הייתה עירומה ומתה, על מזבח האבן המואר באור הדמדומים.
 "לורד וולדמורט", אמר הארי, "אני מתחנן בפניך, אנא תן לה
 בגדים. זה יעזור לי לעשות את זה."

"בקשתך מתקבלת", לחשש וולדמורט. הכאב בצלקתו של
 הארי התחזק כשגופתה העירומה של הילדה התרומם באוויר, ואז,
 התחזק שוב כשעלים מתים ריקדו סביבה והיא הולבשה במשהו
 הדומה לתלבושת האחידה של הוגוורטס, אם כי השוליים היו
 אדומים ולא כחולים. ידיה של הֶרְמִיוֹנִי גְרִינְגֶ'ר נחו מקופלות על
 חזה, רגליה התיישרו, וגופה ריחף בחזרה מטה.
 הארי הביט בה.

התרכז בה, כעת משנראתה אנושית שוב.
 היא נראית כאילו היא ישנה, לא מתה. נדרש מאמץ מודע לחפש
 נשימה, לא למצוא, ולהסיק את המסקנה. ככל שזה נוגע לראיה ותו
 לא... הֶרְמִיוֹנִי הייתה יכולה להיות חיה כרגע.

הֶרְמִיּוֹנִי גְרִינְג'ר הָזוּ לֹא תֵהִי מְרוּצָה מֵהַמָּצֵב, אִם מִסְתַּכְלִים
עַל כָּל הַתְּמוּנָה, זֶה מוֹבֵן מֵאִלּוּ. אֲבָל זֶה לֹא אֹמֵר שֶׁהִיא תַעֲדִיף
לְהִישָׁאֵר מֵתָה מֵאֲשֶׁר לֵהִיּוֹת בַּחַיִּים, אִם כָּל הַדְּבָרִים הָאֲחֵרִים יוֹתֵרוּ
זֵהִים, אִם כִּי יִתְכַּן שֶׁהֵם לֹא.

מִשּׁוּם שֶׁאֵת רוּצָה לַחַיּוֹת, מִשּׁוּם שֶׁהַנִּחוּשׁ הַטּוֹב בְּיוֹתֵר שֶׁלִּי הוּא
שֶׁאֵת רוּצָה לַחַיּוֹת....

הָאֵרִי הוֹשִׁיט אֶת יָדוֹ הַשְּׂמָאֲלִית הַרוּעֵדֶת וְנֹגַע בַּמִּצְחָה שֶׁל
הֶרְמִיּוֹנִי. הוּא הִיָּה חֲמִים כַּעַת, לֹא בְּטִמְפֶּרְטוּרָה שֶׁל חֲמֵשׁ מַעֲלֹת
צִלְסִיוֹס; וּוְלַדְמוּרֵט הָעֵלָה אֶת טִמְפֶּרְטוּרַת הַגּוֹף שֶׁלָּהּ בַּחֲזָרָה, אוֹ
שֶׁהִקְסָם שֶׁל הַטֶּקֶס עָשָׂה זֹאת בְּאֹפֶן אוֹטוֹמָטִי. מֵה שֶׁאֹמֵר שֶׁהַמוֹחַ
שֶׁל הֶרְמִיּוֹנִי חָם וְחוֹסֵר חֲמִצָּן כַּעַת, אִם חוֹשְׁבִים עַל זֶה.
תַּחוּשֶׁת הַדְּחִיפּוֹת שֶׁעֲלָתָה בּוֹ הַסְפִּיקָה.

רַגְלֵיו שֶׁל הָאֵרִי נִכְנָסוּ לַתְּנוּחָה, שֶׁרְבִיטוֹ עָלָה לְהַצְבִּיעַ עַל גּוֹפָה
הַמֵּת שֶׁל הֶרְמִיּוֹנִי גְרִינְג'ר. הַדְּבָר הַיָּחִיד הַמְקוּלָּקֵל בַּגּוֹף שֶׁל
הֶרְמִיּוֹנִי הִיָּה שֶׁהוּא מֵת; כָּל שֶׁאֵר הַדְּבָרִים בְּסֹדֶר, צָרִיךְ לִשְׁנוֹת רַק
דְּבַר אֶחָד.

אַתָּה לֹא שִׁייךְ לַפָּה, מוֹוֹת.

"אֶקְסֶפְקֶטוּ", צַעַק הָאֵרִי, מֵרְגִישׁ אֶת הַקֶּסֶם וְהַחַיִּים עוֹלִים בְּלֶחֶשׁ
הַפֶּטְרוֹנוֹס שֶׁהוּזָן עַל יְדֵי שְׁנֵיהֶם, "פֶּטְרוֹנוֹס!"

הַיִּלְדָה הַלְבוּשָׁה בְּתִלְבוּשֶׁת הָאֲחִידָה שֶׁל הוֹגוּוֹרְטֵס הוֹקֶפָה
בַּהִילָה זוֹהֶרֶת שֶׁל אֵשׁ כְּסוּפָה כֶּשֶׁהַפֶּטְרוֹנוֹס נוֹלָד בְּתוֹכָהּ.

הָאֵרִי הַתְּנוּדֵד, הוּא הַרְגִישׁ נִפְּלָה, אִיבּוֹר. אִינְטוּאִיצִיָּה אוֹ
הַזִּכְרוֹן שֶׁל טוֹם רִידֵל אָמְרוּ לְהָאֵרִי שֶׁהַחַיִּים וְהַקֶּסֶם שֶׁזָּרְמוּ עֲכָשִׁיו
לְהֶרְמִיּוֹנִי לְעוֹלָם לֹא יִשׁוּבוּ אֵלָיו, אִף אֶחָד מִשְׁנֵיהֶם. זֶה לֹא הִיָּה כָּל
חַיִּיו אוֹ קִסְמוֹ, לֹא קְרוֹב לָזֶה, לֹא הִיָּה זֶמֶן לְהַשְׁקִיעַ כָּל־כֶּךָ הַרְבֵּה,
אֲבָל מֵה שֶׁהַשְׁקִיעַ אֲבָד לַעַד.

וְהֶרְמִיּוֹנִי גְרִינְג'ר נִשְׁמָה, בְּדִיוֹק כְּאִילוֹ יִשְׁנָה, שֶׁאִיפּוֹת וְנִשְׁיפּוֹת
סְדוּרוֹת. שְׁמִי הַדְּמָדוּמִים הָאֲפִילוּ עוֹד, וְהָאֵרִי לֹא הִיָּה מְסוּגֵל לְרֹאוֹת
אֶת הַצֶּבַע חוֹזֵר לְלַחֲיָהּ, אֲבָל הוּא אִמּוֹר הִיָּה לַחֲזוֹר, בַּהֲחֹלֵט כֵּן.

היא נראתה כאילו היא ישנה בשלווה, וזה לא היה משום שמוות נראה כמו שינה, זה היה משום שהיא ישנה והגוף שלה היה בסדר ודבר לא כאב לה בזמן שישנה.

חלק כלשהו מהארי, שהצליח איכשהו לא לדבר עד כה, ציין בשקט שהם עדיין בבית־קברות, לורד וולדמורט עדיין בשליטה מלאה במצב, והניחוש שלו שהֶרְמיוֹני הייתה רוצה לחיות היה רק ניחוש.

הארי בכל זאת חייך כשהנמיך באיטיות את שרביטו. זיקוקי הניצחון שהתפוצצו במוחו היו מאופקים, הארי לא צרח ורץ מסביב במעגלים קטנים כמו פרופסור פליטיק, אבל זה – זה –

זה, אמר הארי בקול רם בתוך תודעתו, **זה מה שאני קורא לו שלב שני.**

"מעניין," אמר הקול הגבוה והקר. "הֶפְטְרוֹנוֹס שלך שואב מהחיים שלך בנוסף לקסם... ניחשתי את זה כבר, משום שהוא היה הרבה יותר מדי חזק מכפי שתלמיד שנה ראשונה ייצור בכוח הקסם בלבד. אך עם זאת מוכרחים להיות דברים נוספים בחידה, משום שלא כל לחש המונע מחיים היה... האם המחשבה השמחה שלך הייתה שתחזור לחיים? האם זה כל מה שנדרש?" לורד וולדמורט השתעשע בשרביטו פעם נוספת, עניין אפל בעיניים האדומות והמחורצות. "אני חושד שארגיש טיפש למדי כשאבין לבסוף את הלחש הזה, מתישהו במהלך הנצח שלי. כעת התרחק מהילדה. ישש עוד ששבכוונתי לעשות, לתת לה ססיכוי הכי טוב להמשך חיים." הארי התרחק בחוסר רצון, תחושת המתח מתחילה לשוב אליו. הוא כמעט מעד על מצבה כשאדון האופל התקרב.

אדון האופל נעמד לפני המזבח והניח אצבע אחת על מצחה של הֶרְמיוֹני גְרִינְגֶ'ר.

ואז אדון האופל נקש באצבעו על מצחה, ואמר בקול חלש כל־כך עד שהארי בקושי שמע, "רקוויאסקום."

וולדמורט נופף בידו לעבר אובליסק שהחל להסתובב, נשכב על הקרקע, מצביע כלפי חוץ. "מרתק בהחלט," לחשש וולדמורט. "היא בחיים, וקסומה, ואיננה טום רידל נוסף, כפי שחששתי שתעשה אותה."

המתח עלה שוב בהארי. הוא הכניס את שרביטו לחגורת מכנסיו מאחור, הוא לא רצה להזכיר לוולדמורט שעדיין יש לו את שרביטו. "מה אתה עושה לה עכשיו?"

אובליסק נוסף הסתובב ונשכב על הקרקע. "ישש לחשש עתיק ואבוד להקריב יצסור קססום, להעביר טבע קססום למטרה. הגבלות רבות. מעבר זמני, רק כמה ששעות. מטרה לפעמים מתה כששהמעבר מססתיים. אבל אבן תעששה קבוע."

ארבעה אובליסקים נשכבו על הקרקע, במרחקים שווים; שני האובליסקים הנותרים הורחפו הרחק.

וולדמורט הכניס את ידו לפיו, בדק את עצמו, לחשש ברוגז פעם נוספת. הוא החווה לעבר פיו הישן של קוורינוס קווירל, ומפיו של קווירל ריחפו שתי שיניים, בלתי נראות כמעט בלילה היורד. אחת מהן הלכה לערימת החפצים, השנייה ריחפה אל המזבח.

רגעים לאחר מכן, הארי צעק וצעד לאחור. ענק ומעוך, עור גבשושי, רגליים עבות כמו גזעים, ראש קטן שנראה כמו אגוז קוקוס על סלע.

טרול הרים עמד בתוך מעגל האובליסקים, חסר תנועה כאילו ישן בעמידה.

"מה אתה עושה?"

פיו של וולדמורט נמתח בחיוך רחב; זה נראה עליו נורא, כאילו יש לו יותר מדי שיניים. "אקריב את נששק גיבוי ששלי, וילדה תקבל כוח התחדשות ששל טרול. מחלת ששינוי-צורה היא כלום למול זה, אם במקרה לא תוקנה על ידי טקסס קודם. וששום ססכין לא יהרוג ילדה, גם לא קללה חותכת, או מחלה."

"למה – למה אתה עושה את זה?" קולו של הארי רעד.

"אין לי ולו ששבריר ששל כוונה לתת לחברה ילדה למות ששוב, אחרי ששהשקעתי מאמצים רבים כליכך להחיות אותה."

הארי בלע את רוקו. "אני מבולבל מאוד." האם וולדמורט מתאמן בלהיות נחמד? ההשערה הזו לא הרגישה כמו הסבר ראוי. "אל תתקרב," אמר וולדמורט בקור. "הטקס הזה אפל יותר מהקודם." אדון האופל החל לזמר מזמור חדש, הברות רכות יותר שהרגישו כאילו הן מתפתלות באוויר כמו דברים חיים; והארי צעד לאחור לאחר שהרגיש זרם חדש של חשש.

ואז הארי צעק בקול כשכאב בער בצלקתו. טרול ההרים קרס לתוך עצמו, הופך לאפר שנתלה באוויר, ואז לאבק, ואז האבק התפזר בלי ללכת לשום מקום; הוא נעלם. הֶרְמִיוֹנִי גֶרִינְגְ'רִי ישנה בשלווה, לחש השינה שוולדמורט הטיל עליה עשה את העבודה.

"אמ," אמר הארי בקול קטן. "זה עבד?"
 "דיפינדו."

הארי צעד קדימה בצעקה חנוקה, ואז עצר, גם כשהטיפשות בתנועה השיגה אותו, וגם כשהחתך הפתאומי שלחש החיתוך פתח ברגלה של הֶרְמִיוֹנִי נסגר מהר כפי שהופיע. תוך שניות כל מה שנותר היה כתם בהיר של דם על הבשר הסובב. האבן הונחה על הֶרְמִיוֹנִי פעם נוספת, ולאחר זמן מה היא הסתובבה. וולדמורט צחק פעם נוספת כשהעביר עליה את ידו. "מדהים."

ואז שן זעירה נוספת ריחפה אל תוך מעגל האובליסקים; ורגע לאחר מכן, חד־קרן עמד במקום שבו היה הטרול, עיניו עמומות וראשו מורכן.

"מה?" שאל הארי. "למה חד־קרן?"

"כוח ששל חד־קרן לשמור חיים מהווה ששילוב מצוין עם ריפוי ששל טרול. רק ששלהבתיששדים וקללה הורגת יאיימו על ילדה זאת, מהיום הזה." צחוק נחשי קצר. "חוץ מזה, היה לי חד־קרן עודף, מוטב

להששתמשש בו."

"לדם של חדר־קרן יש תופעות לוואי –"

"זה נכון רק כששוכות דם ששל חדר־קרן נגנב על ידי אחר. הלחשש הזה יהפוך כוח ששל חדר־קרן להיות בתוך חברה ילדה, כאילו תמיד נולדה כך." המזמור הקודם והמילים המתפתלות שלו החל שוב.

הארי הביט, לא מבין בכלל.

עוזב להבין, מה אני רואה?

אני רואה את אדון האופל וולדמורט משקיע מאמצים כבירים להחיות את הֶרְמִיוֹנִי גֵרִינְגֶ'ר ולשמור עליה בחיים. זה כאילו שהוא חושב שהחיים שלו תלויים בעובדה שֶהֶרְמִיוֹנִי גֵרִינְגֶ'ר תהיה בחיים, איכשהו.

החלקים המבולבלים של הארי חיפשו פרוצדורה לבצע. 'ערוך תחזית בהתבסס על ההשערה הטובה ביותר שיש לך כרגע', הייתה המחשבה הראשונה, אבל זה לא הוביל לשום מקום. העלילה של הסיפור לא התקדמה איך שהייתה אמורה, אחרי שהנבל ניצח.

פעם נוספת הבזק של כאב בצלקתו, כמו מכה במצח של הארי. החד־קרן התנודד ואז התפורר כמו הטרול.

אדון האופל הניח את האבן על גופה של הֶרְמִיוֹנִי פעם נוספת, מניח עליה את ידיו.

וולדמורט צפה בתהליך המשעמם לזמן מה, ואז פנה בעוד האבן עדיין נחה עליה, משמיע קול המהום גבוה בגרונו. "אה, כן," לחשש וולדמורט. "זה יהיה הולם ביותר. האם עדיין יש לך את היומן שהבאתי לך, ילד? היומן של המדען המפורסם?"

למוח של הארי נדרש רגע להבין על מה וולדמורט מדבר. זה קרה בחדר של מרי, בפונדק של מרי, באוקטובר, מתנה יקרה מחבר. המחשבה הייתה אמורה לעורר גל של עצבות נוראית, משום שפרופסור קווירל שהיה אז אבד או שמעולם לא היה אמיתי; אבל כבר היה מספיק מהרגש הזה, אז המוח שלו שם את זה בצד בינתיים.

"כן", אמר הארי בקול רם. "אני חושב שהוא בנרתיק שלי, אני יכול לבדוק?" הארי ידע שהוא בנרתיק שלו. הוא הכניס אליו את כל מה שחשב שהוא עשוי להזדקק לו, שהיה ברשותו או שקנה; כל מה שהיה עשוי להיות חפץ משימה. מערימת החפצים שליד המזבח נמשה נרתיק עור המוק של הארי והושלך לרגליו של הארי.

"היומן של רוג'ר בייקון", אמר הארי כשהושיט את ידו והיומן הופיע. פרופסור קווירל אמר שהיומן יעבור באש ללא פגע, אז הארי השליך אותו לעבר המזבח של וולדמורט. הארי לא התכווץ; ישנם דברים חשובים יותר לדאוג לגביהם מאשר טיפול מנומס בספרים, אפילו בספר הזה.

וולדמורט הרים את היומן, בחן אותו, נראה שקוע למדי. הארי, בשקט ובחשאי, ככל שהצליח, חיבר את הנרתיק שלו ללולאה באחורי חגורתו, במקום שבו לא יראה, ליד השרביט שלו. שלב שלישי, הנרתיק.

"כן", לחשש וולדמורט כשהפך את דפי היומן, "זה יתאים בהחלט." האבן הסתובבה קלות, וידו השנייה של אדון האופל איחסנה את האבן בגלימותיו.

"מה הייתה המטרה הנסתרת שלך מאחורי היומן?" שאל הארי כשהנרתיק חובר לחגורתו והוא החזיר את שתי ידי הריקות למקום שבו וולדמורט יוכל לראות אותן. "ניסיתי לתרגם אותו קצת בהתחלה, אבל זה התקדם לאט – למעשה, זה התקדם לאט בצורה מייסרת והארי מצא לעצמו דברים חשובים יותר.

"יומן היה בדיוק מה ששנא, מתנה ששנועדה לפתות אותך לצסד ששלי." וולדמורט החווה תנועות מורכבות באוויר בשרביטו, אינו מביט אפילו במה שידו עושה, בעודו מחזיק את היומן בידו השנייה. לרגע אחד הארי חשב שראה שובל של אפלה באוויר, אבל אור הירח היה חלש מכדי וודאות. "וכעת, ילדי היקר", קולו הגבוה של וולדמורט היה מלא בשעשוע קודר כששרביטו נקש בתנועה

אגבית על מצחה של הָרְמִיּוֹנִי גְרִינְגֶ'ר, "אהפוך את היומן הזה למתנה יקרה בהרבה, סימן לחוכמה שלמדתי ממך. משום שאיני רוצה לעולם שיחסרו לך עצתה וריסונה של הָרְמִיּוֹנִי גְרִינְגֶ'ר, כל עוד הכוכבים חיים. אֶבְדָּה קִדְבָּנְךָ."

הקליע הירוק של הקללה ההורגת נורה מהר מכפי שהארי היה יכול להטיל את לחש הפטרונוס, מהר מכפי שהיה יכול לזוז, זה כבר נגמר כשהארי צעק ושלח את ידו לשרביטו. גופו חסר ההכרה של קווירינוס קווירל אפילו לא התעוות במותו. האור הירוק פגע בו ללא סימן נוסף.

אפלה זהרה באוויר, אנט־אור בשובלים שוולדמורט צייר מקודם, והיומן של רוג'ר בייקון האפיל כאילו ריקבון פושה בו, והבהוב הופיע באוויר מסביב לגופה של הָרְמִיּוֹנִי גְרִינְגֶ'ר.

הכאב בצלקתו של הארי התגבר לעוצמה בלתי נסבלת, כאילו מצחו נצרב בברזל מלובן, זה גרם לו להתחמק הצידה בלי לחשוב כשהרפלקסים של טום רידל השתלטו עליו.

וגם וולדמורט צרח, צווח כששמט את היומן לקרקע, מחזיק את ראשו שלו וצורח.

הזדמנות –

קולה האחרון של התקווה אמר את זה כשהארי ניסה לחשוב במהירות, להבין. אין שום סיבה לנסות להרוג את וולדמורט עכשיו, זה אולי רק ידגיש אותו, נשקים לא יכולים להרוג אותו כל עוד מאות ההורקרוקסים שלו נותרים –

אבל עדיין נראה משתלם להפוך את וולדמורט לחסר גוף באופן זמני, לקחת את האבן ואת הָרְמִיּוֹנִי ולברוח.

ידו הימנית של הארי כבר אחזה בשרביטו. ידו השמאלית נשלחה מאחורי גבו אל תוך נרתיק והחלה להתוות שלוש אותיות. "לא!" קרא וולדמורט. הוא הסיר את ידיו מראשו ובהה בגופה של הָרְמִיּוֹנִי כאילו בבלבול. "לא, לא!"

הפריט בקע מנרתיקו של הארי והופיע בידו, והארי החל

להתקדם קדימה בתנועות חלקות ככל שהיה מסוגל, מצמצם את הטווח למה שהניסיונות הקצרים שלו הראו לו שמעשי.

"היצירה הגדולה שלי –" התנשם וולדמורט. קולו היה גבוה ונשמע מבוהל. "שתי נפשות שונות לא יכולות להתקיים באותו העולם – זה נעלם, זה נגדע! הורקרוקס, אני מוכרח ליצור הורקרוקס מייד –" מבטו של וולדמורט נח על דמותה הישנה-עדיין של הֶרְמִיוֹנִי, והוא החל להרים את שרביטו באוויר, מבצע את אותן התנועות כמו מקודם.

הארי הרים את אקדחו וסחט את ההדק שלוש פעמים.

פּוּק 112

כִּי־לֵא, תִּלְקֵב

אפילו בעודו מרים את האקדח, הארי ידע שהוא עושה טעות, המוח הקדמי שלו ראה זאת וניסה לעצור את היד, אבל איכשהו הוודאות מעוררת הבחילה לא התפשטה מהר מספיק כדי למנוע מהאצבע שלו לסחוט את ההדק –

הדהוד היריות גווע בביתהקברות.

שבריר שנייה לפני שהארי לחץ על ההדק, וולדמורט דקר בשרביטו כלפי מטה, וקיר רחב של עפר נורה מעלה ביניהם מקרקע ביתהקברות, חוסם את שלושת הקליעים.

רגע לאחר מכן כאב נדלק בצלקת של הארי, תחושה מזדחלת התקרבה לעורו; ואז הנרתיק, הבגדים והאקדח של הארי נעלמו, הכל למעט השרביט שלו, והוא נותר עירום למעט השרביט שבידו הימנית והמשקפיים שהדביק בקסם לאפו. טבעת המתכת שעל זרתו השמאלית נתלשה בעוצמה כזו שגירדה עור, לוקחת איתה את אבן החן שנוצרה בשינוי־צורה.

"זה", אמר קולו של וולדמורט מאחורי קיר העפר, "היה צפוי לגמרי. אתה באמת חושב שהייתי צועק בקול רם כדי שתשמע אם האלמוות שלי היה מופרע? באמת, ילד טיפש? הנמך את שרביטך, אל תרים אותו בשום שלב, או שתמות במקום."

הארי בלע את רוקו וכיוון את שרביטו מטה. "היית מתאכזב ממני," אמר הארי, קולו שלו גבוה בצורה לא רגילה כעת, "אם הייתי מחמיץ הזדמנות כזו, אני מתכוון." לא היה זמן לחשוב,

והפה של הארי תפקד על טייס אוטומטי בניסיון לרצות שליטים מרושעים שאולי יש להם רגשות אבהיים כלפיך ושהרגע ניסית להתנקש בחייהם.

וולדמורט צעד מסביב לקיר העפר, מחייך את חיוכו הנורא שנראה כאילו מכיל יותר מדי שיניים. "הבטחתי לא להרים את ידי או שרביטי נגדך, ילד, אם לא תרים את ידך או שרביטך נגדי." "השתמשתי בכדורים," אמר הארי, קולו עדיין גבוה. "זה לא אגרוף או לחש."

"הקללה שלי חושבת אחרת. זו פיסת פאזל שהחמצת. חשבת שאשאיר את השלום בינינו לידי המזל? לפני שיצרתי אותך, הטלתי קללה על עצמי ועל כל טום רידל שיווצר ממני. קללה שתאכוף את החוק שאיש מאיתנו לא יהווה סכנה לאלמוות של אחד האחרים, כל עוד האחר לא ניסה לסכן את האלמוות שלו. כפי שמתאים לפיאסקו המגוחך הזה, הקללה כבלה אותי, אבל לא עשתה דבר לחינוך." צחוק נמוך וקטלני. "אבל ניסית לששים קץ לחיים האמיתיים ששלי עכשיו, ילד טיפשו. עכשיו קללה חוסרה, ואני רששאי להרוג אותך מתי ששאחפוף."

"אני מבין," אמר הארי. הוא באמת הבין; זו הסיבה שוולדמורט סיפר לו על מערכת ההורקרוקסים שלו מלכתחילה, רק כדי לארגן את הרגע שבו הארי ינסה במודע לשבור את האלמוות שלו. התודעה של הארי בחנה אפשרויות בתזזיתיות, ואף אחת מהן לא נראתה מועילה. הנרתיק שלו, הבגדים שלו, כולם נחו בערימה נוספת ליד המזבח, מחוץ להישג יד. "ועכשיו אתה הורג אותי?" להארי עדיין היה השרביט שלו, כנראה שאדון האופל לא יכול להשתמש בקסם שלו על זה, או על המשקפיים שלו, בגלל התהודה. להטיל עליו לחש משלי קודם? לא, וולדמורט פשוט דוקר בשרביט שלו למטה ויוצר מגן נוסף, ואז יורה כי – מה עוד אפשר? מה עוד?

"עדיין שוטה. אלמלא היו נותרים דברים נוספים בינינו, הייתי

פשוט הורג אותך." קיר העפר התפורר לאחר מחוות שרביט נוספת, וולדמורט נע בתנועה חלקה אל ערימת הדברים שעל המזבח. אדון האופל הושיט יד והיומן של רוג'ר בייקון ריחף אליו. "זה באמת הורקרוקס ששל ילדה, גירססה מששופרת ששלי." בידו השנייה הופיע קלף. "זה טקסס להחיות אותה, אם ישש צסורך לעששות זאת ששוב. הוראות כנות, אין מלכודות. זכור ששנפששה ששל חברה ילדה לא יכולה לרחף חופששייה כמו רוח, אבן אוב הורקרוקס ששלי, לא ששלה. אל תאבד הורקרוקסס, או ששנפשש ששלה תהיה לכודה בתוכו." וולדמורט התכופף מטה, הרים את נרתיקו של הארי והכניס לתוכו את היומן והקלף. "זכור זאת, למקרה ששמששהו ישששבשש בצסעדים הבאים." "אני לא מבין מה קורה," אמר הארי. לא נותר עוד דבר. "הסבר לי בבקשה."

אדון האופל הביט בהארי במבט קודר. "כשחברה ילדה מתה, הייתי בחברת החוזה ששל בית הסספור, ששמעתי נבואה עליך ששתהפוך לכוח הרסס עצסום. תהפוך לאיום מעבר לכל דמיון, מעבר לאפוקליפססה. זו הססיבה ששהששקעתי מאמצסים רבים כליך לבטל הריגה ששל ילדה, לעששות ששזה לא יהיה."

"אתה," מה "אתה בטוח," מה.

"לא מעז לומר לך פרטים מדויקים. נבואה ששמעתי בעצסמי הובילה אותי להגשמה ששלה. לא ששכחתי אססון." וולדמורט התרחק עוד מהארי, עיניים אדומות מחורצות מקובעות בילד־שנשא־רבחיים, אקדח יציב בידו השמאלית. "כל זה, כל מה ששעששיתי, נועד לרססך את הגורל הזה בכל נקודת התערבות. אם גורל כלששהו יגרום לי להיכששל במה שיבוא עכששיו, ילד־אידיוט ששל הרסס עתידי, אתה מוכרח להרוג את עצסמך כדי להצסיל ילדה. אחרת כל מה ששאתה טוען ששאתה מעריך ימות מידך."

"אני," קולו של הארי עלה אוקטבה, "אני," אוקטבה נוספת, "אני באמת באמת לא אעשה את זה, ברצינות!" "ששקט, טיפשש. ששמור על ששתיקה אלא אם אתן לך רששות לדבר.

הששאר ששרביט שלך מופנה מטה ואל תרים אותו אלא אם אומר לך אחרת. אחרת תמות במקום, וששים לב שאמרתי זאת בלחששננית". וולדמורט פנה למזבח שוב.

לשנייה אחת התודעה של הארי לא הייתה מסוגלת לעכל את מה שהיא רואה, ואז הוא הבין שוולדמורט מחזיק בזרוע אנושית שנקטעה קרוב לכתף; היא נראתה רזה מדי, הזרוע הזו. אדון האופל הצמיד את שרביטו לבשר מעל למרפק של הזרוע הקטועה, והאצבעות התעוותו, התעוותו כאילו הן בחיים; באור הירח העמום הארי ראה אות אפל יותר מופיע על הבשר, קצת מעל המרפק.

שניות לאחר מכן הופיעה הדמות הראשונה בברדס על אדמת בית־הקברות, עם צליל הפקיעה של התעתקות. רגע לאחר מכן נשמע קול פקיעה נוסף, ואז עוד אחד.

הדמויות בברדסים עטו מסכות־גולגולת כסופות, ואור הירח נס מהגלימות שלבשו תחתיהן.

"אדון!" קראה אחת מהגלימות השחורות, השלישית שהופיעה. לקול הייתה נימה מוזרה, מאחורי מסכת הגולגולת הכסופה. "אדון – עבר זמן רב כל־כך – איבדנו תקווה –" "שקט!" צעק קולו הגבוה של אדון האופל וולדמורט, כל זכר לפרופסור קווירל נעלם כלא היה מהדמות הגבוהה־מדי. "כוונו את שרביטיכם על הילד־שנשאר־בחיים והשגיוחו עליו! אל תתנו לדבר להסיח את דעתכם! שתקו אותו מיד אם הוא זז, אפילו אם הוא מתחיל לדבר!"

קולות פקיעה נוספים. בין הקברים, מאחורי עץ, בכל המקומות האפלוליים, עוד גלימות שחורות התעתקו, עוטות ברדסים ומסכות. חלק מהם השמיעו קריאות שמחה, רבות מהן נשמעות מאולצות קמעה; אחרים נעו קדימה כאילו לברך את אדונם. וולדמורט נתן לכולם את אותה ההוראה, אלא שלחלקם הורה להטיל קרוֹשִׁיו על הארי פוטר אם יזוז, לאחרים הורה לכבול את

הילד־שנשא־רִב־חיים אם יוֹזֵז, לאחרים הורה לירות קללות ולחשים,
לאחרים הורה לבטל את הקסם שלו.

הארי מנה שלושים ושבעה קולות פקיעה עד שנראה היה כי
הגלימות השחורות ומסכות הגולגולת הפסיקו להגיע.

כולם כיוונו כעת את שרביטיהם לעבר הארי, מסודרים בחצי
מעגל לפניו, כך שלא ייקלעו האחד לקו האש של השני.

הארי המשיך לכוון את שרביטו מטה משום שנאמר לו שאם
ירים אותו ימות. הוא נותר דומם משום שנאמר לו שאם ינסה לדבר
ימות. הוא ניסה לא לרעוד בטמפרטורות הלילה הצונחות, משום
שהיה עירום, והאוויר הלך והתקרר.

אתה יודע, אמר הקול האחרון בתוך הארי, קולה של התקווה,
אני חושב שזה נהיה די גרוע, אפילו בסטנדרטים שלי.

פּאָרמאָל

הירח המתמלא עלה בשמים הנקיים, הכוכבים ושביל החלב נגלים במלוא הודם בחשכה: כל אלה האירו שלושים ושבע מסכות-גולגולת שבהקו מעל גלימות שחורות, ואת בגדיו הכהים יותר של הלורד וולדמורט, שעניו האדומות זהרו.

"ברוכים השבים, אוכלי־המוות שלי," אמר קולו של הלורד וולדמורט, חלק וגבוה ונורא. "לא, אל תסתכלו עליי, שוטים! עיניים על הילד פוטר! עשר שנים חלפו, עשר שנים מאז פגישתנו האחרונה. ובכל זאת עניתם לקריאתי כאילו היה זה רק אתמול..." אדון האופל וולדמורט התקרב לאחת הדמויות בברדס, נוקש באצבעותיו על המסכה. "בחיקוי עלוב לשריון אמיתי של אוכל־מוות שנוצר בשינוי־צורה חפוז, עם לחש ילדותי לעוות את קולכם. הסבר, מר כבוד."

"המסכות והגלימות הישנות שלנו..." אמרה הגלימה שעל מסכתה נקש אדון האופל. אפילו מבעד לעיוות של המסכה, הפחד היה גלוי לאוזן. "אנחנו... לא נלחמנו בהם, אדון, בהיעדרך... אז לא תחזקתי את הלחשים שלהם... ואז זימנת אותי להופיע פה עם מסכה, ואני... תמיד האמנתי בך, אדון, אבל לא ידעתי שתחזור ביום הזה... אני באמת מצטער שאכזבתי אותך..."

"מספיק." אדון האופל הלך לעמוד מאחורי דמות אחרת שנראתה כאילו היא רועדת, על אף שהמשיכה להפנות את המסכה שלה לעבר הילד־שנשא־בחיים, ולכוון לעברו את שרביטה.

"הייתי מביט בעין יפה יותר על הזנחה שכזו, אם הייתם ממשיכים לקדם את האג'נדה שלי באמצעים אחרים... מר עצה. אולם חזרתי ומצאתי – מה? מדינה שנכבשה בשמי?" הקול הגבוה טיפס עוד יותר. "לא! אני מוצא שאתם משחקים בפוליטיקה רגילה עם הקסמהדרין! אני מוצא את אחיכם עדיין נטושים באזקבאן! זו אכזבה בשבילי... אני מודה שאני מאוכזב... חשבתם שנעלמתי, שהאות האפל מת, וזנחתם את המטרה שלי. האם זה נכון, מר עצה?"

"לא, אדון!" קראה הדמות במסכה. "ידענו שתשוב – אבל, אבל לא היינו יכולים להילחם בַּמְּלָדוֹר בלעדיך –"
"קְרוֹשִׁי."

צרחה נוראה בקעה מהמסכה, קורעת את הלילה ונמשכת שניות ארוכות.

"קום," אמר אדון האופל לדמות שקרסה על הרצפה. "כוון את שרביטך לעבר הארי פוטר. אל תשקך לי שוב."
"כן, אדון," התייפחה הדמות כשנעמדה במאמץ על רגליה. וולדמורט חזר לצעוד מאחורי הדמויות בגלימות השחורות. "אני מניח שאתם תוהים מה הארי פוטר עושה פה... מדוע הוא אורח במסיבת הלידה מחדש שלי."

"אני יודע, אדון!" אמרה אחת הגלימות. "אתה מתכוון להוכיח את הכוח שלך בכך שתהרוג אותו בפני כולנו, כך שלא יוותר ספק מי חזק יותר! להראות לנו כיצד הקללה ההורגת שלך יכולה לחסל אפילו את הילד־שנשא־רביים!"

השתררה שתיקה. אף אחת מהדמויות בגלימות לא העזה לדבר. לאט, אדון האופל וולדמורט, בחולצתו ארוכת הצווארון ובגלימותיו השחורות, פנה להביט באוכל־המוות שדיבר.

"זו," לחש וולדמורט בקול קר כמו המוות, "קצת יותר מדי טיפשות מכדי שאאמין לה, מר ערבה. שמעת את התיאוריה כיצד נהרגתי, וניסית להתגרות בי כדי שאחזור על הטעות?" לורד

וולדמורט ריחף ועלה גבוה מעל האדמה. "אני מניח שאתה מעדיף את העצלות שלך על פני שלטוני, מקנייר?"

אוכל-המוות שדיבר הוקף לפתע בזוהר כחול. הוא הסתובב, דקר בשרביטו לעבר אדון האופל וצעק, "אַבְּדָה קְדָבְּךָ!" וולדמורט פשוט סטה הצידה באוויר, מתחמק מהקליע הירוק. "אַבְּדָה קְדָבְּךָ!" קרא אוכל-המוות. ידו הפנויה החוותה תנועות אחרות, צבעים נוספים ושכבות נוספות בנו את הזוהר המגן שלו בכל תנועה. "עזרו לי, אחיי! אם כולנו – אוכל-המוות נפל לקרקע בשבע חתיכות בוערות, פיסות בשר עדיין זוהרות בחתכים.

"עניינים ושרביטים על הארי פוטר, כולכם," חזר וולדמורט, וקולו נמוך ומסוכן. "ומקנייר פעל בטיפשות גמורה כרגע, משום שאני אדון לאותות שלכם, כפי שאהיה תמיד. אני בְּאֵל־מוֹת." "אדון," אמרה גלימה אחרת. "הילדה שעל המזבח – האם היא אמורה לשרת אותנו בהוללות אפלה? היא נראית לא ראויה למאורע שמח שכזה. אני יכול למצוא טובה יותר, אדון, אם תיתן לי רשות לעזוב לזמן קצר –"

"לא, מר ידידות," אמר וולדמורט, נשמע משועשע למדי. "המכשפה הקטנה שאתה רואה על המזבח אינה אחרת מאשר הרמיוני גריינג'ר –"

"מה?" קראה אחת הגלימות השחורות, ואז, "אני מצטער, אדון, אני מצטער, אני מתחנן –"

"קְדָבְּךָ!" הצרחות נמשכו רק כמה שניות, וולדמורט עשה זאת כאילו באדישות. לאחר מכן קולו של וולדמורט חזר לשעשוע נמוך. "הקמתי לתחייה את הבודדמית הזו בכוח הקסמים האפלים ביותר למטרותיי שלי. לא תטרידו אותה ולו קמעה, איש מכם. מוטב לכם למות אם אגלה שהניסוי הקטן שלי נפגע מידכם. הפקודה הזו מוחלטת, בלי קשר לנסיבות אחרות – אפילו אם היא תימלט, לדוגמה." צחוק קר וגבוה, כאילו מבדיחה כלשהי שאיש

מלברדו לא הבין.

"אדון," אמרה אחת הגלילות בקול רועד, מעוות על ידי מסכת הגולגולת שלו. "אדון, אנא ממך – לעולם לא אמרה את פוך, אני צייתן כפי שאתה רואה – אבל אדון, אני מתחנן בפניך, הנח לי לשוב, כדי לשרת אותך טוב יותר לאחר מכן – באתי לכאן בחיפזון, נוטש – אדון, כשכליך הרבה מאיתנו נעדרים, אחרים יתהו, הם יבחינו בהיעדרויות, במי שנעלם. בקרוב לא יהיה אליבי שאוכל לספק."

צחוק קר וגבוה. "אה, מר לבן, המשרת הנפשע ביותר שלי. טרם החלטתי האם תשרוד את עונשך. אני זקוק לך פחות מאשר פעם, מר לבן. בעוד יומיים מהיום אוכלייהמוות יהלכו בגלוי. כוחותיי גברו, ורק היום נפטרתי מַדְמָלְדוֹר. "השתנקויות תדהמה נוספות עלו מאוכלייהמוות, וולדמורט לא התייחס אליהן. "מחר אחסל את בּוֹנְזוֹ, קראוֹץ', מודי וסקרימג'ר, אם לא ינוסו עד אז. אתם תלכו למשרד הקסמים ותטילו קללות אימפריוס כפי שאנחה אתכם. סיימנו לחכות. עד מחר בלילה אכריז על עצמי כלורד השליט על בריטניה!"

שאיפות עלו מהמסכות, אבל דמות אחת צחקה.

"אני משעשע אותך, מר גרים?"

"סליחות, אדון," אמרה הדמות בגלימה שצחקה, שרביטה יציב לגמרי ומכוון לעבר הארי. "שמחתי שנפטרת מַדְמָלְדוֹר. ברחתי מבריטניה מתוך פחד ממנו, אחרי שאיבדתי אמון בשוכך."

גיחוכו של וולדמורט הדדה בבית־הקברות. "הכנות שלך מזכה אותך ברחמי, מר גרים. הופתעתי לראותך פה הלילה; אתה מוכשר יותר מכפי שחשדתי. אבל לפני שנפנה את תשומת ליבנו לעניינים משמחים יותר, ישנו עניין מסוים בו עלינו לטפל. אמור לי, מר גרים, אם הילד־שנשא־בחיים היה נשבע שבועה בפניך, האם היית בוטח בו?"

"אדון... אני לא מבין..." אמר מר גרים. אחד או שניים מאוכלי-

המוות האחרים הפנו את מסכותיהם לעבר וולדמורט לפני שהחזירו במהירות את מבט הגולגולת שלהם להארי.

"ענה לי," לחשש וולדמורט. "זה לא תכסיס, מר גריס, ואתה תענה בכנות או שתישא בתוצאות. הכרת את הוריו של הילד, לא כן? הכרת אותם בתור אנשים ישרים? אם הילד היה בוחר מרצונו החופשי להישבע בפניך, אפילו אם היה יודע שאתה אוכל־מוות, האם היית סומך על מילתו? ענה לי!" קולו של וולדמורט עלה לצווחה.

"אני... כן, אדון, אני מניח שכן..."

"יופי," אמר וולדמורט בקור. "האפשרות לאמון צריכה להתקיים כדי שתוקרב. ובאשר לכובל של הנדר... מי מכם יקריב את קסמו? זה יהיה נדר ארוך למדי... ארוך בהרבה מהרגיל... קסם רב יידרש לשם כך..." וולדמורט חיך את חיוכו הנורא. "מר לבן."

"לא, בבקשה! אדון, אני מתחנן בפניך! שְׁרָתִי אותך טוב כמו כל אחד – טוב ככל שהייתי מסוגל –"

"קְרוֹשְׁיוֹ," אמר לורד וולדמורט, ומר לבן צרח מבעד לעיוות של המסכה שלו במשך מה שהרגיש כמו דקה שלמה. "היה אסיר תודה שאני מותיר לך את חיך! כעת גשו אל הילד, מר גריס, מר לבן. מאחוריו, אידיוט! אל תחסמו את השרביטים של האחרים! והשאר, עליכם לירות בהארי פוטר אם הוא מנסה להימלט, אפילו אם זה אומר לפגוע בחבריכם אוכל־המוות."

מר לבן לקח את הזמן בהתקרבו, הגלימות השחורות רעדו, בעוד מר גריס נע למקומו בתנועה חלקה.

"מה יהיה הנדר, אדון?" נשמע קולו של מר גריס.

"אה, כן," אמר וולדמורט. אדון האופל המשיך לצעוד מאחורי חצי המעגל של אוכל־המוות. "היום – אם כי אני לא מצפה שתאמינו לי – היום אנו עושים את עבודתו של מרלין, אוכל־המוות שלי. כן! לפנינו עומדת סכנה גדולה, אחד עליו נובא שבטיפשותו המגושמת ימיט חורבן שאפילו אני בקושי מסוגל

לדמיין. הילד־שנשא־רב־חיים! הילד שמפחיד סוהרסנים! הכבשים שמאמינות שהן שולטות בעולם הזה היו צריכות להיות מודאגות יותר כשראו זאת. חסרי תועלת, כולם!"

"סלח לי – אמרה גלימה שחורה אחת בקול רועד. "אדון – אם זה כך – אדון, מדוע שלא פשוט נהרוג אותו מיד?"

וולדמורט צחק, צחוק מריר ומוזר. כשדיבר שוב קולו הגבוה היה מדויק. "הנה כוונת השבועה, מר גריס, מר לבן, הארי פוטר. הקשיבו היטב והבינו את הנדר שיש לנדור, משום שכוונתו כובלת גם היא, ואתם שלושתכם מוכרחים לחלוק הבנה של משמעותו. אתה תישבע, הארי פוטר, לא להרוס את העולם, ולא לקחת שום סיכון כשזה נוגע להריסת העולם. הנדר הזה לא יכריח אותך לעשות שום פעולה אקטיבית, משום כך, הנדר הזה לא מאלץ אותך לעשות שום פעולה טיפשית. האם אתם מבינים זאת, מר גריס, מר לבן? אנחנו מתעסקים עם נבואת חורבן. נבואה! הן יכולות להגשים את עצמן בדרכים מפותלות. עלינו להיזהר שהנדר עצמו לא יגרום להגשמת הנבואה. אין אנו מעזים לאפשר לנדר הזה להכריח את הארי פוטר לעמוד מנגד לאחר שאסון כלשהו כבר החל במהלכו מידו שלו, משום שעליו לקחת סיכון פחות כלשהו בניסיון לעצור אותו. אל לו לנדר גם להכריח אותו לבחור בסיכון לחורבן עצום על פני וודאות של חורבן פחות. אבל כל הטיפשות של הארי פוטר, קולו של וולדמורט טיפס, "כל חוסר האחריות שלו, כל התוכניות הגרנדיוזיות שלו והכוונות הטובות שלו – אל לו להסתכן בכך שיובילו לאסון! שום מחקרים שעשויים להוביל לקטסטרופה! שום ניפוח חותמות, שום פתיחת שערים!" קולו של וולדמורט נעשה נמוך שוב. "אלא אם הנדר הזה עצמו מוביל איכשהו להרס העולם, ובמקרה הזה, הארי פוטר, עליך להתעלם ממנו במקרה המסוים הזה. אתה לא תסמוך על עצמך בלבד בהכרעה כזו, עליך להיוועץ בכנות עם ידיד ראוי לאמון, ולראות האם הוא מסכים. זו כוונת הנדר. הוא מאלץ רק פעולות שהארי

פוטר היה בוחר בעצמו, לאחר שלמד שהוא כלי נבואה של חורבן. משום שהיכולת לבחור חייבת להתקיים כדי שתוקרב. האם אתה מבין, מר לבן?"

"אני – אני חושב שכן – הו, אדון, בבקשה, אל תיתן לנדר הזה להיות כליך ארוך –"

"שקט, שוטה, אתה עושה דבר מועיל יותר מכפי שעשית בכל ימי חיך. מר גרים?"

"אני חושב, אדון, שמוטב שתחזור על זה."

וולדמורט חיך את החיוך הרחב־מדי, ואמר את הכל שוב במילים שונות.

"וכעת," אמר וולדמורט בקור, "הארי פוטר, אתה תשאיר את שרביטך מכוון כלפי מטה, ותרשה למר גרים להצמיד את שרביטו לשלך; ותאמר את המילים שאורה לך. אם הארי פוטר יאמר מילה אחרת עליכם להכות בו כפי שצויתם."

"כן, אדון," נשמעה מקהלה של שלושים וארבעה קולות. להארי היה קר, והוא רעד, ולא רק משום שהיה עירום בלילה. הוא לא הבין מדוע וולדמורט לא פשוט הורג אותו. נראה שישנו רק קו אחד שמוביל אל העתיד, וזה הקו שוולדמורט בחר, והארי לא ידע מה מגיע אחרי זה.

"מר לבן," אמר וולדמורט. "הצמד את שרביטך לידו של הארי פוטר, וחזור על המילים. הקסם שזורם בי, כבול את הנדר הזה." מר לבן אמר את המילים. אפילו מבעד לעיוות של המסכה נשמע כאילו הלב שלו נשבר.

מאחורי וולדמורט האובליסקים זימרו בשפה שהארי לא הכיר; שלוש פעמים הם חזרו על מילותיהם, ואז נדמו.

"מר גרים," אמר וולדמורט. "חשוב על הסיבות בגללן היית בוטח בילד הזה, לו היה נשבע את השבועה הזו מרצונו החופשי. חשוב על האפשרות לאמון, והקרב אותה כשאתה אומר..." "באמון שאני רוחש לך," אמר מר גרים, "היה כבול."

ואז היה זה תורו של הארי פוטר לחזור על מילותיו של לורד וולדמורט, והארי עשה כן.

"אני נודר..." אמר הארי. קולו רעד, אבל הוא דיבר. "שלא... אשמיד את העולם... מכוח פעולה שלי... לא אסתכן... בהריסת העולם... אם ידי תאולץ... אבחר באפשרות... של החורבן הפחות על פני הגדול... אלא אם נראה לי שהנדר הזה בעצמו... מוביל לקץ העולם... והידיד... עימו נועצתי בכנות... מסכים שכך הדבר. מרצוני החופשי שלי..." הארי הרגיש זאת כשהטקס החל לפעול, חבלי הכוח הזוהרים עוטפים את שרביטו שלו ושל מר גרים, עוטפים אותו ברמה מופשטת ומטרידה כלשהי. הארי הרגיש את עצמו מזמן את כוח הבחירה החופשית, והוא ידע שהמילים הבאות שלו יקריבו אותו, זו ההזדמנות האחרונה בהחלט לפנות לאחור.

"...כן יהי," אמר קולו הקר והמדויק של לורד וולדמורט.

"...כן יהי," חזר הארי, וידע באותו הרגע שתוכן הנדר אינו משהו שהוא יכול להחליט לעשות או לא לעשות, זו פשוט הדרך שבה הגוף והתודעה שלו ינועו. זה לא נדר שהוא יכול להפר אפילו אם יקריב את חייו בתהליך. כמו מים שזורמים במורד או מחשבון שסוכם מספרים, זה פשוט דבר שהארי פוטר עושה.

"האם הנדר הופעל, מר לבן?"

מר לבן נשמע כאילו הוא מתייפח. "כן, אדון... איבדתי כל-כך הרבה, אנא, הוענשתי מספיק."

"חזור למקומותיכם..." אמר וולדמורט. "יופי. כל העיניים על הילד פוטר, היו מוכנים לירות ברגע שינסה לברוח, או להרים את שרביטו, או לומר מילה כלשהי..." אדון האופל ריחף גבוה באוויר, הדמות העטויה שחורים צופה בכל בית-הקברות. פעם נוספת הוא אחז באקדח בידו השמאלית ובשרביטו בימינו. "זה טוב יותר. כעת נהרוג את הילד שנשאר בחיים."

מר לבן התנודד. מר גרים צחק שוב, וכך גם אחרים.

"לא עשיתי זאת כדי להיות מצחיק," אמר וולדמורט בקור.

"אנחנו מתעסקים עם נבואה, שוטים. אנחנו גוזרים את חוטי הגורל אחד אחרי השני; בזהירות רבה, לא יודעים היכן ניתקל בהתנגדות לראשונה. זה הסדר שבו הפעולות הבאות יקרו. ראשית הארי פוטר ישותק, ואז גפיו ייגדעו והפצעים ייצרבו. מר ידידות ומר כבוד יבחנו אותו לגילוי כל זכר לקסמים לא רגילים. אחד מכם יירה בילד פעמים רבות עם הנשק המוגלגי, ואז כל מי מכם שמסוגל יכה בו עם הקללה ההורגת. רק אז מר גרים ירסק את גולגלתו ואת המוח שלו עם מצבה. אני אבדוק את גופתו, ואז הגופה תישרף באמצעות שלהבת־שדים, ואז נערוך גירוש באזור למקרה שיתיר רוח רפאים. אני עצמי אשמור על המקום הזה במשך שש שעות, משום שאני לא סומך לגמרי על לחשי ההגנה שהצבתי כנגד יצירת לולאות בזמן; וארבעה מכם יחפשו בסביבה כל סימן ראוי לציון. אפילו לאחר מכן עלינו להישאר ערניים לכל סימן לנוכחותו המחודשת של הארי פוטר, למקרה שִדְמֶמְלָדוֹר השאיר תכסיס כלשהו שלא חשבנו עליו. אם אתם יכולים לחשוב על תכסיס כלשהו שהחמצתי כדי לוודא שהאיום של הארי פוטר יוסר, דברו עכשיו ותתוגמלו ביד רחבה... דברו עכשיו, בשם מרלין!"

השתררה דממה המומה בבית־הקברות; איש לא דיבר. "חסרי תועלת, כולכם," אמר וולדמורט בלעג מריר. "כעת אשאל את הארי פוטר שאלה אחת אחרונה, ועליו לענות עליה לאוזניי בלבד, בלחשננית. הכו את הילד מיד אם הוא עונה במשהו שאינו לחשושים, אם הוא מנסה לומר מילה אחת בדיבור אנושי." ואז וולדמורט לחשש. "כוח ששאיני מכיר, נאמר ששיעמוד לרשותך. האומנויות המוגלגיות למדתי ממך כעת, ואני כבר חוקר אותן. הכוח ששלך על אוכל־חיים עליי להבין בעצמתי, או כך אתה אומר. אם ישנו כוח נוסף ברשותך, ששאני יכול להשיג, אמור לי כעת. אחרת, אני מתכוון לענות חלק מאלה היקרים לך. חיים מסוימים כבר הבטחתי לך, אבל אחרים לא. המששרתים הבוצסדמים בצטבא הקטן ששלך. ההורים היקרים ששלך. כולם יסבלו לאורך מה ששיראה להם כמו נצח; ואני אששלח

אותם, ששבורים, אל כלא ששל אוכלי־חיים כדי ששיזכרו זאת, עד ששיקמלו וימותו. על כל כוח לא מוכר ששתסספר לי כיצסד ללמוד, או כל ססוד אחר שתגלה לי ששברצסוני ללמוד, אתה רששאי לנקוב בששם ששל אחד מאלה ששיזכה להגנה וכבוד תחת ששלטוני. גם זאת אני מבטיח ומתכוון לקיים." הבעתו המחייכת של וולדמורט נראתה כאילו היא מגיעה בינות לניבים הפעורים של נחש, והמשמעות של ההבעה הזו בקרב נחשים הייתה שמי שרואה את השיניים הללו עומד להיאכל על ידן. "אל תבזבו זמן במחששבות על בריחה, אם אכפת לך מהם. ישש לך ששיששים ששניות להתחיל לסספר לי מששהו ששאני רוצסה לדעת, ואז המוות ששלך מתחיל."

* * *

להלן הערת הכותב המקורית, כפי שצורפה לפרק במועד פרסומו, ערוכה ומקוצרת למען רלוונטיות:

זה המבחן האחרון שלכם.

יש לכם 60 שעות.

על הפתרון שלכם לאפשר להארי להתחמק ממוות בטוח,

על אף היותו עירום, אוזו רק בשרביטו, ניצב מול 36 אוכלי־מוות בנוסף ללורד וולדמורט שקם לתחייה.

אם פתרון תקף יפורסם לפני >מועד פרסום הפרק המקורי ועוד 60 שעות<

הסיפור ימשיך עד פרק 121.

אחרת, תקבלו סיום עצוב וקצר יותר.

זכרו את הדברים הבאים:

1. הארי מוכרח להצליח בזכות מאמציו שלו. לא תגיע תגבורת להציל אותו. כל מי שעשוי לרצות לעזור להארי חושב שהוא במשחק הקווידיץ'.
2. הארי יכול להשתמש רק ביכולות שהסיפור כבר הראה שיש לו; הוא לא יכול לפתח ביאורהכרה אילם ונטול־שרביט בשישים השניות הבאות.

3. וולדמורט מרושע ולא ניתן לשכנע אותו להיות טוב;

אִירָאפֶשֶׁר לִשְׁנוֹת אֶת פּוֹנִקְצִיַּת הַתּוֹעֵלֶת שֶׁל אֲדוֹן הָאוֹפֵל בְּעִזְרַת דִּיבּוּרִים.

4. אִם הָאֲרִי יֵרִים אֶת שְׂרָבִיטוֹ אוֹ יִדְבֵּר בְּמִשְׁהוֹ שְׂאִינוֹ לַחֲשַׁנִּית, אוֹכְלֵי־הַמוֹת יִירוּ בּוֹ מִיד.

5. אִם קוֹ הַזְמָן הַפֶּשׁוּט בִּיּוֹתֵר הוּא כֹּזֵה שֶׁבּוֹ הָאֲרִי מֵת אֶלְמֵלָא יִגִּיעַ לַמַּחּוּל־הַזְמָן –

אִם הָאֲרִי אֵינוֹ יָכוֹל לַהֲגִיעַ לַמַּחּוּל־הַזְמָן שֶׁלּוֹ לֵלָא עֲזֶרֶת מַחּוּל־הַזְמָן –
מַחּוּל־הַזְמָן לֹא יָכוֹל לִהְיוֹת מַעֲוֹרָב.
6. אִירָאפֶשֶׁר לִשְׁקֹר בַּלְחֲשַׁנִּית.

בַּמִּסְגֶּרֶת הַמַּגְבֵּלוֹת הַלָּלוּ,

הָאֲרִי רִשְׁאֵי לִמְמַשׁ אֶת מַלּוֹא הַפּוֹטִנְצִיָּאל שֶׁלּוֹ כְּרִצְיוֹנְלִיסֵט,
עֲכָשִׂיו אוֹ לַעֲוֹלָם לֹא,

בְּלִי קֶשֶׁר לַפְּגָמִים הַקּוֹדְמִים שֶׁלּוֹ.

כְּמוֹכֵן, 'הַפְתָּרוֹן הַרְצִיוֹנְלִי',

אִם אַתָּם מִשְׁתַּמְשִׁים בְּמִילָה 'רְצִיוֹנְלִי' כַּהֲלָכָה,

זֶה סֵתֵם דֶּרֶךְ מֵהוֹדֶרֶת שֶׁלֹּא לִצְוֹךְ לִזְמַר 'הַפְתָּרוֹן הַטוֹב בִּיּוֹתֵר'

אוֹ 'הַפְתָּרוֹן שְׂאִנִּי אוֹהֵב' אוֹ 'הַפְתָּרוֹן שְׂאִנִּי חוֹשֵׁב שֶׁכֹּדָאִי לָנוּ לְבַחֲרוֹ',
וּבְדֶרֶךְ כָּלֵל מוֹטֵב לִזְמַר אֶת אֶחָד מֵהַדְּבָרִים לַעֲלִיל.

(אֲנַחְנוּ צְרִיכִים אֶת הַמִּילָה 'רְצִיוֹנְלִי' רַק כְּדִי לְדַבֵּר עַל שִׁטוֹת חֲשִׁיבָה,
בְּלִי קֶשֶׁר לַפְתָּרוֹנוֹת מַסּוּיִמִּים.)

וְעַל־פִּי עֵיקָרוֹן וִינְג'

אִם אַתָּה יוֹדֵעַ בְּדִיוֹק מַה תּוֹדֵעָה חֲכָמָה תַּעֲשֶׂה,

אַתָּה מוֹכֵרָח לִהְיוֹת חֹכֵם לַפְּחוֹת בְּאוֹתָהּ הַמִּידָה.

לִשְׂאוֹל מִיִּשְׁהוֹ "מַה שְׁחָקֵן אוֹפִטִימִלִּי הִיָּה חוֹשֵׁב שֶׁהוּא הַמַּהֲלָךְ הַטוֹב
בִּיּוֹתֵר?"

לֹא אִמּוֹר לַהֲפִיק תְּשׁוּבוֹת טוֹבוֹת יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר "מַה אַתָּה חוֹשֵׁב שֶׁכֹּדָאִי
לַעֲשׂוֹת?"

אִז מַה שְׂאִנִּי מִתְכוּוֹן בַּפּוֹעֵל,

כְּשֶׂאִנִּי אוֹמֵר שֶׁלְּהָאֲרִי מוֹתֵר לִמְמַשׁ אֶת מַלּוֹא הַפּוֹטִנְצִיָּאל שֶׁלּוֹ
כְּרִצְיוֹנְלִיסֵט,

הוּא שֶׁלְּהָאֲרִי מוֹתֵר לַפְתּוֹר אֶת הַבְּעִיָּה הַזֹּה

בצורה שבה אתם הייתם פותרים אותה.
אם אתם יכולים לומר לי בדיוק כיצד לעשות משהו,
להארי מותר לחשוב על זה.
אבל אי־אפשר להציע בתור פיתרון, נגיד,
"הארי צריך לשכנע את וולדמורט לתת לו לצאת מהקופסה"
אם אתם לא יכולים להכין בעצמכם איך.
בהצלחה.

שמואל ואלה האנשים הבלתי אפסדי

הירח המתמלא עלה בשמים הנקיים, הכוכבים ושביל החלב נגלים במלוא הודם בחשכה, כל אלה זרחו על בית־הקברות כמו מעידים על המרחקים הבלתי נתפסים.

ברגע שהארי הבין שלא נותרה שום דרך להציל את כולם, כל הקולות שבראשו נמוגו, הפכו לאחד, מטרה יחידה שתופסת כל חלק ממחשבתו.

חמישים שניות.

ארבעים שניות.

העיניים של הארי טיילו לאט באוויר, עד שמבטו נחת על אוכל־המוות הראשון, זה שהיה הקרוב ביותר אליו.

שלושים שניות?

עשרים שניות?

“זמן כמעט נגמר –” לחשש וולדמורט.

“אני יודע ססודות ששתששמה לדעת,” לחשש הארי. הוא לא הסתכל ישירות על ארון האופל כשדיבר. “אבל ידע ששיהיה יקר ביותר עבורך, לדעתי, הוא רעיונות ששלי לדרכים בהם עולם עלול להיות מושמד. עם זאת, לסספר לך על הרעיונות הללו עלול להוביל להששמדת עולם. לא מכיר נבואה, אבל אם ישש נבואה ישש יותר מהססיכוי הרגיל לכך ששלכל מעששה שאעששה תהיה ההששפעה הזו. או ששאוילי לסספר לך ימנע השששמדת עולם, ששכן אתה נראה להוט למנוע אותה. אססור לי להחליט החלטה כזו בעצסמי. אצסטרך להעיר חברהילדה ולהתייעץ איתה.

הנדר מחייב."

הייתה הפסקה ארוכה. אדון האופל, מרחף מעל ומאחורי עקומת אוכליהמוות עם השרביטים השלופים, התחיל לצחוק כמו שסלאזאר סלית'רין חשב שצחוק של נחש אמור להישמע, שעשוע קר בצורת לחשוש. "אתה יודע איך להרוסס עולם, אם כן?"

"לא מססוגל לנסות לחששוב על ששיטה במודע. יכולה להיות למששרתים דרך לגנוב מחששבות שלי. הנדר מחייב. אבל מניח שאוכל לחששוב על ששיטה, אם חברה'ילדה תאמר לנססות."

העיניים של הארי נעו לאט אל עוד אוכל-מוות, ועוד אחד. עוד צחוק נחשי. "חכם, קבל ממני מחמאה על החשיבה על אססטרטגיה כזו. אבל לא".

"אני יודע ששזה מרגיז, אבל עם עולם וחיי נצסח ששלך על כף המאזניים, לא היית –"

"ססיכון גדול יותר לעולם בקידום ססיבוכים שכאלה, ידחה מוות ששלך. אני אלמד מדעי המוגלים בעצסמי, ואחששוב על כל מה ששאתה עששוי לדמיין. עכששיו סספר ססודות שאתה מססוגל לגלות לי, או ששזה נגמר."

לאט-לאט, מבטו של הארי בחן את כל בית'הקברות בקשתות זהירות, מתעלם מאדון האופל, קולט אותו רק כגוש'שחור-מרחף בקצה שדה הראייה שלו. פיו המשיך לדבר, בחצי תשומת לב. "חששבתי על רעיון ששאולי עוד לא ששקלת, מורה. הנססיון ששלך להרוג אותי, למרות כל ההכנות ששלך, עלול להיכששל במסספר צסורות. אולי יוביל לזה שאהרוסס עולם מאוחר יותר. זה אמנם לא תרחיש ססביר, אבל עם נבואה באופק זה בהחלט עששוי להתרחשש."

וולדמורט עצר, בעודו באוויר. "איך?"

"לא מחויב לומר לך."

זעם קר חדר דרך תשובתו החרישית. "למרות ששאני מבין היטב את היאושש ואת נססיונות ההתחכמות ששלך, זה מתחיל להרגיז אותי. אני לא מוכן לוותר על מותך, זה עדיין ססיכון גדול יותר. להימנע מלסספר לי

הרעיונות מססתכן בהששמת העולם. דבר!"

"לא. הנדר לא מחייב אותי לאף פעולה אקטיבית."

אדון האופל השפיל מבט אל הארי פוטר, שהביט בפניו הכועסים רק לרגע קצר לפני שעניו חזרו אל אוכליהמוות הבא. חלק מהם זזו מעט, אבל נשארו במקום ולא אמרו מילה כששרביטיהם השלופים מכוונים. לא היה ניתן לקרוא את הבעותיהם דרך מסכות הכסף. אדון האופל התחיל לצחקק שוב.

"אתה חוששב ששאתה עומד לשרוד מוות שלך? לא, ילד. ההורקרוססים שלי לא מחוברים גם אליך. הייתי יודע אם הם היו. או ששאוֹלי יש שסיבה אחרת ששבגללה אתה חוששב שאתה עומד לשרוד למרות כל הדרכים ששלי לוודא מוות שלך?"

הארי לא הרשה לדעתו להיות מוסחת. הכשלונות החוזרים ונשנים לא היו חשובים, הם הובילו רק לפעולה הבאה בשרשרת – אבל הוא עדיין היה זקוק לפעולה הבאה –

"עכשיו גלה ססוד, לחשש אדון האופל. "או שאני –"

"אוכלי־חיים ירדפו אחריך תמיד, ישנאו אותך כל הזמן, יעקבו אחריך לאן ששלא תלך. אם מה ששעשיתי הצלחתי, גרמתי להם לפנות נגדך! הססוד של לחשש המגן יהיה בלתי נתפס בשבילך לזמן ארוך מאוד, אולי לנצח! ההגנה הטובה ביותר נגד אוכלי־חיים תמות יחד איתי!"

"זה מתחיל להיות עצוב..." קולו של אדון האופל דעך. "אה, הבנתי, אוכלי־חיים מגיבים בהתאם לצסיפיות. אתה אומר לי שאהיה ניצסוד, אני אצספה להיות ניצסוד, והם יצסודו אותי. התרחשות די נדירה, אבל לא חסרת תקדים. ססוד בעל ערך, כן. אני יכול לראות הרבה ששימושים." חיוך אכזרי. "אני מאשר לך לבחור אדם אחד ששינצל."

"אני."

"הייתי אומר לך למות בכבוד, אבל מכיר את עצמך, יודע שאין טעם. עצסבנת אותי ובזבזת המתנה הנדיבה שלי, ואני חוזר כי לגביה. ססודות

נוסספים כלשהם?"

"כן. וגם ממש מעניינים. לחלקם יש ססיכוי קטן מאוד ששתגלה אותם בעצמך, למשך הרבה זמן, אם לא לנצח. אם אומר לך ששסיפרתי כל הסודות שלא מסכנים עולם, תבטיח לא לפגוע במשפחה ובחברים שלי? כל הנאום הזה התחיל מכיוון שלא השארת לי דרך להציל את כולם."

אדון האופל עמד ללא ניע באוויר למשך רגע אחד מאוד ארוך. ועיניו של הארי המשיכו לטייל לאורך בית־הקברות, כשידו ממשיכה להיות מהודקת על השרביט.

ברגע שבו הארי הבין שלא נותרה שום דרך להציל את כולם – הוא לא היה מסוגל לומר אף כישוף בשפת־אנוש. אבל שינוי צורה היה קסם חסר מילים.

לא היה שום חפץ במגע עם קצה שרביטו פרט לאוויר, שלא ניתן לבצע עליו שינוי־צורה. אבל וולדמורט לא ידע על שינוי־צורה חלקי, שהארי יכול היה להשתמש בו על מנת לשנות חלק קטן מהשרביט שלו עצמו.

"אתה מתעכב בכוונה", אמר אדון האופל. "רק בשביל לעכב מוות ששלך? או בשביל מטרה אחרת?"

הארי לא אמר דבר, ועבודתו השנייה האטה כשמוחו חיפש המשך לשיחה שתפעל גם בניגוד לרצונו של אדון האופל –

"דבר ותגיד לי מטרה או שחבריך יסכלו למשך כל חייהם!" "תנמך נשק מוגלגלי ואל תכוון אלי ששרביט", הארי ליחשש, מכניס כמה שיותר קור מסוכן בקול הנחשי. "אל תצווה דבר על משרתים. אני מחזיק ביכולות ששהתעלמת מהן. יכול להשתמש באחת כזו וליצור פיצוץ עצום כמעט מיידית, מבלי לדבר בקול. לקטול גוף חדש, כל משרתים, ואכן תעוף מפה, מי יודע לאן."

ברמתו הנוכחית, הארי מסוגל לשנות צורה למילימטר מעוקב מהר ככל שיוכל לגייס את רצונו ואת הקסם שלו. מילימטר מעוקב אחד של אנטי־חומר.

זה לא סיכון להשמדת העולם.

וולדמורט נראה כאילו היה עשוי מאבן. "אתה מששקר,

איכששהו."

"לא מששקר. מדבר בששפת־נחש, אומר לך, מססוגל לעששות את זה כמעט מיידית, לפני ששכיששוך כלששהו יוכל לפגוע בי, אני חוששב. אתה יודע מעט מאוד על מדע, בינתיים. הכוח ששאששתמשש בו חזק מהתהליך ששמקיים ששמששות."

"הנדר יעצסור אותך, לחשש וולדמורט. "אתה לא יכול לססכן עולם. אססור לך לקחת אף ססיכון. אף לא רעיון מתחכם אחד!" "לא הייתי מססכן את העולם. הערכתי את גודל הפיצוץ, לא מתקרב לגודל הדרוש."

"אתה לא יודע, טיפשש! אתה לא יכול להיות בטוח!" הלחשוש של וולדמורט נעשה גבוה יותר.

"בטוח באופן ססביר. נדר לא יעצסור אותי."

הזעם הלך וגבר בהבעתו של וולדמורט. ועם זאת, הלחשוש שלו נשא גוון של פחד. "אני אגרום ססבל מעבר לכל דמיון לכל היקר לך – "ששתוק. אני מתעלם מכל האיומים האלה עכשיו, כמו ששתורה ששל מששחקים אומרת ששכדאי לי. הססיבה היחידה ששבגללה אתה מאיים היא ששאתה מצספה ששאגיב." גם את זה, הארי הבין ברגע האחרון. "תצסיע לי מששהו ששאני רוצסה, מורה. בתמורה לגוף חדשש ששלך. בתמורה להמששך החזקת אבן. בתמורה לחיי מששרתים ששלך." המוח של הארי דיבר באוטומטיות, תשומת הלב האמיתית שלו ממוקדת במקום אחר.

מתחת לאור הירח מנצנץ רסיס קטן של כסף, שבריר של קו... מנקודה קטנטנה בקצה השרביט של הארי, מילימטר מעוקב של עוגן, נמתח קו דק של קורי עכביש שנוצרו בשינוי־צורה. הוא היה נקרע מיד, אילו היה עומד למבחן; הוא היה זוכה להתעלמות אפילו אם מישהו היה מבחין בנצנוץ שלו. בקוטר של פחות מעשירית המילימטר, הצורה הזעירה המיוצגת על ידי הקו המורחב

של קור עכביש הייתה משהו שהארי יכול לשנות במהירות, עשרה סנטימטרים של אורך, לנפח כולל של מילימטר מעוקב אחד. והארי מסוגל לשנות מילימטר מעוקב בשבריר שניה. הוא אילץ את שינוי הצורה להתפשט החוצה, מרחיב אותו דרך האוויר מהר ככל שיוכל מבלי לסכן את השינוי.

הקו של קור העכביש התפתל סביב הברדסים של אוכלי-המוות באזור הצוואר, וחזר אל תבנית החוטים.

פניו של וולדמורט היו עכשיו אדישים. "אססור לך לעזוב את המקום הזה בחיים. אנשים טובים גם יסכימו, ואת זה אני אומר בששפת נחש. אבל אני אטפל בטוב לב ואגן על כל החברים ששלך תחת ששלטון שלי, אם תסכים למות עכשיו, כמו ששאדם טוב צריך לעשות." אוכלי-המוות האחרון נקשר בלולאה. התבנית של קורי העכביש הושלמה. הרשת חוברת עם קשרים מסביב לצווארי כל אוכלי-המוות. הקצוות של כל הקורים עוגנו למעגל מרכזי; ולמעגל המרכזי בתורו היו שלושה חוטים מתוחים לאורך מרכזו. הרשת כולה עדיין נוגעת בעוגן הנמתח משרביטו של הארי.

במהלך השניות הבאות, החוטים הכמעט-בלתי-נראים המנצנצים באור הירח הפכו לשחורים.

נימים צרים, חזקים וחדים יותר מחוטי פלדה; ננרצינוריות פחמן קלועות, כל צינורית היא מולקולה בודדת.

הארי לחשש, "אני רוצה ששתתחייב לטפל באומות בטוב לב תחת ששלטון. אני לא אסכים לפחות מזה."

וולדמורט ריחף ללא ניע באוויר, פניו הנחשיות מראות את זעמו היוקד.

שני החוטים האחרונים נמתחו מתוך התבנית הכהה, החוטים השחורים כבר בצורה של ננרצינורות. הם נעו קלות באוויר לעבר ארון האופל עצמו, לעבר השרוול מעל יד שמאל של וולדמורט שאחזה באקדח, ולעבר השרוול מעל יד ימין שהחזיקה את שרביט הטקסוס, החוטים מוקמו בהתחלה גבוה על מנת לתת להם זמן

להיסחף לאט כלפי מטה באוויר. החוטים הסתובבו סביב היד, חוזרים על עצמם, נקשרים בקשרים קלים. מתחילים להתהדק, מתקרבים יותר ויותר אל השרוול כשהארי שינה את צורתם ללולאה קצרה יותר.

הארי הרגיש את הדגדוג מכוחו של וולדמורט מתחיל לגעת בכוחותיו באחורי תודעתו; באותו הזמן העיניים של אדון האופל התרחבו, ופיו נפתח.

והארי שינה את צורתם של החוטים השחורים המשתרעים על פני מרכז הרשת השחורה לרבע מגודלם הקודם, מצמצם את המעגל, מושך בחוזקה את כל מה שבא במגע עם החוטים, מהדק את הלולאות.

(גלימות שחורות, נופלות).

הארי לא הסתכל לשם, הוא לא ראה את המסכות הנופלות, את הדם, באחורי תודעתו הוא הרגיש מספר פיצוצי קסם כמו שהרגיש כשהרמיוני מתה אבל הוא התעלם מהם, עיניו של הארי ראו רק את הידיים והשרביט והאקדח של אדון האופל נופלים כלפי מטה ואז שרביטו של הארי עלה, מצביע –

הארי צרח, "שתייק!"

ההבזק האדום בצבע של קללת השיתוק, שכוון לעבר וולדמורט, חצה את בית-הקברות כמעט מהר מכפי שניתן לעקוב אחריו.

ללא כל היסוס למרות פצעיו, זינק אדון האופל למטה וימינה דרך האוויר.

וההבזק האדום מן המשחק הפונה, הסוד של פרופסור פלייטיק, הסתובב באוויר והתרסק לתוך וולדמורט.

הכאב שהבזיק מבעד לצלקת של הארי היה צורב, הוא גרם לו לזעוק, ואובך אדום הופיע בשדה ראייתו, למרות כל המתרחש סביבו, הארי השליך את שרביטו מכאב ועייפות מוחלטת.

כשהארי הרפה משרביטו, הכאב החל להִצְטָלֵל...

שְׁמוֹ וְעַשֶׂה אֶת הַבְּלִיטִי אֶפְשׁוֹי - חֵלֶק ב'

נראה כי תודעתו של הארי נכנסה למצב של אובדן זהות זמני. לא בשוק מלא אבל חלק מההרגשה נשאר.

חלקים במוחו היו קהים, אולי הקהיה מכוונת על ידי חלק כלשהו, שהיה חכם מספיק כדי לחזות מה יקרה אחרת. מה שהוא עשה עכשיו -

המחשבה הושתקה, מפנה מקום למודעות לדברים אחרים. הארי עמד במרכז בית־קברות בו היו מצבות פזורות ללא כל סדר.

ניתן היה לראות באור הירח והכוכבים גלימות שחורות מפוזרות, מבולגנות על הקרקע, מוקפות במרקם שלא התאים לאדמת בית־הקברות שמסביב, מרקם לח ואדמדם באור הירח. חלק מהראשים נפלו מברדסי הגלימות, חושפים שיער ארוך או קצר, כהה או בהיר, שזה כל מה שאפשר היה לראות באור הירח. המסכות הכסופות נשארו על הראשים, כך שהשיער יצא מהגולגלות במקום מהפנים האנושיות -

המחשבה הושתקה, מפנה מקום למודעות לדברים אחרים. ילדה בגלימות הוגוורטס אדומות שוליים ישנה על גבי מזבח. ליד המזבח, חפציו של הארי נחו בערימה. על הרצפה שכב אדם חיוור גבוה־מדי עם פרצוף לא אנושי, דם

זורם מידיו הגדומות.

ברגע שאדון האופל וולדמורט יתעורר, הוא ישמיד את כל מה שאתה אוהב. דמבלדור לא פה כדי לעצור אותו יותר.

לא ניתן לכלוא אותו, כי הוא יכול לנטוש את גופו בכל עת. לא ניתן להרוג אותו לתמיד, לא בלי להשמיד יותר ממאה הורקרוקסים, שאחד מהם הוא לוחית הפיוניר.

משאבים: שרביט אחד, הפעם מותר לכוון אותו ולדבר.

יש לך חמש דקות.

פתור.

הארי הלך בכבודות אל המזבח, כרע לצידו, והרים את הנרתיק שלו.

הוא הלך אל המקום בו וולדמורט שכב.

תחושת החשש פגה, לאחר שוולדמורט איבד את הכרתו. עכשיו, משהתקרב, היא נסקה לגובה נורא, והתלקחה לכאב בצלקתו.

הארי התעלם מהצווחה הפנימית. זה היה הזיכרון האחרון של טום רידל שנצרב לתוך מוחו של הארי, התבנית הקוגניטיבית האחרונה שהועברה לתינוק הקטן לפני שטום רידל התפוצץ: תחושות בהלה ואימה הולכות וגוברות שנבעו מהתהודה שיצאה משליטה. הארי ידע את המשמעות שלה עכשיו, של אותה תחושת החשש, וזה עזר לו להתעלם ממנה. הוא ניחש שההשפעה של התהודה פוגעת בעיקר במטיל הלחש, בעוצמה יחסית לכוחו של המטיל, וההימור השתלם.

הארי הביט על גופו של וולדמורט, ונשם עמוקות – דרך פיו, כי ריחות נחושתיים שהארי נמנע מלחשוב עליהם נכנסו דרך אפו. הארי כרע לצידו של וולדמורט, לקח את הערכה הרפואית מהנרתיק שלו, והניח חוסם עורקים מתהדק־עצמית על זרועו השמאלית, ואחד נוסף על הזרוע הימנית.

זה הרגיש לא נכון, לדאוג לוולדמורט כך. חלק כלשהו של הארי

היה מודע, בשולי תודעתו, שלמספר מסוים של אנשים קרה כרגע דבר נורא. הדבר המאוזן, הדבר הצודק, היה אם וולדמורט היה סובל את אותו הגורל בלי היסוס נוסף אף לרגע. מה שהארי עשה עכשיו הרגיש כמו שבאטמן מראה יותר דאגה כלפי הג'וקר מאשר כלפי הקורבנות של הג'וקר; זה הרגיש כמו ספר קומיקס שהכותבים שלו התחבטו בלי סוף בנוגע למוסריות של הריגת הנבלים הגדולים ובעלי השם, בזמן שחפים־מפשע מתים ברקע. לדאוג יותר לנבל הראשי מאשר למשרתיו, לתת יותר תשומת לב לגורלו מאשר לגורל תומכיו נמוכי־הדרגה, היה פגם בטבע האדם. אז זה הרגיש לא נכון כשהארי קם מצדו של הגוף כשחוסמי העורקים סיימו להתהדק על זרועותיו של וולדמורט; זה הרגיש כאילו הארי עשה דבר מפלצתי מבחינה מוסרית.

אפילו שכל היגיון אסטרטגי שפוי אמר שאסור שגופו של וולדמורט ימות. הנשמה שהוא יצר לעצמו הייתה מעוגנת למוח שלו, ואסור היה שתורשה לרחף בחופשיות.

הארי צעד אחורה, אחורה מהגוף חסר־הכרה של וולדמורט, נושם עמוקות דרך הפה. הוא הלך לערימה של חפציו כדי לעטות את גלימתו ושאר חפציו, החל בענידת מחולל־הזמן שוב על צווארו, מכין את בריחתו וחזרתו במקרה וזה יידרש... יותר ממאה הורקרוקסים.

זה היה מטורף, לא הייתה שום מילה אחרת לכך, סימן לחשיבתו הפגומה של וולדמורט על מוות. מומחה אבטחה מוגלגי היה קורא לזה אבטחת גדר, כמו לבנות גדר בגובה של מעל מאה מטר באמצע המדבר. רק תוקף מסור במיוחד היה מנסה לטפס מעל הגדר. כל אדם הגיוני היה פשוט הולך מסביב לגדר, ולהגביה אותה לא יעצור אותו במאומה.

ברגע שמפסיקים לפחד מהבלתי אפשריות של הבעיה, זה אפילו לא היה קשה, לא בהשוואה לאחת הקודמת. הוריו של נוויל, לדוגמה, עונו בקללת קְרוֹשְׁי־אֶטוּס עד לטירוף

בלתי הפיך. מאתיים הורקרוקסים מתקדמים לא היו מונעים מהם להשתגע, הם כולם היו מכילים את אותה מודעות מטורפת.

זה יהיה שימוש מוצדק מוסרית של קללת הקְרוּשְׁיֶאטוּס, אם זו הייתה הדרך היחידה לעצור את וולדמורט לתמיד. זה יהיה צדק, איזון, זה יראה שחיייו של הג'וקר לא חשובים יותר ממשרתו העלוב ביותר...

כל מה שהארי היה צריך לעשות היה להטיל את לחש הפֶּטְרוֹנוּס, לשלוח אותו ל... עיץ-הזעם מודי? ... ולומר לו לבוא לכאן. ובכן, לא, זה היה די ברור שלחש הפֶּטְרוֹנוּס לא יעבוד אם הוא ייצוק לתוכו את הכוונה הזאת. אולי פשוט להחליט לומר זאת למודי בעצמו, ולהשתמש במחולל-הזמן ברגע שהוא יהיה מחוץ לטווח של לחשי ההגנה של וולדמורט.

ואז יהיה ניתן להטיל קְרוּשְׁיֶאטוּס על וולדמורט עד לטירוף בלתי הפיך.

זה אפילו לא היה הגורל הכי פחות רחום. הגורל הכי פחות רחום יהיה להשליך את השרביט של וולדמורט לתוך הבור באזקבאן, בהנחה שהשרביט יישאר מחובר לחיים ולקסם של וולדמורט לא משנה לאן הרוח שלו תנסה לברוח.

הארי פנה להיכן שוולדמורט שכב. הוא צעד קדימה, והמשיך לשלוט בנשימות שלו, להתעלם מהתחושה הבערת בגרון שלו. חלק ממנו ידע שוולדמורט היה גם הפרופסור קווירל, אפילו שהגוף שלו היה עכשיו אחר. אפילו שהשינוי באישיות היה מושלם וזה אמר שפרופסור קווירל היה רק עוד מסכה...

למרות שוולדמורט לא תכנן להרוג את הארי בכאב. לא הורה לחסידיו להטיל על הארי קְרוּשְׁיֶאטוּס כשהארי היה מעצבן מקודם. זה אומר משהו כשהיריב שלך הוא וולדמורט. אולי נשארה לו קצת אהדה לטום רידל האחר אחרי הכל.

...יהיה זה שגוי לקחת זאת בחשבון.

הלא כן?

הארי הביט שוב מעלה אל הכוכבים. כאן מתחת לאטמוספירה הכוכבים נצצו, הם היו מקובעים בכיפה המדומה של שמי הלילה, מפוזרים לאורכו של שביל החלב שזרח כמו רצועה ארוכה, כאילו הם קרובים כל־כך שיכולת לעוף אליהם על מטאטא ולגעת בהם. מה הם ירצו שיעשה עכשיו בצומת דרכים זה, אותם ילדי־ילדים ילדים?

גם התשובה לזה נראתה ברורה מאלה, אילולא החלק של הארי שעוד היה אכפת לו מפרופסור קווירל היה זה שמחליט באמת. הארי היה צריך לעשות את הדבר שעשה, זה כן מנע דברים רעים יותר, הארי לא יכול היה לעצור את וולדמורט אם אוכלי־המוות היו יורים ראשונים. אבל הדבר הזה שהארי עשה לא היה דבר שיכל להתאזן על־ידי טרגדיה לא נחוצה שתקרה לעוד יצור מודע, גם אם היצור הזה הוא וולדמורט. זה יהיה רק עוד מרכיב אחד בצער שעל פני כדור־הארץ העתיק, לפני זמן כה רב. העבר חלף. עשית את מה שהיה עליך לעשות, ולא עשית טיפה אחת של נזק מעבר לזה. אפילו לא כדי לאזן את הדברים ולעשות אותם סימטריים.

ילדי־ילדים הילדים לא ירצו את וולדמורט מת, גם אם המשרתים שלו מתו. הם לא ירצו שוולדמורט ייפגע, אם זה לא ישיג דבר בהשוואה לאילו לא היה נפגע.

הארי נשם עמוקות, ושחרר את – לא השנאה שלו – לא בדיוק השנאה שלו – הוא לא היה יכול לשנוא את היוֹצֵר שלו אפילו ממש בסוף – אבל בכל זאת, הארי שחרר משהו. את הרעיון שראוי היה לו לשנוא את וולדמורט, ש'כעס' זה מה שחובה היה עליו להרגיש, על הרשימה האינסופית של פשעים שוולדמורט ביצע בלי סיבה טובה, ואפילו לא למען האושר שלו עצמו...

זה בסדר, הכוכבים לחשו לו מטה. זה בסדר לא לשנוא אותו. זה לא עושה אותך אדם רע.

בסופו של דבר, נותרה רק אפשרות אחת שניתן לבחור, ומכיוון

שהארי ידע זאת, לא היה טעם להתיישר בנושא. האם הייתה זו האפשרות הטובה ביותר, ימים יגידו.

הארי נשם עמוקות, בונה את הקסם בתוך עצמו. הלחש שעמד להטיל לא היה צריך להיות מדויק, אבל הוא עדיין היה אחד מהקסמים החזקים ביותר שהוא שלט בהם.

הארי חשב שוב כמה חוסר צדק היה בזה שוולדמורט לא יכל למות עם חסידיו, הרגיש את השמץ הקלוש של הקור בדם שלו שבא עם מחשבותיו האכזריות. ואז הארי הרפה ממנו, הניח לכל זה להתנקז תחת אור הכוכבים, כי הצד האפל שלו מעולם לא היה שום דבר חוץ מדפוס קוגניטיבי שירש, רק עוד הרגל מחשבתי רע אחד לשבור.

במקום זאת התבונן הארי בדמותה של הרמיוני הנושמת על גבי המזבח, והניח סוף־סוף לדמעות לזלוג מעיניו. מה יהיה על הרמיוני עכשיו ובאיזה נתיב היא תבחר אחרי כל מה שקרה, הארי לא יכל לנחש; אבל היא תהיה שם כדי לבחור, הידידות שלהם לא השמידה אותה. הוא לא הבין עד כמה הייתה תקוותו קלושה עד ששם לב כמה מופתע הוא היה לאחר שתקוותו התגשמה. לפעמים הדברים כן היו טובים מהצפוי.

והארי לקח גם את המחשבה הזו, והכניס אותה לקסם שבנה. הכוח שאגר רטט בתוכו, כאילו כל גופו היה חלק משרביטו. או שעניו של הארי היטשטשו או שרטט לבן בוהק חלף על פני הצינית. והארי חשב את צורת הלחש שיטיל; לא הייתה לו שליטה טובה, אבל הדפוס שהוא היה זקוק לו היה פשוט, הוא רק היה צריך לכלול –

הכל, שכח הכל, את טום רידל, את פרופסור קווירל, שכח את כל חייך, שכח את כל החוויות שהיו לך, שכח את האכזבה, את המרידות ואת ההחלטות השגויות, שכח את וולדמורט –

וברגע האחרון לפני שהארי הטיל את הלחש, הייתה לו מחשבה סופית אחת, חוט של חסד –

אבל אם היו לך איפעם זיכרונות מאושרים באמת, לא של פגיעה באנשים או של צחוק על הכאב שלהם, אלא התחושה החמה של עזרה למישהו או קבלת עזרה, לא יהיו הרבה, אולי רק כאשר היית ילד, אבל אם היו לך בכלל זיכרונות מאושרים באמת אז שמור רק את אלו –

משהו זוהר בתוכו נפרש עם ההחלטה, בודעו שעשה את הבחירה הנכונה, והארי דחף גם את זה לתוך השרביט –

“אופליןיאָטה!”

והכל נשפך מהארי אל תוך הלחש.

הארי נפל על צדו, השליך את שרביטו, צרחות צורמות מגיחות מגרונו, ידיו נעות בחוסר אונים אל הצלקת שלו, אפילו כאשר פרץ הכאב הפתאומי התחיל לדעוך. רק במעומעם ראו עיניו שהאוויר מלא פתיתי שלג זוהרים, גרגרי אור כסוף כמו כתמים זעירים של קסם הפטרונוס.

רק לרגע האור הכסוף נשאר, ואז הוא נעלם.

פרופסור קווירל נעלם.

לא נותר ממנו אלא זכר.

והנפש הזו, מה שנשאר ממנה, לא תהיה עכשיו שונה כל־כך מזו של הארי.

הנבואה הושלמה.

כל אחד מהם יצר מחדש את רעהו בצלמו שלו.

הארי החל להתייפח, אז, מהמקום בו הָצִטָּנָה בעפר.

הוא בכה לזמן מה.

ואז לבסוף הארי התנודד על רגליו והרים את שרביטו שוב, כי

העבודה של אותו היום עוד לא ממש נגמרה.

* * *

הארי הניח את שרביטו ישירות על גדם ידו של וולדמורט; זה גרם לצלקת שלו להלום בכאב מתמשך, אבל איש משניהם לא

התפוצץ.

והארי החל בשינוי-צורה.

לאט – אם כי מהר יותר משהארי יכול היה לשנות את צורתה של הגופה של הרמיוני, בפעם שעברה – הצורה המשותקת של אישה-נחש השתנתה, עיצבה את עצמה מחדש. עם התקדמותו של שינוי-הצורה, במיוחד כשראש אישה-נחש החל להיהפך זגוגיתי ומכווץ, הכאב בצלקת של הארי דעך.

זה יהיה כישוף שיהיה על הארי לשמר בשינה ובערות; ומאוחר יותר, כשהארי יהיה מבוגר וחזק יותר, ואולי תהיה לו קצת עזרה, הוא ישנה בחזרה את טום רידל מחוק הזכרונות וירפא את גופו בכוח האבן. אחרי שהארי-העתידי יגלה מה לעשות עם קוסם כמעט-לגמרי-מוכה-אמנזיה שעדיין יש לו כמה הרגלים מחשבתיים רעים וכמה דפוסים רגשיים שליליים במיוחד – צד אפל, אפשר לומר – ובנוסף כמות גדולה של ידע דקלרטיבי ופרוצדורלי על קסם רבי-עוצמה. הארי עשה כמיטב יכולתו לא למחוק את החלק הזה, כי הוא עשוי להצטרך אותו, יום אחד.

ובינתיים, בדיוק כמו שקסם לא הגדיר חדיקקן שצורתם שונה כמתים לצורך הפעלת לחשי הגנה, ההורקרוקסים של וולדמורט לא יגדירו אותו כמת וינסו להחזיר אותו.

כך קיווה, בכל מקרה.

צלקתו של הארי דקרה פעם אחת אחרונה כשטבעת הפלדה נענדה על הזרת שלו, מחזיקה את האזמרגד הירוק הזעיר במגע עם עורו. ואז צלקתו נרגעה, ושוב לא כאבה.

סלע מאולתר שימש את הארי לכיסא, כשפסע מעליו והתיישב ללא ניע, נח רק כמה שהיה חייב, דוחף את התשישות שאיימה על זוויות מוחו. זה לא נגמר, היה עוד מה לעשות.

הארי לקח עוד נשימה עמוקה, עדיין שואף דרך הפה, אמר "לומוס", והסתכל סביב בית-הקברות.

גלימות שחורות ומסכות-גולגולת תלושות, מוקפות בבריכות

של דם -

הרמיוני גריינג'ר, ישנה על מזבח.
גלימותיו הריקות וידי המגוללות בדם של וולדמורט, שכובות
היכן שאדון האופל נפל.
קווירינוס קווירל עם גלימותיו הקרועות, מוטל בערימה היכן
שהקללה הממיתה פגעה בו.

הארי דמיין מישוהו אחר מסתכל על הסצנה הזו, מנסה להבין
אותה, והניד בראשו, כי זה לא יספיק, זה בכלל לא יספיק.
ואז הארי דחף את עצמו מן הסלע עליו ישב, מעווה את פניו
בעוד שִׁקְלוֹ, אם לא גופו, מוֹחָה. דמו לא הוקז והוא לא הוכה היום
הרבה, אבל איכשהו הגוף של הארי הצליח להרגיש כאילו כל
הלחץ הכה בו ישירות.

הארי התנוודד לעבר המקום שבו נפל וולדמורט, והרים את ידו
השמאלית של וולדמורט מהמקום בו נחה על הקרקע.
אפילו רק ביד השמאלית, ניתן היה לראות עקבות קלושים של
קשקשי נחש. זה היה וולדמורט באופן מובהק מאוד. זה היה טוב.
הארי הלך אל המזבח עליו ישנה הרמיוני, ובעדינות הניח את
היד הכרותה סביב הצוואר שלה, מזיז את האצבעות בזהירות כך
שיאחזו בגרון שלה. זה היה דבר קשה לעשות, הרמיוני נראתה כל-
כך שלוהה ותמימה כשהיא ישנה, והיד של וולדמורט נראתה כל-כך
מכוערת; הארי התעלם בגסות מהחלק שחשב את זה, כי לא היה
בכך שום היגיון בהקשר הזה.

כמה לחשי חיתוך חלשים שימשו בכדי לרטש את החתך החלק
בצורה כמעט מושלמת שהננרצינוריות גרמו, מה שהיה קריטי; זה
יגרום לחתך היד להיראות שונה מהחתכים על הצוואר. לחשי
הדיפינדו פיזרו פיסות קטנות של שורש כף היד על פני חולצתה
של הרמיוני, מה שהיה, הארי היה צריך להזכיר לעצמו, חלק
מהתוכנית.

הארי חזר על התהליך עם היד הימנית, ממקם אותה בסימטריה

לשמאלית.

הארי השתמש באינפלמאָה בכדי לחרוך את הגלימות של וולדמורט היכן שנפלו, ואז סידר את הבד החרוך סביב הרמיוני. האקדח של וולדמורט, והשרביט שלו, נכנסו לנרתיק של הארי. את אבן הקביעות הארי הניח בכיס רגיל, הוא לא היה בטוח מה האבן תעשה לנרתיק המכושף שלו.

ערמת החפצים מתוך הגלימה של קווירל, גם היא ליד המזבח, גילתה את השרביט שהמורה להתגוננות מפני כוחות האופל השתמש בו כשעדיין היה פרופסור קווירל. הארי הלך למקום בו נחה גופתו של קווירל, יישר את הגופה כמה שיכל ושם את השרביט בידו. כצפוי, דמעות החלו למלא את עיניו של הארי, והארי מחה אותן בשרוולו.

הארי לקח נשימה עמוקה נוספת, עדיין דרך הפה, אמר שוב "לומוס", ופעם נוספת הביט סביב בית־הקברות.

גלימות שחורות, מסכות־גולגולת שבורות, והרמיוני גריינג'ר ישנה על המזבח עם ידי הכרותות של וולדמורט סביב צווארה, בגדיו החרוכים של וולדמורט מפוזרים סביבה. קווירינוס קווירל שוכב מת ובגדיו קרועים לפיסות, שרביטו בידו הימנית. זה יספיק.

נשארה עכשיו רק הבעיה כיצד למשוך לכל זה תשומת לב. הארי נשאר כמעט ללא קסם בנקודה זו. אבל היה לו עדיין מספיק בשביל שינייצורה של עלה לבלון מתנפח של חיזוי מזג אוויר בקוטר שלושה מטרים.

מהנרתיק של הארי נשלפו בקבוק של אוקסיאצטילן, מקל דינמיט וסליל של חוט הצתה. היה נכון! זהו שיר מצעד של הצופים! היה נכון! לחיים הכוללים טרולי הרים ומי יודע מה עוד ...

הארי ניפח את בלון החיזוי עם האוקסיאצטילן. מה שייצור לחץ גבוה מאוד בפיצוץ – אולי אפילו בעוצמה של בום עליקולי.

הוא הצמיד את מקל הדינמיט – זה היה קצת עוצמתי מדי בשביל מרעום, אבל זה יעשה את העבודה.

הוא הצמיד פתיל של 60 שניות למקל הדינמיט, אך לא הדליק אותו עדיין.

הארי עטה את גלימת ההיעלמות שלו, שהייתה בין הערימות ליד מזבח ההקרבה.

הוא הוציא את המטאטא שלו מהנרתיק, ועלה עליו.
הארי הטיל לחש קוֹנְיִטוּס סביב הרמיוני גְרִינְגֶ'ר – זה לא ימנע את כל הרעש, אפילו לא את רובו, וזה גם לא שאם עור התוף שלה יקרע היא תישאר פגועה, אך זה עדיין היה נראה מנומס.
וזהו זה. לחש הקוֹנְיִטוּס עשה זאת. הארי נשאר ללא קסם לפחות למשך השעה הבאה.

הארי עלה על המטאטא, נוסק באיטיות לאוויר, מרים את בלון החיזוי מלא האוקסיאצטילן עימו. טירת הוגוורטס נכנסה לתחום הראייה שלו, מוארת קמעה באור הירח כמה קילומטרים משם, כאשר הארי עלה מעל צמרות העצים; הארי עשה כמיטב יכולתו לחשב את המרחק והזווית בה זה יוכל להיראות מהוגוורטס.

כשהארי עלה כבר הרבה מעל היער, הוא השתמש במצית כדי להדליק את הפתיל של הדינמיט המחובר לבלון החיזוי המלא באוקסיאצטילן. ואז הארי סובב את המטאטא ונחפז לעוף הרחק משם – אך לא ישירות לכיוון הטירה, זה עלול לקרב אותו לדרך שהאריימהעבר ופרופסור קוורירל עשו לפני כמה שעות, ולא כדאי שהפרופסור ירגיש בעוד הארי אחד.

הארי חש דקירה כבדה של עצב, וסירב להכיר בה.
עשרים ואחת, עשרים ושתיים, עשרים ושלוש...
הארי הגיע לשלושים, לא רוצה לקחת סיכון בנוגע לעור התוף שלו, הוא הביט על שעון היד שלו, מציין לעצמו את השעה המדויקת, וסובב את מחוללהזמן שלו פעם אחת.

אָדוּר'ס דאָר - ס'וואָס ל'פּאָן ע'ל'ו, ס'ל'ק O

בתחילה אנה שמחה מאוד לראות שמשחק הגמר בקווידיץ' נמשך הרבה זמן – בתור גריפינדור גביע הבתים לא ממש עניין אותה, זה לא כאילו שגריפינדור זכו בו אי פעם. בניגוד למשחק הזה, גביע העולם בקווידיץ' בשנה שעברה, המשחק שמשפחתה קנתה אליו כרטיסים יקרים להחריד, נגמר תוך עשר דקות – מה שהיה איום ונורא. משחקי הקווידיץ' המודרניים הפכו להיות קצרים מדי, הסניץ' נתפס הרבה יותר מדי מהר. הבעיה הזו הייתה הנושא הבווער בין המעריצים: לחשי המטאטאים השתפרו, בזמן שמהירות הסניץ' נשארה באותה רגולציה ישנה, מה שגרם למשחקים להתקצר יותר ויותר. בליגות המתקדמות ענף הספורט הזה הצטמצם לתחרות מי יכול לשפוך יותר כסף על מטאטאי מירוצ' ניסיוניים בשביל המחפש שלו, בזמן ששאר השחקנים יכלו באותה מידה לצפות בו מעמדות הפתיחה שלהם.

כולם ידעו שמהו צריך להיעשות, המצב נעשה גרוע יותר ויותר לאורך מאות שנים ועכשיו הוא כבר נעשה בלתי נסבל. אבל ועדת הקווידיץ' בקונפדרציית הקוסמים הבינלאומית הייתה שקועה בבוכ' המרירות הרגיל של קק"ב, ויכוחים צעקניים בין הגרמנים לבולגרים כך שאיכשהו אף אחד לא הצליח להסכים על איך בדיוק לתקן את הכללים. לאנה עצמה הדרך הייתה ברורה

מאליה, רק להגדיל את מהירות הסניץ' מספיק בשביל להחזיר את המשחקים באורך ארבע־חמש שעות כמו בתחילת המאה ה־19, בתור הזהב של הקווידיץ'. רק שהבלגים חשבו שמשך הזמן של משחקים בליגה צריך להיות לא יותר משעתיים כמו ב'לֶה־קֶלֶ-אֶפּוֹק' בזמנים שהבלגים שלטו בשמי המגרש, והאיטלקים המשוגעים רצו לחזור עד המשחקים באורך שבוע של המאה ה־14, ותומכי טוהר־הדם האפילור־יותר־משוגעים של בריטניה לא הפסיקו לברבר על משחקים שנתקעו לפעמים ליום שלם שהיוו לטענתם הוכחה לכך שהמטאטאים לא באמת השתפרו כיון שהכל היה יותר טוב פעם מה שלא היה נכון, כי לא כך עבד האיסור של מרלין.

היא הייתה בכל מאת האחוזים בצד של הארי פוטר בנוגע לכך שהגיע הזמן שהוגוורטס תוותר על הקשקושים האיטיים האלה ורק תשנה את החוקים, החל מרגע זה. אבל לא על ידי ביטול הסניץ', זה יחזיר את הקווידיץ' של המאה האחת־עשרה. זה לא משנה אם המנהלת הפלפאף הציגה לראשונה את החידוש כאשר אחד מהתלמידים שלה רצה לשחק את המשחק ולא התאים לתפקידים הרגילים. הסניצ'ים תפסו בכל העולם בגלל שזה נהיה יותר מרגש כשהמשחק תמיד יכול להיגמר בדקה הבאה.

אנה התווכחה על נקודת מבט זו במלוא ריאותיה במשך עשר הדקות האחרונות ודי שכחה לשים לב למשחק. תודות לצירוף מקרים ממוזל של ישיבה היא הייתה ליד הילד־שנשאר־בחיים והשלט שלו, ולכן היא הצליחה להשמיע את דעתה כבר מההתחלה.

היא הייתה מודעת, בירכתי תודעתה, לכך שאם חוקי הקווידיץ' אכן ישתנו החל מרגע זה, זה הדבר הכי חשוב שהיא אי־פעם תעשה. היא כמעט יכלה להרגיש את הלחץ של הזמן מתעוות סביבה כאילו הגורל של הקווידיץ' עצמו נקבע ממש היום, והיא עומדת קרוב למרכז ההחלטה... למרות שהיא לא קיבלה ציון גבוה מספיק בגילוי עתידות בשביל שבאמת תרגיש משהו כזה, כמובן.

היא בקושי שמה לב כשבנקודה כלשהי הילד־שנשאר־בחיים נעמד והלך לשירותים.

הילד־שנשאר־בחיים כן הסתכל לעברה כשהוא חוזר. הארי פוטר נראה עייף ותשוש, אם כי הבגדים שלו נראו כאילו בדיוק החליף אותם.

היא שמה לב חצי שעה מאוחר יותר, כשהארי פוטר נראה מתנודד מעט, ואז התכופף, ידיו נעו לכסות את מצחו; זה נראה כאילו הוא לוחץ על הצלקת שבמצחו. המחשבה קצת הדאיגה אותה, כולם יודעים שיש משהו עם הארי פוטר, ואם הצלקת של פוטר כואבת לו אז יכול להיות שאימה כלואה תפרוץ ממצחו ותאכל את כולם. אך היא ביטלה את המחשבה הזו במחי יד, והמשיכה להסביר עובדות קְוִידיץ' לבורים בהיסטוריה במלוא ריאותיה.

היא בהחלט שמה לב כאשר הארי פוטר נעמד, ידיו עדיין על מצחו, הפיל את ידיו וחשף את צלקת הברק הידועה שלו בוערת באדום ומודלקת. הצלקת דיממה והדם נזל מטה אל אפו של הארי. היא עצרה באמצע משפט. אנשים אחרים פנו להסתכל על מה שהיא בהתה בו.

"פרופסור מֶקְגוֹנְגֵּל?" שאל הארי פוטר בקול רועד. היו דמעות בזוויות עיניו, וזה זעזע אותה; הילד־שנשאר־בחיים לא נראה מסוג האנשים שהיו פורצים בבכי. הארי פוטר הרים את קולו יותר, כאילו קשה לו לדבר. "אמ, פרופסור מֶקְגוֹנְגֵּל?"

פרופסור מֶקְגוֹנְגֵּל הסתובבה אליו ממקום מושבה. היא הייתה באמצע וויכוח עם קבוצת הקְוִידיץ' של הפלפאף. ראש בית גריפינדור הרימה את עיניה בזעזוע, ואז היא הזיזה אנשים מדרכה, כמעט רצה. "הארי!" היא אמרה. "הצלקת שלך!" שקט התפשט, מתרחב במעגלים.

"אני חושב," הארי אמר, קולו עדיין רועד אבל חזק יותר, "אני חושב שהוא חוזר. אני חושב שאני רואה – דרך התודעה של

וולדמורט –

אנה לקחה צעד לאחר בהזכרת שמו של אתם יודעים מי וכמעט מעדה על מרביצין. נער בוגר יותר שעמד לידה השתקן בתדהמה, ואז הילד־שנשאר־בחיים צווח אפילו חזק יותר.

"הוא הורג אותם!" צרח הארי פוטר.

חצי ממגרש הקווידיץ' פנה להביט בו.

"הפולחן!" בכה הארי פוטר. **"דם משרתיו! הדם, החיים! הוא זימן אותם, הוא לקח את ראשם, הדם שלהם, החיים, כדי להחזיר את שלו – אדון האופל עולה, וולדמורט חזר!"**

מדאם הוץ' שרקה ארוכות, והמטאטאים שעדיין לא עצרו באוויר התחילו להאט. היא עצמה לא הייתה בטוחה אם זו בדיחה; אם זו הייתה, הילד־שנשאר־בחיים או לא, הוא היה ביותר צרות ממה שהיא יכלה לדמיין.

פרופסור מקגונגל הרימה את שרביטה לתנועה של לחש השקטה, והארי פוטר תפס בידה.

"חכי –" הארי פוטר התנשם, קולו נמוך יותר, אבל עדיין חזק מספיק כדי שהיא והאנשים בקרבתה יוכלו לשמוע בבירור. **"אפשר לעצור אותו – אני רואה את תודעתו, את הטעות שלו – אפשר לעצור אותו עכשיו – הדרך עדיין פתוחה! היא עוקבת אחריו! היא שוולדמורט חיסל!"** קולו של הארי עלה עוד יותר, כשפיה של אנה עצמה נשמת בבלבול פתאומי. **"חזרי! חזרי, חזרי, קומי לתחייה ועצרי אותו! עצרי אותו, הרמינו!"**

ואז הארי פוטר נדם. הוא הסתכל סביב באנשים הבוהים בו. היא כמעט החליטה שזו מתיחה עם טעם ממש גרוע כשפתאום נשמע מרחוק קול קראק חד שמילא את האוויר סביבם. הארי פוטר התנוודד, ונפל על ברכיו, אפילו כשליבה קפץ לגרונה. פיצוץ של רחישות נרגשות געש סביבם.

היא עדיין יכלה לשמוע את המילים מפיו של הארי פוטר, אפילו שפרופסור מקגונגל התכופפה אליו. **"זה עבד,"** הארי פוטר התנשף

בקול, "היא הביסה אותו, הוא נעלם."
 "מה?" צווחה פרופסור מקגונגל, ואז הציצה סביב. "שקט!
 שקט, כולכם! הארי, מה קרה?"

הארי פוטר דיבר במהירות אבל בקול רם. "וולדמורט – ניסה לחזור – הוא זימן את אוכלי־המוות והרג אותם, גנב את הדם והחיים שלהם – הגופה של הרמיוני הייתה שם, אני לא יודע למה, אולי וולדמורט תכנן להשתמש בה למשהו – וולדמורט חזר, הקים את עצמו לתחייה, אבל הרמיוני עקבה אחריו ואז היא השמידה אותו, הוא נעלם, זה נגמר. זה קרה בבית־קברות ליד הוגוורטס, זה," הארי פוטר הרים את רגלו, עדיין מתנודד, "אני חושב שזה בכיוון הזה." הארי פוטר הצביע בכיוון הכללי ממנו נשמע ה'קראק' מקודם, "אני לא בטוח כמה רחוק. לרעש לקח עשרים שניות להגיע לפה, אז זה בערך שתי דקות על מטאטא –"

בתנועה כה חלקה עד שנראתה בלתי־מודעת, פרופסור מקגונגל נכנסה לעמדה ואמרה "אקספקטו פטרונוס." היא פנתה לחתול הזוהר שהופיע. "לך לאלבוס, אמור לו שהוא חייב לבוא מיד –" "דמבלדור איננו!" צעק הארי פוטר. "המנהל איננו, פרופסור מקגונגל! ארון האופל טמן לו מלכודת, הוא הפך סוג של מלכודת שהמנהל תכנן ודמבלדור נתקע מחוץ לזמן, הוא איננו!" הרחישות המבועתות סביבם עלו בטון.

"לך לאלבוס!" אמרה פרופסור מקגונגל לפטרונוס שלה. החתול העשוי אור ירח רק הביט בפרופסור מקגונגל בעצב, ואנה עצרה את נשימתה באימה פתאומית, מרגישה כאילו מישהו הכה אותה בבטן. זה היה אמיתי, הכל היה אמיתי, זו אינה בדיחה. "פרופסור מקגונגל, הרמיוני בחיים!" הארי פוטר הגביה את קולו שוב. "היא באמת בחיים ולא חיו"ל או משהו, והיא עדיין שם בבית־הקברות!"

"מטאטא!" פרופסור מקגונגל צעקה. היא פנתה אל השחקנים המרחפים בחוסר תנועה מעל מגרש הקווידיץ'. "אני צריכה

מטאטא. עכשיו!"

למרות הכול, אנה הרימה את ידה במחאה אילמת, ואז תפסה את עצמה, אפילו כשהמחפשים של רייבינקלו וסלית'רין טסו אליהם במהירות (תוך חשיבה אסטרטגית מצוינת, מכיוון שהם לא באמת עשו משהו).

הארי פוטר כבר עסק בהוצאת מטאטא נוסף מהנרתיק שלו, אחד שנועד למספר נוסעים.

פרופסור מקגונגל ראתה את זה, והנידה בראשה בתוקף. "תישאר כאן, אדון פוטר, אלא אם יש סיבה מצוינת שאתה חייב להיות שם. אני אצא מיד."

"אסור לך!" צפצף פרופסור פליטיק, שחצה את דרכו הזעירה דרך הקהל, עובר מדי פעם מתחת לרגליים של מישהו. העיניים שלו היו פקוחות לרווחה, הוא נראה כאילו הוא עומד להתעלף. "את חייבת להישאר בהוגוורטס, מינְרוֹה! את – את ה –" פרופסור פליטיק נראה כאילו הוא מתקשה לדבר.

פרופסור מקגונגל הסתובבה כדי לפנות אל פרופסור פליטיק, ואז עצרה, והחווירה.

ואז היא לקחה את המטאטא מידו של הארי פוטר, ונתנה אותו לפרופסור חצי הגובלין הזעיר. "פיליוס," היא אמרה בחדות. כל הפאניקה נעלמה מקולה, עכשיו היא דיברה במבטא הסקוטי הרגיל שלה כאילו היא עכשיו נכנסה לשיעור בתחילת השבוע. "לך אל בית־הקברות עליו דיבר אדון פוטר, מצא את העלמה גריינג'ר. קח אותה אל הקדוש מְנָגוֹ והישאר איתה."

"אני חושב –" הארי פוטר אמר בצרידות. "אני חושב שהשתמשו בקסמי שינוי־צורה בקרב שם – פרסור קווירל ניסה להילחם בוולדמורט – נקוט באמצעי זהירות –"

פיליוס פליטיק הנהן בראשו מבלי להמתין מלעלות על המטאטא שלו.

"פרופסור קווירל מת!" יילל הארי פוטר. הצער העמוק בקולו

היה ברור. "הוא מת! אדון האופל הרג אותו! הגופה שלו –" הארי פוטר השתנק. "היא שם, בביתהקברות."

היא כשלה שוב, זה הרגיש כאילו הכו בה שוב בבטן. פרופסור קווירל היה – אחד המורים שהיא הכי אהבה, אי פעם, הוא גרם לה לחשוב מחדש על כל מה שהיא האמינה בו לגבי סליט'רין, היא ידעה בדרך כלשהי שהוא עמד למות בקרוב כנראה אבל לשמוע שהוא ממש, באמת מת...

הילד־שנשאר־בחיים ישב על הספסל, כאילו רגליו לא יכלו להחזיק אותו יותר.

פרופסור מקגונגל פנתה אל הקהל, נוגעת עם השרביט שלה בצוואר. "הקווידיץ' נגמר," רעם קולה המוגבר. "חזרו למעונותיכם –"

"אָל!" צרח הארי פוטר.

פרופסור מקגונגל פנתה להביט בו.

דמעות זלגו על הלחיים של הילד־שנשאר־בחיים, הוא נראה כאילו ההתעורבות הפתיעה אותו עצמו באותה מידה כמו שהיא הפתיעה כל אחד אחר. "זו הייתה המזימה האחרונה של פרופסור קווירל," אמר הארי פוטר, בקול שבור. הילד־שנשאר־בחיים הביט בשחקני הקווידיץ' שעתה ריחפו הנה, כאילו מדבר אליהם ישירות. "המזימה האחרונה שלו."

הארי פוטר הורחף למרפאה על ידי פרופסור מקגונגל. המורים האחרים רצו משם לפקח על מיידע־מה, משאירים רק את פרופסור סיניסטרס ומדאם הוץ' מאחור. ביצעים, שמועות רצו מהר; אנה חזרה על כל מה שהיא זכרה בצורה הטובה ביותר. משהו קרה לדמבלדור, אוכלי־המוות זומנו ונרצחו (לא, הארי פוטר לא אמר מי מהם), פרופסור קווירל הלך להילחם בוולדמורט ונהרג על ידו, אתם־יודעים־מי חזר ומת שוב, פרופסור קווירל מת, הוא מת.

עם הזמן רוב התלמידים חזרו אל המעונות שלהם, כדי ללכת לישון אם יוכלו.

*** אַסוּיַט, דגדג - סײַטסוּ לײַגן עײַט, סלײַט ***

אנה הסתכלה על היציעים ונשארה לצפות בשאר המשחק,
בהתעלמות מהעייפות שפשטה בה, ומעיניה שהתמלאו בדמעות.
המשחק של קבוצת רייבנקלו היה נועז.

אבל לא הייתה אף קבוצת קווידיץ' שיכלה להביס את סלית'רין
באותו היום.

השחר החל לצבוע את השמיים בעת שסלית'רין זכו במשחק
הגמר, בגביע הקווידיץ' ובגביע הבתים.

פרק 117

סיפור להגן עלי: סיפורו ספרא

הבוקר שלמחרת הגיע, וכל התלמידים התקבצו בשקט סביב ארבעת שולחנות הבתים, הארי גיימס פוטר-אוואנסדורס היה ביניהם. הוא התמוטט מתשישות אמש ולמחרת בבוקר התעורר במרפאה, עדיין מטושטש, עם אבן החכמים מתחת לגרבו השמאלית.

השולחן הראשי נראה כאילו מגפה פגעה בו. כיסאו של דמבלדור נעלם מהשולחן הראשי, ללא תחליף, משאיר את מרכז השולחן הראשי ריק. סְוֹרוּס סְנִיפּ ישב על כיסא מרחף, המקבילה הקסומה של כיסא הגלגלים.

פרופסור סְפֶּראוט הייתה חסרה. לפי מה שנאמר להארי אתמול בלילה, מבארהכרה מטעם בית המשפט יבחן אותה כדי לראות האם נשארה כפייה במוחה, אבל ככל הנראה לא יוגשו שום אישומים. הארי הדגיש בפני פרופסור מְקוֹגוֹנְגֵל וההילאים, ככל יכולתו, שפרופסור סְפֶּראוט היא ככל הנראה רק קורבן. הילד-שנשאריבחיים הכריז כי לא ראה כל ראיות על אשמתה המכוונת של סְפֶּראוט במוחו של וולדמורט.

פרופסור פליטיק היה חסר, ככל הנראה עדיין לצידה של הרמיוני.

פרופסור סיניסטרה הייתה חסרה והארי לא ידע למה או איפה היא.

חוסר התחושה הקיף את מוחו של הארי כמו שמיכת כותנה דקה, מגנה אם כי לא נוחה. היו סצנות במוחו של גלימות שחורות נופלות ודם נשפך, מופיעות לרגע ונדחפות לאחור. הוא יעבד את זה מאוחר יותר, לא עכשיו. עדיף בזמן אחר, להאריהעתידי יהיה יתרון יחסי בהתמודדות.

במקום כלשהו בתוך הארי היה הפחד שזה לא יכאב, שלא יהיה מחיר לשלם. אבל גם פחד זה יכול לחכות לעתיד.

ארוחת הבוקר לא הופיעה על השולחנות. התלמידים שישבו סביב להארי המתינו בדממה מבוהלת. כניסת ויציאת ינשופים נאסרה החל ממוקדם בליל אמש.

הדלתות של האולם הגדול נפתחו שוב, ומהן נכנסה סגנית המנהל מינְרֹוּהַ מְקִגְוִנְגֵל. היא לבשה גלימה שחורה ורשמית, ראשה היה חשוף, חסר את מצנפת המכשפות הרגילה שלה. שערה האפוריחום-בלונדיני היה אסוף בצמה מפותלת, כמו בהכנה לכובע שיונח עליו לאחר מכן; אבל בינתיים הארי ראה את ראשה החשוף בפעם הראשונה.

מינְרֹוּהַ מְקִגְוִנְגֵל התקרבה אל העמוד שעמד לפני שולחן המורים.

כל העיניים נישאו אליה.

"אני חוששת שיש לי חדשות רבות," אמרה מינְרֹוּהַ. קולה היה עצוב, עם מבטא סקוטי. "ורובן נוראות. תחילה. הסיבה שאני זו שמדברת אליכם ולא מנהל הוגוורטס, היא שאלבוס, "קולה נעצר, "פרסיבל וולפריק בריאן דמבלדור, אבד. אתם-יודעים-מי כלא אותו מחוץ לזמן, ואיננו יודעים אם הוא אי-פעם יוכל לשוב אלינו. אנחנו, אנחנו איבדנו, את מי שכנראה היה, המנהל הדגול ביותר של הוגוורטס בכל הזמנים."

תחושת אֵימה עלתה בין השולחנות, לא נשמעו שום

התנשפויות או גניחות פתאומיות, רק רעש של נשימות רבות נעתקות; מרביתן מגריפנדור, וחלק מהפלפאף ומרייבנקלו. החדשות הרעות כבר נודעו, אבל עכשיו הן נאמרו על ידי סמכות. "שנית. אתם־יודעים־מי חזר לרגע קט, אבל מת שוב. השאריות היחידות שנותרו ממנו הן ידיו הלופתות את צווארה של העלמה גריינג'ר. אין עוד איום מצידו, או לפחות כך אנו חושבים." מינְרוֹנה מקגונגל לקחה נשימה נוספת. "שלישית. פרופסור קוורל מת עם שרביטו בידו, בעומדו מול אתם־יודעים־מי. הוא נמצא לא רחוק ממקום מותו החוזר של אתם־יודעים־מי, קורבן לקללה ההורגת של אתם־יודעים־מי." תחושת האימה עלתה בשנית, הפעם מכל ארבעת השולחנות.

מינְרוֹנה לקחה נשימה נוספת. "אתמול בלילה איבדנו את מי שאולי היה המורה להתגוננות הטוב ביותר בתולדות הוגוורטס. כישורי ההוראה שלו לבדן... מורה ההתגוננות שלנו נודע בשמות רבים, אבל שמו האמיתי היה דייוויד מונרו. מאחר והוא היה הנצר האחרון לבית מונרו האצילי ועתיק־היומין, הלוויתו – הלוויתו של השניה, וזו האמיתית – תתקיים לפני האולם העתיק ביותר של הקסמהדרין, בעוד יומיים. כמו כן, עדיין יתקיים טקס לווייה לפרופסור להתגוננות של הוגוורטס, לפרופסור קוורל שלנו, בטירה. אדם זה מת כמורה בהוגוורטס, בצורה האצילית ביותר בה מורה בהוגוורטס מת אי־פעם."

הארי הקשיב בשקט, מנגב את הדמעות שעלו שוב בעיניו. זה אפילו לא היה נכון, שלא לומר לא צפוי; אך עדיין כאב לשמוע זאת. ממקום מושבו לצדו, אנתוני גולדשטיין הניח יד מנחמת על ידו של הארי, והארי השאיר זאת כך.

"רביעית. פיסה אחת של חדשות לא צפויות ומשמחות ביותר. הרמיוני גריינג'ר בחיים ובקו הבריאות, הן בגוף והן בנפש. העלמה גריינג'ר מאושפזת בקדוש־מנגו כדי לראות אם ישנן תופעות לוואי בלתי צפויות כלשהן עקב מה שזה לא יהיה שקרה לה, אבל נראה

אמברוז –

אולי לוציוס הבין, אולי היה חכם מספיק לא לבוא, אולי הוא הבין שוולדמורט הוא זה שתקף את דראקו –

– "תיאודור נוט. וינסנט קראב. גרגורי גויל. דראקו מאלפוי. זה

מסכם את הרשימה."

תלמיד אחד בשולחן גריפינדור פצח בקריאת שמחה אחת, ומיד סטרה לו מכשפה מגריפינדור שישבה ליד, חזק מספיק כדי לשבור למוגל שן.

"שלושים נקודות מגריפינדור וריתוק לחודש הראשון בשנה הבאה," אמרה פרופסור מקגונגל, בקול קשה מספיק כדי לשבור אבן.

"שקרים!" אמר בצווחה סלית'רין גבוה, אשר קם ממקומו ליד השולחן. "שקרים! שקרים! אדון האופל יחזור, והוא, והוא ילמד את כולכם את המשמעות של –"

"מר ג'אגסון," אמר קולו של סוורוס סנייפ. זה נאמר בהיסוס, לא נשמע כלל כמו המורה לשיקויים, זה לא היה חזק אך בכל זאת התלמיד מסלית'רין השתתק. "רוברט, אדון האופל הרג את אביך." רוברט ג'אגסון צעק בפחד אימים ואז הסתובב וברח מהאולם, ודראקו מאלפוי התקפל סביב עצמו כמו בית קורס והשמיע קולות שאף אחד לא שמע, כי שאר התלמידים החלו למלמל ברחש.

הארי התרומם חמישה-עשר סנטימטר ממושביו ואז עצר.

מה תגיד לדראקו אין שום דבר שאתה יכול להגיד לדראקו אתה

לא יכול ללכת עכשיו ולהעמיד פנים שאתה חבר שלו

אתה רוצה לעשות את זה נכון אתה רוצה לעשות את זה טוב יותר אבל אתה לא יכול לעשות את זה נכון אין שום דרך שאתה יכול לעשות את זה נכון, את מה שעשית לו ומה שעשית לוינסנט ולגרגורי, מה שעשית לתיאודור

העולם התערפל מסביב להארי, הוא בקושי ראה את פדמה פאטיל נעמדת והולכת אל שולחן סלית'רין ואל דראקו, או את

שִׁימוֹס בְּדִרְכוֹ אֶל תִּיאודור.

ובגלל שהארי קרא את אוסף המדע בדיוני והפנטזיה של אביו, בגלל שהוא כבר קרא את הסצנה הזו הרבה פעמים כאשר זה קרה לגיבורים אחרים, הייתה תמונה במוחו של הארי של עִינ־הזעם מודי, של האיש המצולק בשם אלאסטור. ועִינ־הזעם אמר, בדיוק באותו הקול שהוא השתמש בו כדי לדבר עם אלבוס דמבלדור בזיכרונו, שאוכלי־המוות כיוונו את שרביטיהם אל הארי, שהם כבר בחרו לקחת את האות האפל, שהם היו אשמים בחטאים שמעבר לחשבוננו, ואולי מעבר לדמיונו של הארי, שהם ויתרו על ההגנה מצד החובה המוסרית להגן על אנשים טובים והציבו עצמם כמטרה במקרה ויש סיבה טובה להקריב אותם. שזה היה הכרחי כדי להציל את הוריו החפים מפשע של הארי מעינויים ואזקבאן, שזה היה נדרש להגנה על העולם מפני וולדמורט. ששופטים והילאים רגילים נאלצים לעשות דברים הרבה יותר מפוקפקים מוסרית מאשר להרוג אוכלי־מוות נפשעים שמכוונים עליהם שרביטים, בתהליך שיפוט צדק רגיל שהיה הרבה פחות מובהק אך עדיין חיוני לחברה. אם לא היה זה נכון לעשות את מה שהארי עשה, אם לא היה זה נכון לבצע מעשים הרבה יותר מעורפלים מוסרית ממה שהארי עשה, אז החברה כפי שבני־האדם הכירו אותה לא הייתה יכולה להתקיים. אף אדם בעל היגיון פשוט לא היה מאשים את הארי על כך, נוויל לא היה מאשים אותו, פרופסור מֶקְגוֹנְגֶּל לא הייתה מאשימה אותו, דמבלדור לא היה מאשים אותו, אפילו הרמיוני תאמר לו שזה היה הדבר הנכון לעשות ברגע שתדע. וכל זאת היה נכון.

בדיוק כפי שהיה נכון שחלק מהמוח של הארי חשב כי מחיקת האליטה הפוליטית של הדוגלים בטוהר־הדם תעשה את זה קל יותר ונוח יותר לבנות מחדש את בריטניה הקסומה לאחר מכן. זה לא היווה שיקול מכריע, אך זה עדיין שוקלל במכלול החישובים שהתבצעו באותם הרגעים של מחשבה מהירה, בדיקה

האם ההשלכות לטווח ארוך יהיו קטסטרופליות, והתוצאות דורגו כיחסית בסדר. הבדיקה הזו שכחה כי לאוכלייהמוות היו ילדים אשר למדו בהוגוורטס וש אחד מהם היה למעשה אביו של דראקו. זה לא היה משנה. זה כלל לא היה משנה. אך זו הייתה האמת על החישוב שמוחו של הארי ביצע, בהינתן שניות בודדות לחשוב.

לפחות הארי יוכל, אם הקרובים של אוכלייהמוות היו באיזו בעיה כלכלית לעשות משהו שיעזור להם. לעשות שניויצורה לזהב ולהשתמש באבן החכמים כדי להפוך את זה לקבוע – אלא אם יצירת יותר מדי זהב תגרום לבעיות גדולות בכלכלת הקוסמים או תגרום להתנגדות מצד הגובלינים שלא מבינים בכלכלת שוק מוניטרי – למרות שזה לא היה כאילו להארי לא היו שירותים שימושיים למכור –

עטיפת כותנה נוספת נקרעה ממחשבותיו של הארי.

"זה נראה סביר," אמרה מינרונה, קולה לא היה חזק אך חתך את כל הקולות האחרים, "שכמה מהתלמידים הופרדו בלילה האחרון מאלו שהיו האפוטרופוסים שלהם. אם תועברו להשגחת הוגוורטס בסופו של דבר, דעו שאקח על עצמי את האחריות של מעמדי ברצינות גמורה. היחס אליכם יהיה רציני. הכספות המשפחתיות שלכם ינוהלו בצורה טובה ובאמינות. ככל שאוכל, אטפל בכל אחד מכם כאילו הייתם ילדיי – ואני אגן עליכם כשם שהייתי מגנה על ילדיי, לא יותר, ולא פחות. אני מקווה שזה ברור לכל אחד בהוגוורטס."

התלמידים הנהנו במהירות.

"מצוין," אמרה מינרונה. קולה שקע בחזרה. "יש עוד דבר אחד אשר חייב להיעשות."

בצער רב, ועם זאת באווירה חגיגית, פרופסור סיניסטרה נכנסה מדלת צדדית. היא לבשה גלימה לבנה במקום הגלימה החומה הרגילה שלה, ובמקום מצנפת המכשפות הרגילה שלה, היא חבשה כובע מרובע עם גדילים רבים שצבעם דהה כמעט לאפור.

בידיה, נשאה פרופסור סיניסטרה את מצנפת המיון.
באוירה של מישוהו שערך טקס שלא השתנה במשך מאות
שנים, כרעה אורורה סיניסטרה, על ברך אחת, לפני מינְרוֹה
מְקִגְוִנְגֵל, והציגה לה את מצנפת המיון בשתי ידיה.
מינְרוֹה מְקִגְוִנְגֵל לקחה את מצנפת המיון מידיה של פרופסור
סיניסטרה, והניחה אותו על ראשה.
הייתה שתיקה ארוכה.

”מנהלת!”

”כיוון שאלבוס דמבלדור לא מת,” אמרה מינְרוֹה, קולה כה
נמוך עד שהתלמידים התאמצו לשמוע את דבריה, ”אלא רק נלקח
מאיתנו, אני מקבלת את התפקיד בתור המנהלת בפועל רק עד
לחזרתו של דמבלדור.”

קריאה נוקבת פילחה את האולם הגדול, ופוקס הופיע שם,
מרחף מעל לכל ארבעת השולחנות, דואה במעגלים איטיים. הוא
חלף מעל כל אחד מן השולחנות, מזמזם בקולו הציפורי, זמזום של
נאמנות מוחלטת שתגבור על מוות של שריפות פיזיות בלבד. חכו,
נדמה היה שהזמזום אומר. חכו לשובו, והיו נאמנים.

פוקס הקיף את מינְרוֹה מְקִגְוִנְגֵל שלוש פעמים, נוצות כנפיו
מלטפות סביבה כשהדמעות החלו לזחול על לחייה; הציפור עפה
מבעד לחלון מעל האולם, ונעלמה.

סִיפּוּס לַהֲגֵן עָלָיו: פּרופּסור קוּוִירל

השמש שקעה מעל הדשא הסקוטי, זוהרת בלבן מכל טיפת טל או עלה שבמקרה היה בזווית הנכונה, שמיים בהירים וכחולים ללוויה. הארי סירב להספיד. סירב בפעם השנייה. פרופסור פליטיק שאל אותו במאי, לפני כמה שבועות, כדי לתת להארי זמן לכתוב כמה שורות לפני שִׁיקָרָא להספיד; גם אז הארי אמר לא.

אז זה ניתן לתלמיד גריפינדור מן השנה השישית, אוליבר האברייקה, שהיה במקום רביעי בנקודות קוורירל מכל התלמידים והיה גנרל של צבא. התלמיד בן השבע־עשרה היה גבוה ולא יפה במיוחד, לבוש בגלימה שחורה לגמרי; במקום עניבה אדומה הוא לבש עניבה סגולה כמו העניבה המועדפת על פרופסור קוורירל.

מדבר, תחת הנסיבות הקיימות, ללא הכנה מוקדמת. ההספדים הקודמים, שנכתבו היטב מראש, נמחקו; לאוליבר האברייקה היה קלף בידו השמאלית, אך הוא לא הביט בו כלל.

"פרופסור קוורירל היה חולה מאוד," אמר בעצב הנער הגבוה, קולו מתנודד לתוך דממת התלמידים, נשבר לעיתים ביפחה כבושה. "אני חושב שאם פרופסור קוורירל היה יכול להילחם בכל כוחו, אתם־יודעים־מי לא היה יכול להביס אותו בקלות, ואולי בכלל לא. הם אומרים שדייוויד מונרו היה היחיד שאתם־יודעים־מי אי־פעם פחד ממנו, בזמנו. אבל," קולו של אוליבר נשבר, "פרופסור קוורירל לא היה בשיא כוחו. הוא היה חולה מאוד. היה לו קשה ללכת בעצמו. ובכל זאת הוא הלך להתמודד עם אדון

האופל, לבדו.

ואז השתררה שתיקה, בעוד התלמידים בוכים זמן מה. אוליבר ניגב את דמעותיו בשרוולו ודיבר שוב. "אנחנו לא יודעים בדיוק מה קרה," אמר אוליבר. "אני מתאר לעצמי שאדון האופל לעג לו. אולי עשה צחוק מהפרופסור, על כך שהוא מאתגר אותו כשהוא עצמו אינו מסוגל לעמוד. טוב, הוא לא צוחק עכשיו, נכון?"

היו הנהונים חזקים מהתלמידים; כל אלה שהארי יכל לראות, מגריפינדור ועד סלית'רין.

"אולי אדון האופל הכיר דרך לרפא את פרופסור קווירל, אתם יודעים-מי עצמו חזר מהמתים בסופו של דבר. אולי הוא הציע לפרופסור קווירל את חייו אם פרופסור קווירל יסכים לשרתו. ופרופסור קווירל חיך ואמר לאדון האופל שזה הזמן למשחק שנקרא 'מי הקוסם הכי מסוכן בעולם'."

אם אתה לא יודע, אל תמציא סתם דברים. אבל הארי לא אמר כלום. זה היה מה שלורד וולדמורט אולי היה מנסה, וזה מה שפרופסור קווירל אולי היה אומר.

"והם לא מספרים לנו הכול," אמר אוליבר, "אבל אנחנו יכולים לנחש מה קרה אחר-כך, כולנו יודעים שהרמיוני גריינג'ר, שהייתה אחת מהתלמידים הטובים ביותר של הפרופסור, נהרגה על ידי טרול מוקדם יותר השנה, אדון האופל חייב להיות מי שגרם לזה לקרות, בדיוק כמו שהוא הפליל אותה בלחש קירור הדם. פרופסור קווירל ידע שאדון האופל עומד מאחורי זה, אז הוא גנב את גופתה של העלמה גריינג'ר ושמר אותה –"

אי אפשר להאשים אותו על הניחוש הזה.

"ואז פרופסור קווירל יצא להתמודד מול אדון האופל, אדון האופל הרג את פרופסור קווירל, והרמיוני גריינג'ר חזרה לחיים. הם אומרים שהיא חיה ושלמה עכשיו, ואולי אפילו יותר מזה. כשאדון האופל ניסה לתפוס אותה, כל מה שנשאר ממנו לאחר מכן

היו גלימותיו השרופות וידיו האוחזות את צווארה של העלמה גריינג'ר. בדיוק כפי שהארי פוטר הוגן מהקללה ההורגת על ידי הקרבתה ואהבתה של אמו, פרופסור קווירל יצא מרצונו, אל אדון האופל לבדו, ובטח קרא, לרוחה של הרמיני גריינג'ר, חזרה... חזרה מאיפה ש... שהיא הייתה – "קולו של אוליבר נשבר.

"לא בדיוק כך," אמר הארי משורת המושבים הראשונה בקול צרוד. הוא היה חייב לומר משהו בשלב זה, לפני שזה יצא מכלל שליטה. אם זה לא יצא כבר מכלל שליטה. "דייוויד מונרו היה קוסם חזק מאוד, חזק יותר מכפי שמישהו חוץ ממנו וממני ידע. אני לא חושב שאתה יכול להחזיר מישו מהמתים רק על ידי הקרבת עצמך, אף אחד לא צריך לנסות לעשות את זה בדרך הזו." סיפור כזה יפה. הוא היה צריך להיות אמיתי. הוא היה צריך להיות אמיתי.

"אני לא יודע הרבה על האדם שמאחורי הפרופסור," אמר אוליבר האברייקה, לאחר שהשתלט על עצמו חזרה. "אני יודע שדייוויד מונרו לא היה אדם מאושר, הוא מעולם לא הצליח להטיל לחש פטרונוס."

דמעות התאספו שוב בעיניו של הארי. זה לא היה נכון, זה לא היה הוגן, וולדמורט הרג כליך הרבה אנשים, הוא היה צריך למות יחד עם חסידיו, הוא לא היה ראוי לטיפול מיוחד. אבל זה לא הייתה רק חולשה של הארי, זה היה ההורקרוקס, וולדמורט לא יכול למות לגמרי. אז הארי יכול להודות בזה, הוא היה מרוצה, הוא היה מרוצה שפרופסור קווירל לא נעלם לגמרי...

"אבל אני יודע," אמר אוליבר, דמעות נוצצות על לחיו, "שפרופסור קווירל מאושר, לא משנה איפה הוא עכשיו." על ידו השמאלית של הארי, אבן אזורגד קטנה זהרה תחת שמש הבוקר.

לא גן עדן, לא כוכב רחוק, לא מקום אחר אלא אדם טוב יותר, אני אראה לך, יום אחד אני אראה לך איך להיות מאושר –

הנער הגבוה הביט מטה אל הקלף שהחזיק בידו השנייה ובפעם הראשונה התחשב בו. "פרופסור קווירל", אמר אוליבר, קולו נוקשה ומהיר יותר כעת, "היה, עד כה, הפרופסור הטוב ביותר לקסם קרבי שלימד אי־פעם בהוגוורטס. סלזאר סלית'רין עצמו לא היה מורה טוב כמוהו, לא משנה כמה כשפים הוא הכיר. פרופסור קווירל סיפר לנו בתחילת השנה שמה שהוא ילמד אותנו תמיד יהיה הבסיס המוצק של אומנות ההגנה. וכך יהיה. לנצח. כולנו נעביר את זה לתלמידים החדשים בשנה הבאה, לא משנה איזה פרופסור יהיה לנו. התלמידים הבוגרים יותר ילמדו את הצעירים מהם. זהו הפתרון לקללה על משרת המורה להתגוננות. אנחנו לא נשכח ונחכה שתבוא סמכות כלשהי ללמד אותנו. ואנחנו נדאג שתורתו של פרופסור קווירל לעולם לא תמות בהוגוורטס."

הארי הביט למקום בו פרופסור – לא, המנהלת מְקִגְוִנְגֶּל ישבה, וראה את המנהלת מהנהנת בשקט במבט עצוב, קפדני וגאה. "הם לא נתנו לנו לראות את העלמה גְרִיִּינְג'ר עדיין," אמר אוליבר בקול רועד "את הילדה־שחזרה־לחיים. אבל אני תמיד אחשוב על הפרופסור להתגוננות כשאראה אותה. קורבנו ממשיך לחיות בתוכה, בדיוק כמו שתורתו ממשיכה לחיות בתוכנו." אוליבר העיף מבט למקומו של הארי ואז הסתכל למטה חזרה על הקלף שלו. "נריע לפרופסור קווירל, אם כן, הסלית'רין הטוב ביותר שהיה אי־פעם, מה שכל סלית'רין צריך להיות! הידד לפרופסור קווירל!"

"הידד! הידד! הידד!"

אף אחד לא נשאר שקט הפעם, אף לא אחד שהארי יכל לראות.

ס'יפּוּ לַהֲגִן עַלִּיּוּ - אַלְבִּיּוּ דַּסְבִּלְדוּר

הארי נעמד לפני הגרגוילים ששמרו על הכניסה למשרד המנהל - לא, המנהלת. הוא זומן על ידי פרופסור סיניסטר, שאמרה לו שזה מצב חירום, אבל הפתח לא נפתח בשבילו.

ניסוי הראה שאבן החכמים קיבעה שינוי-צורה כל שלוש דקות וחמישים וארבע שניות בקביעות, ללא תלות בגודל העצם ששונה. רק פעם אחת, כשהארי החזיק את אבן החכמים והאיר עליה עם הפנס החזק ביותר שלו בארון חשוך במיוחד, הארי חשב שראה מערך של נקודות זעירות בתוך גוש זכוכית הארגמן: אבל הארי לא הצליח לראות אותו שוב, ועכשיו הוא חשד בעצמו שדמיין את זה. לאבן לא היו כוחות אחרים שהארי יכול היה לזהות, והיא גם לא הגיבה לכל ניסיון למתן פקודות מחשבתיות.

הארי הקציב לעצמו זמן עד למחרת בצהריים כדי להבין איך להתחיל להשתמש באבן בלי שתילקח על ידי מישהו אחר, מנסה לא לחשוב על מה שעדיין קורה, מה שתמיד קרה, בינתיים.

באיחור של עשר דקות, מינְרֹוּהַ מְקַגְנוֹגֵל הופיעה, נעה בצעד קל. ידיה היו מלאות בניירות, והיא שוב חבשה את מצנפת המיון. הגרגוילים, עם צליל קצר של אבן נשחקת, קדו לפניה קידה עמוקה.

"הסיסמה החדשה היא 'ארעיות', אמרה מינְרֹוּהַ לגרגוילים,

והם סטו הצידה. "אני מצטערת, מר פוטר, עוכבתי –"
"מובן."

מ'ינ'ר'ו'נ'ה עלתה על המדרגות הלולייניות הארוכות, מטפסת
במקום לחכות שיעלו אותה, והארי בעקבותיה.
"אנו נפגשים עם אמיליה ב'ו'נ'ז, מנהלת המחלקה לאכיפת חוקי
הקסם; עם אלסטור מודי, איתו כבר נפגשתי; ועם ב'ר'ט'מ'יו'ס
קראו'יץ', מנהל המחלקה לשיתוף פעולה בינלאומי בקסמים,"
מ'ינ'ר'ו'נ'ה אמרה תוך כדי עליה במדרגות. "הם היורשים של
דמבלדור באותה מידה כמוך או כמוני."
"איך – איך הולך להרמיוני?" להארי לא הייתה הזדמנות
לשאול עד עכשיו.

"פ'ל'יו'ס אמר שהיא נראית מאוד מזועזעת, מה שלא מפתיע, אני
מניחה. היא שאלה איפה היית, נאמר לה שבמשחק הק'ו'י'ד'י'ץ', היא
שאלה איפה היית באמת, וסירבה לדבר עם אף אחד על מה שקרה
עד שיותר לה לדבר אתך. היא נלקחה לקדוש מנגו, שם," המנהלת
נשמעה עכשיו קצת מוטרדת, "לחש אבחון סטנדרטי הראה שגברת
ג'י'י'נ'ג'ר הינה חדרקן בריאה, במצב גופני מצוין פרט לרעמה
הזקוקה לסירוק. לחשים שמזהים קסמים פעילים זיהו בכל פעם
שהיא בתהליך שינוי צורה לצורה אחרת. היה שושואיסט שהופיע
לפני שפ'ל'יו'ס, אה, סילק אותו. הוא הטיל כמה לחשים שהוא
כנראה לא היה צריך לדעת, והכריז שנשמתה של הרמיוני בריאה
לגמרי, אבל במרחק של לפחות קילומטר מהגוף שלה. באותו רגע
המרפאים הבכירים ויתרו, והיא כרגע לבדה בתא עם עכברים
וזבובים –"

"היא מה?"

"אני מצטערת, מר פוטר. זה מונח בשינוי צורה. העלמה
ג'י'י'נ'ג'ר נמצאת בתא מבודד שבו יש כלוב עם עכברושים מבויתים
וקופסה של זבובים שיולידו צאצאים תוך יום. ההיגיון אומר שלא
משנה מה התעלומה שבבסיס חזרתה לחיים, היא השאירה עקבות

כלשהם שיכולים לגרום לקסמי המרפאים להניב ג'יבריש. אבל אם שום דבר לא יקרה לעכברושים או לצאצאי הזכובים יוכרז שחזרתה של העלמה ג'ריינג'ר להוגוורטס בטוחה מייד לאחר שתקום מחר בבוקר."

הארי עדיין לא היה בטוח... לא היה בטוח בכלל, מה הרמיוני תחשוב על חזרתה לחיים, לפחות לא בנסיבות הללו. הוא לא באמת חשב שהרמיוני תצעק עליו על כך שעשה את זה לא נכון. זה רק מוחו של הארי מנסה לדמיין אותה לפי הסטראוטיפ. הארי היה מותש באמת ולא חשב לעומק כשהמציא את סיפור הכיסוי הזה, והרמיוני בטח תבין את החלק הזה. אבל הוא לא יכול לדמיין מה הרמיוני תחשוב לאחר מכן...

"אני תוהה מה העלמה ג'ריינג'ר תחשוב על כך שגם היא הביסה את אתה-יודע-מי," אמרה מינְרֹוֹנה בהרהור, עולה במדרגות מהר מספיק שהארי כבר התנשף בניסיון לשמור על הקצב. "ועל כך שאנשים מאמינים בדברים כה מעניינים לגביה."

"את מתכוונת, בגלל שהיא כל הזמן הזדהתה בתור גאונה לימודית רגילה, ועכשיו הרבה אנשים חושבים עליה בתור הילדה-שחזרה-לחיים וכולם רוצים ללחוץ את ידה?" שאל הארי. אפילו שהיא לא זוכרת שהיא עשתה משהו כדי להרוויח את זה. אפילו שכל זה היה עבודה והקרבה של אנשים אחרים, והיא מקבלת את הקרדיט. אפילו שהיא לא מרגישה שהיא עשתה בכלל משהו שראוי לדרך שבה אנשים מתייחסים אליה, והיא לא בטוחה אם היא יכולה אִי-פעם להיות האדם שהם מדמינים. "אלוהים, אני לא יודע, אני לא יכול לדמיין איך זה."

אולי אני לא הייתי צריך לספר את זה עליה. אבל האנשים היו חייבים להאמין במשהו או שאלוהים יודע מה הם היו ממציאים. להרגיש אשם לגבי זה יהיה טיפשי. אני חושב.

השניים הגיעו לראש המדרגות, ונכנסו למשרד המלא בעשרות עצמים מוזרים, כולם עומדים מול שולחן גדול ומול כס מפואר

שמאחוריו.

ידיה של מיִנְרוֹנָה עברו על אחד מהחפצים, זה עם הוויפלרים הזהובים, עיניה נסגרות לרגע. ואז מיִנְרוֹנָה הורידה את מצנפת המיון ושמה אותה על מתלה הכובעים שעליו היו תלויות שלוש נעלי בית שמאליות. היא הפכה את הכיסא המפואר לכיסא מרופד פשוט ואת השולחן הגדול לשולחן עגול, סביבו צצו ארבעה כיסאות.

הארי צפה בכל זה בכאב פתאומי מוזר בגרונו. הוא ידע, בלי שאף אחד מהם אמר משהו, שהשינוי של השולחן והכיסאות היו צריכים להיות יותר טקסיים. הרבה יותר טקסיים בשביל הפעם הראשונה שהמנהלת החדשה יושבת במשרד שלה. אבל מסיבה כלשהי לא היה זמן, ומיִנְרוֹנָה מְקַוֶּנֶגֶל ויתרה על כל זה בשביל המהירות.

נפנוף בשרביטה של מיִנְרוֹנָה הדליק את אש הפלו באח, תוך כדי שמיִנְרוֹנָה התישבה בכיסא שהיה של דמבלדור.

הארי תפס בשתיקה את אחד הכיסאות שמסביב השולחן והתיישב משמאל למיִנְרוֹנָה.

כמעט בבת אחת נדלקה אש הפלו בירוק וסובבה החוצה את אלאסטור מודי, שהסתחרר בשרביט מורם, הקיף את כל החדר במבט אחד, ואז כיוון את שרביטו אל הארי ואמר "אַבְּדָה קְדָבְרָה". זה קרה כל־כך מהר, ותפס אותו בהפתעה גמורה, ששרביטו של הארי לא היה אפילו בחצי הדרך מעלה כשאלאסטור מודי סיים את הכישוף.

"רק בודק," אמר אלאסטור למנהלת, ששרביטה היה מכון אל אלאסטור, פיה פתוח כאילו כדי לומר מילים שלא יכלה למצוא. "וולדי היה מנסה להתחמק, לו היה משתלט על גופו של הנער אתמול בלילה. אם כי אני עדיין צריך לבדוק את הילדה גריינג'ר." אלאסטור מודי התיישב לימינה של מיִנְרוֹנָה.

הארי חשב, באותו חלקיק שנייה, לנסות ליצור זוהר פֶּטְרוֹנוֹס

כסוף ללא-מילים משרביטו; אבל שרביטו לא היה במקום כדי לעצור את הכישוף בזמן, אפילו לא קרוב.

טוב, אם הרגשתי בלתי מנוצח עד כה, הנה זה נעלם. איזה שיעור מועיל לחיים, אדון מודי.

האש באח הפלו בערה בירוק פעם נוספת ומתוכה יצאה המכשפה הקודרת, הזקנה והקשוחה ביותר שהארי ראה מימיו, כמו בשר מיובש שעוצב בצורת אנוש. למכשפה הזקנה לא היה שרביט ביד, אבל היא הקרינה אווירת סמכות שהייתה חזקה וחמורה יותר משל דמבלדור.

"זאת חברת ההנהלה אמיליה בּוֹנְזֵ, מר פוטר," אמרה המנהלת מְקִגוֹנְגֵל, שחזרה לשלוותה. "אנחנו עדיין מחכים לחבר ההנהלה קראוֹץ' –"

"גופתו של פְּרִטְמִיוס קראוֹץ' הבן התגלתה בין אוכלי-המוות המתים," אמרה ללא הקדמה המכשפה הזקנה, תוך כדי הליכה לעבר הכיסאות. "זה לחלוטין הפתיע אותנו, ואני חוששת שפְּרִטְמִיוס באבל ניָפֵר על זה, על שתי הידיעות. הוא לא יהיה איתנו היום."

הארי שמר את רתיעתו בפנים.

אמיליה התיישבה על כיסא מימינו של מודי.

"המנהלת מְקִגוֹנְגֵל," אמרה המכשפה הזקנה, עדיין ללא היסוס או עיכוב, "'שושלת מרלין הנצחית', שדמבלדור השאיר אצלי לשמירה, אינה מגיבה למגע ידי. לקסמהדרין חייב להיות כושף ראשי ראוי לאמון בהקדם האפשרי; העניינים בתוהו איום בבריטניה. את צריכה לספר לי מה דמבלדור עשה, ומיד!"

"לעזאזל," מלמל מודי, עין-הזעם שלו מתגלגלת בפראות. "זה לא טוב. לא טוב בכלל."

"כן, ובכן," אמרה מינְרוּוָה מְקִגוֹנְגֵל, בהססנות קלה. "אני לא יכולה לומר בוודאות. אלבוס – טוב, הוא בוודאי ידע שאולי הוא לא ישרוד את המלחמה הזו. אבל אני לא חושבת שהוא ציפה

מהעלמה גִּיִּינֶגֶ'ר לחזור מהמתים ולהרוג את וולדמורט רק שעות ספורות לאחר מכן. אני לא חושבת שהוא ציפה לזה בכלל. אני לא כל־כך בטוחה מה הצוואה שלו במקרה כזה –

אמיליה בּוֹנֶז חצייקמה מכיסאה. "את רומזת שהילדה הזאת, גִּיִּינֶגֶ'ר, ירשה אותי את שושלת מרלין הנצחית? זאת קטסטרופה! היא בת 12, ולא עברה את הבדיקות – אלבוס ודאי לא היה חסר אחריות עד כדי להוריש את 'השושלת' לכל מי שבמקרה הביס את וולדמורט, בלי לדעת מי הוא!"

"טוב, אם נאמר זאת בפשטות," אמרה מיִנְרֹוֹה, תוך שהיא מקמטת את הדפים שהביאה איתה והיו כרגע על השולחן. "אלבוס כן חשב שהוא יודע מי יביס את וולדמורט. הייתה נבואה בעניין, אחת מאומתת, שעכשיו נראה שהיא לא קרתה, או – אני לא יודעת, גברת בּוֹנֶז! יש לי מכתב אחד למר פוטר שאני צריכה לתת לו במקרה ואלבוס מת או עוזב באופן אחר, ועוד מכתב שאלבוס אמר שמר פוטר יוכל לפתוח רק אחרי שהוא הביס את וולדמורט. אני לא בטוחה מה יקרה עכשיו. אולי העלמה גִּיִּינֶגֶ'ר תוכל לפתוח אותו, או אולי הוא לעולם לא יפתח –"

"חכי רגע," אמר עִיִן־הזעם מודי. הוא חיפש בגלימותיו ושליף שרביט ארוך, אפור וגבשושי שהארי זיהה; היה זה השרביט של דמבלדור, שצורתו ועיצובו היו שונים מכל שרביט אחר בהוגוורטס. מודי שם את השרביט על השולחן. "לפני שאנחנו ממשיכים, אלבוס השאיר גם לי הוראה או שתיים. הרם את השרביט, ילד."

הארי היסס, חושב.

אלבוס דמבלדור הקריב את עצמו בשבילי. הוא בטח במודי. זו איננה מלכודת ככל הנראה.

הארי התחיל להושיט יד לשרביט.

השרביט קפץ ועף מהשולחן לידי של הארי. וברגע שאצבעותיו של הארי לפתו את הידית היה זה כאילו שמע שיר,

שיר הלל לתהילה ולקרב שהדהד בראשו. גל של אש לבנה עלה מהידית ולאורך העץ, מתגבר תוך כדי תזוזה, פורץ מסופו של השרביט ברסס אדיר של ניצוצות. דרך העץ שתחת אצבעותיו שררה תחושה של חוזק וסכנה מרוסנת, כמו זאב לכוד. הארי גם קיבל רושם של ספקנות מובהקת, כאילו לשרביט יש רמה מסוימת של מודעות, והוא מתפלא איך לעזאזל הוא הגיע לידי של תלמיד בשנה הראשונה.

"בסדר", אמר עינהזעם מודי לעבר המבטים המבוהלים. "אז מסתבר שהעלמה גריינג'ר לא הייתה זאת שהביסה את וולדי. לא חשבתי כך."

"מה." אמיליה בונז אמרה את המילה ביובש. עינהזעם מודי הנהן לעברה בהתחשבות. "אלבוס אמר שהשרביט ילך אל מי שהביס את אדונו הקודם. הוא לקח אותו מגרינדי הזקן, ואז אתמול וולדי הביס את דמבלדור. את צריכה שאני אסביר לך, אמיליה?"

אמיליה בונז בהתה בהארי, פיה פעור לרווחה. "אולי זה לא נכון," אמר הארי. הוא בלע עוד חבטה של האשמה הנוראית. "אני מתכוון, וולדמורט השתמש בי כבן-ערוכה בגלל שהייתי, הייתי טיפש, ודמבלדור הקריב את עצמו כדי להציל אותי, אולי השרביט חושב שזה נחשב כהבסה שלי את דמבלדור. אמ, אבל כן הבסתי את וולדמורט. גירשתי אותו. אבל אני חושב שיותר טוב אם אף אחד לא ידע שהייתי שם."

ביפ. טיק. ווירר. דינג. פווט. "זה בטח דרש חתיכת עבודה," אמר עינהזעם. האיש המצולק הרכין ראשו באיטיות, כמחווה של כבוד עמוק. "אל תרגיש אשם כל-כך על אובדן אלבוס ודייוויד ופלאמל, בן, לא משנה כמה אתה טיפש. אתה ניצחת בסופו של דבר. כולנו ביחד מעולם לא היינו יכולים. רק כדי לבדוק, בן, אתה ודייוויד גם השמדתם את ההורקרוקס של וולדי? ואתה בטוח שזה היה הדבר האמיתי?"

הארי היסס, שוקל את ההשלכות האפשריות של האמון, ואת האסונות האפשריים של השתיקה, ואז נד בראשו למודי כתשובה. הוא תכנן לספר לפחות למקגונגל על מה שיש עכשיו בתוך בית הספר שלה בכל מקרה. "לוולדמורט היו... די הרבה הורקרוקסים, למעשה. אז במקום זה מחקתי את רוב הזיכרונות שלו ושיניתי את צורתו לזה." הארי הרים את ידו והצביע בשקט על אבן האזמרגד שעל טבעתו.

ספלאט. בוינג. ספלאט. ספלאט.

"הא", אמר מודי, רוכן חזרה על כיסאו. "מינְרוֹה ואני נשים כמה אזעקות וקסמים על הטבעת הזו שלך, בן, אם לא אכפת לך. רק למקרה ואתה תשכח לשמר את השינוי יום אחד. ואל תלך לרדוף אחרי שום קוסמים אפלים, אי־פעם, רק תחייה חיים שקטים ורגועים." האדם המצולק לקח ממחטה וניגב את אגלי הזיעה שהופיעו על מצחו. "אבל כל הכבוד, בחור, אתה ודייוויד ביחד, זכרוננו לברכה. זה היה רעיון שלו, אני מנחש? כל הכבוד, אני אומר."

"אכן", אמרה אמיליה בּוֹנִז, שקור רוחה חזר אליה. "כולנו חבים לשניכם חוב אדיר של הכרת תודה, אבל אני אומרת שוב שיש עניינים דחופים לגבי שושלת מרלין הנצחית."

"אני מאמינה", אמרה מינְרוֹה מְקִגִּונְגִל באיטיות, "שהכי טוב הוא שאתן את מכתביו של אלבוס למר פוטר ברגע זה." בראש ערמת הדפים שלה נחה מעטפת קלף, ומגילת קלף מגולגלת חתומה בסרט אפור.

המנהלת נתנה להארי את מעטפת הקלף, והארי פתח אותה.

* * *

אם אתה קורא את זה, הארי פוטר, אז אני הובסתי על ידי
וולדמורט, והמשימה עכשיו בידיך.
למרות שזה אולי יזעזע אותך לגלות, זהו הסוף שקיוויתי בליבי

שיתרחש. ברגעים אלה, עדיין נראה אפשרי שוולדמורט יובס על ידיי. ואז, בבוא הזמן, אהפוך בעצמי לאפלה שעליך לנצח, בשביל שתגיע לשיא כוחך. מכיוון שנאמר פעם שאולי תצטרך להרים את ידך על מי שלימד אותך, האחד שהכין אותך, האחד שאתה אוהב; נאמר שאתה אולי תביא למפלה שלי. אם אתה קורא את זה אז זה לעולם לא יקרה ואני שמח על כך.

עם זאת, הארי, אני אחסוך ממך את זה, את הלחימה לבד מול וולדמורט. אני כותב את זה, בהתחייבות אליך שאני אגונן עליך כל עוד אני יכול ולא משנה מה יקרה לי. אבל אם אני אכשל אז תדע שאני שמח על כך, בדרכי האנוכית.

עם פטירתי, לא יוותר מי שיתמודד מול וולדמורט כשווה לו חוץ ממך. צילו הארוך והנורא יוטל על בריטניה הקסומה, ורכים יסבלו וימותו בגלל זה. הצל הזה לא יעלם עד שתשמיד את מקורו, עד שתטהר את ליבה של האפלה. איך אתה אמור לעשות זאת, איני יודע. אם וולדמורט אינו יודע מהו הכוח שאתה נושא, אז גם אני לא יודע. אתה חייב למצוא את הכוח הזה בתוכך, אתה חייב ללמוד לשלוט בו, אתה חייב להפוך לשופט האחרון של וולדמורט, ואני מתחנן לפניך לא לעשות את השגיאה של רחמים כלפיו.

את השרביט שלי, שהשארתי לך במשמרת אצל מודי, אל תעז להניף מול וולדמורט. משום שכאשר אדון השרביט מובס, נאמנותו עוברת למנצח. כאשר תביס את שהביס אותי, אז יתמסר לך השרביט באמת; אך אם תניף אותו מול וולדמורט לפני כן, הוא יבגוד בך לבטח. שמור אותו מחוץ להישג ידו של וולדמורט בכל מחיר. עלי לייעץ לך שלא להניף את השרביט הזה כלל, אך בכל זאת הוא חפץ בעל עוצמה גדולה, עוצמה לה אתה עשוי להזדקק במקרים נואשים. אך אם תניף אותו, עליך לחשוש תמיד מבוגדניותו.

בהעדרותי אין מנוס מנפילת הקסמהדרין לידי מאלפוי. שושלת מרלין הנצחית שהעברתי לך, תימצא באחריות אמיליה בונז עד שתהיה בגיל או בעוצמה המתאימים. אבל היא לא יכולה להתנגד למאלפוי להרבה זמן, לא כשאני לא שם וכשוולדמורט חוזר לייעץ לו. בקרוב, אני חושב, משרד הקסמים ייפול והוגוורטס יהפוך למבצר האחרון. למינרונה השארתי את מפתחות הוגוורטס, אבל

אתה לבדך אדונו, והיא תעזור לך כמה שתוכל.
אלאסטור מנהיג כעת את מסדר עוף-החול. הקשב לדבריו
היטב, גם לעצותיו וגם לסודותיו. אחת החרטות הגדולות של חיי
היא שלא הקשבתי לו יותר ומוקדם יותר.
בכך שבסוף תביס את וולדמורט, אין לי ספק.
מכיוון שזו תהיה רק התחלת גורל חייך. גם בזה אני בטוח.
כאשר תביס את וולדמורט, כשתציל את המדינה הזו, אז, אני
מקווה, תבין את המשמעות האמיתית של חייך.
אז מהר להתחיל.
שלך במוות (או במה שזה לא יהיה),
דמבלדור.

נב. הסיסמאות הן "מחיר עוף-החול", "גורל עוף-החול"
ו"ביצת עוף-החול", מתוך המשרד שלי. מיִנְרֹנָה יכולה להעביר
את החדרים הללו למקום בו תוכל לגשת אליהם ביתר קלות.

* * *

הארי קיפל את הקלף והכניס אותו חזרה למעטפה, קימט את מצחו
במחשבה, ואז לקח את המגילה החתומה בסרט אפור מהמנהלת.
כשהשרביט האפור הארוך המונח בידו של הארי נגע בסרט, הוא
נפל מיד; הארי גלל את המגילה, וקרא ממנה.

* * *

לכבוד הארי ג'יימס פוטר-אוואנסטורס:
אם אתה קורא את זה, הבסת את וולדמורט.
ברכותיי על כך.
אני מקווה שהיה לך זמן לחגוג לפני שפתחת את המגילה הזו,
בגלל שהחדשות בה אינן מעודדות.
במהלך מלחמת הקוסמים הראשונה, הגיע זמן בו הבנתי
שולדמורט מנצח, שבקרוב הוא יחזיק בכל.
בעת משבר זה, הלכתי למחלקת המסתורין והפעלתי סיסמה
שמעולם לא נאמרה בכל ההיסטוריה של שושלת מרלין הנצחית,
ועשיתי דבר אסור ובכל זאת לא אסור לגמרי.

הקשבתי לכל הנבואות שאיפעם תועדו.
 וכך למדתי שצרותיי גרועות בהרבה מוולדמורט.
 מנביאים וחוזים מסוימים הגיעה מקהלה הולכת וגדלה של
 נבואות החזויות שעל העולם הזה נגזר להיחרב.
 ואתה, הארי ג'יימס פוטר-אוזאנסדורס, אחד מאלה שנובא
 שיהרסו אותו.

לו הייתי הוגן, הייתי צריך לסיים את קו האפשרויות שלך,
 לעצור אותך מלהיוולד, כשם שהשתדלתי לסיים את כל קווי
 האפשרויות האחרים שגיליתי באותו יום התוודעות נורא.
 אבל במקרה שלך, הארי, ורק במקרה שלך, לנבואות סוף
 העולם יש פרצות, קטנות ככל שיהיו.

תמיד "הוא יביא לקץ העולם" ולא "יביא לקץ החיים".
 אפילו כשנאמר שתקרע לגזרים את הכוכבים בשמיים, לא
 נאמר שתקרע לגזרים את האנשים.

ולכן, כשהתברר שהעולם הזה לא תוכנן לשרוד, אני הימרתי –
 פשוטו כמשמעו – הכול עליך, הארי ג'יימס פוטר-אוזאנסדורס.
 לא היו נבואות על איך העולם אולי ינצל, אז מצאתי את הנבואות
 שהכילו פרצות בחורבן; והבאתי לתנאים המוזרים והמסובכים
 שנדרשו בשביל שנבואות אלו יתקיימו. דאגתי שוולדמורט יגלה
 לפחות אחת מהנבואות הללו, וכך (אף שמזה חששתי) דנתי את
 הוריי למוות והפכתי אותך למה שאתה. כתבתי רמז מוזר בספר
 השיקויים של אמך, למרות שלא ידעתי מדוע אני עושה זאת; וזה
 גרם ללילי לדעת איך לעזור לאחותה, והבטיח שתזכה באהבתה
 המלאה של פטוניה אוואנס. חמקתי, בלתי נראה, לחדרך
 באוקספורד, ונתתי לך את השיקוי שנותנים לתלמידים עם
 מחולל-הזמן להארכת מחזור היממה שלהם בשעתיים. כשהיית
 בגיל שש ריסקתי אבן שהייתה על אדן החלון שלך, ועד היום
 אני יודע למה.

הכל בתקווה הנואשת שתוכל להעביר אותנו בעיקה-הסערה,
 שאיכשהו תחריב את העולם אך עדיין תשאיר את אנשיו בחיים.
 עכשיו כשעברת את המבחן המקדים של הבסת וולדמורט, אני
 מניח את כל שיש לי בידך, כל הכלים שאני מסוגל לתת לך.
 שושלת מרלין הנצחית, הפיקוד על מסדר עוף-החול, את כל הוני
 ואוצרותיי, שרביט הבכור מאוצרות המוות, והנאמנות של אלה

מחברי שיצייתו לי. השארתי את הוגוורטס בטיפולה של מינרונה,
כי אני חושב שיהיה לך הזמן לכך, אבל אפילו הוא יהיה שלך
אם תדרוש אותו ממנה.

דבר אחד אינני נותן לך, וזה את הנבואות. מהרגע שאעזוב הן
ייהרסו, ושום נבואה חדשה לא תתועד, בגלל שנאמר שאסור לך
לראותן. אם אתה חושב שזה מתסכל, תאמין לי כשאני אומר
שאפילו שכלך לא יוכל לתפוס את התסכול שנחסך ממך. אני
אמות, או אוכל לך, או אלקח ממך באיזו דרך אחרת – הנבואות
לא ברורות, כטבען – מבלי לדעת אי פעם מה העתיד באמת צופן
לנו, או למה אני חייב לעשות את מה שעשיתי. כל זה הינו טירוף
מוצפן ומוטב לך בלעדיו.

יכול להיות רק מלך אחד על לוח השחמט.

יכול להיות רק כלי אחד שאין לו מחיר.

הכלי הזה אינו העולם, אלא אנשי העולם, מכשפים ומוגלים
כאחד, גובלינים וגמדוני־בית וכולם.

כל עוד נותר שריד למין שלנו, הכלי הזה עדיין במשחק, אף
שעל הכוכבים למות בשמיים.

ואם הכלי הזה יאבד, המשחק יסתיים.

דע את ערכם של כל שאר הכלים שלך ושחק כדי לנצח.
אלבוס

* * *

הארי החזיק את המגילה לזמן רב, בוהה בכלום.
ובכן.

ישנם רגעים שבהם המונח "זה מסביר" לא נראה כמספיק
לתיאור המצב, ובכל זאת, זה מסביר.
בהיסח הדעת, הארי גלגל את המגילה באגרופו, עדיין בוהה
בכלום.

"מה כתוב שם?" שאלה אמיליה בונז.

"זהו מכתב וידוי," אמר הארי. "מסתבר שדמבלדור היה זה
שהרג את אבן המחמד שלי."
"אין זה הזמן לבדיחות!" קראה המכשפה הזקנה. "האם אתה

הבעלים האמיתי של שושלת מרלין הנצחית? "כן", אמר הארי בהיסח דעת, מוחו היה עסוק במחשבות שהיו, על-פי כל כימות אובייקטיבי, הרבה יותר חשובות.

המכשפה הזקנה ישבה ללא תזוזה בכיסאה. היא סובבה את ראשה ונעלה את עיניה על מינְרוֹנָה מְקִגְוִנְגֵּל.

בינתיים מוחו של הארי, שעבר על יותר מדי אפשרויות בהצטלבות עם יותר מדי קווי־זמן, כמה מהם מערבים, פשוטו כמשמעו, מיליארדי שנים ותהליכי פירוק כוכבים, הכריז על פשיטת רגל קוגניטיבית והתחיל מחדש. בסדר, מה הדבר הראשון שאני צריך לעשות כדי להציל את העולם... לא, צריך לחשוב על זה יותר ממוקד, מה אני צריך לעשות היום... זאת אומרת, חוץ מלהחליט מה לעשות, וכדאי שלא אתעכב לפני שאסתכל על מה שזה לא יהיה שדמבלדור השאיר לי בחדר ביצת עוף־החול...

הארי הרים את עיניו מהמגילה המגולגלת והביט על פרופסור – על המנהלת מְקִגְוִנְגֵּל, על עיין־הזעם מורי ועל המכשפה הזקנה והמקומטת, כאילו הוא רואה אותם בפעם הראשונה. אם כי למעשה הוא באמת ראה את אמיליה בּוֹנְזוֹ כמעט בפעם הראשונה. אמיליה בּוֹנְזוֹ, ראש המחלקה לאכיפת חוקי קסם, שאלבוס דמבלדור חשב שהיא מתאימה להוביל את הקסמהדרין, לפחות באופן זמני. שיתוף הפעולה שלה יהיה רבי־ערך, אולי אף נחוץ, עבור... עבור כל דבר שהארי יצטרך להתמודד איתו. דמבלדור בחר בה והוא שמע נבואות שהארי לא שמע.

אמיליה בּוֹנְזוֹ, שחשבה שהיא מונתה לאחראית על שושלת מרלין הנצחית ומונתה לכושפת הראשית של הקסמהדרין, רק כדי לגלות שבמקומה התפקיד עבר, ככל הנראה, לילד בן אחת־עשרה. אתה תהיה, אמר קולו של הפלפאף בראשו של הארי, אתה תהיה מנומס עכשיו. אתה לא תהיה חתיכת אידיוט ארוז כמו שאתה תמיד. בגלל שגורל העולם עשוי להיות תלוי בזה. או שלא. אנחנו אפילו לא יודעים.

"אני נורא מצטער על כל זה," אמר הארי פוטר, ואז עצר כדי לראות איזו השפעה, אם בכלל, הניבה ההצהרה המנומסת זו. "נראה שמינרונה חושבת," אמרה המכשפה הזקנה, "שאתה לא

תפגע אם נדבר בכנות."

הארי הנהן. החלק הרייבנקלואי בראשו רצה לכלול את ההצהרה על היותו שונה מאנשים שמנסים בבוטות להתנשא מעליו בזמן שהם צועקים שהוא לא פתוח לביקורת, אבל הפלפאף הטיל על כך וטו. לא משנה מה היה לה לומר, הארי ישמע זאת.

"איני רוצה לדבר סרה על הנפטר," אמרה המכשפה הזקנה. "אבל מאז הזמנים הקדומים, שושלת מרלין הנצחית הועבר רק לאלה שהוכיחו היטב שהם לא רק אנשים טובים, אלא גם חכמים מספיק כדי לבחור יורשים שהם עצמם טובים וחכמים. סטייה אחת, בכל מקום לאורך השרשרת, והשושלת עלולה לסטות ולעולם לא לחזור! זה היה מעשה משוגע מצד דמבלדור להעביר את השושלת למישהו כליכך צעיר, אפילו כאשר זה היה מותנה בהבסתו של אתהיידעמי. כתם על מורשתו של דמבלדור, כך זה יראה." המכשפה הזקנה היססה, עיניה עדיין נעוצות בהארי. "אני חושבת שהכי טוב שאף אחד מחוץ לחדר לא ישמע על כך."

"אממ," אמר הארי, "את... לא ממש מעריכה את דמבלדור, אני

מבין?"

"חשבתי..." אמרה המכשפה הזקנה. "ובכן. אלבוס דמבלדור היה קוסם טוב יותר ממני, אדם טוב יותר ממני, בדרכים רבות מכפי שאוכל לספור בקלות. אבל לאיש היו את הפגמים שלו."

"בגלל ש, אממ. אני מתכוון. דמבלדור ידע כל מה שאמרת הרגע. על עצם היותי צעיר ועל איך שהשושלת עובדת. את מתנהגת כאילו דמבלדור לא היה מודע לכל העובדות הללו, או שפשוט התעלם מהן, כשעשה את הבחירה שלו. זה נכון שלפעמים אנשים טיפשים, כמוני, מחליטים החלטות משוגעות כאלה. אבל לא דמבלדור. הוא לא היה משוגע." הארי בלע, מוחה לחות שצצה

פתאום בעיניו. "אני חושב... אני מתחיל להבין... שדמבלדור היה האדם השפוי היחיד, בכל זה, כל הזמן הזה. האדם היחיד שעשה את הדברים הנכונים ממה שהו שאפילו מתקרב לסיבות הנכונות..." גברת בונז קיללה בשקט, שורה של קללות חריפות שגרמו למינְרוֹנה לנוע באי־נוחות.

"אני מצטער," אמר הארי בחוסר־אונים.

עין־הזעם גיחך, פניו המצולקות מתעוותות בחיוך. "תמיד ידעתי שדמבלדור זמם משהו שהוא לא גילה לנו אף פעם. בחור, אין לך מושג כמה קשה זה עבורי לא להשתמש בעין כדי להסתכל במגילה."

הארי מיהר לתחוב את המגילה לתוך נרתיק עור המוק. "אלאסטור," אמרה אמיליה. קולה של המכשפה הזקנה עלה. "אתה אדם הגיוני. אתה לא יכול לחשוב שהבחור הזה יוכל להיכנס לגרביו של דמבלדור! לא היום!"

"דמבלדור," אמר הארי, השם הרגיש מוזר על הלשון שלו, "באמת עשה הנחה אחת שגויה, כשהוא עשה את החלטותיו. הוא חשב שנילחם בוולדמורט במשך שנים, כולנו ביחד. הוא לא ידע שאביס את וולדמורט מיד. זה היה הדבר הנכון עבורי לעשות, זה הציל הרבה חיים בהשוואה למלחמה ארוכה. אבל דמבלדור חשב שיהיה לכם שנים ללמוד אותי, לבטוח בי... ובמקום זה הכל הסתיים בערב אחד." הארי שאף אוויר. "את לא יכולה פשוט להעמיד פנים שנלחמנו בוולדמורט שנים ושכבר השגתי את אמונכם והכל? שאני לא אדפק על כך שהבסתי אותו מהר יותר ממה שדמבלדור ציפה?"

"אתה עדיין תלמיד שנה ראשונה בהוגוורטס!" אמרה המכשפה הזקנה. "אתה לא יכול לקחת את מקומו של דמבלדור, לא משנה מה היו כוונותיו!"

"בסדר, כל העסק הזה של 'נראה כמו ילד בן אחת־עשרה'." ידיו של הארי עלו, גרדו את אפו במקום בו משקפיו נחו. אני מניח שאני

יכול רק להשתמש באבן, ולשנות את המראה שלי לכן תשעים...
 "אני לא טיפשה," אמרה המכשפה הזקנה. "אני יודעת שאתה
 לא ילד רגיל. ראיתי אותך מדבר עם לוציוס מאלפוי, ראיתי אותך
 מפחיד סוהרסן, וראיתי את פוקס ממלא את בקשתך. כל אחד עם
 שכל שראה אותך לפני הקסמהדרין – ובכך אני מתכוונת לעצמי
 ולכל היותר שניים נוספים – יכול היה לראות שאתה ספגת חלק
 כלשהו מהנפש המרוסקת של אתה-יודעימי בלילה של היעלמותו,
 אבל הכנעת אותה והשתמשת בידע שלו לטובה."
 הייתה שהייה קלה בחדר.

"ובכן, כן, ברור," אמרה מינרונה מקגונגל. היא נאנחה ושקעה
 מעט בכסא המנהלת. "כמו שאלבוס ידע בבירור ישר מהתחלה,
 אבל סירב ברוב התחשבותו להזהיר אותי על כך בשום דרך שהיא."
 "נכון," אמר מודי. "אני ידעתי את זה. כן. ברור לגמרי. לא הייתי
 מבולבל בכלל."

"אני מניח שזה קרוב מספיק לאמת," אמר הארי. "אז, אממ, מה
 הבעיה בדיוק?"

"הבעיה," אמיליה בונז אמרה, קולה מאוזן לחלוטין, "שאתה
 תערוכת מבעבעת ולא יציבה של תלמיד שנה הראשונה ואתה-יודע-
 מי." היא עצרה, כאילו היא חיכתה למשהו.

"אני משתפר לגבי זה," אמר הארי, כי נראה שהיא המתינה
 לתגובתו. "די מהר, למעשה. יותר חשוב, זה לא משהו שדמבלדור
 לא ידע."

המכשפה הזקנה המשיכה. "מסירת כל הונך וכניסה לחוב
 ללוציוס מאלפוי בשביל לשמור את החברה הכי טובה שלך מחוץ
 לאזקבאן, כמה שזה מראה את האישיות המוסרית המרשימה שלך,
 גם מראה שאתה לא יכול להשתלט על הקסמהדרין. אני יכולה
 לראות עכשיו שעשית את הדבר הנכון בשבילך, הדבר שהיית צריך
 לעשות כדי לשמור על השפיות שלך ולעצור את האופל הפנימי
 שלך. אבל אתה גם עשית דבר שאסור ליורש של מרלין לעשות."

מנהיג סנטימנטלי יכול להיות הרבה יותר גרוע ממנהיג אנוכי. את אלבוס, הבעלים והמשרת של עוף־חול, בקושי שרדנו – ואפילו הוא התנגד לך באותו היום. "אמיליה החוותה בכיוון של עין־הזעם מודי. "לאלאסטור יש קשיחות. יש ערמומיות. ועדיין אין לו את הכישורים להנהיג. לך, הארי פוטר, אין את החוזק, היכולת להקריב, כדי להנהיג אפילו את מסדר עוף־החול. ובהתחשב במי שאתה, אסור לך לנסות להפוך לאדם כזה. לא עכשיו, לא בגיל הזה. יִשָּׁר ואֶחָה את הנפש החצויה שלך בזמנך שלך, אם אתה בכלל יכול. אל תנסה להיות הכושף הראשי של הקסמהדרין בזמן שאתה עושה את זה. אם אלבוס חשב שזה היה רעיון טוב, הוא טווה סיפור נחמד יותר על חשבון מעשיות של העולם האמיתי. אני באמת חושבת שלבן אדם הייתה בעיה עם זה."

עיניו של הארי התרחבו מעט, בעודו מקשיב לכל זה. "אממ... מה את חושבת בדיוק שהולך כאן בפנים?" הארי נגע בראשו מעל אוזנו.

"אני מתארת לעצמי שיש בתוכך נשמה של ילד שנשאר אמיתי והגון, ומקבץ את כוח הרצון שלו על מנת לעצור את השריד של נשמתו של וולדמורט שמנסה לאכל אותו, אפילו כשהוא נוהם עליו שהוא רגשן וחלש – אתה צחקת כרגע?"

"סליחה. אבל ברצינות, זה אף פעם לא היה כזה רע. זה יותר דומה לכך שיש לי הרבה הרגלים רעים שאני צריך להפטר מהם. "אהמ", אמרה המנהלת מֶקְגוֹנֶגֶל. "מר פוטר, אני חושבת שבתחילת השנה זה היה כזה רע."

"הרגלים רעים שנקשרו והפעילו זה את זה. כן, אלו קצת יותר בעייתיים." הארי נאנח. "ואת, הגברת בּוֹנְז... אממ, מצטער אם אני טועה לגבי זה, אבל הניחוש שלי הוא שאת קצת נרגזת שהשושלת הלכה לילד בן אחת־עשרה?"

"לא בדרך שאתה חושב," טענה המכשפה הזקנה. "אם כי זה טבעי בשבילך לחשוש כי. תפקיד הכושף הראשי של הקסמהדרין

לא ימצא חן בעיני, אפילו בהשוואה לאימה שהיא המחלקה לאכיפת חוקי הקסם. אלבוּס שיכנע אותי בעניין, ואודה שזה לקח חתיכת שכנוע, אבל האמת היא שלא בזבזתי את הזמן שלו בוויכוח שידעתי שאפסיד בו. אני ידעתי שאני אשנא את המשימה, ואני ידעתי שאעשה זאת בכל מקרה. מִיִּנְרוֹנָה אמרה שיש לך כמות מסוימת של שכל ישר, במיוחד כשאחרים מזכירים לך אותו. אתה באמת יכול לראות את עצמך עומד בראש הבימה הגבוהה של הקסמהדרין? אתה בטוח שזה לא יִזְכַּר של אתה־יודע־מי שמדמיין את עצמו מתאים לתפקיד או אפילו שואף אליו בכלל?"

הארי הוריד את משקפיו ועיסה את מצחו. צלקתו עדיין כאבה מעט, מהנזק שהוא עשה לה אתמול כשגירד אותה עד שתדמם באופן דרמטי דיו. "אכן יש לי שכל ישר, וכן, להיות הכושף הראשי של הקסמהדרין נשמע כמו עוגמת נפש רבה ועבודה שבמציאות לא מתאימה לי אפילו טיפה. הבעיה היא. אממ. שאני לא בטוח ששושלת מרלין הנצחית אומר רק להיות הכושף הראשי. שישנם, אממ. אני חושד... שישנם דברים מוזרים אחרים שבאים יחד איתו. ושדמבלדור התכוון שאני אקח את האחריות על ה... דברים האחרים. ושהדברים האחרים הם... בסיכוי טוב, חשובים להפליא."

"לעזאזל, אמר מודי. ואז אלאסטור מודי חזר ואמר, "לעזאזל. ילד, אתה צריך בכלל לומר לנו את זה?"

"אני לא יודע," אמר הארי. "אם יש מדריך משתמש, לא הסתכלתי בו עדיין."

"לעזאזל."

"ואם העניינים האחרים ידרשו קשיחות והקרבה?" אמרה אמיליה בּוֹנְז, עדיין רגועה. "אם יבחנו אותך כפי שנבחנת לפני הקסמהדרין? אני זקנה, הארי פוטר, אבל אני לא חסרת ידע לגבי תעלומות. ראית כיצד הצלחתי לקלוט את הטבע שלך כמעט במבט אחד."

"אמיליה, "עין־הזעם מודי אמר. "מה היה קורה אם היית צריכה להילחם עם את־יודעת־מי אתמול בלילה?"

המכשפה הזקנה משכה בכתפיה. "הייתי מתה, אני מניחה. "היית מִפְסִידָה," אמר אלאסְטור מודי. "והילד־שנשא־רב־חיים לא רק חיסל את וולדי, הוא גם סידר שחברתו הטובה הרמינוי גִּרְיִינְגֶ'ר תחזור מִהַמָּתִים באותו זמן שוולדי שִׁחַזָּר את עצמו. אין מצב או חצי־מצב שזו הייתה תאונה, ואני גם לא חושב שזה היה רעיון של דייוויד. איימי, האמת היא שאף אחד מאיתנו לא יודע מה שומר השושלת של מרלין צריך לעשות. אבל אין לנו את הסוג הנכון של השגעון לזבל הזה."

אמיליה בִּוְזָה קימטה את מיצחה. "אלאסְטור, אתה יודע שהתעסקתי עם דברים מוזרים בעבר. התעסקתי איתם די טוב, לדעתי."

"כן, את מתעסקת עם הזבל כדי שתוכלי לחזור לחיים האמיתיים. את לא משוגעת מהסוג שבונה טירה מהזבל וגר שם. "מודי נאנח. "איימי, ברמה מסוימת את יודעת בדיוק למה אלבוס נאלץ להשאיר מי־יודע־איז־רעב־ודה בשביל הילד המסכן."

אגרופיה של המכשפה הזקנה נקפצו על השולחן. "יש לך מושג בכלל על האסון שזה יהיה לבריטניה? קרא לי הגיונית, אבל אני לא יכולה לקבל את התוצאה הזאת! אני עבדתי יותר מדי לקראת היום הזה בשביל לראות את זה מתפרק עכשיו, דווקא עכשיו!"

"סלחו לי," אמרה המנהלת מִקְגוֹנִגֶ'ל בקול מדויק ומבטא סקוטי. "ישנה סיבה כלשהי בגללה מר פוטר לא יכול פשוט להורות לשושלת שמִדָּאם בִּוְזָה היא העוצרת לתפקיד הכושפת הראשית, אבל לא לכל דבר שנוגע למחלקת המסתורין, עד שהוא יגיע לגיל המתאים? אם אלבוס יכל לומר לשושלת למנות עוצר עד שוולדמורט מובס, ברור שהיא יכולה לעקוב אחרי הוראות מורכבות."

אט אט, מכת הפטיש הבלתי צפויה של שכל ישר נקלטה על ידי

כל הנוכחים.

הארי פתח את פיו כדי להסכים למנות את אמיליה בּוֹנְז בתור עוצרת עבור נושאים הקשורים בקסמהדרין, ואז היסס שוב.

"אממ, "הארי אמר. "אממ. גברת בּוֹנְז, אני ממש אעדיף אם את

תנהלי את הקסמהדרין במקומי."

"בזה אנו מסכימים, "אמרה המכשפה הזקנה. "שנסגור את

העניין?"

"אבל –"

רגע תסכול קצר עבר על הנוכחים. "מה הבעיה, מר פוטר?"

אמרה המנהלת, בקול שאמר שהיא מקווה שזה לא משהו חשוב.

"אממ. אני חושב שיש כמה דברים שאני אולי אצטרך לעשות

בהקדם האפשרי שעשויים... להתגלות כשנויים במחלוקת מבחינה

פוליטית, ובתמורה לכוח הפוליטי של השושלת שאמסור לגברת

בּוֹנְז אני ארצה ממנה... אממ, שיתוף פעולה בכמה דברים."

אמיליה בּוֹנְז החליפה מבט ארוך נוסף עם מִינְרוֹנָה מְקוֹנוֹגֵל.

ואז היא הסתכלה חזרה על הארי פוטר.

"אני מתרעמת על בקשה זו!" אמרה אמיליה בּוֹנְז. "ההיסוס

שלך אומר לי שאתה חלש ולא רגיל למשא ומתן, ושסביר להניח

שתיכנע אם אדחוק בך."

הארי סגר את עיניו.

הארי אפל במקצת פקח אותן.

"בסדר, "הארי אמר, "תני לי לנסח את זה מחדש. אני לא

מתכוון להפריע לך בעבודתך על בסיס יומי או אפילו חודשי, אבל

אני פשוט לא יכול לזרוק את האחריות האחרונה שדמבלדור

השאיר לי. אני לא הולך לשלוח לך מכתבים מוזרים משום מקום,

יכולים להתקיים דיונים קודם, אבל בנקודה מסוימת אני אולי

אצטרך לתת לך פקודה. אם את מסרבת לפקודה אני אולי אאלץ

לקחת חזרה את הסמכויות של השושלת על הקסמהדרין ואשלוח

בו ישירות בעצמי. את יכולה להתמודד עם זה?"

"ואם אני אומר שלא?" אמרה המכשפה הזקנה.

קצת, קצת יותר אופל... "אין לי חלופה מוכנה בשבילך. אני יכול להתחיל בלשאול את אוגוסטה לונגבוטום מי היא חושבת שאולי יתאים ולהמשיך משם. אבל אולי יהיה חשוב שאנחנו נצמד לתוכניתו של דמבלדור ככל האפשר, כי אני לא יודע בדיוק למה הוא עשה את הדברים שהוא עשה, והוא חשב שאמיליה בּוֹנֶז צריכה להיות הכושפת הראשית לזמן מה. אני לא הולך לכפות עלייך את שמו של מרלין, אבל... לא, תשכחי מזה, אני הולך לכפות עלייך את שמו של מרלין, זה עשוי להיות חשוב בטירוף."

המכשפה הזקנה חשבה זמן מה, עיניה עברו מאדם לאדם סביב השולחן. "אני לא מרוצה מזה," היא אמרה אחרי זמן מה. "אבל הקסמהדרין חייב להיקרא לסדר בקרוב. זה יספיק לבינתיים." המכשפה הזקנה חיפשה בגלימותיה באיטיות והוציאה מוט קצר מאבן כהה.

היא מיקמה את המוט על השולחן לפני הארי. "קח את מה ששלך," היא אמרה. "ואז, במטותא ממך, תן לי אותו בחזרה." הארי מתח את ידו לקחת את המוט.

ברגע שאצבעותיו של הארי נגעו באבן הכהה –
– שום דבר לא קרה.

טוב, אולי מרלין לא היה בקטע של מלודרמה. זה יכול להסביר למה המורשת האחרונה שלו נראתה כמו מוט כהה קטן וצנוע. אם זה היה כל מה שנדרש בשביל שהוא יפעל, זה כל מה שיהיה בו. הארי הרים את השושלת, וקימט את מצחו. "ברצוני למנות את אמיליה בּוֹנֶז כעוצרת שלי בפעולות הקשורות לקסמהדרין." ואז, כשצצה המחשבה שהוא צריך להגביל את ההצהרה לנקודת עצירה מסוימת, הארי הוסיף, "עד שאומר שחזרתי בי."

הארי עשה פרצוף. הוא ציפה ליותר מהשושלת, אבל היא הייתה רק מפתח למקומות במחלקת המסתורין שבהם הוחזקו דברים מעניינים, או לחותמות שמאחוריהן מרלין ויורשיו גנזו

דברים שצריכים שלא להיהרס אבל חייבים להיות שמורים. חוץ מזה, השושלת לא עשתה הרבה.

השושלת גם לא נותנת לך לעקוף את האיסור של מרלין. לא, אפילו לא אם גורל הגלקסיה היה בסכנה. אפילו לא אם האדם נראה הגיוני, נדר נדר כובל ובכנות מאמין שאחרת העולם עומד להיהרס. מרלין חלם לטווח רחוק, על עולם שישרוד במשך עידנים ולא רק כמה מאות שנים. לעולם לא הייתה סיבה לא לשרוד לנצח, אם הכוחות המסוכנים באמת יוסרו ויישארו אבודים. לעומת זאת, פרצה אחת באמצעי ההגנה הופכת את השמדת העולם לעניין של זמן בלבד. יום אחד השושלת של מרלין תעבור לאדם הלא נכון. הוא יכול כמובן לדחות את האדם הלא ראוי, אבל בסופו של דבר הוא יעבור לידיים פגומות באופן עדין מדי מכדי שהשושלת תוכל לזהות. זה בלתי נמנע, כשמתעסקים עם בני־אנוש, והארי היה צריך לזכור זאת לפני שהוא אוטם משהו היכן שמחזיקי השושלת העתידיים יוכלו להשיג אותו בחזרה – האסון שיגרור שימוש לרעה בו, שיקרה באופן בלתי נמנע מתישהו, יהיה חייב להיות פחות מהיתרונות שלו במשך אלפי השנים הספורות שלפני האסון.

הארי נתן לאנחה קטנה ועצובה להסתנן מפיו. מרלין, אידיוט שכמותך...

לחשוב את זה לא ביטל שום אמצעי הגנה אחרונים. לא היה שום דבר בוער כרגע במחלקת המסתורין, אז הארי הניח את השושלת בזהירות בחזרה על השולחן.

"תודה לך," אמרה המכשפה הזקנה. היא הרימה את מוט האבן הכהה. "אתה יודע איך אני אמורה להשתמש בה כדי לקרוא את הקסמהדרין לסדר, או – לא משנה, אני פשוט אנסה להכות איתו על דוכן הנואמים. זה נראה מספיק ברור. לשאר המדינה, כמובן, אני הכושפת הראשית עד כמה שכל אחד חוץ מארבעתנו יודע."

הארי היסס, ואז הוא דמיין את הינשופים שהוא יקבל אם מישהו ידע שהוא יכול להורות לכושפת הראשית, ומה זה יעשה לכוח

המיקוח שלו עם אמיליה. "בסדר."

אמיליה תחבה את המוט חזרה לגלימותיה. "אני לא אגיד שהיה תענוג לעשות אתך עסקים, הילד־שנות־רב־בחים, אבל זה היה יכול להיות הרבה יותר גרוע. אני מודה לך מאוד על כך."

הארי כבר הרגיש מודאג לגבי האיזון המדויק של יחסי הכוחות כאן, לפי הדרך שבה גברת בּוֹנֶז הגיבה. האחרים הסיקו, באופן הגיוני למדי, שבעיקר דייוויד מונרו הוא שתכנן את הדרך להבסת וולדמורט, מה שאומר שהם עדיין ממעיטים בערכו. עלול להידרש משבר מסוג זה או אחר, שבו הארי יוציא את כולם מהבּוֹץ בהצלחה לשם שינוי במקום לפשל, לפני שאמיליה בּוֹנֶז תתחיל לכבד את סמכותו. או להאמין בה בכלל, למעשה... "אז", הארי אמר. "יש לך איזה מוזרות בשבילי שהיית מביאה לדמבלדור אם הוא היה פה?" אמיליה נראתה מהורהרת. "אם אתה כבר שואל... אני יכולה לחשוב על שלושה דברים, אכן. הראשון, אין לנו מושג קלוש איזה פולחן שומש להקרבת אוכלי־המוות והחזרת את־היודע־מי לחיים. זה לא תואם לשום אגדה ידועה, ועקבות הקסם מהפולחן נמחקו. ככל שההילאים שלי יודעים, הראשים של כולם נפלו מצווארם ללא מעורבות קסומה. חוץ מוולדן מקנייר, שנהרג על ידי אש קסומה אחרי יריית הקללה ההורגת משרביטו. פולחן מסתורי ביותר, בהחלט." היא נתנה להארי פוטר מבט מדויק למדי.

הארי שקל את זה, בוחר את מילותיו בזהירות. וולדמורט אמר שהוא הטיל לחשי הגנה, אז הארי היה בטוח שהוא לא נצפה על ידי הילאים שחזרו בזמן, ובכל זאת... "אני חושב שזה עניין שלא צריך לחקור יותר מדי, הגברת בּוֹנֶז."

המכשפה הזקנה חייכה קלות. "אנחנו לא יכולים להיראות לא רציניים בחקירה של כל־כך הרבה מקרי מוות של אצילים, הארי פוטר. כששמעתי את הסיפור שלך על הקרב האחרון של דייוויד, שלחתי חוקרים מסוימים שאני מחשיבה אמינים באיכות העבודה הרגילה שלהם. ההילאי נובס וההילאי קולון, למעשה, שזוכים

לכבוד רב מחוץ למחלקה שלי. מצאתי שהדו"ח שלהם מרתק לקריאה. "אמיליה עצרה. "יש אפשרות שאוגוסטוס וקווד השאיר רוח רפאים –"

"גרשי אותה לפני שמישהו מדבר איתה," אמר הארי, מודע להלמות הפתאומיות של לבו.

"כן, אדוני," אמרה המכשפה הזקנה ביובש. "אשבש במקצת את העיגון של הנשמה, ואף אחד לא יגלה כלום כשהתממשותה תיכשל. העניין השני הוא שהייתה זרוע אדם עדיין חיה שנמצאה בין הדברים של אדון האופל –"

"בלטריקס," הארי אמר. מוחו זינק לאחור, מקשר מחדש את מה שטראומה מתמשכת טשטשה. "אני חושב שזוהי הזרוע של בֶּלְטְרִיקְס בֶּלְקֶ". לִסְאָת' לֶסְטְרִינג' לא הוכרז כמי שאיבד הורה. "הו, לעזאזל, היא עדיין אי שם, כמובן. את יכולה להשתמש בזרועה כדי למצוא אותה איכשהו?"

אמיליה בִּוְנָז עשתה מבט חמוץ. "אני מבינה. כפי שאמרתי, זרוע אנושית עדיין חיה נמצאה בין חפציו של אדון האופל, אבל היא נשרפה בקלות."

"איזה אידיוט –" הארי עצר את עצמו. "לא, לא אידיוט. בגלל שהשמדה מיידית של חפצים אפלים היא מדיניות המחלקה. בגלל ניסיון העבר עם טבעות שבאמת היו צריכות להיזרק להר געש מיידית. נכון?"

מודי ואמיליה נדו בתיאום. "ניחוש טוב, בן," אמר מודי. זה אולי נראה בלתי נמנע שטיפשותו של הארי מהעבר תחזור אליו ותפגע בו באופן נוראי כלשהו מאוחר יותר, אבל לא הייתה שום סיבה שלא לנסות להסיט את העלילה. "אני מניח שכבר חשבת על זה," אמר הארי, "אבל הצעד הבא הברור הוא לפרסם את המקבילה שלכם לאזהרה בינלאומית על מכשפה רזה בלי יד שמאל. הו, ולהוסיף עשרים וחמישה אלף אוניות ממני – המנהלת, זה בסדר, בבקשה תבטחי בי בנושא זה – לכל פרס שיוצע."

"יפה אמרת." אמרה המכשפה הזקנה שרכנה קדימה מעט. "הנושא השלישי והאחרון... היה חלק אחד באמת מבלבל באירועי אמש, ואני סקרנית לראות מה תוציא ממנו, הארי פוטר. בין הגוויות נמצא גם ראשו וגופו של סיריוס בֶּלְק." "מה?" צעק מודי, חצי מזנק מכיסאו. "חשבתי שהוא באזקבאן!"

"אכן הוא שם," אמרה מֶדֶאם בּוֹנְזוּ. "בדקנו זאת מיד. שומרי אזקבאן דיווחו הבוקר כי סיריוס בֶּלְק עדיין בתאו. ראשו וגופו של בֶּלְק הועברו לחדר המתים של הקדוש מנגו, והראו את אותה סיבת מוות כמו שאר אוכלי־המוות, כלומר שהראש שלו נפל באופן ספונטני. עוד נאמר לי שסיריוס בֶּלְק, נכון להבוקר, יושב בפינת תאו ומתנדנד קדימה ואחורה כשראשו בין ידיו. לא נמצאו אוכלי־מוות כפולים אחרים. עדיין."

השתררה שתיקה מלאה בדברים מתקתקים וצווחים, כשהנוכחים שקלו את הדברים.

"אה..." אמרה מינְרֹוֹנָה. "זה לא אפשרי אפילו לא בסטנדרטים של אתם־יודעים־מי, נכון?"

"הייתי חושבת כך גם כשהייתי בגילך, יקירתי," אמרה אמיליה. "זה הדבר השישי המוזר ביותר שראיתי אי־פעם."

"אתה רואה, בן?" אמר מודי. "דבר כזה הוא למה אף אחד, אפילו אני, לעולם לא יוכל להיות מספיק פרנואידי." האיש המצולק היטה את ראשו, מביט בהרהור, כשעיניו הכחולה הבהירה המשיכה לשוטט כתמיד. "אח תאום, מוסתר משאר העולם? נולפורגה בֶּלְק ילדה תאומים, לא עמדה להרוג אחד, ידעה שפולוקס הזקן ידרוש את זה... לא, לא קונה את זה."

"יש לך רעיונות, מר פוטר?" אמרה אמיליה בּוֹנְזוּ. "או שמא זה עניין אחר אותו לא כדאי שהמחלקה שלי תחקור יותר מדי?"

הארי עצם את עיניו וחשב.

סיריוס בֶּלְק רדף אחרי פיטר פטיגרו, במקום להימלט מהמדינה

כפי שהיה מציע השכל הישר.

מצאו את בָּלֶק באמצע הרחוב, מוקף גופות וצוחק.

שום דבר לא נשאר מפטיגרו מלבד אצבע אחת.

פטיגרו היה מרגל של הטובים, לא סוכן כפול אלא מישהו שהתגנב וגילה דברים.

אחת התיאוריות הקונספירציות על פטיגרו הייתה שהוא היה אנימאגוס, שכן הוא היה טוב בחשיפת סודות אפילו בשנותיו בהוגוורטס.

סוהרסנים מוצצים כל קסם בסביבתם.

פרופסור קווירל אמר משהו על סוג מסוים של קסם שמסדר מחדש את הברש כמו שנפח מוגלגי מעצב מחדש מתכת עם פטיש ומלקחיים...

הארי פקח שוב את עיניו.

"האם פיטר פטיגרו היה מְטָמורֶפְמָאגוס בסוד?"

פניה של אמיליה בּוֹנֵז השתנו. היא השמיעה קרקור אחד ונפלה לאחור בכיסאה.

"כן, למעשה..." אמרה מיִנְרֹוֹנָה לאט. "למה?"

"סיריוס בָּלֶק הטיל קונפונדוס על פיטר פטיגרו, קולו של הארי הסביר בסבלנות, "כדי להכריח אותו לשנות צורה ולהעמיד פנים שהוא בָּלֶק. בשלב שהשפעת הקונפונדוס פגה, פיטר כבר היה באזקבאן ולא יכל להשתנות חזרה. האסירים באזקבאן אומרים כל דבר אפשרי כדי לנסות לצאת, אז הסוהרים לא הקשיבו בזמן שפיטר פטיגרו צרח את הדבר הזה שוב ושוב עד שקולו גווע."

אפילו בפניו של עֵין־הזַעַם מודי נראתה הזוועה, באותו הרגע.

"במבט לאחור, אמר קולו של הארי, שנראה כאילו הוא פועל

באופן אוטומטי לחלוטין, "הייתם צריכים לחשוך שהצלחתם

לשלוח את אוכל־המוות האחד הזה לאזקבאן בלי משפט."

"חשבנו שדעתו של מאלְפּוּי הייתה מוסחת, לחשה המכשפה

הזקנה. "שהוא רק ניסה להציל את עצמו. היו אוכל־מוות אחרים

שהצלחנו להגיע אליהם, כמו בֶּלְטְרִיקָס –
הארי נד בראשו, מרגיש כאילו צווארו וראשו נעים על מיתרי
בובה. "המשרתת הקנאית והמסורה ביותר של אדון האופל, הגרעין
הטבעי של התנגדות לכל מי שהתחרה עם לוציוס על שליטתו
באוכלי־המוות. אתם חשבתם שדעתו של לוציוס מוסחת."
"תוציאו אותו משם," אמרה מיִנְרֹוֹנָה מְקִגְוִנְגֵּל. קולה עלה
לצרחת. "תוציאו אותו משם!"

אמיליה בִּזְזָה הרימה את עצמה מכיסאה, והסתובבה אל האח –
"עצרי."

כולם הביטו בהארי בתדהמה, ומיִנְרֹוֹנָה מְקִגְוִנְגֵּל יותר מכולם.
נראה שמשוהו אחר השתלט על קולו של הארי. "יש לנו ארבעה
דברים שעלינו לדון בהם. אדם חף מפשע נמצא באזקבאן במשך
עשר שנים, שמונה חודשים וארבעה עשר יום. הוא יכול להישאר
שם עוד כמה דקות. ארבעת הדברים האלה דחופים עד כדי כך."
"אתה –" לחשה אמיליה בִּזְזָה. "אתה לא צריך לנסות להיות
אדם כזה, בגילך –"

"דבר ראשון. אני חושב שאני צריך להסתכל על הרישומים
המשטריים המלאים על כל אוכל־מוות אחר שהגיע לאזקבאן
בזמן שדעתו של לוציוס "הייתה מוסחת". תוכלי לייצר את זה עד
הלילה?"

"בתוך שעה," אמרה אמיליה בִּזְזָה. היא נראתה אפורה.
הארי הנהן. "שנית. אזקבאן נגמר. יהיה עליכם להתחיל הכנות
להעברת האסירים לנירמנגרד או לכלא בטוח אחר נטול סוהרסנים,
ולספק טיפול לחשיפה שלהם לסוהרסנים."

"אני," אמרה אמיליה. המכשפה הזקנה נראתה כפופה, קטנה
יותר. "אני... אני לא חושבת, שאפילו עם... השערורייה הזאת,
שמה שנשאר מהקסמהדרין יכוף לכך... ויש להאכיל את
הסוהרסנים, לא בכמות שהזנו אותם עד כה, אבל חייבים לתת להם
כמה קורבנות, או שהם יסתובבו בעולם, צדים חפים מפשע..."

"זה לא משנה מה הקסמהדרין אומר," אמר הארי. "כי – קולו של הארי נחנק. "כי –" הארי לקח נשימה עמוקה, מייצב את עצמו. הוא חשב שהוא יכול לראות עכשיו את צורתו של העתיד המידי, לראות אותו נמתח לפניו כמו שביל זהב המואר באור שמש. האם גם זה נכתב, בספר של הזמן שאסור לי לראות? "כי אם אני צודק לגבי מה שבא בהמשך, מתישהו בקרוב מאוד, הרמיזוני ג'יינג'ר, הנערה-שחורה-לחיים, תלך לאזקבאן ותשמיד את כל הסוהרסנים שם."

"בלתי אפשרי!" פלט עין-הזעם מודי.

"מרלין," לחשה אמיליה בּוֹנִז. "הו, מרלין היקר. זה מה שקרה לסוהרסן שדמבלדור 'איבד'. לכן הם מפחדים ממך – ועכשיו גם ממנה?" קולה רעד. "מה זה, מה כל זה?"

אם הרמיזוני מאמינה שהמוות יכול להיות מובס –

אם היא הייתה מסוגלת להאמין לפני כן ואם לא, היא תאמין עכשיו.

"מפתח מעבר מורשה לאזקבאן יהיה מוערך –" קולו של הארי נשבר שוב. דמעות זלגו על לחייו.

היא לא יכולה למות. יש לי את ההורקרוקס שלה.

אבל הרמיזוני לא צריכה לדעת על זה. לא לעוד שבוע אחד.

אם היא תהיה מוכנה לסכן את חייה כדי לסיים את זה –

"למרות שאני חושב, שהיא עשויה להגיע לשם, בדרכה שלה..."

"הארי?" אמרה המנהלת מְקִגוֹנֵגֵל.

הארי בכה עכשיו, נשימות מחוספסות ענקיות פורצות ממנו. אבל הוא לא הפסיק לדבר. אי שם, פיטר פטיגרו חיכה בזמן שהארי בכה. אי שם, כולם חיכו בזמן שהוא בכה.

"שלישית, איפשהו בתוך לחשי ההגנה של הוגוורטס. במקום מוגן ביותר. אבל היכן שמקרי חירום יוכלו להגיע לשם עם מפתח מעבר מחוץ לגבולות לחשי ההגנה. הולך להיות בית חולים עם

אבטחה גבוהה. עם שומרים עוצמתיים מאוד, שנדרו את הנדר הכובל, לא, לא אכפת לי כמה זהב יעלה לשלם עבור נדרים, זה בכנות לא משנה יותר. ואלאסטור מודי הולך לעצב את האבטחה, ולהגזים כמה שיותר עם הפרנויה מבלי להיות מוגבל על ידי תקציב, שפיות או שכל ישר, רק שצריך לפתוח את זה בקרוב." לא יכול להפסיק לדבר כדי לבכות.

"הארי," אמרה המנהלת, "שניהם חושבים שהשתגעת, הם לא מכירים אותך מספיק כדי להבין. אתה צריך להאט את הקצב ולהסביר."

במקום להסביר הארי הושיט את ידו לנרתיקו וסימן אותיות באצבעותיו, והוציא, אצבעותיו התאמצו, גוש זהב של חמישה קילוגרמים שגדול מאגרופו, מהניסוי שעשה הבוקר. הגוש השמיע חבטה גדולה כשנחת על השולחן.

מודי הושיט את ידו וטפח על הגוש בשרביטו, ואז גרונו השמיע קול לא ברור.

"זה התקציב ההתחלתי שלך, אלאסטור, אם אתה צריך כסף במידי. ניקולס פלאמל לא יצר את אבן החכמים, הוא גנב אותה, דמבלדור לא ידע את ההיסטוריה הסודית אבל מונרו ידע. ברגע שמבינים איך היא עובדת, האבן יכולה להחזיר אדם לבריאות ונעורים מלאים כל מאתיים שלושים וארבע שניות. שלוש מאות ושישים איש ביום. מאה שלושים וארבעה אלף ריפויים בשנה. זה אמור להספיק בכדי לעצור את כל הקוסמים בכל מקום, ואת כל הגובלינים וגמדוני הבית וכל מי שירצה, מלמות מזקנה או או מכל דבר אחר." הארי ניגב את דמעותיו, שוב ושוב. "לפלאמל היה יותר דם על הידיים ממאה וולדמורטים, על כל האנשים שהוא היה יכול להציל ולא הציל. כל הזמן הזה, מודי, אבן החכמים יכלה לרפא את כל הצלקות שלך, להחזיר לך את הרגל שלך, בכל רגע שפלאמל היה רוצה בכך. דמבלדור לא ידע. אני בטוח שהוא לא ידע." הארי חייך ברעד.

"אני לא יכול לדמיין אותך בתור מכשפה צעירה, גברת בּוֹזֵז, אבל אני בטוח שזה הולם אותך. זה ייתן לך יותר כוח בשביל לנסות למנוע מהקסמהדרין מלהתעסק איתי, כי אם יצוץ להם הרעיון שהאבן זה משהו שהם יכולים להתעסק איתו בדרך כלשהי, מיסים, פיקוח, לא אכפת לי, הוגוורטס הולכת להתנתק מבריטניה ולהפוך למדינה עצמאית. המנהלת, הוגוורטס אינו תלוי עוד במשרד הקסמים בשביל זהב, או לצורך העניין בשביל מזון. את רשאית לשנות את תוכנית הלימודים כרצונך. אני חושב שאנחנו עשויים לרצות להוסיף כמה קורסים מתקדמים בקרוב, במיוחד בלימודי מוגלגים."

"האט!" אמרה מינְרֹוֹה מְקִגְוֹנְגֵל.

"רביעית –" הארי אמר, ואז עצר.

רביעית. להתחיל בהכנות להסרה מסודרת של חוק הסודיות ולספק ריפוי קסום בקנה מידה המוני לעולם המוגלגים. לאלה המתנגדים למהלך זה בדרך כלשהי ניתן לשלול את שירותי האבן... שפתיו של הארי לא יכלו לזוז. לא 'לא זוז', לא יכלו לזוז. עם שישה מיליארד מוגלגים שחושבים ביצירתיות על איך להשתמש בקסם...

שימוש בשינויי־צורה לייצור אנטי־חומר היה רק רעיון אחד. זה אפילו לא היה הרעיון ההרסני ביותר. היו גם חורים שחורים ומוזרונים טעונים שלילית. ואם חורים שחורים לא יכולים להיווצר בשינויי־צורה כי הם לא היו קיימים עדיין כפי שהקסם הגדיר זאת במסגרת רדיוס מרחבי כלשהו, היה אפשר פשוט לייצר בשינויי־צורה מלא פצצות אטומיות ומגפות שחורות שיכלו להתרבות לפני ששינויי־צורה יפוג והארי אפילו לא חשב על הבעיה במשך חמש דקות, אבל זה לא שינה כי הוא כבר חשב על מספיק. מישו היה חושב על זה, מישו היה מדבר, מישו היה מנסה את זה. ההסתברות הייתה קרובה מספיק לוודאיות בשביל שזה לא ישנה. מה קורה אם מייצרים בשינויי־צורה מילימטר מעוקב של

קוורקים מסוג למעלה, רק קוורקי למעלה בלי שום קוורקי למטה בשביל לקשור אותם? הארי אפילו לא ידע, וקוורקים מסוג למעלה בהחלט היו סוג של חומר שכבר קיים. כל מה שצריך זה בן מוגלגים אחד שידע את השמות של ששת הקוורקים ומחליט לנסות. זה היה יכול להיות השעון המתקתק של סוף העולם המנובא.

הארי היה מנסה להכחיש את המחשבה הזאת, או לתרץ אותה. הוא לא יכל לעשות גם את זה.

זה לא היה דבר-שהארי-פוטריעשה.

כמו מים שזורמים במדרון, הארי פוטר לא לקח שום סיכון כשזה מגיע להשמדת העולם.

"רביעית?" אמרה אמיליה בּוֹנֶז, שנראתה כאילו הכו בה שוב ושוב בפנים עם פלנטה. "מה הדבר הרביעי?"

"לא משנה", אמר הארי. קולו לא נשבר. הוא לא התקפל בבכי. ישנם עדיין חיים שהוא יכל להציל ואלו היו עדיפים. "לא משנה. הכושפת הראשית בּוֹנֶז, אני נתתי לך את השליטה על הקסמהדרין. בבקשה השתמשי במעמד זה להכרזה בינלאומית שבקרוב כוח הריפוי של האבן יהיה זמין לכולם, ובינתיים, כל החולים הגוססים ישמרו בחיים בכל מחיר, לא משנה איזה קסם דרוש לכך. ההכרזה הזו היא בעדיפות ראשונה. לאחר שתעשי זאת תוכלי להציל את פיטר פטיגרו ולהורות למחלקה הקודמת שלך להתחיל בהכנות לסגירת אזקבאן. ואז בבקשה תדאגי שמישהו יכין רשימה של כל אוכלייהמוות שכלואים ומה נאמר במשפט שלהם והאם לוציוס מסיבה מוזרה לא התעניין בלהגן עליהם. תודה לך. זה הכל."

אמיליה בּוֹנֶז הסתובבה מבלי לומר דבר נוסף וזינקת אל האח כאילו היא עצמה עלתה באש.

"ומישהו", אמר הארי, קולו נשבר שוב עכשיו כשהכול כבר התחיל לזוז, ובכי לא עלה לו זמן, אם כי הרוב המכריע של החיים התלויים על כף המאזניים התבררו כלא ניתנים להצלה עדיין, "מישהו חייב, שמישהו יספר לרמוס לופין."

דײַטשע לײַגן עײַ - דראַקו סאַלפּוי

הילד יושב במשרד קרוב למקום בו סגנית המנהל לשעבר ניהלה ישיבה. דמעותיו יבשו לפני שעות. עכשיו נותר רק לראות מה יהיה איתו, היתום החוסה של הוגוורטס, שחייו ואושרו נחו בידי אויבי משפחתו. הילד הוזמן לחדר הזה, והוא בא בגלל שלא היה לו שום דבר אחר לעשות ושום מקום אחר ללכת אליו. קראב וגויל כבר אינם לצידו, אימותיהם קראו להם ללוויות החפוזות של אבותיהם. אולי הילד היה צריך ללכת איתם, אבל הוא לא היה יכול להביא לעצמו לעשות זאת. הוא לא היה מסוגל לשחק את התפקיד של מאלפוי. תחושת הריקנות שמילאה אותו הייתה כליכך עמוקה עד שלא נותר מקום אפילו לאדיבות מעושה.

כולם היו מתים.

אביו מת, ומר מקנייר הסנדק שלו מת, וכן הסנדק החלופי מר אייברי. אפילו בן־הדוד של אימו, סיריוס בלק, הצליח איכשהו למות, והשריד האחרון מבית בלק לא היה ידיד לאף אחד מבית מאלפוי.

כולם מתו.

נשמעה נקישה על דלת המשרד; ואז, כשהילד לא ענה, הדלת נפתחה וחשפה את –

”לך מפה,” אמר דראקו מאלפוי לילד־שנות־בחיים. הוא לא יכול לומר זאת עם סמכות.

”אני אלך בקרוב,” אמר הארי פוטר, תוך כדי שהוא נכנס לחדר.

"אבל ישנה החלטה שצריכה להתקבל, ורק אתה יכול לקבל אותה."

דראקו סובב את ראשו אל הקיר, כי רק ההסתכלות על הארי פוטר לקחה יותר כוח ממה שנשאר בו.

"אתה חייב להחליט", אמר הארי, "מה קורה לדראקו מאלפוי אחרי כל זה. אני לא מתכוון לזה בצורה מאיימת. לא משנה מה, אתה עדיין עומד לגדול להיות היורש העשיר של הבית האצילי ועתיקי-היומין. העניין הוא, קולו של הארי רעד עכשיו, "העניין הוא שישנה אמת איומה שאתה לא יודע, ואני כל הזמן חושב שאם תדע אותה, אתה תאמר לי שאנחנו לא חברים יותר. ואני לא רוצה להפסיק להיות חבר שלך. אבל לא לספר לך לעולם ולהתמיד עם השקר הזה רק כדי שאוכל להמשיך להיות חבר שלך – אני לא יכול לעשות את זה. וזה לא הדבר הנכון לעשות. אני לא... אני לא רוצה בזה יותר, אני לא רוצה לתמוך אותך יותר. כבר פגעתי בך יותר מדי."

אז תפסיק להיות חבר שלי, אתה גם ככה לא טוב בזה. המילים עלו בתודעתו של דראקו, ונדחו משפתיו. הוא הרגיש כאילו הוא במידה רבה כבר איבד את הארי, מהמשחקים שהארי שיחק עם החברות שלהם, השקרים והמניפולציות; ועדיין, המחשבה על חזרה לסליט'רין לבדו, אולי בלי קראב וגויל, אם אימותיהם יבטלו את ההסדר... דראקו לא רצה לעשות את זה, הוא לא רצה לחזור לסליט'רין ולחיות את חייו רק בין אנשים שהסכימו להתמייך לבית סליט'רין. דראקו בקושי הצליח לזכור כמה מחבריו האמיתיים היו גם חברים של הארי, שפדמה הייתה מרייבנקלו, ואפילו שתיאודור היה סגן כאוס. כל מה שנותר מבית מאלפוי הייתה המסורת; והמסורת הזו אומרת שלא טוב לומר למנצח במלחמה ללכת ולהפסיק לנסות להיות חבר שלך.

"בסדר", אמר דראקו בריקנות. "ספר לי."

"זה מה שאני עומד לעשות", אמר הארי. "ואז המנהלת תבוא

אחרי שאעזוב, ותמחק לך את הזיכרון מחצי השעה האחרונה. אבל לפני זה, בזמן שאתה יודע את כל האמת, אתה תחליט אם אתה עדיין רוצה להיות בקשר איתי." קולו של הארי רעד. "אממ. על-פי הרשומות שקראתי לפני שבאתי הנה, הסיפור התחיל באמת בשנת 1926 בלידתו של קוסם חצוידם שנקרא טום מורפין רידל. אימו מתה בלידתו והוא גדל בבית-יתומים מוגלגי, עד שפרופסור דמבלדור הביא לו מכתב מהוגוורטס..."

הילד-שנשא-רב-חיים המשיך לדבר, ומילים הוטחו לתוך מה שנשאר ממוחו של דראקו כמו בתים מתמוטטים.

אדון האופל היה חצוידם. הוא לא האמין בטוהרדם אפילו לחלקיק שנייה.

טום רידל הגה את הרעיון של לורד וולדמורט כבדיחה גרועה. אוכלי-המוות היו אמורים להפסיד לדייוויד מונרו על מנת שמונרו יוכל להשתלט על המדינה.

אחרי שוויתר על כך, טום רידל המשיך לשחק את וולדמורט במקום באמת לנסות לנצח, מפני שהוא אהב לתת פקודות לאוכלי-המוות.

וולדמורט השתמש בי כדי להפליל את אבי בניסיון לרצוח אותי, ואז השתמש בי שוב כדי להשיג את אבן החכמים. דראקו לא זכר את החלק הזה, אבל כבר נאמר לו שהוא שימש כפיון לצד פרופסור סְפּראוט, ושלא יוגש כתב אישום.

ואז העובדה האיומה האחרונה.

"אתה –" לחש דראקו מאלְפּוי. "אתה –"

"אני האדם שהרג את אבא שלך ואת כל אוכלי-המוות האחרים אתמול בלילה. נאמר להם לירות בי ברגע שאעשה משהו, אז הייתי חייב להרוג אותם כדי שיהיה לי סיכוי כלשהו להתמודד עם וולדמורט, שהיווה סכנה לעולם כולו." קולו של הארי פוטר נעשה מתוח. "לא חשבתי עליך ועל תיאודור ועל קראב ועל גויל, אבל גם אם הייתי חושב על זה, הייתי עושה את זה בכל זאת. המוח שלי

הצליח שלא להבין עד אחרי שעשיתי את זה שמר לבן הוא לוציוס, אבל אם הייתי מבין זאת, עדיין לא הייתי מסתכן בהשאתו בחיים, למקרה שהוא מכיר קסמים ללא שרביט. המחשבה עלתה על דעתי זמן רב קודם לכן, שזה יהיה נוח למדי, מבחינת המצב הפוליטי, שכל אוכלייהמוות ימותו פתאום. תמיד חשבתי שאוכלייהמוות הם אנשים נוראיים, הרבה יותר בחוזה ממה שאיפֿעם הראתי לך, מאז היום הראשון שבו נפגשנו. אבל אילו אבא שלך לא היה שם, והיה לי כפתור שיכול להרוג אותו מרחוק, לא הייתי לוחץ על הכפתור רק מסיבות פוליטיות. מה אני מרגיש לגבי מה שעשיתי, והאם יש חרטה... ובכן, יש בי חלק שצווח באימה סטנדרטית על זה שבכלל הרגתי מישהו. וחלק אחר שאומר שמבחינה מוסרית, אוכלייהמוות חתמו את דינם ביום שבו הם הצטרפו לוולדמורט. הם כיוונו עלי את השרביטים ראשונים, וכו' וכו'. אבל ברגע זה אני מרגיש פשוט חולני על מה שעשיתי לך. שוב. אני מרגיש כאילו, "קולו של הארי פוטר התנודד מעט, "כאילו כל מה שאני עושה רק פוגע בך, עם כל הכוונות הטובות שלי, שרק איבדת דברים כתוצאה מהיותך בסביבתי, אז אם תגיד לי להתרחק לגמרי מדראקו מאלפוי אחרי זה, אז אעשה זאת. ואם אתה רוצה שאני אנסה להיות באמת חבר שלך הפעם, לעולם לא לנסות לתמרן אותך שוב, לעולם לא להשתמש בך או להסתכן לפגוע בך שוב, אז אעשה זאת, אני נשבע לך."

לורד מאלפוי הבא בכה, בגלוי מול אויבו, וויתר על קור רוח והתנהגות נאותה, מכיוון שלא נותר לו איש שהוא יוכל לשמור אותם למענו.

שקר.

שקר.

הכל היה שקר, הכל היה שקרים על גבי שקרים, שקרים שקרים

– שקרים –

"אתה צריך למות," פלט דראקו בכוח. "אתה צריך למות על זה

שהרגת את אבא." המילים רק מילאו אותו בריקנות רבה יותר, אבל
 הן היו צריכות להיאמר.

הארי פוטר רק הניד בראשו. "ואם זו אינה אפשרות?"

"צריך לכאוב לך."

הארי רק ניענע בראשו שוב.

הילד שנשאר בחיים לחץ על הלורד מאלפוי לקבל החלטה.

הלורד מאלפוי סירב לתת אותה. הוא לא יכל לומר זאת, הוא
 לא יכל להביא את עצמו לומר זאת, לכאן או לכאן. הוא לא רצה
 שמנצח המלחמה וחבריהם המשותפים ינטשו אותו, אבל הוא גם
 לא יעניק להארי את הכפרה שהוא רצה.

אז דראקו מאלפוי סירב לענות, ואז זמנם של הזיכרונות של
 הדראקו ההוא תם.

* * *

הילד ישב במשרד קרוב למקום בו סגנית המנהל לשעבר ניהלה
 ישיבה. דמעותיו יבשו לפני שעות. עכשיו נותר רק לראות מה יהיה
 אתו, עם היתום החוסה של הוגוורטס, שחייו ואושרו נחו בידי
 אויבי משפחתו. הילד הוזמן לחדר הזה, והוא בא בגלל שלא היה
 לו שום דבר אחר לעשות ושום מקום אחר ללכת אליו. קראב וגויל
 כבר אינם לצידו, אימותיהם קראו להם ללוויות החפוזות של
 אבותיהם. אולי הילד היה צריך ללכת איתם, אבל הוא לא היה יכל
 להביא לעצמו לעשות זאת. הוא לא יהיה מסוגל לשחק את התפקיד
 של מאלפוי. תחושת הריקנות שמילאה אותו הייתה כל-כך עמוקה
 עד שלא נותר מקום אפילו לשקרים.
 כולם היו מתים.

כולם היו מתים, והכל היה חסר תועלת כבר מההתחלה.

מישהו דפק על דלת המשרד, ואז, לאחר שהייה מנומסת,
 נפתחה הדלת וחשפה את המנהלת מֶקְגוֹנֶגֶל, בלבוש מאוד דומה
 ללבושה בתור פרופסור. "מר מאלפוי?" אמרה האויבת, שניצחה

את משפחתו. "בוא איתי בבקשה."

באדישות, דראקו קם, ויצא בעקבותיה מהמשרד. לראות את הארי פוטר ממתיך לצידה גרם לו לעצור לחשוב לרגע, אבל אז המוח שלו פשוט חסם את זה.

"זהו הדבר האחרון," אמר הארי פוטר. "מצאתי את זה בקלף מקופל שנכתב עליו מבחוץ שהוא הנשק האחרון לשימוש מול בית מאלפוי, ושלא לקרוא את זה עד שהמלחמה כולה תהיה תלויה בכך. אני לא רציתי לספר לך לפני זה בגלל שחשבתי שזה אולי ישנה את החלטתך בצורה לא הוגנת. אם אתה אדם טוב שלעולם לא הרג או שיקר, אבל עכשיו אתה חייב לעשות את אחד מהם, מה יהיה גרוע יותר?"

דראקו התעלם ממנו והמשיך לצד המנהלת מְקִגְנוֹנֶגֶל, משאיר את הארי מאחור מביט בו עצוב.

הם הגיעו למשרד הקודם של המנהלת, שם היא הדליקה אש בנפנוף בשרביטה, ואמרה ללהבה הירוקה "משרד הטיולים של גרינגוטס" וצעדה במבט נוקב לעברה. מפאת חוסר האפשרויות, דראקו מאלפוי הלך אחריה.

* * *

היא שכבה במיטה, היא הרגישה יותר אדישה מהרגיל הבוקר, ערה מוקדם מדי כשהשמש רק התחילה לעלות – אם כי אור השמש נחסם על ידי גורדי שחקים שהצלו על הבית שלה. רמז קל להנגאובר כרסם ברקותיה וייבש את פיה; היא ניסתה שלא לשתות (אם כי היא לא ידעה למה היא טורחת לנסות) אבל אתמול היא הרגישה... אפילו יותר מדוכאת מהרגיל, כאילו היא איבדה משהו, איכשהו. לא בפעם הראשונה, ולא בפעם המאה, היא חשבה לעבור דירה – לאדלייד, לפרת', אולי לפרת' אמבוי אם זה מה שנדרש. תמיד הייתה לה תחושה שיש מקום אחר בו היא צריכה להיות; אבל בעוד היא יכולה לחיות חיים נוחים עם התשלומים שחברת

הביטוח שילמה לה, היא לא יכולה להרשות לעצמה מותרות. לא היה לה את הכסף כדי להתהלך ברחבי העולם בחיפוש אחר מקום שיתאים לתחושת השייכות הלא־מוצלחת שלה. היא צפתה בטלוויזיה זמן רב מספיק, היא שכרה מספיק סרטי מסעות, כדי לדעת ששום מקום שראתה בטלוויזיה שלה לא הרגיש יותר נכון מאשר סידני.

היא הרגישה קפואה, תקועה בזמן, מאז תאונת הדרכים שגנבה את זיכרונותיה – לא רק זיכרונות ממשפחתה המתה שעכשיו הייתה חסרת־משמעות בעיניה, אלא זיכרונות כמו איך תנור עובד. היא חשדה, לא, היא ידעה, שיהיה אשר יהיה הדבר שהלב שלה מחכה לו, שהמפתח שהיה צריך להסתובב בתוכה שיגרום לחייה לחזור למסלול, היה עוד דבר שהיא איבדה בגלל המינירואן הנמלט. היא חשבה על כך כמעט כל בוקר, מנסה לנחש מה חסר לה, חסר, חסר בחייה ובמוחה.

מישהו צלצל בפעמון הדלת.

היא נאנחה וסובבה את ראשה מספיק כדי לראות את השעון המעורר הדיגיטלי שבצד מיטתה. 6:31, הוא הציג, עם נקודת ה-AM דלוקה. ברצינות? טוב, האדיזט הזה יכול לחכות עד שהיא תצלע החוצה מהמיטה בקצב שלה.

ואכן היא צלעה החוצה מהמיטה, מתעלמת מהפעמון שצלצל שוב תוך כדי שהיא נכנסה לחדר האמבטיה להתלבש.

היא ירדה במדרגות, מתעלמת מן התחושה המציקה התמידית שמישהו אחר היה צריך לענות בשבילה לדלת. "מי שם?" היא קראה לדלת הסגורה; לדלת הייתה עינית, אבל היא הייתה מטושטשת.

"קוראים לך ננסי מנסון?" אמר קול אישה, במבטא סקוטי מדויק.

"כן", היא אמרה בזהירות.

"יונא", אמר הקול הסקוטי, וננסי זינקה לאחור בהלם שהבזק

אור הגיע מהדלת ופגע בה ו...

ננסי התנודדה והניחה את ידה על מצחה. הבזקים של אור שעוברים דרך דלתות ופוגעים באנשים, זה היה... זה היה... זה היה לא מפתיע במיוחד...

"את יכולה לפתוח בבקשה את הדלת?" אמר קולה הסקוטי של האישה. "המלחמה נגמרה, והזכרונות שלך צריכים לחזור בקרוב. יש פה מישהו שצריך לראות אותך."

הזכרונות שלי –

ראשה של ננסי כבר הרגיש סתום, כאילו היא עומדת להתחיל לפצח משהו מהמוח שלה, אבל היא הצליחה להושיט את ידה ולפתוח את הדלת.

לפניה עמדה אישה לבושה כמכשפה (נורמלית לגמרי), מגלימות שחורות ועד כובע מחודד גבוה –

– ולצידה עמד ילד, עם שיער בלונדיני־לבן קצר שלבש גלימות כהות (נורמליות לגמרי) מקושטות בירוק, בוהה בה בפה פעור, עיניו הפקוחות לרווחה מתחילות להתמלא בדמעות.

גלימה ירוקה קצרה ושיער לבן־בלונדיני...

משהו חם התערבל בזיכרונה. היא הרגישה שליכה עולה בגרונה, והיא הבינה שהדבר שהיא חיפשה בעשר השנים האחרונות עשוי להימצא ממש לפניה ברגע זה. אישם עמוק בתוכה, קרח התנפץ סביב ליבה, והחלק שנעצר בה לכליך הרבה זמן התכונן לזוז שוב.

הנער בהה בה, פיו פועל ללא קול.

שם מסתורי עלה במוחה, מגיע לשפתיה.

"לוציוס?" היא לחשה.

סִימָו לַפֶּה עָלֵי - סִימָו סִימָו

מצב רוח קודר פשט במשרדה של המנהלת. מינְרוֹה חזרה לאחר שהשאירה את דראקו ואת נרקיסה/ננסי בקדוש מנגו, שם נבדקה הגברת מאלפוי כדי לראות אם עשור של חיים כמוגלגית גרם לנזק כלשהו לבריאותה; והארי ניגש שוב למשרדה של המנהלת ושם... הוא לא הצליח לחשוב על סדרי עדיפויות. היה כל־כך הרבה לעשות, כל־כך הרבה דברים, שאפילו המנהלת מְקוֹנְגֵל לא ידעה עם מה להתחיל, ובוודאי שלא הארי. ברגע זה מינְרוֹה כתבה שוב ושוב מילים על קלף ואחר־כך מחקה אותן בהינף יד, והארי עצם את עיניו כדי לחשוב בבהירות. האם יש דבר נוסף שצריך לקרות לפני כל דבר אחר...

ואז נשמעה נקישה על דלת האלון הגדולה שהייתה של דמבלדור, והמנהלת פתחה אותה במילה.

האיש שנכנס למשרדה של המנהלת נראה שחוק, הוא נפטר מכיסא הגלגלים שלו אך עדיין צלע. הוא לבש גלימות שחורות שהיו פשוטות, אך נקיות ולא מוכתמות. על כתפו השמאלית היה תלוי תיק גב, מעור אפור וקשיח עם רקמה כסופה שהכילה ארבע אבנים דמויות־פנינים ירוקות. זה נראה כמו תיק מכושף למדי, כזה שיכול להכיל תוכן של בית מוגלגים שלם.

מבט אחד בו והארי ידע.

המנהלת מְקוֹנְגֵל קפאה מאחורי שולחנה החדש.

סְוֹרוּס סְנִיפּ הטה את ראשו כלפיה.

"מה זה אמור להביע?" אמרה המנהלת, והיא נשמעה... מדוכאת, כאילו היא ידעה, כשראתה אותו, בדיוק כמו שהארי ידע. "אני מתפטר מתפקידי כמורה לשיקויים של הוגוורטס," אמר האיש בפשטות. "לא אשאר כדי למשוך את המשכורת האחרונה שלי. אם יש תלמידים שנפגעו ממני במיוחד, את יכולה להשתמש בכסף הזה לטובתם."

הוא יודע. המחשבה עלתה להארי והוא לא יכל להביע במילים מה בדיוק המורה לשיקויים ידע עכשיו; חוץ מזה שסְוּרוּס בבירור ידע את זה.

"סְוּרוּס..." התחילה המנהלת מְקוֹנְגֵל לומר. קולה נשמע חלול. "פרופסור סְוּרוּס סְנִיפ, אולי אינך יודע עד כמה זה קשה למצוא מורים לשיקויים שיכולים ללמד ילדי מוגלגים בבטחה, או מורים חדים מספיק כדי לקרוא את בית סלית'רין לסדר..."
האיש שוב הטה את ראשו. "אני חושב שזה לא צריך להיאמר לך, המנהלת, אבל אני ממליץ בצורה הכי חזקה שאני יכול שהראש הבא של בית סלית'רין לא ידמה לי כלל."
"סְוּרוּס, אתה רק עשית מה שאלבוס אמר לך! אתה יכול להישאר ולהתנהג אחרת!"

"המנהלת," אמר הארי. גם הוא נשמע חלול, והארי תהה על כך כי הוא לא הכיר את סְוּרוּס סְנִיפ טוב כליכך. "אם הוא רוצה ללכת, אני חושב שאת צריכה לתת לו."

דמבלדור השתמש בו. אולי לא בדיוק בצורה בה פרופסור קוורירל חשב, אולי זו הייתה נבואה ולא חבלה מכוונת בסלית'רין, אבל דמבלדור עדיין השתמש בו. היו דברים שיכלו להיאמר לפני הרבה זמן לסְוּרוּס, בשביל לשחרר אותו. וזה ברור למה דמבלדור לא סיכן זאת, אבל עדיין, לא השתמשו בסְוּרוּס בצורה נחמדה. אפילו עיוורונו ואבלו היו בשימוש, הדרך בה הוא לא הבין את ההשלכות של מעשיו כמורה לשיקויים...

"נחמד לראות אותך פה, מר פוטר," אמר סְוּרוּס. "ישנו עניין

פתוח בינינו."

הארי לא ידע מה לומר, אז הוא רק הנהנן.
נראה שלסְוֹרוס יש קושי מסוים לדבר, כשהוא נעמד לפנייהם
עם התיק האפור על כתפו. בסוף נראה שהוא מצא את המילים שבא
לומר. "אימא שלך. לילי. היא הייתה –"
"אני יודע," אמר הארי, דרך המחנק בגרונו. "אתה לא צריך
לומר את זה."

"לילי הייתה מכשפה מצוינת ומכובדת, מר פוטר, לא הייתי
רוצה שתחשוב אחרת בגלל דברים שאמרתי לך."
"סְוֹרוס?" אמרה מינְרוֹוה מְקוֹנְגֵל, שנראתה בשוק כאילו
ננשכה על ידי נעליה שלה.

המורה לשיקויים לשעבר המשיך להביט בהארי. "יותר מדבר
אחד עמד ביני לבין לילי, הבולט מביניהם היה הניסיונות הפוחזים
שלי להתחנף לטהורי הדם של הבית שלי. אם גרמתי לזה להישמע
כאילו שגיאה אחת בשדה בוצי היא שגמרה את הכל, אם העמדת
פנים שלא הייתה לה סיבה מלבד שטחיות גרידא שלא לאהוב אותי,
אני מקווה שהספרים שלך סיפרו לך גם מדוע שוטים עשויים לומר
דברים כאלה."

"הם סיפרו," אמר הארי. הוא הסתכל על התיק האפור שעל
כתפו השמאלית של סְוֹרוס סְנִיפ, כי לא היה יכול להביט בעיניו
של המורה לשיקויים. "הם סיפרו."
"אולם," המשיך המורה לשיקויים לשעבר, "אני חושש שאין
לי מה להוסיף על אבא שלך שעוד לא אמרתי לך."
"סְוֹרוס!"

נראה שהמורה לשיקויים לשעבר הסתכל רק על הארי. "האות
האפל שעל ידי אינו מת, והנבואה לא התמלאה עליפי הסיפור
ששחזרת אתמול בפני הקהל. איך השמדת את אדון האופל עד לזכר
אחרון?"

הארי היסס. "מחקתי את רוב הזיכרונות שלו ... וחתמתי אותו,

אני חושב שככה קוסמים אומרים את זה. אפילו אם החותם ישבר, הוא עדיין לא יוכל לחזור לעצמו."

סְוֹרוּס קימט את מצחו לרגע ואז משך בכתפיו. "אני מניח שזה קביל."

"פרופסור סְנִיפּ," אמר הארי, בגלל שגם זה היה עכשיו באחריותו, "מסדר עוף־החול חייב לך על השירותים שסיפקת. אני בעמדה מצוינת כדי להחזיר לך, הן מבחינה כספית והן מבחינת קסם. במקרה שאתה רוצה להתחיל את חייך החדשים בעושר או עם שיער טוב יותר או משהו כזה."

"דבר מוזר לומר לאדם כמוני," אמר המורה לשיקויים לשעבר באיטיות. "אני הלכתי לאדון האופל בכוונה למכור לו את הנבואה בתמורה לאהבתה של לילי, ולא משנה איזה קסם אפל זה ידרוש. קשה לומר שזה דבר שצריך לסלוח עליו בקלות. ואז, בשנים שאחרי כן בהן הייתי מורה לשיקויים... את זה חווית בעצמך. אתה חושב ששירותי למסדר עוף־החול כיפר על כל החטאים שלי?"

"אנשים אף פעם אינם מושלמים," אמר הארי, אם כי המילים נתקעו בגרונו. "הם תמיד עושים טעויות. לפחות אתה ניסית לכפר עליהן."

"אולי," אמר המורה לשיקויים לשעבר. "חובתי האחרונה הייתה להיכשל בשמירה על האבן, להפסיד. את זה עשיתי, ושרדתי, מה שלעולם לא ציפיתי שיקרה." סְוֹרוּס נשען על הדלת שדרכה נכנס, מקל על רגלו השמאלית. "לא חשבתי לבקש מחילה, אבל אם כבר הצעת לי אותה בכזו חופשיות, אני אקבל אותה בתודה. מעתה והלאה אני אנסה לנקוט בדרכים פחות לא נחמדות, ואני חושב שהדרך הטובה ביותר לעשות זאת היא להתחיל מחדש."

דמעות נצצו על אפה ולחייה של מִינְרוּוָה מְקַגוֹנְגֵל, כשדיברה קולה היה חסר תקווה. "בוודאי תוכל להתחיל מחדש בתוך הגוורטס."

סְוֹרוּס נענע בראשו. "יותר מדי תלמידים יזכרו אותי כמורה השיקויים המרושע. לא, מינְרוּוה, אני אלך למקום חדש, אאמץ שם חדש ואמצא אהבה חדשה."

"סְוֹרוּס סנייפ," אמר הארי, בגלל שזו הייתה אחריותו לומר זאת, "האם זה כל מה שאתה רוצה?"

"הרוצח של לילי הובס," אמר האיש. "אני מרוצה."
המנהלת הנמיכה את ראשה. "היה שלום, סְוֹרוּס," היא לחשה.
"יש לי עצה אחת אחרונה," הארי אמר. "אם תרצה בה."
"על מה מדובר?" אמר סְוֹרוּס סנייפ.

"הרהור על העבר יכול לגרום לדיכאון. יש לך את רשותי המלאה לא לחשוב על העבר שלך, לעולם. אתה לא צריך לחשוב שזו אחריותך כלפי לילי לשאת איתך את האשמה שלך, או משהו כזה. תחשוב רק על העתיד ועל אילו אנשים חדשים שתפגוש."
"אני אקח בחשבון את העצה החכמה שלך," אמר סְוֹרוּס בשוויון נפש.

"כמו כן, נסה שמפו של חברה אחרת."
חיוך חמוץ עלה על פניו של סְוֹרוּס, והארי חשב שאולי זה היה, בפעם הראשונה, החיוך האמיתי של האיש. "תמות, פוטר."
הארי צחק.

סְוֹרוּס צחק.

מינְרוּוה התייפחה.

בלי לומר דבר נוסף, האיש החופשי לקח קמצוץ מאבקת הפלו, זרה אותה לתוך האח שבמשרד, צעד לתוך הלהבה הירוקה ולחש משהו שאף אחד לא קלט; וזו הייתה הפעם האחרונה שמישהו שמע מסְוֹרוּס סנייפ.

פּוֹק 122

סִימָה לְהַגֵּן עָלֶיךָ - הוֹסִינִי גִּי'יגִ'ר

ויהי ערב ויהי בוקר, יום האחרון. 15 ביוני 1992.
האור הראשון של הבוקר, השחר שלפני הזריחה בקושי האיר
את השמיים. מזרחית להוגוורטס, במקום ממנו השמש תעלה, נוף
הגבעות שמעבר למגרש הקווידיץ' בקושי נראה באור האפור
והקלוש.

מרפסת האבן עליה ישב הארי הייתה גבוהה מספיק כדי לראות
את השחר שמעבר לגבעות שלרגליו; הוא ביקש זאת כשתיאר את
משרדו החדש.

הארי ישב עכשיו ברגליים משוכלות על הריפוד, רוח לפנות-
בוקר קרירה מעוררת את פניו וידיה החשופות. הוא ציווה על
גמדוני־הבית להביא לו את הכס המפואר מהמשרד הישן שלו
כגנרל כאוס... ואז אמר לגמדונים להחזיר את הכסא, ברגע שהוא
התחיל לתהות מאיפה הגיע הטעם שלו בעיצוב והאם לוולדמורט
היה פעם כס דומה. אם כי טיעון זה כשלעצמו לא היה טיעון מוחץ
– זה לא ששיבה על כס מלכות וסקירה של אדמות הוגוורטס
הייתה לא אתית בדרך כלשהי שתפיסתו הפילוסופית־מוסרית
אמרה. אבל הארי החליט שהוא צריך לקחת זמן לחשוב על זה.
בינתיים, כריות פשוטות יהיו די והותר.
בחדר שמתחתיו, מקושר אל קצה הגג על ידי סולם עץ פשוט,

היה משרדו החדש של הארי בהוגוורטס, חדר רחב מוקף בחלונות בכל קיר מארבע פינותיו על מנת לספק אור שמש, כרגע ללא ריהוט מלבד ארבע כיסאות ושולחן. הארי אמר למנהלת מקגונגל מה הוא מחפש, והמנהלת חבשה את מצנפת המיון ואמרה להארי את סדרת הסיבובים והפניות שייקחו אותו למקום בו הוא רצה להיות. גבוה יותר ממה שגובה הטירה היה אמור להיות, גבוה מספיק בהוגוורטס כך שאף אחד שיסתכל מבחוץ לא יראה פיסת טירה התואמת למקום בו הארי ישב. זה היה נראה כמו אמצעי זהירות בסיסי כנגד צלפים שלא הייתה שום סיבה שלא להשתמש בו.

לעומת זאת, להארי לא היה מושג באיזה מקום הוא נמצא כעת מבחינה מציאותית. אם משרדו לא היה יכול להראות מהאדמות שמתחת, כיצד היה יכול הארי לראות את אותן האדמות, כיצד הפוטונים עשו את דרכם מפני השטח אליו? בצידו המערבי של האופק, כוכבים עדיין נצנצו באופן ברור באוויר שלפני השחר. האם הפוטונים הללו היו אותם פוטונים שנפלטו על ידי אותם כבשני פלזמה ענקיים במרחק בלתי יאומן? או שהארי ישב כרגע במראה חלום של טירת הוגוורטס? או שהכל, ללא הסבר נוסף, היה רק קסם? הוא צריך לגרום לחשמל לעבוד בצורה טובה יותר סביב קסם, על מנת שהוא יוכל לערוך ניסויים בקרני לייזר משני הכיוונים.

וכן, להארי היה משרד משלו בהוגוורטס עכשיו. עדיין לא היה לו תואר רשמי, אבל הילד־שנשא־רב־חיים היה כעת באמת חלק מובנה מבית־הספר הוגוורטס לכישוף ולקוסמות, ביתם־בק־רוב־ מאוד של אבן החכמים ושל המוסד הגבוה היחיד לחינוך אמיתי לקוסמות. המשרד לא היה מאובטח לגמרי, אבל פרופסור וקטור שמה כמה קסמים ראשוניים ורונות על מנת למסך אותו ואת הגג מציתותים.

הארי ישב על כרית, ליד קצה גג משרדו והביט מטה לעבר העצים, האגמים והדשא המלבלב. הרחק מתחתיו, הכרכרות עמדו

ללא נייע, עדיין לא רתומות לסוסים השלדיים. סירות קטנות פזורות על החוף, מוכנות להשיט את התלמידים הצעירים יותר דרך האגם כשיגיע הזמן. הרכבת הוגוורטס אקספרס הגיעה בלילה וכעת הקרונות והקטר המיושן המתינו בצדו השני של האגם הדרומי. הכל היה מוכן ללקיחת התלמידים הביתה לאחר סעודת סיום השנה שתהיה בבוקר.

הארי בהה מעבר לאגם, בקטר המיושן שלא יסע בו הביתה הפעם. שוב. הייתה עצבות מוזרה ודאגה במחשבה זו, כאילו הארי כבר מתחיל להתגעגע לחוויות המגבשות עם התלמידים האחרים בגילו – אם אפשר לומר זאת כלל, כשחלק גדול מהארי נולד ב־1926. אתמול בלילה בחדר המועדון של רייבנקלו, זה הרגיש להארי כאילו הפער בינו לבין שאר התלמידים נהיה אפילו גדול יותר. אף על פי שיכול להיות שזה נגרם רק בגלל השאלות שפדמה פאטיל ואנתוני גולדשטיין שאלו אחד את השני בהתרגשות לגבי הילדה שחזרה-לחיים, הספקולציות שהתפשטו כאש נורו מרייבנקלו לרייבנקלו. הארי ידע את התשובות, ידע את כל התשובות, אך הוא לא היה יכול לאומרן.

היה חלק בהארי שהתפתה לנסוע בהוגוורטס אקספרס ואז לחזור להוגוורטס בעזרת רשת הפלו. אבל כשהארי דמיין את עצמו בחברת חמישה תלמידים אחרים כשותפים למסע, מבלה את שמונה שעות הנסיעה בשמירת סודות מנוויל, פדמה, דין, טרייסי או לבנדר... זה לא היה נראה רעיון טוב. הארי הרגיש כאילו הוא צריך לעשות זאת מהסיבות של התחברות עם שאר הילדים, אבל הוא לא רצה לעשות זאת. הוא יוכל להיפגש עם כולם שוב בתחילת שנת הלימודים הבאה, כשיהיו נושאים אחרים, עליהם הוא יוכל לדבר ביותר חופשיות.

הארי בהה דרומה אל מעבר לאגם, בקטר הגדול והמיושן וחשב על שארית חייו. על העתיד.

הנבואה שהוזכרה במכתבו של דמבלדור, שהוא יקרע את הכוכבים שבשמיים... ובכן, זה נשמע אופטימי. לחלק הזה הייתה משמעות ברורה לכל מי שגדל עם החינוך הנכון בערך. זה תיאר עולם שבו האנושות ניצחה, פחות או יותר. לא היה זה מה שהארי בדרך כלל חשב עליו כשהביט בכוכבים, אבל מנקודת מבט באמת כוגרת, הכוכבים היו ערימות ענקיות של חומרי גלם יקרי ערך שלמרבית הצער עלו באש והיו צריכים להתפזר ולכבות. אם היינו מלקטים את המאגרים הענקיים של המימן וההליום בשביל חומרי גלם, זה אומר שהגזע שלנו התבגר בהצלחה.

אלא אם כן הנבואה התייחסה למשהו אחר בכלל. דמבלדור אולי פירש בצורה שגויה חלק ממילות הנביא... אבל הודעתו להארי נוסחה כאילו הנבואה הייתה על הארי עצמו קורע את הכוכבים, בעתיד הנראה לעין. מה שעלול להיות מדיאג יותר, אף כי לא היה וודאי שזה אמיתי, או שזה רע אם זה אמיתי.

הארי נאנח. הוא החל להבין בשעות הארוכות לפני שנרדם אתמול, מה בדיוק רמזה הודעתו האחרונה של דמבלדור. בהסתכלות על האירועים של 1991-1992, שנת הלימודית בהוגוורטס הייתה לא פחות ממקפיאת-עצמות ומפחידה, כעת כאשר הארי הבין מה הוא רואה.

לא הייתה זו רק העובדה שהארי התרועע רבות עם חברו הטוב הלורד וולדמורט. זה אפילו לא היה החלק העיקרי של זה. היה זה המראה של ציר זמן דק בו ניווט אלבוס דמבלדור דרך פתח מנעול צר של גורל, קווצת שיער דקיקה שהשתלשלה מבעד לקוף המחט.

הנבואות הנחו את דמבלדור שחוכמתו של טום רידל הועתקה לתוך מוחו של קוסם פעוט אשר יגדל וילמד מדע מוגלגי. מה זה אמר על צורתו האפשרית של העתיד, האם זו הייתה האסטרטגיה הראשונה או הטובה ביותר שיכלו המנבאים למצוא שלא תוביל לקטסטרופה?

הארי יכל להסתכל עכשיו על הנדר הכובל שעשה ולנחש שאילולא אותו נדר, אולי כבר היה מתחיל להתרחש אסון עקב רצונו להפר את אמנת הסודיות הבינלאומית. מה שרמז בחוזקה שהנבואות הרבות שדמבלדור קרא וההוראות הללו אחריהן דמבלדור עקב, הצליחו איכשהו להבטיח שהארי ווולדמורט אכן יפגשו בדיוק בדרך הנכונה שתגרום לוולדמורט להכריח את הארי לבצע את הנדר הכובל הזה. שהנדר הכובל היה חלק מחור המנעול הצר של הזמן, אחד מאותם תנאים מוקדמים בלתי סבירים שאיפשרו את הישרדותם של אנשי כדור-הארץ.

נדר שמטרתו היחידה הייתה להגן על כולם מטיפשותו הנוכחית של הארי.

זה היה כמו לצפות בהקלטת וידאו של תאונה שכמעט קרתה לך, שמזכירה לך שפספסת את המכונית השנייה בסנטימטרים ספורים, ושאותה הקלטה מראה שמישהו גם זרק גרגר חציץ בזווית הנכונה בדיוק שתגרום למשאית ענקית להחטיא את הכמעט התנגשות הזו, ואם הוא לא היה זורק את אותו גרגר החציץ אז אתה וכל המשפחה שאתך ברכב וכדור-הארץ כולו היו נמחצים על ידי המשאית, שבאופן מטפורי, מייצגת את היסח הדעת המוחלט שלך. הארי הוזהר לפני כן, הוא ידע ברמה מסוימת אחרת הנדר לא היה עוצר אותו, ובכל זאת הוא עדיין כמעט בחר באפשרות הלא נכונה והחריב את העולם. הארי יכל להביט אחורה ולראות זאת, כן, הארי האחר ללא הנדר, היה מתקשה לקבל את הסיבות לכך שהוא לא יכל להביא מרפא קסום למוגלגים מהר ככל האפשר. אם הארי האחר היה מכיר בסכנה זו ולו במקצת, הוא היה עושה לה רציונליזציה, מנסה לחשוב על דרך מתוחכמת לעקוף את הבעיה ומסרב לתת עוד כמה שנים כדי לגרום לזה לקרות, וכך העולם היה מושמד. אפילו לאחר כל אותן האזהרות שהארי קיבל, זה עדיין לא היה עובד ללא הנדר הכובל.

גדיל אחד של זמן הושחל דרך קוף המחט.

הארי לא ידע איך להתמודד עם התגלית הזו. זה לא היה מסוג המצבים שבני-אדם פיתחו רגשות כדי להתמודד איתם. כל מה שהארי יכל לעשות היה לראות עד כמה הוא היה קרוב לאסון, וכמה הוא יכל להיות קרוב לאסון שוב לולא הנדר יעצור בעדו גם בפעם הבאה, ולחשוב...
לחשוב...

'אני לא רוצה שזה יקרה שוב' לא נראה כמו המחשבה הנכונה. הוא מלכתחילה לא רצה להרוס את העולם. להארי לא חסרו רגשות מגוונים כלפי תושביו הנבונים של העולם, אותם רגשות מגוונים היו הבעיה בדרך מסוימת. מה שחסר להארי היה כמה היבטים של ראייה ברורה, של נכונות להכיר מרצון במה שהוא ידע עמוק בפנים.

וכל עניין ההתרועעות החברתית עם הפרופסור להתגוננות גם לא אמר טובות על תבונתו של הארי. נראה שזה הצביע על אותה הבעיה. היו דברים שהארי ידע או חשד בהם בחוזקה ברמה מסוימת, אבל מעולם לא הביא אותם לתשומת לב מודעתו. וכך הוא נכשל וכמעט מת.

אני צריך לעלות את רמת המשחק שלי.

זאת הייתה המחשבה אותה הארי חיפש. הוא היה מוכרח להיות יותר טוב מזה, מוכרח להפוך לאדם פחות טיפש מזה.

אני צריך להעלות את רמת המשחק שלי, או שאכשל.

דמבלדור השמיד את ההקלטות בהיכל הנבואות ואירגן שלא יוקלטו עוד נבואות. כנראה הייתה נבואה שאמרה שלהארי אסור להסתכל בנבואות הללו. והמחשבה הברורה הבאה, שהייתה נכונה או לא, הייתה שהצלת העולם הייתה מעבר להישג ידן של הוראות נבואיות. הניצחון הזה הצריך תוכניות שהיו או מסובכות מדי להודעות של מנבאים, או שגילוי עתידות לא יכל לחזותן משום מה. לו הייתה דרך שבה דמבלדור היה יכול להציל את העולם בעצמו, בוודאי נבואה כלשהי הייתה אומרת לו כיצד. במקום זאת

הנבואות אמרו לדמבלדור כיצד ליצור תנאים מקדימים לקיומו של אדם מסוים; אדם, שאולי, יוכל לפענח אתגר קשה יותר ממה שנבואה יכולה לפתור ישירות. זו הייתה הסיבה בגללה הארי הוצב לבדו, על מנת שיוכל לחשוב לבד, לחשוב ללא הדרכה נבואית. אם הארי היה נעזר בהוראות מסתוריות ממנבאים, הוא לא היה יכול להתבגר לאדם שיוכל לבצע את אותה המשימה הבלתי ידועה.

וכרגע, הארי ג'יימס פוטר-אוואנס-ורס עודנו אסון מהלך שצריך לרסן עם נדר כובל על מנת למנוע ממנו בטווח המידי מלהעלות את כדור-הארץ על הנתיב להרס מוחלט, וכל זה כאשר הוא כבר הוזזה מפני זה. וזה קרה אתמול ממש, יום לאחר שהוא עזר לוולדמורט כמעט להשתלט על כל כדור-הארץ.

שורה מסוימת של טולקין המשיכה להדהד במחשבותיו של הארי, החלק בו פרודו עונד את הטבעת מעל הר האבדון וסאורון מבין עד כמה הוא היה טיפש גמור. 'ושיעור משוגתו הכבירה נחשף לפניו לבסוף' או משהו כזה.

ישנו פער עצום בין מי שהארי צריך להפוך אליו לבין מי שהארי הינו כרגע.

והארי לא חשב שהזמן, ניסיון החיים וגיל ההתבגרות היו מטפלים בזה אוטומטית, אם כי אולי הם היו עוזרים. למרות שאם הארי היה יכול לגדול לצורה הבוגרת של עצמו באותו יחס של מבוגר רגיל לילד בן אחת-עשרה רגיל, אולי זה היה מספיק על מנת לנווט דרך חור המנעול הצר של הזמן.

הוא מוכרח להתבגר, איכשהו, ולא הייתה שום דרך רגילה שהייתה מובילה לכך לפני שהוא יגיע לכך בעצמו.

המחשבה הגיעה אז להארי מיצירה בדיונית אחרת, קודרת יותר משל טולקין:

תוכלו להגיע לרמת מאסטר רק על ידי תרגול הטכניקות שלמדתם, התמודדות עם אתגרים ופיצוחם, באמצעות כל סט הכלים שצברתם, עד שהם מתפוררים בידיכם ואתם תשארו עם

השרידים בלבד ... אין ביכולתי ליצור מאסטרים. מעולם לא ידעתי כיצד ליצור מאסטרים. אז לכו, ותכשלו ... אתם עוצבתם למשהו שאולי יעלה מהשרידים, ותהיו נחושים לחדש את אמונתכם. אני יכול ליצור מאסטרים, אבל אם אתם לא תחונכו, הסיכויים שלכם יהיו נמוכים יותר. הדרך הגבוהה ביותר מתחילה לאחר שנראה שאמונתכם מכשילה אתכם; אם כי המציאות תהיה זאת שהכשילה את אמונתכם.

זה לא שהארי הלך בדרך הלא נכונה, זה לא שהדרך לשפיות נחה מחוץ למדע. אבל קריאת מאמרים מדעים לא הייתה מספיקה. כל מאמרי הפסיכולוגיה הקוגניטיבית על הכשלים הידועים במוח האדם ושאר הדברים מהסוג הזה אכן עזרו, אבל זה לא היה מספיק. הוא נכשל בלהגיע למה שהארי התחיל להבין שהיה רמה גבוהה בצורה מזעזעת, רמת רציונליות שלא תאמן שאיתה אתה ממש יכול לעשות דברים נכון, בניגוד לשפה שימושית בה ניתן לתאר לאחר מעשה את כל מה שבו טעית. הארי יכל להסתכל אחורה עכשיו ולהשתמש בטכניקות כגון 'חשיבה מודרכת' על מנת להבין היכן טעה במהלך השנה האחרונה. שזה שווה משהו, במדד של מה הופך אותך לשפוי יותר בעתיד. זה היה טוב יותר מאשר לא לדעת כלל היכן טעה. אך זה עדיין לא הפך אותו לאדם המסוגל לעבור דרך חור המנעול הצר של הזמן, להפוך למבוגר שדמבדלור הונחה על ידי נבואות ליצור את האפשרות לקיומו.

אני צריך לחשוב מהר יותר, להתבגר מהר יותר ... כמה בודד אני, כמה בודד אהיה? האם אני עושה את אותה הטעות שעשיתי בקרב הראשון של פרופסור קוורל, כשלא הבנתי שלהרמוני היו קפטנים? האם זו אותה הטעות שעשיתי כשלא סיפרתי לדמבלדור על תחושת האכזר ברגע שהבנתי שהוא לא משוגע או רשע?

לו רק למוגלגים היו קורסים בשביל דברים כאלו, אבל אין להם. אולי הארי יוכל לגייס את דניאל כהנמן, לזייף את מותו, להצעיר אותו בעזרת האבן ולהניח לו להמציא שיטות אימון טובות יותר...

הארי שלף את שרביט הבכור מגלימתו והביט שוב בפיסת העץ השחורה-אפורה שדמבלדור הוריש לו. הארי ניסה לחשוב מהר יותר הפעם, הוא ניסה להשלים את הרצף עליו רמזו גלימת ההיעלמות ואבן האוב. גלימת ההיעלמות החזיקה בכוח האגדי להסתיר את הלובר אותה, ובכוח הנסתר להתחבא מפני המוות עצמו בצורת הסוהרסנים. אבן האוב החזיקה בכוח האגדי של זימון מראה המתים ואז וולדמורט שילב אותה לתוך מערכת ההורקרוקסים שלו על מנת לאפשר לנשמתו לשוטט בחופשיות. לאוצר המוות השני היה רכיב פוטנציאלי למערכת של חיינצח אמיתיים שקדמוס פברל מעולם לא השלים, אולי עקב היותו מוסרי.

ואז היה את אוצר המוות השלישי, שרביט הבכור של אנטיוכוס פברל שהאגדה מספרת שעבר מקוסם אחד לקוסם חזק יותר והפך את המחזיק בו לבלתי מנוצח ממתקפות רגילות, זה היה מאפיין ידוע וגלוי.

שרביט הבכור שהיה שייך לדמבלדור, אשר ניסה למנוע את מות העולם עצמו.

מטרת ההעברה התמידית של שרביט הבכור למנצח הייתה אולי על מנת למצוא את הקוסם החזק ביותר שקיים ולחזק אותו עוד יותר למקרה שיהיה איום על הגזע כולו. זה יכל להיות בסתר הכלי להבסת המוות כהורס העולמות.

אבל אם היה איזה כוח נעלה יותר חבוי בתוך שרביט הבכור, הוא לא הציג את עצמו בפני הארי על סמך הניחוש הזה. הארי הרים את שרביט הבכור ודיבר אליו, קרא לעצמו הצאצא של פברל שקיבל את המסע של משפחתו. הוא הבטיח לשרביט הבכור שיעשה כמיטב יכולתו להציל את העולם ממוות, ושיקח על עצמו את תפקידו של דמבלדור. ושרביט הבכור לא נענה לידו, לא חזק יותר מבפעמים הקודמות, מסרב לניסיונו לקפוץ קדימה בסיפור. אולי הארי היה צריך להלום את מכתו הראשונה על מות העולמות

לפני ששרביט הבכור יכיר בו; כיורשו של איגנוטוס פברל הוא כבר הביס את צלו של המוות, ויורשו של קדמוס פברל כבר שרד את המוות של הגוף שלו כאשר אוצרות המוות המכובדים שלהם חשפו את סודותיהם.

לפחות הארי הצליח לנחש שבניגוד לאגדה, שרביט הבכור אינו מכיל ליבה של 'שערת ת'סטראל'. הארי ראה את הת'סטראלים, והם היו שלדי סוסים עם עור חלק, ללא רעמה נראית על ראשיהם דמויי הגולגולת, וללא שערות על זנבותיהם הכחוששים. אבל איזו ליבה באמת הייתה בתוך שרביט הבכור, הארי עדיין לא הרגיש שהוא יודע; וגם לא היה מסוגל למצוא במקום כלשהו על שרביט הבכור, את העיגול-משולש-שקו של אוצרות המוות שהיה אמור להיות שם.

"אני לא מניח," מלמל הארי אל שרביט הבכור, "שאתה פשוט יכול לומר לי?"

שום תשובה לא הגיעה מהשרביט בעל הידית הכדורית; רק תחושה של הוד וכוח מרוסן, המביטים בו בספקנות. הארי נאנח, והניח את השרביט העוצמתי בעולם חזרה בתוך גלימת בית-הספר שלו. הוא יצליח לעשות את זה, בסופו של דבר, ובתקווה גם בזמן.

אולי מהר יותר, אם היה מישהו שיעזור לו במחקר. הארי היה מודע ברמה מסוימת – לא, הוא צריך להפסיק להיות מודע לדברים ברמה מסוימת ולהתחיל להיות פשוט מודע אליהם – הארי היה מודע במפורש שהוא מהרהר על העתיד בעיקר כדי להסיח את דעתו מבואה הבלתי נמנע של הרמיוני גריינג'ר. שתקבל אישור בריאותי ברור מהקדוש מנגו כשהיא תתעורר מוקדם מאוד הבוקר, ושאו תחזור באמצעות רשת הפלו עם פרופסור פליטיק בחזרה להוגוורטס. ושאו היא תאמר לפרופסור פליטיק שהיא חייבת לדבר עם הארי פוטר מיידית. היה פתק מהארי לעצמו על כך, כשהארי התעורר מאוחר יותר הבוקר כשהשמש כבר

זורחת במעונות של רייבנקלו. הוא קרא את הפתק ואז חזר בזמן
ללפני הזריחה לזמן שבו הרמיוני תגיע.
היא לא באמת תכעס עליי.

...

ברצינות, הרמיוני היא לא ילדה כזאת. אולי היא הייתה כזו
בתחילת השנה אבל עכשיו היא מספיק מודעת לעצמה בשביל לא
להיכשל בזה.

...

למה אתה מתכוון ב-'...'? אם יש לך משהו לומר, קול פנימי,
פשוט תאמר את זה! אנחנו מנסים להיות יותר מודעים לתהליך
ייצור המחשבות שלנו, זוכר?

* * *

השמים כבר היו בגוון כחול אפרפר, הזריחה רק החלה, בזמן
שהארי שמע את קול הצעדים מהסולם שהוביל אל משרדו החדש.
הארי קם בחופזה והחל להבריש את גלימתו; ואז, כשהבין מה הוא
עושה, הפסיק את התנועות העצבניות. הוא בדיוק הביס את
וולדמורט, לכל הרוחות, הוא לא אמור להיות עצבני.

ראש של מכשפה צעירה עם תלתלים ערמוניים הופיע בפתח
והציץ סביב. ואז היא התרוממה גבוה יותר, זה כמעט נראה שהיא
רצה במעלה הסולם, כאילו היא צעדה לאורך מדרכה רגילה, רק
במאונך; הארי יכל לפספס את זה במצמוץ, איך שרגלה האחת
ירדה מהשלב העליון של הסולם ורגע אחרי היא קפצה קלות אל
הגג.

הרמיוני. שפתיו של הארי אמרו את המילה אך לא הוציאו שום
קול.

הארי התכוון לומר משהו, אך זה פרח מזכרונו.
אולי רבע דקה עברה בראש הגג, לפני שהרמיוני פצתה את פיה.
היא לבשה עכשיו תלבושת אחידה עם קצוות כחולות ועניבה

מקווקוות בַּכּוּחַ-אֶרֶץ שֶׁל בֵּיתָהּ.

"הארי", אמרה הרמיוני גרינג'ר, בקול מוכר כּל־כֶּךָ עַד שֶׁכִּמְעַט
 עָלוּ דַמְעוֹת בְּעֵינָיו שֶׁל הָאֵרִי, "לפני שאשאל אותך את כל השאלות,
 אני רוצה להתחיל בכך שאני מאוד מודה לך על, אממ, כל מה
 שעשית. אני מתכוונת לזה, באמת. תודה."

"הרמיוני", אמר הארי, ובלע. המשפט הִיזְרָשָׁה לִי לַחֲבֵק אוֹתְךָ,
 שֶׁהָאֵרִי דִמְיִין אֶת עֲצָמוֹ אוֹמֵר כְּשׁוֹרֶת פְּתִיחָה, נִרְאָה בִּלְתִּי אֲפֹשְׁרִי
 לְאִמְרָה. "ברוכה השבה, המתניני בזמן שאני מטיל כמה לחשי
 פרטיות." הארי הוציא את שרביט הבכור מגלימתו, שלף ספר
 מֵהֶנְרֵתִיק וּפָתַח אוֹתוֹ לִפִּי סִימָנִיָּה, וְאַחֲר־כֵּן הִגָּה בְּזִהִירוֹת "הוֹמָקְנוֹם
 קְבִילִיו", בְּנוֹסֶף לִשְׁנֵי לַחֲשֵׁי אֲבִטַּחָה שֶׁהִשִּׁיג לְאַחֲרוֹנָה, שֶׁהָאֵרִי גִילָה
 שֶׁהוּא בִּקּוּשִׁי מִסּוּגָל לְהַטִּיל אִם הוּא מְנִיף אֶת שֶׁרְבִיט הַבְּכוֹר. זֶה לֹא
 הִיָּה הֶרְבֵּה, אֲבָל זֶה הִיָּה קֶצֶת יוֹתֵר טוֹב מֵאֲשֶׁר לְהִסְתַּמֵּךְ רַק עַל
 פְּרוֹפֶסוֹר וְקֶטוֹר.

"יש לך את השרביט של דמבלדור", אמרה הרמיוני. קולה
 הִשְׁתַּתֵּק וְנִשְׁמַע כִּמוֹ מִפּוֹלֶת שְׁלִגִים בְּאוֹוִיר הַשַּׁחַר הַעוֹלָה. "ואתה
 יִכּוֹל לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ כְּדֵי לְהַטִּיל לַחֲשֵׁי שָׁנָה רְבִיעִית?"

הארי הנהן, מִזְכִּיר לְעֲצָמוֹ בְּמוֹחוֹ לִהְיוֹת יוֹתֵר זֹהִיר בְּמִי יִכּוֹל
 לְרַאוֹת אוֹתוֹ עוֹשֶׂה אֶת זֶה. "זֶה בְּסֹדֶר אִם אַחֲבָק אוֹתְךָ?"

הרמיוני זזה בקלילות לעברו; תנועותיה היו מהירות להפליא,
 יוֹתֵר חִינָנִיּוֹת מִשֶּׁהָיוּ פֶּעַם. תְּנוּעוֹתֶיהָ הִקְרִינוּ עַל הָאוֹוִיר סִבִּיבָה
 מִשֶּׁהוּ טָהוֹר וְנָקִי, מִזְכִּירוֹת לְהָאֵרִי שׁוֹב כִּמָּה שְׁלוֹוָה נִרְאָתָה הַרְמִיּוֹנִי
 כְּשִׁישְׁנָה עַל הַמִּזְבֵּחַ שֶׁל ווֹלְדְמוֹרְט –

הַהִבְנָה הִיכְתָּה בְּהָאֵרִי כִּמוֹ טוֹן שֶׁל לְבָנִים, אוֹ לִפְחוֹת כִּמוֹ
 קִילוֹגֶרַם לְבָנִים.

וְהָאֵרִי חִיבֵק אֶת הַרְמִיּוֹנִי, מְרַגֵּשׁ כִּמָּה חִיָּה הִיא נִרְאָתָה. הוּא
 הִרְגִּישׁ שֶׁהוּא עוֹמֵד לְבִכּוֹת, וְנִיסָה לְכַבּוֹשׁ אֶת הַהִרְגָּשָׁה הַזֹּאת, בְּגִלְל
 שֶׁהוּא לֹא יָדַע אִם זֶה הִיָּה רַק בְּגִלְל הַהִילָה שֶׁהִקְרִינָה אוֹ לֹא.
 זְרוּעוֹתֶיהָ שֶׁל הַרְמִיּוֹנִי נָחוּ סִבִּיבוֹ בַּעֲדִינּוֹת, לוֹחֲצוֹת עָלָיו

בעדינות רבה, כאילו היא נזהרה שלא לשבור את גופו לשניים כמו קיסם שיניים.

"אז", אמרה הרמיוני, ברגע שהארי עזב אותה. פניה הצעירים נראו מאוד רציניים, ובנוסף גם טהורים ותמימים. "לא אמרתי להילאים שהיית שם, או שפרופסור קווירל ולא אתה יודע-מי היה זה שהרג את כל אוכלי-המוות. פרופסור פליטיק אפשר להם לתת לי רק טיפה אחת של וריטסרום, כדי שלא אצטרך לומר. כל שאמרתי היה שהטרול הוא הדבר האחרון שאני זוכרת."

"אה", אמר הארי. הוא מצא עצמו משום מה בוהה באפה של הרמיוני במקום בעיניה. "מה את בדיוק חושבת שקרה שם?"

"טוב", אמרה הרמיוני גריינג'ר בהיגיון, "נאכלתי על ידי טרול, מה שאני מעדיפה בהחלט שלא יקרה שוב, ואז היה כוס ממש חזק והרגליים שלי חזרו, ואז שכבתי על מזבח אבן באמצע בית-קברות בתוך יער מואר באור ירח שמעולם לא ראיתי לפני כן, עם ידיו החתוכות של מישוהו סביב הצוואר שלי. אז אתה רואה, אדון פוטר, למצוא את עצמי במצב כזה מוזר וחשוך ומפחיד, לא חשבתי לעשות את אותה הטעות שעשיתי בפעם האחרונה עם טרייסי. אני ישר ידעתי שזה היית אתה."

הארי הנהן. "רעיון טוב."

"קראתי לך, אבל אתה לא ענית", אמרה הרמיוני. "התיישבתי ואחת מהידיים המדממות החליקה על החולצה שלי, משאירה קצת בשר מאחורה. אם כי לא צרחתי, אפילו לא כשהסתכלתי סביב וראיתי את כל הראשים והגופות והבנתי מה זה הריח הזה." הרמיוני עצרה, ונשמה עמוקות. "ראיתי את מסכות הגולגולת והבנתי שהאנשים המתים היו אוכלי-מוות. אני ידעתי מיד שהמורה להתגוננות היה שם איתך והרג את כולם, אבל לא שמתי לב שגופתו של פרופסור קווירל גם הייתה שם. אני לא הבנתי שזה היה הוא אפילו מתי שראיתי את פרופסור פליטיק בודק את הגופה. הוא נראה... שונה, כשהוא מת." קולה של הרמיוני נחלש. היא נראתה

כנועה איכשהו, בדרך שהארי לא יכול היה להיזכר שראה לעיתים קרובות. "הם אומרים שדייוויד מונרו הקריב את עצמו כדי להחזיר אותי, כמו שאימא שלך הקריבה את עצמה בשבילך, בשביל שאדון האופל יתפוצץ שוב מתי שהוא ינסה לגעת בי. אני די בטוחה שזו לא כל האמת, אבל... אני חשבתי הרבה דברים רעים על המורה להתגוננות שמעולם לא הייתי צריכה לחשוב."

"אממ," אמר הארי.

הרמיוני הנהנה בכובד ראש, ידיה שלובות לפניה בזמן שהיא חשבה בחרטה. "אני יודעת שאתה בטח נחמד מדי כדי לומר לי את הדברים שיש לך לומר עכשיו, אז אני אומר אותם בשבילך, הארי. אתה צדקת במה שאמרת על פרופסור קווירל, ואני טעיתי. אתה אמרת לי. דייוויד מונרו היה קצת אפל והרבה סלית'רין, וזה היה ילדותי מצידי לחשוב שזה אותו הדבר כמו להיות רשע."

"אה..." הארי אמר. זה היה ממש קשה לומר זאת. "למעשה, שאר העולם לא יודע את החלק הזה, אפילו לא המנהלת. אבל למען האמת את צדקת במאה ושנים עשר אחוזים על זה שהוא היה רשע, ואני אזכור זאת בעתיד, אפילו אם 'אפל' ו'רשע' הם למעשה לא אותו הדבר, ישנה התאמה סטטיסטית מצוינת."

"או," אמרה הרמיוני, והשתתקה שנית.

"את לא אומרת 'אמרתי לך'?" אמר הארי. דמות ההרמיוני במוח שלו צרחה: **אני אמרתי לך ! לא אמרתי לך ככה, אדון פוטר ? לא אמרתי לך ? פרופסור קווירל הוא מרושעעעע, אני אמרתי, אבל אתה לא הקשבת לי !**

ההרמיוני האמיתית רק נענעה בראשה. "ידעתי שמאוד אכפת לך ממנו," היא אמרה ברכות. "ומאחר וצדקתי אחרי הכל... ידעתי שכנראה תהיה פגוע קשות אחרי שפרופסור קווירל יתברר כמרושע, וזה לא יהיה זמן טוב לומר אמרתי לך. אני מתכוונת, זה מה שהחלטתי כשחשבתי על החלק הזה לפני כמה חודשים."

תודה רבה, העלמה גריינג'ר. הארי שמח שהיא אמרה את כל

זה, עם זאת. אחרת היא לא הייתה נשמעת כמו הרמיוני.

"אז, מר פוטר," אמרה הרמיוני גריינג'ר, מקישה באצבעותיה על הגלימה מעל ירכה. "אחרי שהמְרַפָּא לקחה לי דם, זה הפסיק לכאוב מיד, וכששטפתי את טיפת הדם מהיד שלי לא יכולתי למצוא איפה המחט דקרה אותי. כופפתי כמה מתכות ממסגרת המיטה שלי בלי לנסות חזק מדי, ולמרות שלא הייתה לי הזדמנות לבדוק את זה אני מרגישה כאילו אני יכולה לרוץ ממש מהר. הציפורניים שלי לבנות ובוהקות למרות שאני לא זוכרת שצבעתי אותן. והשיניים שלי גם נראות ככה, ובתור בת של רופאי שיניים זה גורם לי להיות די לחוצה. אז זו לא ממש כפיות טובה, אבל רק תסביר לי מה בדיוק עשית?"

"אממ," אמר הארי. "ואני מניח שאת גם תוהה למה את מקרינה הילה של טוהר ותמימות?"

"אני מה?"

"החלק הזה לא היה הרעיון שלי. בכנות." קולו של הארי הוחלש. "בבקשה אל תהרגי אותי."

הרמיוני גריינג'ר הרימה את ידיה מול פניה, פוזלת מעט על אצבעותיה. "הארי, אתה אומר ש... אתה מתכוון, ההקרנה שלי של תמימות והמהירות והחינניות ושיניי הצחורות... הציפורניים שלי עשויות מאליקרן?"

"אליקרן?"

"זה מונח שמתאר קרן של חד־קרן, אדון פוטר." נראה שהרמיוני גריינג'ר ניסתה לכרסם את ציפורניה, ללא הרבה מזל. "אז, אני מניחה שאם אתה מביא ילדה חזרה מהמתים היא בסופו של דבר, איך דפני קראה לזה, נסיכת חד־קרן נוצצת?"

"זה לא בדיוק מה שקרה," אמר הארי, למרות שזה היה קרוב באופן מפתיד.

הרמיוני הוציאה את אצבעה מפיה, מסתכלת עליה קודרת. "אני גם לא יכולה לנשוך אותה. מר פוטר, האם שקלת את הבעיה

שעכשיו אין לי אפשרות כלל לקצוץ ציפורניים?"
 "לתאומים וויזלי יש חרב קסומה שיכולה לעבוד," הארי נידב.
 "אני חושבת," אמרה הרמיוני גריינג'ר בהחלטיות, "שאשמח
 לדעת את כל הסיפור מאחורי כל זה. מר פוטר. כי מהיכרותי איתך
 ועם פרופסור קווירל יש איזושהי תוכנית שמתרחשת כאן."
 הארי לקח נשימה עמוקה. ואז הוא נשף. "מצטער, זה... מסווג.
 אני יכול לספר לך אם למדת הלטת הכרה, אבל... את רוצה
 ללמוד?"

"האם אני רוצה ללמוד הלטת הכרה?" אמרה הרמיוני, נראת
 קצת מופתעת. "זה דבר ששייך לפחות לשנה השישית, נכון?"
 "אני למדתי את זה," אמר הארי. "אני התחלתי במרץ יוצא-
 דופן, אבל אני בספק אם זה באמת משנה לטווח הארוך. אני
 מתכוון, אני בטוח שתוכלי ללמוד חדו"א אם תלמדי קשה, בלי
 קשר לאיזה גיל מוגלגים בדרך כלל לומדים את זה. השאלה היא,
 אממ..." הארי נעצר לרגע כדי להשתלט על נשימתו. "השאלה היא,
 האם את עדיין רוצה לעשות... דברים כאלה."

הרמיוני הסתובבה, והסתכלה לעבר פיסת השמיים שהחלה
 להבהיר במזרח. "אתה מתכוון," היא אמרה בשקט, "האם אני
 עדיין רוצה להיות גיבורה, עכשיו אחרי שזה כבר גרם לי למות
 מוות איום פעם אחת."

הארי הנהן, ואז אמר "כן" בגלל שהרמיוני לא הסתובבה אליו
 חזרה, למרות שהמילה נתקעה בגרונו.
 "חשבתי על זה," אמרה הרמיוני. "זה היה, למעשה, מוות כואב
 ומחריד במיוחד."

"אני, אממ. אני סידרתי כמה דברים רק למקרה שעדיין תרצי
 להיות גיבורה. היו כמה הזדמנויות קצרות ולא היה לי זמן להתייעץ
 איתך, לא יכולתי לתת לך לראות אותי בגלל שצפיתי שיתנו לך
 אחרי זה וריטסרום. אבל אם את לא אוהבת את זה, אני יכול לבטל
 את רוב הדברים שעשיתי ואת תוכלי להתעלם מהשאר."

הרמיוני הנהנה בריחוק. "כמו לגרום לכולם לחשוב שאני... הארי, אני עשיתי בכלל משהו לאתהיודע־מי?"
 "לא, אני עשיתי הכל, אם כי בבקשה אל תספרי לאף אחד על זה. רק שתדעי, שבזמן שהילד־שנשא־רב־חיים לכאורה הכריע את וולדמורט, בליל־כל־הקדושים 1981, זה היה ניצחוננו של דמבלדור והוא נתן לכולם לחשוב שזה הייתי אני. אז עכשיו אני הבסתי את אדון האופל פעם אחת, וקיבלתי קרדיט על פעם אחת. הכל מתאזן בסוף, אני מניח."

הרמיוני המשיכה להביט מזרחה. "אני לא ממש מרגישה בנוח עם זה," היא אמרה לאחר זמן מה. "אנשים חושבים שאני הבסתי את אדון האופל וולדמורט, כשלא עשיתי כלום בכלל... אממ, זה כמו מה שאתה עברת, נכון?"

"כן, מצטער שהפלתי את זה עליך. הייתי... טוב, ניסיתי ליצור זהות נפרדת שלך במוחם של אנשים, אני מניח. הייתה רק הזדמנות אחת והכל היה סוג של לחוץ... הבנתי לאחר מעשה שאולי לא הייתי צריך, אבל זה היה מאוחר מדי." הארי כחכח בגרונו. "אם כי, אממ. אם את מרגישה שאת רוצה לעשות משהו שבאמת שווה את הדרך שבה אנשים חושבים על הילדה־שחזרה־לחיים, אממ. אולי יש לי רעיון מה את תוכלי לעשות. ממש בקרוב, אם תרצי."
 הרמיוני גריינג'ר נתנה לו מבט.

"אבל את לא חייבת!" הארי אמר במהירות. "את יכולה פשוט להתעלם מהכל ולהיות התלמידה הכי טובה ברייבנקלו! אם זה מה שאת מעדיפה."

"האם אתה מנסה להשתמש בפסיכולוגיה הפוכה עלי, מר פוטר?"

"לא! באמת!" הארי לקח נשימה עמוקה. "אני ניסיתי לא לקבוע את חייך בשבילך. חשבתי שראיתי, אתמול, חשבתי שראיתי מה עלול לקרות לך – אבל אז נזכרתי כמה זמן בזבזתי השנה בלהיות אידיוט גמור. חשבתי על כמה מהדברים שדמבלדור אמר

לי. הבנתי שזה לא המקום בשבילי לומר. שתוכלי להיות מה שתרצי בחייך, ושמעל הכל, הבחירה צריכה להיות שלך. אולי את לא תרצי להיות גיבורה אחרי זה, אולי את תרצי להיות חוקרת קסמים מצוינת בגלל שזה מה שהרמיוני גריינג'ר הייתה כל הזמן, לא משנה ממה הציפורניים שלך עשויות עכשיו. או שתוכלי ללכת למכון המכשפות של סילס באמריקה במקום להוגוורטס. אני לא אשקר ואומר שאני אוהב את זה, אבל זה באמת תלוי בך. "הארי הסתובב אל האופק והניף את ידו לרוחבו, כאילו הוא מראה את כל העולם שמעבר להוגוורטס. "את יכולה ללכת לכל מקום מכאן. את יכולה לעשות מה שתרצי עם חייך. אם את רוצה להיות בך'ים עשיר בן שישים. אני יכול לגרום לזה לקרות. אני רציני."

הרמיוני הנהנה באיטיות. "אני סקרנית לגבי איך בדיוק תעשה את זה, אבל מה שאני רוצה זה לא שיעשו דברים בשבילי."

הארי נאנח. "אני מבין. אממ..." הארי היסס. "אני חושב... אם זה עוזר לך לדעת... במקרה שלי, דברים סודרו בשבילי כל הזמן. על ידי דמבלדור, לרוב, וגם על ידי פרופסור קווירל. אולי הכוח לזכות בדרך שלך בחיים בעצמך זה משהו שצריך להרוויח."

"טוב, זה נשמע ממש חכם," הרמיוני אמרה. "כמו שההורים שלי משלמים בשבילי כדי שאלך לאוניברסיטה, בשביל שאני אוכל יום אחד למצוא עבודה משלי. פרופסור קווירל החזיר אותי לחיים כמו נסיכת חד-קרן נוצצת ואתה מספר לכולם שאני חיסלתי את אדון האופל וולדמורט זה בדיוק אותו דבר, באמת."

"אני מצטער," אמר הארי. "אני יודע שהייתי צריך לעשות את זה אחרת, אבל... לא היה לי מספיק זמן לתכנן והייתי מותש ולא באמת חשבתי בבהירות –"

"אני אסירת תודה, הארי," אמרה הרמיוני, קולה היה עדין עכשיו. "אתה מחמיר מדי עם עצמך. בבקשה אל תיקח את זה ברצינות כשאני עוקצנית איתך. אני לא רוצה להיות הילדה הזאת שחוזרת מהמתים ואז מתחילה להתלונן על איזה כוחות-על היא

קיבלה ושציפורני האליקרון שלה לא בגוון הלבן הנכון. "הרמיוני הסתובבה, ושוב התכוננה מזרחה. "אבל, מר פוטר... אם אני כן אחליט שלמות מוות איום לא מספיק כדי לחשוב מחדש על בחירות חיי... לא שאמרתי את זה עדיין... אז מה היה קורה אחרי זה?"

"אני עושה כמיטב יכולתי כדי לתמוך בבחירות חייך," אמר הארי בתוקף. "לא משנה מה הן."
 "כבר יש לך משימה מתוכננת בשבילי, אני מניחה. משימה נחמדה ובטוחה שאין סיכוי שאפגע ממנה."

הארי גלגל את עיניו, מרגיש עייף בפנים. זה היה כאילו הוא יכל לשמוע את קולו של אלבוס דמבלדור בתוך ראשו. סלחי לי, הרמיוני גריינג'ר... "אני מצטער, הרמיוני. אם תלכי בנתיב הזה אני אעשה לך דמבלדור ולא אגיד לך כמה דברים. אתמרן אותך, ולו רק לזמן קצר. אני אכן מאמין שיש משהו שתוכלי לעשות עכשיו, משהו אמיתי, משהו שיהיה שווה את הדרך בה אנשים חושבים על הילדה-שחזרה-לחיים... שאולי יש לך ייעוד, אפילו... אבל בסופו של דבר זה רק ניחוש, אני יודע שזה הרבה פחות ממה שדמבלדור עשה. את מוכנה לסכן את חייך כשרק קיבלת אותם חזרה?"
 הרמיוני הסתובבה והביטה בו, עיניה מתרחבות בהפתעה.
 "לסכן את חיי?"

הארי לא נד, בגלל שזה יהיה שקר גמור. "את מוכנה לעשות זאת?" הארי שאל במקום. "המשימה שאני חושב שאולי תהיה הייעוד שלך – ולא, אני לא מכיר שום נבואות ספציפיות, זה רק ניחוש – מערב מילולית דברים מסוג פתחו של גיהנום."
 "חשבת...?" אמרה הרמיוני. היא נשמעה לא בטוחה. "חשבת בודאות שאחרי זה, אתה ופרופסור מקגונגל לא תסכימו... אתה יודע... לתת לי לעשות שום דבר שאפילו קצת מסוכן אי פעם."
 הארי לא אמר כלום, מרגיש אשם על הזכות המזויפת שהוא מקבל ביחסים האלו. זה היה למעשה מצב שהרמיוני חזתה בדיוק

רב, ואלמלא היה להרמיוני הורקרוקס, פני הכוכב נוגה היו יורדים לשבריר מעלה מעל האפס המוחלט לפני שהארי היה מנסה את זה. "בסולם של אפס למאה, עד כמה מילולית פתחו של גיהנום אנחנו מדברים כאן?" אמרה הרמיוני. הילדה נראתה מפוחדת עכשיו.

הארי התאים את מוחו לקנה מידה, נזכר באזקבאן. "הייתי אומר אולי שמונים ושבע?"

"זה נשמע כמו משהו שאני צריכה לעשות כשאהיה מבוגרת, הארי. יש הבדל בין להיות גיבור לבין מטורף לגמרי."

הארי נענע את ראשו. "אני לא חושב שהסיכון ישתנה הרבה," אמר הארי, משאיר בצד שאלות של כמה מסוכן זה באמת, "וזה מסוג הדברים שכמה שיותר מוקדם יותר טוב, אם משהו עושה את זה בכלל."

"ולהורים שלי אין זכות הצבעה בנושא," אמרה הרמיוני. "או שיש להם?"

הארי משך בכתפיו. "שנינו יודעים איך הם יצביעו, ותוכלי לקחת את זה בחשבון אם את רוצה. אממ, אני ביקשתי שלא יספרו לדוקטור ודוקטור גריינג'ר שאת בחיים. הם יגלו את זה אחרי שתחזרי מהמשימה, אם תבחרי לקבל אותה. זה נראה קצת... משחק על עצבי הוריק, הם יקבלו רק הפתעה אחת, במקום לדאוג על, אממ, דברים אחרים."

"ובכן, זה ממש מתחשב מצידך," אמרה הרמיוני. "זה נחמד שאתה כליך דואג לרגשותיהם. אוכל לחשוב על זה עוד כמה דקות, בבקשה?"

הארי החווה אל הכרית שהוא שם מולו, והרמיוני נעה לעברה בחן, והתיישבה להביט מעבר לקצה הטירה, עדיין מקרינה שלוה על כל המקום. הם באמת היו צריכים לעשות משהו עם זה, אולי לשלם למישהו שימציא שיקוי אנטיטוהר.

"אני מחליטה בלי לדעת מהי המשימה?" שאלה הרמיוני.

"הו, לעזאזל, לא," אמר הארי, חושב על שיחה דומה לפני הטיול שלו לאזקבאן. "זה מסוג הדברים שחייבים לבחור בחופשיות אם עושים אותם בכלל. אני מתכוון שזה ממש חלק מדרישות המשימה. אם את אומרת שאת עדיין רוצה להיות גיבורה, אני אספר לך לאחר מכן על המשימה – לאחר שיהיה לך זמן לאכול, לדבר עם אנשים ולהתאושש מעט – ואז תחליטי אם זה משהו שאת רוצה לעשות. ואנחנו נבדוק בצורה מתקדמת אם חזרה מהמתים מאפשרת לך להטיל כשפים שקוסמים רגילים אינם יכולים, לפני שאת הולכת."

הרמיוני הנהנה, וחזרה לשתיקה.

השמיים התבהרו עוד עד שהרמיוני דיברה שוב.

"אני חוששת," אמרה הרמיוני, כמעט בלחישתה. "לא מלמות שוב, או לפחות לא רק בגלל זה. אני פוחדת שאני לא טובה מספיק. הייתה לי הזדמנות להביס טרול, אבל במקום זה אני רק מתתי –" "זה היה טרול שחוזק על ידי וולדמורט כנשק, וגם חיבל בכל חפצי הקסם שלך, רק שתדעי."

"מתתי. ואתה הרגת את הטרול, איכשהו, אני חושבת שאני זוכרת את החלק הזה, הוא אפילו לא האט אותך." הרמיוני לא בכתה, לא נצצו שום דמעות על לחייה, היא פשוט הביטה בשמים המתבהרים, במקום בו השמש תעלה. "ואז החזרת אותי מן המתים כנסיכת חדרקן נוצצת. אני יודעת שלא הייתי מסוגלת לעשות את זה, אני חוששת שלעולם לא אוכל לעשות את זה, לא משנה מה אנשים חושבים עלי."

"המצב הזה הוא המקום ממנו מתחיל המסע שלך, אני חושב –" הארי עצר. "סלחי לי, אני לא צריך לנסות להשפיע על ההחלטה שלך."

"לא," לחשה הרמיוני, עדיין צופה בגבעות שמתחתיה. היא

הרימה את קולה. "לא, הארי, אני רוצה לשמוע את זה."

"בסדר, אממ. אני חושב שזה המקום בו את מתחילה. כל מה

שקרה עד עכשיו... זה מציב אותך באותו המקום שהתחלתי איתו בספטמבר, כשחשבתי שאני רק הייתי ילד פלא פעם, ואז מצאתי משהו חדש שהייתי צריך לחיות בשבילו, אם לא היית משווה את עצמך אלי ואל, "הדפוסים הקוגניטיביים הבוגרים שהועתקו מטום רידל", "הצד האפל... אז היית הכוכב הכי נוצץ של רייבנקלו, שארגנה חבורה משלה כדי להילחם בבריוני בבית-הספר ושמרה על שפיותה תחת תקיפתו של וולדמורט, וכל זה כשהייתה רק בת שתיים-עשרה. אני בדקתי, יש לך ציונים טובים יותר מהציונים שהיו לדמבלדור בשנה הראשונה שלו." חוץ מהציון בהתגוננות, כי זה היה רק וולדמורט שהתנהג כוולדמורט. "עכשיו יש לך כמה כוחות, ומוניטין לעמוד בו, והעולם עומד למסור לך כמה משימות קשות. זה המקום בו הכל מתחיל בשבילך, כמו ההתחלה שלי. אל תמעיטי בערכך." ואז הארי סגר את פיו בחוזקה, בגלל שהוא שיכנע את הרמיוני לזה וזה לא היה בסדר. הוא לפחות הצליח לעצור לפני החלק שהוא שואל, אם את לא יכולה להיות גיבורה עם כל היתרונות האלה לצדך, מי בדיוק את חושבת שילך לעשות את זה. "אתה יודע," אמרה הרמיוני לאופק, עדיין לא מסתכלת על הארי, "הייתה לי שיחה כזו עם פרופסור קווירל, פעם, על להיות גיבורה. הוא ניסה לשכנע אותי לצד השני, כמובן. אבל חוץ מזה, זה מרגיש כמו כשהוא התווכח איתי, איכשהו."

הארי שמר את שפתיו סגורות. לתת לאנשים אחרים להחליט בעצמם היה קשה, בגלל שזה נתן להם את האפשרות להחליט את ההחלטות השגויות, אבל זה עדיין היה חייב להעשות. הרמיוני דיברה בזהירות, השוליים הכחולים של התלבושת האחידה של הוגוורטס שלבשה נראו כעת בהירים יותר על רקע גלימתה השחורה כשהשמיים סביבם האירו; לא נראו עוד כוכבים במערב. "פרופסור קווירל סיפר לי, הוא אמר שהיה פעם גיבור. אבל אנשים לא מספיק עזרו לו, אז הוא ויתר ויצא לעשות משהו יותר מעניין. אמרתי לפרופסור קווירל שזה לא היה נכון בשבילו

לעשות את זה – מה שבאמת אמרתי היה 'זה נורא'. פרופסור קווירל אמר את זה, נכון, אולי הוא היה אדם איום, אבל מה עם כל האנשים האחרים שמעולם לא ניסו להיות גיבורים? האם הם גרועים יותר ממנו? ולא ידעתי מה להשיב לו. כלומר, לא נכון לומר שרק גיבורים בסגנון גריפינדורי הם אנשים טובים – למרות שאני חושבת שמנקודת מבטו של פרופסור קווירל זה היה יותר 'רק לאנשים עם שאיפות גדולות הייתה זכות לנשום'. ואני לא האמנתי בזה. אבל זה גם נראה לא נכון להפסיק להיות גיבור, לעזוב כמו שהוא עשה. אז פשוט עמדתי שם כמו טיפשה. אבל עכשיו אני יודעת מה הייתי צריכה להגיד לו אז.

הארי הסדיר את נשימתו.

הרמיוני קמה מהכרית ופנתה אל הארי. "גמרתי עם לנסות להיות גיבורה", אמרה הרמיוני גריינג'ר בעוד השמים המזרחיים מתבהרים סביבה. "לא הייתי צריכה ללכת בקו המחשבה הזה, יש רק אנשים שעושים מה שאפשר, מה שהם יכולים, ויש גם אנשים שאפילו לא מנסים לעשות מה שהם יכולים, וכן, האנשים האלה עושים משהו לא בסדר, אני אפילו לא הולכת לנסות שוב להיות גיבורה, אני לא חושבת במונחים של גבורה אם אוכל לעזור, אבל לא אעשה פחות ממה שאני יכולה – או לא הרבה פחות, אני מתכוונת, אני רק בן-אדם." הארי מעולם לא הבין את מה שהיה אמור להיות מסתורי במונה ליזה, אבל אם הוא היה יכול לצלם את חיוכה המשוועשע של הרמיוני, בדיוק אז, הייתה לו תחושה שהוא יכול היה להסתכל עליו במשך שעות ללא הבנה, דמבלדור היה יכול לקרוא אותו במבט אחד. "אני לא אלמד את הלקח שלי, אני אהיה טיפשה, אני אמשיך לנסות לעשות את רוב מה שאני יכולה, או לפחות חלק ממה שאני יכולה – אה, אתה מבין למה אני מתכוונת. גם אם זה אומר לסכן את החיים שלי שוב, כל עוד זה שווה את הסיכון וזה לא, אתה יודע, ממש טיפשי." הרמיוני לקחה נשימה עמוקה, פניה נחושות. "אז, האם יש משהו שאני יכולה

לעשות?"

גרונו של הארי היה חנוק. הוא הושיט את ידו לתוך השקיק וסימן גליימה כיוון שלא היה מסוגל לדבר, ושלף את האפלה המשתפכת של גלימת ההיעלמות, והציע אותה להרמיוני בפעם האחרונה. הארי היה צריך לאלץ את המילים מגרונו. "זוהי גלימת ההיעלמות האמיתית," אמר הארי כמעט בלחשיה, "אוצר המוות עבר מאיגנוטוס פברל ליורשיו, הפוטרים, ועכשיו אלייך – "הארי!" אמרה הרמיוני. תוך כדי ששילבה את ידיה במהירות, כאילו מגינה על עצמה מהמתנה התוקפת. "אתה לא צריך לעשות את זה!"

"אני כן צריך לעשות את זה. עזבתי את השביל שמוכיל אותי להיות גיבור, אני לא יכול לסכן את עצמי בהרפתקאות, לעולם לא. ואת... יכולה." הארי הרים את ידו שלא אחזה בגלימה וניגב את עיניו. "היא נוצרה בשבילך, אני חושב, בשביל האדם שאת הולכת להיות." "נשק למלחמה במוות, בהתגלמותו כצל של ייאוש הנופל על מוחות אנושיים ומרוקן את תקוותיהם לעתיד; את תלחמי בזה, אני מניח, בעוד מובנים חוץ מסוהרסנים..." "אני לא משאיל אותך, גלימתי, אלא מעניק אותך, להרמיוני ג'ין גריינג'ר. הגני עליה היטב לנצח נצחים."

לאטילאט, הרמיוני הושיטה את ידה, ואחזה בגלימה, נראית כאילו היא מנסה שלא לבכות. "תודה רבה," היא לחשה. "אני חושבת... למרות שגמרתי עם הרעיון של גבורה... אני חושבת שתמיד היית, מהיום שפגשתי אותך, הקוסם הזקן המסתורי שלי." "ואני חושב," אמר הארי, פיו סגור למחצה, "גם אם את מכחישה את צורת החשיבה הזאת, אני חושב שתמיד תוכנות להיות, מראשית הסיפור, הגיבורה." "למה צריכה הרמיוני גריינג'ר להפוך, איזו צורה בוגרת היא צריכה לקחת כשהיא תגדל, כדי לעבור דרך חור המנעול הצר של הזמן? אני לא יודע את התשובה לכך, לא יותר משאני יכול לדמיין את עצמי הבוגר. אבל הצעדים

הבאים שלה לפני זה נראים ברורים משלי...

הארי עזב את הגלימה, והיא עברה מידיו אל ידה.

"היא שרה," הרמיוני אמרה. "היא שרה לי." היא הרימה את

ידה וניגבה את עיניה. "אני לא מאמינה שעשית את זה, הארי."

ידו השנייה של הארי יצאה מן הנרתיק, עכשיו עם שרשרת זהב

ארוכה, שבסופה תלוי מעין צדף סגור מזהב. "וזהי מכונת הזמן

האישית שלך."

השתררה שתיקה, שבמהלכה הסתובב כדור-הארץ עוד קצת

במסלולו.

"מה?" אמרה הרמיוני.

"מחולל-זמן הם קוראים לזה. להוגוורטס יש מלאי שהם

מחלקים לתלמידים מסוימים, קבלתי אחד בתחילת השנה לטיפול

בהפרעת השינה שלי. הוא מאפשר למשתמש ללכת אחורה בזמן,

עד שש שעות במצטבר, אני השתמשתי בו כדי לקבל שש שעות

נוספות ביום כדי ללמוד, וכדי להיעלם מהשיעור לשיקויים וכן

הלאה. אל תדאגי, מחולל-זמן לא יכול לשנות את העבר או ליצור

פרדוקסים שהורסים את היקום."

"אתה עמדת בקצב שלי בשיעורים על ידי לימוד שש שעות

נוספות ביום באמצעות מכונת זמן." נראה שהרמיוני גריינג'ר

מתקשה עם הרעיון הזה מסיבה בלתי ברורה.

הארי עטה פרצוף תמה. "יש בזה משהו משונה?"

הרמיוני הושיטה את ידה ולקחה את שרשרת הזהב. "אני מניחה

שלא במונחים של קוסמים," אמרה. משום מה קולה נשמע חריף

למדי. היא סידרה את השרשרת סביב צווארה והכניסה את שעון

החול לחולצתה. "עכשיו אני מרגישה יותר טוב על זה שעמדתי

בקצב שלך, אז תודה לך על זה."

הארי כחכת בגרונו. "כמו כן, מאחר שוולדמורט מחה את בית

מונרו, ואז, עד כמה שכולם מאמינים, נקמת את נקמתם על ידי

הריגתו של וולדמורט, שכנעתי את אמיליה בּוֹנְזוֹ להעביר חוק על

ידי מה שנשאר מהקסמהדרין, שאומר שגריינג'ר הוא בית אצולה של בריטניה עכשיו."

"סליחה?" אמרה הרמיוני.

"אז עכשיו את הנצר היחיד לבית האצולה, שזה אומר שכדי לקבל את הזכויות המשפטיות שלך את רק צריכה לעבור את הבגרויות, וכבר קבעתי לנו מועד לבחינה בסוף הקיץ כך שיהיה לנו זמן ללמוד אליהן לפני זה. אם את בסדר עם זה, אני מתכוון." הרמיוני גריינג'ר השמיעה צלילים גבוהים, שבמכשיר פחות אורגני היו מצביעים על תקלה במנוע. "יש לי חודשיים ללמוד לבגרויות שלי?"

"הרמיוני, זה מבחן שתוכנן כך שרוב בני חמש-עשרה יוכלו לעבור אותו, נערים וגילים בני חמש-עשרה. אנחנו יכולים לקבל ציון עובר עם כוח חלש של השנה השלישית אם נלמד לבטא את הלחשים נכון, וזה כל מה שאנחנו צריכים בעיקרון. אם כי את תצטרכי לחיות עם ציון עובר במקום המצוין הרגיל שלך." הצלילים הגבוהים שנבעו מהרמיוני עלו בטון.

"הנה השרביט שלך." הארי הוציא אותו מהנרתיק. "ונרתיק עור המוק שלך, ווידאתי שהם החזירו אליו את כל מה שהיה שם כשמתת." את הנרתיק הארי הוציא מכיס רגיל מהגלימה שלו, כי הוא לא התלהב מלהכניס נרתיק מכיל בתוך נרתיק מכיל ולא משנה שלא הייתה אמורה להיות עם זה בעיה כל עוד שני המכשירים נוצרו עם כל אמצעי הבטיחות הנדרשים.

הרמיוני לקחה את השרביט שלה חזרה, ואז את הנרתיק שלה, התנועה נראתה מעודנת איכשהו למרות שאצבעותיה קצת רעדו.

"בוא נראה, מה עוד... השבועה שנשבעת לבית פוטר שתשרתי אותו 'עד המוות', אז עכשיו את משוחררת ממנה. ומיד לאחר מיתתך אני גרמתי למאִלְפוּיִים לפרסם הצהרה שאת נקיייה מכל האשמות של ניסיון הרצח של דראקו."

"וואו, תודה רבה שוב, הארי," אמרה הרמיוני גריינג'ר. "זה היה

ממש נחמד מצידך, וגם מצידם אני חושבת." היא העבירה את אצבעותיה שוב ושוב על תלתליה הערמוניים, כאילו על ידי סידור שערה היא יכולה להחזיר מעט מהשפיות לחייה.

"ודבר אחרון חביב, ארגנתי שהגובלינים יתחילו לבנות כספת בגרינגוטס לבית גריינג'ר," אמר הארי. "לא שמתי בה כסף, כי זה דבר שאני יכול להמתין ולשאול אותך קודם. אבל אם את הולכת להיות גיבורת־על שהולכת לתקן כמה סוגי עוולות, זה יעזור הרבה אם אנשים יחשיבו אותך כחלק מהשכבה החברתית הגבוהה, אממ, אני חושב שזה יעזור אם הם ידעו שתוכלי להרשות לעצמך עורכי־דין. אני יכול לשים בה כמה זהב שתרצי, כי לאחר שוולדמורט הרג את ניקולס פלאמל, אני זה שמחזיק באבן החכמים."

"אני מרגישה שאני אמורה להתעלף," אמרה הרמיוני בקול גבוה וצייצני, "אבל אני לא יכולה בגלל כוחות־העל שלי ושוב, למה יש לי אותם?"

"אם הכל בסדר מצידך, שיעורי הלטת ההכרה שלך יתחילו ביום רביעי עם אדון פֶסטר, הוא יכול לעשות איתך שיעור כל יום. עד אז, אני חושב שזה טוב יותר שהמקור האמיתי של הכוחות שלך לא יתגלה רק בגלל שמבארהכרה יסתכל לך לתוך העיניים. אני מתכוון, ברור שישנם הסברים קסומים רגילים, לא משהו ממש על־טבעי, אבל אנשים נוטים להעריך את הבורות של עצמם, טוב, אני חושב שהילדה־שחזרה־לחיים תהיה יותר אפקטיבית אם תישאר מסתורית. ברגע שתוכלי לשמור את אדון פֶסטר בחוץ ולהביס וריטסרום, אני אספר לך את כל סיפור הרקע, אני מבטיח, כולל כל הסודות שלא תוכלי לספר לאף אחד אחר."

"נשמע מלבב," אמרה הרמיוני גריינג'ר. "אני די מצפה לזה."

"אם כי את תצטרכי לנדוד את הנדר הכובל שלא לעשות שום דבר שאולי יהרוס את העולם לפני שאני אוכל לספר לך על החלקים היותר מסוכנים של הסיפור. אני מתכוון, אני ממש לא יכול לספר לך אחרת, בגלל שאני נדרתי את הנדר הכובל בעצמי. זה בסדר?"

"ברור, אמרה הרמינוני. "למה שזה לא יהיה בסדר? אני ממילא לא ארצה להשמיד את העולם."

"את צריכה לשבת שוב?" אמר הארי, חרד לדרך בה הרמינוני התנודדה קלות, במקצב המילים שנאמרו. הרמינוני גריינג'ר לקחה כמה נשימות עמוקות. "לא, אני מרגישה נפלא," היא אמרה. "יש עוד משהו שאני צריכה לדעת עליו?"

"זה הכל. אני סיימתי, לפחות לעכשיו." הארי עצר. "אני מבין שאת רוצה לעשות דברים לבד, לא שרק יעשו אותם בשבילך. זה רק... את הולכת להיות גיבורה מהסוג היותר רציני, והבחירה השפויה היחידה היא לתת לך את כל היתרונות שאני יכול לסדר –" "אני מבינה את זה די טוב," אמרה הרמינוני. "עכשיו שממש הפסדתי בקרב ומתתי. אז לא הבנתי, אבל עכשיו אני מבינה." משב רוח פרע את שערה הערמוני של הרמינוני וניער את גלימתה, גורם לה להראות שלווה יותר באוויר הבוקר, כשהרימה את ידה האחת וקפצה אותה בזהירות לאגרוף. "אם אני הולכת לעשות את זה, אני הולכת לעשות את זה נכון. אנחנו צריכים למדוד כמה חזק אני יכולה להכות, וכמה גבוה אני יכולה לקפוץ, ולמצוא דרך בטוחה לבחון האם הציפורניים שלי יכולות להרוג לת'פולד כמו קרן אמיתית של חדרקן, ואני צריכה להתאמן בשימוש במהירות שלי כדי להתחמק מלחשים שאסור שיפגעו בי ו... וזה נשמע כאילו אתה יכול לסדר לי אימוני הילאים, כמו מי שלימד את סוזן בונז." הרמינוני שוב חייכה עכשיו, אור מוזר בעיניה שהיה גורם לדמבלדור להתלבט שעות, אור שהארי הבין מיידית, לא בלי דקירה של חשש. "או! ואני רוצה להתחיל לשאת נשקים מוגלגים, אולי מוסתרים כך שאף אחד לא ידע שיש לי אותם. אני חשבתי על זריקת רימון כשנלחמתי בטרול, אבל ידעתי שאני לא יכולה ליצור אותם באמצעות שינוי צורה מהר מספיק, אפילו אחרי שהפסקתי לדאוג לגבי עמידה בכללים."

"יש לי הרגשה", אמר הארי, מחקה את המבטא הסקוטי של פרופסור מקגונגל הכי טוב שהוא יכול, "שאני צריך לעשות משהו בקשר לזה."

"הו, זה ממש, ממש, ממש מאוחר מדי לזה, אדון פוטר. תגיד, אתה יכול לתת לי בזוקה? אני מתכוונת למשגר הטילים, לא למסטיק, אני מתערכת שהם לא יצפו לזה מילדה קטנה, במיוחד כשאני מקרינה הילה של תמימות וטוהר." "בסדר", אמר הארי בשלווה, "עכשיו את מתחילה להפחיד אותי."

הרמיוני עצרה את ניסיונותיה להתאזן על קצה נעלה השמאלית, ידה מושטת לכיוון אחד ורגלה הימנית מתוחה לצד השני, כמו רקדנית בלט. "באמת? בדיוק חשבתי שאני לא רואה מה אני יכולה לעשות שיחידת משרד הקסמים לפגיעה בקוסמים לא יכולה. יש להם מטאטאים לניידות ולחשים שפוגעים חזק יותר ממה שאני יכולה." היא הורידה את רגלה בזהירות מטה. "אני מתכוונת, עכשיו כשאני יכולה לנסות כמה דברים בלי לדאוג מי רואה אותי, אני מתחילה לחשוב שבאמת באמת באמת יש לי כוחות-על. אבל אני עדיין לא רואה איך אני יכולה לנצח בקרב שפרופסור פליטיק לא יכול, אלא אם כן מדובר בלנצח מכשף אפל בהפתעה."

את יכולה לקחת סיכון שאנשים אחרים לא צריכים, ולנסות שוב עם הידע של מה שהרג אותך. את יכולה לנסות לחשים חדשים, יותר ממה שכל אחד אחר יכול לנסות בלי למות בוודאות. אבל הארי לא היה יכול לומר זאת עדיין, אז הוא אמר לה במקום, "אני חושב שזה בסדר לחשוב עוד על העתיד, לא רק מה את יכולה לעשות ברגע זה ממש."

הרמיוני קפצה גבוה באוויר, מקישה בעקביה שלוש פעמים בדרכה מטה, ונחתה על קצות האצבעות, מאוזנת בצורה מושלמת. "אבל אמרת שיש משהו שאני יכולה לעשות מיידית, או שזה היה רק מבחן?"

"החלק הזה הוא מקרה מיוחד, " אמר הארי, מרגיש את אוויר הבוקר על עורו. הוא פחות ופחות ציפה לחלק שבו יאמר לסופר הרמיוני שהמשימה שלה כוללת התמודדות עם הסיט הגרוע ביותר שלה, פשוטו כמשמעו, בתנאים בהם כל הכוח הפיזי החדש שלה יהיה חסר תועלת.

הרמיוני הנהנה ואז העיפה מבט למזרח. תוך רגע היא הגיעה לקצה הגג והתיישבה, כפות רגליה מתנדנדות ממנו. הארי הלך לצידה והתיישב גם הוא, בישיבה מזרחית ורחוק יותר מקצה הגג. במרחק, גוון בוהק של אדום עלה מעל הגבעות ממזרח והגוורטס.

לראות את קצה השמש העולה גרם להארי להרגיש טוב יותר, איכשהו. כל עוד השמש הייתה בשמיים, דברים עדיין היו בסדר ברמה מסוימת, למשל זה שהוא עדיין לא השמיד את השמש.

"אז, " אמרה הרמיוני. קולה עלה מעט. "אם כבר מדברים על העתיד, הארי, היה לי זמן לחשוב על הרבה דברים בזמן שחכיית בקדוש מנגו, ו... אולי זה טיפשי מצידי, אבל יש עוד שאלה שאני עדיין מחכה לתשובה שלה. אתה זוכר את הדבר האחרון שאנחנו דיברנו עליו? לפני, לפני, אני מתכוונת?"

"מה?" שאל הארי בחוסר הבנה.

"הו..." אמרה הרמיוני. "זה היה לפני חודשיים בשבילך... אני מניחה שאתה לא זוכר אם ככה."

והארי נזכר.

"אל תלחץ!" אמרה הרמיוני, כשמעיץ חציגרגור חנוק בקע מגרונו של הארי. "אני מבטיחה שלא משנה מה תאמר, אני לא אפרוץ בבכי ואברח ואאכל על ידי טרול שוב! אני יודעת שזה היה פחות מיומיים בשבילי, אבל אני חושבת שהמוות גרם להרבה דברים שהייתי דואגת מהם, להיראות הרבה פחות חשובים בהשוואה למה שעברתי!"

"הו," אמר הארי, קולו שלו גבוה כעת. "זה שימוש טוב

בטראומה גדולה, אני מניח?"

"רק שתבין, אני כן תהיתי לגבי זה, הארי, בגלל שבשבילי לא עבר הרבה מאוד זמן מאז השיחה האחרונה שלנו, ואנחנו לא סיימנו לדבר שזו אומנם הייתה אשמתי המלאה משום שאיבדתי שליטה על רגשותיי ואז נאכלתי על ידי טרול מה שאני בהחלט לא הולכת לעשות שוב. חשבתי שאני צריכה להרגיע אותך שזה לא הולך לקרות בכל פעם שתגיד את הדבר הלא־נכון לנערה." הרמיוני התנדנדה, נשענת מצד לצד במקום בו היא יושבה, קצת קדימה ואחורה. "אבל, טוב, אפילו רוב האנשים שכן מאוהבים לא עושים אפילו מאית ממה שעשית בעבורי, פשוטו כמשמעו. אז, מר הארי ג'יימס פוטר־אוואנס־ורס, אם זו לא אהבה, אני רוצה לדעת בדיוק מה אני בשבילך. מעולם לא אמרת לי."

"זאת שאלה טובה," אמר הארי, שולט בלחץ המתגבר. "אכפת לך שאחשוב על זה?"

לאט־לאט, עוד מהעיגול הצורב והבוהק התגלה מאחורי הגבעות.

"הרמיוני," אמר הארי כשחצי מהשמש כבר גלוי מעל האופק, "האם חשבת פעם על השערות שמסבירות את הצד האפל המסתורי שלי?"

"רק על הברורות מאלהן," אמרה הרמיוני, בועטת ברגליה על הקיר שמאחורי הגג. "אני חשבתי שאולי כשאתה־יודע־מי מת ממש לידך, הוא ייתחר פרץ של קסם שעושה רוח רפאים, וחלק מזה הגיע למוח שלך במקום לרצפה. אבל זה מעולם לא הרגיש לי נכון, כאילו זה היה רק הסבר חכם שלא באמת היה נכון, וזה עוד פחות הגיוני אם אתה־יודע־מי לא באמת מת באותו הלילה."

"זה מספיק טוב," אמר הארי. "בואי נדמיין את התרחיש הזה לעכשיו." הרציונליסט הפנימי שלו הביט אחורה וכיסה את פניו בידיו שוב על איך הוא הצליח לא־לחשוב־על השערות כמו זו. זה לא היה נכון אבל זה היה סביד והארי מעולם לא חשב על שום

מודל סיבתי כולל, רק חיבור חשוד ומעומעם.
 הרמיוני הנהנה. "אתה בטח יודע, אבל אני רק חשבתי שאומר
 את זה בשביל להיות בטוחה: אתה לא וולדמורט, הארי."
 "אני יודע. *זוהי מה שאת בשבילי.*" הארי נשם עמוקות, מגלה
 שזה עדיין קשה לומר זאת בקול. "וולדמורט... לא היה אדם שמח.
 אני לא יודע אם הוא היה אי־פעם שמח, אפילו יום אחד בחייו."
 הוא אף פעם לא יכל להטיל פטרונוס. "זו אחת הסיבות שהתבניות
 הקוגניטיביות שלו לא השתלטו עלי, הצד האפל שלי לא הרגיש
 כמו מקום טוב להיות בו, הוא לא קיבל חיזוק חיובי. להיות חבר
 שלך אומר שהחיים שלי לא הלכו בדרך שחייו של וולדמורט הלכו.
 והייתי די בודד לפני הוגוורטס, למרות שלא הבנתי את זה בזמנו,
 אז... כן. אולי הייתי נואש קצת יותר להחזיר אותך מהמתים מאשר
 ילד ממוצע בגילי. אם כי אני עדיין טוען שההחלטה שלי הייתה
 החשיבה המוסרית הנורמטיבית, ואם לאנשים אחרים פחות אכפת
 מהחברים שלהם זו בעיה שלהם, לא שלי.

"אני מבינה," אמרה הרמיוני ברפנות. היא היססה. "הארי, אל
 תבין אותי לא נכון, אבל לא נוח לי עם זה במאה אחוז. זוהי אחריות
 גדולה שלא בחרתי בה, ואני לא חושבת שזה בריא בשבילך
 להישען על אדם אחד בלבד."

הארי הנהן. "אני יודע. אבל יש עוד בנקודה שאני מנסה
 להעביר. הייתה נבואה על הניצחון שלי על וולדמורט –

"נבואה? הייתה נבואה עליך? ברצינות, הארי?"

"כן, אני יודע. בכל מקרה, חלק ממנה קרה, ואדון האופל יסמן
 אותו כשווה לו, אך ברשותו יעמוד כוח שאדון האופל אינו מכיר.
 מה את מניחה שזה אומר?"

"אמממ," אמרה הרמיוני. היא תופפה באצבעותיה על הגג,
 מהורהרת. "הצד האפל המסתורי שלך זה סימן של אתה־יודע־מי
 שעשה אותך שווה. הכוח שהוא לא הכיר... זו הייתה השיטה
 המדעית, נכון?"

הארי הניד בראשו. "זה מה שחשבתי בתחילה – שזה הולך להיות מדעי מוגלגים או השיטה הרציונלית. אבל..." הארי נשף. עכשיו השמש עלתה כולה מעל הגבעות. זה הרגיש מביך לומר, אבל הוא הלך לומר זאת בכל מקרה. "פרופסור סנייפ, מי שבמקור שמע את הנבואה – כן, זה גם דבר שקרה – פרופסור סנייפ אמר שהוא לא חושב שזה רק המדע, שהכוח ש'אדון האופל אינו מכיר' צריך להיות משהו יותר זר לוולדמורט מזה. אפילו אם אני חושב על זה במונחים של רציונליות, טוב, מסתבר שהבן אדם שוולדמורט באמת היה," למה, פרופסור קוויירל, למה, המחשבה עדיין דקרה בליבו של הארי, "הוא היה מסוגל ללמוד את השיטה הרציונלית גם, אם היה קורא את אותם המאמרים המדעיים שאני קראתי. למעט, בעצם, דבר אחד..." הארי התנשם. "בסופו של דבר, בעימות המכריע שלי עם וולדמורט, הוא איים לשלוח את ההורים שלי, ואת החברים שלי, לאזקבאן. אם לא הייתי מוצא סודות מעניינים לספר לו – כל סוד מציל אדם אחד. אבל ידעתי שלא אוכל למצוא מספיק סודות כדי להציל את כולם. וברגע שלא ראיתי אף דרך שנשארה להציל את כולם... רק אז התחלתי באמת לחשוב. אולי בפעם הראשונה בחיי, התחלתי לחשוב. חשבתי מהר יותר מוולדמורט, אפילו שהוא היה מבוגר ממני וחכם יותר, בגלל... בגלל שהייתה לי סיבה לחשוב. לוולדמורט היה רצון עז להיות בן-אלמוות, הוא בהחלט העדיף לא למות, אבל זאת לא הייתה תשוקה חיובית, זה היה פחד, ווולדמורט עשה טעויות בגלל הפחד הזה. אני חושב שהכוח שוולדמורט לא ידע... היה שיש לי משהו להגן עליו."

"הו, הארי," הרמינוי אמרה בעדינות. היא היססה. "אז זה מה

שאני בשבילך? משהו שאתה מגן עליו?"

"לא, כלומר, אני מספר לך את כל זה כי וולדמורט לא איים לשלוח אותך לאזקבאן. אפילו אם הוא היה משתלט על העולם, את היית בסדר. הוא כבר נדר נדר כובל לא לפגוע בך, בגלל, אמ, בגלל

סיבות. אז ברגע המשבר המוחלט שלי, כשחיפשתי עמוק בפנים ומצאתי כוח שוולדמורט לא ידע, עשיתי זאת כדי להגן על כולם מלבדך."

הרמיוני שקלה את זה, חיוך נפרש לאט על פניה. "הו, הארי, היא אמרה. "זה הדבר הכי פחות רומנטי ששמעתי אי פעם. "בבקשה."

"לא, באמת. זה כן עוזר, הרמיוני אמרה. "אני מתכוונת, זה הופך את כל מה שקרה להרבה פחות מטריד. "נכון?"

השניים חלקו הנהון ידידותי, שניהם נראים רגועים מעט יותר כעת, וצפו בזריחה יחד.

"אז חשבתי, הארי אמר, קולו נעשה עדין, "על הארי פוטר החלופי, האדם שהייתי יכול להיות אם וולדמורט לא היה תוקף את ההורים שלי." אם טום רידל לא היה מנסה להעתיק את עצמו לתוכי. "ההארי פוטר האחר לא היה כזה חכם, אני מניח. הוא בטח לא היה לומד כליך הרבה מדע מוגלגי, למרות שאימא שלו הייתה בת־מוגלים. אבל להארי פוטר האחר הזה בטח הייתה... את היכולת להכיל חמימות, שירש מג'יימס פוטר ולילי אוואנס. היה לו אכפת מאנשים אחרים והוא היה מנסה להציל את חבריו, אני יודע שזה נכון, כי זה משהו שלורד וולדמורט מעולם לא עשה, את רואה..." עיניו של הארי דמעו. "אז החלק הזה חייב להיות השאריט."

השמש הייתה מעל קו האופק כעת, הזוהר הזהוב מאיר את שניהם, מטיל צללים ארוכים על צידו האחר של הגג.

"אני חושבת שאתה ממש בסדר בדיוק כמו שאתה, הרמיוני אמרה. "כלומר, ההארי פוטר האחר היה יכול להיות ילד נחמד, אולי, אבל נשמע שאני הייתי צריכה לחשוב בשבילו."

"אם הולכים לפי המורשת שלו, הארי החלופי היה מתמייך לגריפינדור כמו הוריו, ושניכם לא הייתם נעשים חברים. למרות

שג'יימס פוטר ולילי אוואנס היו המדריך הראשי והמדריכה הראשית של הוגוורטס בזמנם, אז הוא לא היה עד כדי כך גרוע. "אני יכולה רק לדמיין את זה," אמרה הרמיוני. "הארי ג'יימס פוטר, שמויין לגריפינדור, שחקן קווידיץ' מבטיח –" "לא. פשוט לא."

"– זכור בהיסטוריה כעוזר של הרמיוני ג'ין גריינג'ר, ששלחה את מר פוטר להיכנס לצרות בשבילה, ואז פתרה תעלומות בספרייה בעזרת קריאת ספרים ושימוש בזיכרון המדהים שלה." "את ממש נהנית מהיקום החלופי הזה, אני רואה." "אולי הוא היה נעשה חבר הכי טוב של רון וויזלי, הילד החכם ביותר בגריפינדור, והם היו נלחמים ביחד בצבא בשיעור התגוננות, ואז עוזרים אחד לשני בשיעורי הבית –" "אוקיי, זה מספיק, זה מתחיל להלחץ אותי." "סליחה," אמרה הרמיוני, תוך כדי שהיא מחייכת לעצמה, נראית מרותקת בדמיונה הפרטי.

"ההתנצלות התקבלה," אמר הארי ביושב. השמש עלתה קצת למעלה בשמיים. אחרי קצת זמן, הרמיוני דיברה. "אתה מניח שנתאהב זה בזו בהמשך?"

"אין לי יותר מושג מאשר לך, הרמיוני. אבל למה זה חייב להיות סביב זה? ברצינות, למה הכל חייב להיות תמיד סביב זה? אולי כשנהיה מבוגרים יותר נתאהב, ואולי לא. אולי נישאר מאוהבים, ואולי לא." הארי הזיז את ראשו קמעה, השמש חיממה את הלחי שלו והוא לא שם קרם הגנה. "לא משנה איך זה ילך, אנחנו לא צריכים לכפות על החיים שלנו להסתדר בתבנית. אני חושב שכאשר אנשים מנסים לכפות תבניות על דברים מהסוג הזה, בסופו של דבר הם מוצאים את עצמם עצובים."

"בלי תבניות מאולצות?" הרמיוני אמרה. עיניה נעוצות במבט שובב. "נשמע כמו דרך מסובכת להגיד בלי חוקים. מה שנשמע לי

הרבה יותר הגיוני עכשיו מאשר בתחילת השנה. אם אני הולכת להיות נסיכת חדרקן מנצנצת ויש לי מכונת זמן, אני יכולה גם לוותר על החוקים, אם כבר."

"אני לא אומר שחוקים הם תמיד רעים, במיוחד לא כאשר הם מתאימים לאנשים במקום להיות מיושמים בצורה עיוורת על קווידיץ'. אבל לא את היית זו שדחתה את תבנית ה'גיבורה' בשביל פשוט לעשות את הדברים שהיא יכולה לעשות?"

"אני מניחה שכן." הרמינוני הפנתה את ראשה שוב כדי לבהות בקרקע מתחת להוגוורטס, כי השמש הייתה בהירה מדי בשביל להתבונן בה כעת – אם כי, חשב הארי, הרשתיות של הרמינוני תמיד יחלימו עכשיו, והיה בטוח בשבילה להסתכל על אור השמש ישירות. "אמרת, הארי, שחשבת שתמיד נועדתי להיות הגיבורה. שקלתי את זה, ואני חושדת שאתה טועה לחלוטין. אם כך היה אמור להיות, דברים היו קלים הרבה יותר. רק לעשות את הדברים שאפשר לעשות – אתה חייב לגרום לזה לקרות, אתה חייב לבחור בזה, שוב ושוב ושוב."

"זה לא חייב לסתור את זה שנועדת להיות גיבורה," אמר הארי, חושב על תאוריות קומפטיביליזם של רצון חופשי, ונבואות בהן אסור לו להביט כדי להגשים. "אבל אנחנו יכולים לדבר על זה אחר-כך." "אתה חייב לבחור בזה," חזרה הרמינוני. היא התרוממה על ידיה, ואז צנחה חזרה לגג וקמה בתנועה חלקה. "בדיוק כמו שאני בוחרת לעשות את זה."

"בלי נשיקות!" הארי אמר, מזדקף על רגליו ומתכוונן להתחמק, למרות ההבנה שהילדה-שחזרה-לחיים תהיה הרבה, הרבה יותר מהירה ממנו.

"אני לא אנסה לנשק אותך שוב, מר פוטר. לא עד שתבקש ממני, אם אי פעם תעשה את זה. אבל כל רגשות החיבה האלה מבעבעים בתוכי ואני מרגישה כאילו אני עלולה להתפוצץ אם לא אעשה משהו, למרות שבדיוק עכשיו הפציעה בי המחשבה שזה לא בריא

אם נערו לא מכירות אף דרך להביע הכרת תודה כלפי נערים מלבד לנשק אותם. הרמיוני לקחה את שרביטה והושיטה אותו במאוזן, בצורה שבה השתמשה כדי להישבע אמונים לבית פוטר בפני הקסמהדריין.

"הו, ממש לא", אמר הארי, "את מבינה מה היה צריך בשביל להתיר את השבועה ההיא בפעם הקודמת –"

"אל תקפוץ למסקנות, אתה. לא התכוונתי להישבע אמונים לבית שלך שוב. אתה חייב להתחיל לסמוך עליי שאהיה הגיונית אם אתה מתכוון להיות המכשף הצעיר והמסתורי שלי. עכשיו בבקשה אחוז בשרביט שלך."

"לאט, הארי לקח את שרביט הבכור והצליב אותו עם שרביט הגפן עשרים ושבע נקודה שלוש ס"מ של הרמיוני, מדחיק דאגה אחרונה שהיא עושה את הדבר הלא נכון. "אולי את יכולה לפחות לא להגיד שום דבר בסגנון של 'עד שהמוות ייקח אותי', כי האם ציינתי שיש לי את אבן החכמים עכשיו? או שום דבר בקשר ל'סוף העולם הזה והקסם שבו'? אני הרבה יותר לחוץ מאמירות כאלה מבעבר."

על גבי גג מרוצף באריחי אבן מרובעים, שמש הבוקר המבריקה זורחת על שני הכבריל-א-ממשילדים, שניהם בגלימות שחורות בעלות שוליים כחולים, מביטים זה בזה מבעד לשרביטים מוצלבים. לאחת עיניים חומות מתחת לרעמת תלתלים ערמוניים, והילה זוהרת של כוח ויופי שאיננה מעשה קסם בלבד; לאחר עיניים ירוקות מאחורי משקפיים, ושיער שחור מבוהג מעל צלקת שבערה לאחרונה. תחתיהם, מגדל אבן שאף אחד לא ראה מגובה הקרקע נמתח מטה אל הבסיס הרחב של טירת הוגוורטס. הרחק מתחתם ניתן לראות את הגבעות הירוקות, ואת האגם הגדול. במרחק, קרונות רכבת ענקיים בצבעי אדום ושחור וקטר, שנראים קטנטנים מהגובה הזה, רכבת לא בדיוק מוגלגית ולא לגמרי קסומה. השמיים כמעט ולא מעוננים, מלבד גוונים כתומים-לבנים

קלושים במקומות בהם הלחות מחזירה את אור השמש. רוח קלילה נושאת את קרירות השחר החרישית, ואת לחות הבוקר; אבל כדור ענקי וזהוב כעת זורח גבוה מעל לקו הרקיע, ומטיל חום על כל מה שנוגע באזור.

"ובכן, אולי אחרי זה אתה תהיה פחות עצבני," אמרה הגיבורה לקוסם המסתורי שלה. היא יודעת שאיננה יודעת את כל הסיפור, אבל שבריר האמת שבו היא אוחזת בוהק כמו אור שמש בתוכה, מזרים חום מבפנים באותה הדרך שבה השמש מחממת את פניה. "אני אכן בוחרת בזה, עכשיו."

בחיי ובקסמי אני נשבעת חברות להארי פוטר,
לעזור לו ולהאמין בו,
לעמוד איתו ו... אמ, לעמוד לצידו,
ולעיתים ללכת לאן שהוא לא יכול,
עד ליום בו המוות ייקח אותי באמת, כלומר, אם הוא אי־פעם
יעשה זאת,
ואם העולם או קסמו יבואו לקיצם, אנחנו נתמודד עם זה יחד.

* * *

זה הסוף של הארי פוטר והשיטה הרציונלית.
לא אכתוב המשך בעצמי ; אמרתי מה שתכננתי לומר, וזה נעשה.
אני נותן לכם את הסכמתי הנלהבת לכתוב בתוך היקום הזה
בעצמכם, אם תרצו בכך.
נא להירשם לרשימת התפוצה לקבלת התראות ב־hpmor.com,
אם ברצונכם לראות את האפילוג הנפרד כשיופיע (זה ייקח חודשיים,
לפחות), או כל סיפורי צד שאכתוב או לא אכתוב ביום מן הימים, וכדי
לקבל הודעה כשאצא למסע הבדיוני הבא שלי.
במהלך השבוע או השבוע הבא, ייתכן שאפרסם כמה מהמחשבות
שלי על הפרויקט עכשיו כשהוא הושלם, ואצא לחקור את דעתו של
אלוהים על כמה שאלות ב־hpmor.com/notes.

אני שמח שכתבתי לכם את הספר הזה,
ולכבוד הוא לי שקראתם אותו.
רבים מכם הכריזו על עצמם כעל חבריי,
וידע זה זורח בתוכי בחום.
אני מאחל לכם שתחיו חיים ארוכים, ותעשו חיל –
אקספקטו פטרונום !